

[HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/REVIEWNGONTINH0108](https://www.facebook.com/REVIEWNGONTINH0108)

Non xanh vẫn ở đây

TÓ TÓ TÓ

Review by
Lâm thái y.

Design by
Hòa gian phi.



Mục lục

- Chương 1: "Bạn Gái Cậu À?"
- Chương 2: "Hứa Thanh Sơn, Anh Mở Cửa Ra Cho Tôi!"
- Chương 3: Lúc Tôi Đề Nghị, Cô Có Thể Từ Chối Cơ Mà
- Chương 4: Cô Muốn Ngủ Thế Nào?
- Chương 5: Sáng Sớm Đã Tắm Nước Lạnh, Kích Thích Không?
- Chương 6: Nói Vậy, Cô Cũng Không Ít Lốp Dụ Phòng Nhi?
- Chương 7: Quyến Rũ Tôi Hà?
- Chương 8: Thầy Giáo Của Các Em Ấy Rất Đáng Yêu!
- Chương 9: Đèn Bể Thệt
- Chương 10: Em Muốn Tôi Trả Khoản Tiền Ấy Thế Nào?
- Chương 11: Anh Không "Nóng" À?
- Chương 12: Rượu Này Tác Dụng Chậm
- Chương 13: Thân Chưa?
- Chương 14: Áo Cưới
- Chương 15: Một Lần
- Chương 16: Em Còn Biết An Ủi Cơ Đây
- Chương 17: Là Quấy Rối Tinh Dục
- Chương 18: Cười Nửa Thì Khỏi Ngủ Luôn Đây
- Chương 19: Thiếu Một Món
- Chương 20: Không Được Bóc Bầy Giờ
- Chương 21: Anh Không Lạnh À?
- Chương 22: Em Không Dậy Nổi
- Chương 23: Em Vui
- Chương 24: Bờ Sông Nguy Hiểm, Về Sau Em Đừng Ra Đó Nữa!
- Chương 25: Không Giận, Sinh Em Bé Thôi!
- Chương 26: Thi Nhiều Hơn Rất Thích Một Tẹo
- Chương 27: Đáng Người Du Hiếu Thế Nào?
- Chương 28: Gã Ta Có Bắt Nạt Anh Không?
- Chương 29: Em Ba, Đây Là...
- Chương 30: Chị Lại Chẳng Là Gì Của Anh Ấy, Dựa Vào Đầu Mà Phải Nói Với Chị?
- Chương 31: Đừng Nhìn Anh, Nhìn Đường Ấy
- Chương 32: Liệu Có Quá Không Chị?
- Chương 33: Thi Nhìn Trên Bảng Đen Í, Chị Chưa Xem Hẳn Hoi Bao Giờ A?
- Chương 34: Lặp Lại Lời Cậu Vừa Nói Xem!
- Chương 35: Không Cần Đầu
- Chương 36: Đừng Sốt Ruột, Đợi Anh Bảo Em Hãy Mở Mắt
- Chương 37: Không Trốn Tránh Nữa À?
- Chương 38: Cô Ấy Sẽ Nhanh Chóng Trở Lại Thôi
- Chương 39: Sẽ Không Chấp Nhận
- Chương 40: Em Chạy Cái Gì?
- Chương 41: Anh Muốn Em Cam Đoan
- Chương 42: Đồng Đội Ngu Như Lợn Còn Đáng Sợ Hơn Đối Thủ Mạnh Nhiều

Chương 43: Tân Hôn Vui Về
Chương 44: Chết Rồi?
Chương 45: Thứ Quan Trọng Lắm
Chương 46: Chưa Đủ Thành Ý
Chương 47: Vẫn Còn Tức Á?
Chương 48: Có Ma Mới Tin Anh!
Chương 49: Màu Nào Mùi Vị Chả Giống Nhau
Chương 50: Ngốc Qua Đi
Chương 51: Có Cảm Giác Lừa Bán Người Ta Còn Tự Đưa Mình Đến Tận Cửa
Chương 52: Đừng Sợ, Anh Không "Ăn" Em Đâu!
Chương 53: Yêu Tình Ấy Đã Phớt Lờ Anh Hai Ngày Rồi Đây!
Chương 54: "Có Tình, Uống Nước Cũng No Bụng, Hai Người Khỏi Cần Ăn Cơm Đi."
Chương 55: Chuyện Tốt
Chương 56: Đến Lúc Đó Rồi Gặp!
Chương 57: Muốn Đi Với Ai?
Chương 58: Qua Mấy Tháng Nữa, Anh Cũng Phải Khóc Đây!
Chương 59: Ngoại Truyện Về Chung Thành Và Tống Bảo Ninh (1)
Chương 60: Ngoại Truyện Về Chung Thành Và Tống Bảo Ninh (2)
Chương 61: Ngoại Truyện Về Lão Hứa Và Thanh San (1)
Chương 62: Ngoại Truyện Về Lão Hứa Và Thanh San (2)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 1: "Bạn Gái Cậu À?"

Mới ra Tết, showroom ô tô 4S* vắng vẻ lạ lùng, ngoài Hứa Thanh San cũng chỉ có một vị khách hàng khác.

(*Mô hình showroom 4S là mô hình: Sales - Bán hàng; Service – Dịch vụ bảo hành; Spare parts - Phụ tùng chính hãng và System - Phản hồi đánh giá)

Nhân viên tiêu thụ giới thiệu mẫu xe đã tạm thời ra ngoài, Hứa Thanh San đứng một lúc cảm thấy nhàm chán liền nhún vai chuẩn bị rời đi. Khoảnh khắc quay lưng, có tiếng người nói chuyện điện thoại truyền tới.

Chất giọng trầm khàn, cực kỳ dễ nghe.

Tiếc rằng hắn nói mỗi câu rồi đi ra xa, xa đến nỗi chẳng nghe thấy gì nữa. Hứa Thanh San tiến lên mấy bước, ngón tay trái gõ gõ lên cái di động cầm đã phát nóng, ngóng theo hướng giọng nói ban nãy.

Tiết xuân se lạnh, người nọ mặc áo thun cổ tròn màu xám bên trong, bên ngoài là áo khoác có mũ màu xanh đậm, phía dưới mặc một chiếc quần bò giặt đã bạc phéch, đôi chân dài thẳng tắp.

Ánh Mặt Trời vừa vắn chiếu vào bị chữ Phúc to tướng bằng giấy, cắt vụn thành những dải ánh sáng.

Người nọ được bao trùm trong dải ánh sáng, thành thói cúi đầu, hai tay đút vào túi áo khoác, tay áo xắn tới khuỷu, để lộ cánh tay màu nâu đồng cực kỳ khỏe khoắn; nửa khuôn mặt giấu trong bóng râm, nên không thấy được biểu cảm.

Em gái nhân viên bán hàng trẻ trung xinh đẹp thẳng sống lưng, đường cong vòng một ưỡn lên mãnh liệt, gần như sắp dính vào người hắn. Cô nàng mỉm cười, nói năng rõ nhỏ nhẹ.

Lúc sau, hắn nhận tài liệu đối phương đưa cho rồi mở cửa xe, lưu loát ngồi vào ghế lái.

Tiếng khởi động động cơ vang lên, sườn mặt in nghiêng bị cửa sổ xe che khuất. Loáng cái, cả chiếc xe đã biến mất.

Hứa Thanh San thoáng ngẩn tò te. Không đợi nhân viên bán hàng quay lại, cô vội vàng lượn qua những chiếc xe trưng bày trong sảnh, ra khỏi cửa, ngồi lên xe của mình, nổ máy đuổi theo.

Trên đường, Quan Hoài gọi điện tới, Hứa Thanh San không bắt máy. Nhưng anh ta lại cố chấp gọi tiếp. Đến lần thứ ba, thực sự quá phiền, bấy giờ cô mới đeo tai nghe bắt máy: "Công ty có việc gấp, em phải tăng ca. Đổi sang hôm khác chọn xe đi!"

Quan Hoài bảo muốn tặng cô một chiếc xe hơi, hẹn gặp nhau tại showroom 4S.

Mục đích tặng xe là muốn chính thức "qua lại", Hứa Thanh San biết cái kiểu nhắm đến chuyện kết hôn ấy, cũng ngầm hiểu hôm nay anh ta sẽ "tỏ tình" với mình. Kết quả hay rồi, cô ở cửa hàng ngắm hơn một tiếng đồng hồ, nhân viên bán hàng cũng phát chán, vẫn chưa thấy bóng anh ta đâu.

"Có ông bạn có việc gấp tìm anh. Thế này đi, chiều nay anh đưa xe đến công ty em, buổi tối cùng ăn cơm nhé!" Giọng Quan Hoài nôn nóng: "Ra khỏi cửa chưa được bao lâu thì gặp tai nạn nên tắc đường. Anh không cố ý đến muộn thật mà."

"Nói sau đi, bên này em đang bận." Hứa Thanh San nhấp môi, kết thúc cuộc gọi.

Quan Hoài rất được, mặt mũi sáng sủa, tính tình cũng dễ gần, trên người mang vẻ nho nhã của kẻ có học, cũng lẫn vài phần mảnh khỏe con buôn của thương nhân.

Anh ta khôn khéo nhưng lại không để lộ ra ngoài, cái gì cũng tính toán rõ ràng tận xương cốt, cân đo đong đếm chuyện kết hôn với cô. Song, bề ngoài thì cho con người ta một thứ ảo giác anh ta coi trọng người chứ không phải thứ khác.

Mặc dù đã cam đoan với ông nội Hứa lần nữa, cuối năm sẽ dẫn cháu rể về nhà cho ông, nhưng trong lòng Hứa Thanh San không nghĩ vậy.

Cô hết sức mong đợi, có một người có thể khiến cô hăng hái quên mình, cùng nhau trải qua những buồn vui thăng trầm của cuộc sống chứ không phải tuần tự theo từng bước, đến lúc cưới thì cưới.

Quan Hoài không phải người đó, anh ta thả thính cô, cô cũng thả thính anh ta. Đôi bên không chọc thủng sự mập mờ, và cũng sẵn sàng rút lui bất cứ lúc nào.

Chuyện hôm nay có phần ngoài ý muốn nhưng sẽ không ảnh hưởng gì.

Đuổi theo một mạch đến cảng Thanh Ấp, xa xa Hứa Thanh San trông thấy đuôi chiếc xe Ford Explorer đã vào ngõ Chim Én, cô nhấn chân ga.

Chiếc Ford Explorer mới tinh dừng trước cổng một ngôi nhà tầng. Hứa Thanh San tắt máy, rút chìa khóa, đổi sang giày cao gót rồi mở cửa xuống xe.

Hơi thở xưa cũ nồng đượm cảm giác thảng năm toát ra, cưỡi ánh Mặt Trời xộc tới. Sâu trong con ngõ, gió thổi đến, phảng phất lẫn thêm chút ẩm áp.

Ánh nắng chênh chếch chiếu xuống nóc những căn nhà xây dựng theo lối kiến trúc phương Tây đan xen, để lại trên mặt đất một vệt ánh sáng uốn lượn, chia con ngõ thành hai nửa, nửa tối nửa sáng.

Hứa Thanh San ổn định nhịp tim, dựa vào thân xe, lòng bàn tay hơi ướt.

Sườn mặt của người đàn ông lần nữa lướt qua tâm trí, cảm giác rất quen thuộc. Tuy nhiên, cô không nhớ nổi rốt cuộc đã gặp ở đâu...

Đến thành phố B được một năm, Hứa Thanh San khẳng định mình không quen biết người đàn ông nào đáng đẹp và tuấn tú thế này. Bằng không, đâu có chuyện Quan Hoài Quan Hiếc gì chứ.

Cúi đầu mở túi xách, cô lấy hộp xylitol ra, dốc một viên bỏ vào miệng, từ từ nhai, híp mắt nhìn về phía cánh cửa lớn sơn màu đỏ son đang trước.

Bên trái bức tường gạch đỏ treo một tấm bảng gỗ lâu đời, trên đó khắc hai hàng chữ: SỐ 28 NGÕ CHIM ÉN, NHÀ ẤM.

Dưới tấm biển dán tờ quảng cáo, bên dưới nữa là hộp thư bằng gỗ, trên viết: Chuyển phát nhanh đưa sang xóm ký nhận.

Dây thường xuân từ trong sân nhà bò ra còn chưa đơm chồi. Những thân dây leo màu nâu chằng chịt trên tường, nhe nanh múa vuốt.

Trước kia cảng Thanh Ấp là bến tàu ngoại ô, về sau bến tàu dời đến địa điểm mới, bến tàu cũ được san bằng, vô số những căn nhà tầng kiểu tây mọc lên, một đám tư bản dọn vào thành phố B ở sớm nhất.

Tới nay, các nhà tư bản đã bỏ không nơi này, còn những ngôi nhà tầng kiểu tây sơn đỏ là một trong những điểm du lịch nổi tiếng của thành phố B. Ngõ nhỏ yên tĩnh, một năm bốn mùa luôn có du khách nghỉ chân chụp ảnh lưu niệm.

Miệng thở ra một hơi, Hứa Thanh San đang muốn tiến lên gõ cửa thì lại có một chiếc Land Rover lái vào trong ngõ, biển số xe quen thuộc đến chói mắt.

Hứa Thanh San giật mình, khẽ ho vài tiếng, tay trái buông thõng khẽ phủi vạt áo, bình thản nhìn Quan Hoài mở cửa xe bước xuống. Cô hỏi: "Sao anh lại tới đây. Chẳng phải có ông bạn tìm anh à?"

Quan Hoài vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Giây tiếp theo, vẻ tươi cười trên mặt tan biến, anh ta nghi hoặc: "Nhà cậu ấy đây. Không phải em về công ti tặng ca sao?"

Người kia thế mà lại là bạn thân của Quan Hoài! Hứa Thanh San suýt bị sặc chết bởi nước bọt của mình. Cô nhanh chóng lấy khăn giấy, nhổ bã kẹo xylitol trong miệng ra.

Hứa Thanh San hắng giọng, híp đôi mắt hoa đào quyến rũ, bước tới khoác tay Quan Hoài, nướng môi: "Em đi gặp khách hàng. Có khi chính là bạn anh đấy. Cùng vào đi!"

Cô chưa từng gặp người nào trong đám anh em bạn bè của Quan Hoài, trong lòng dâng lên sự tò mò, đồng thời cũng muốn xác minh, quẻ thẻ xóc bừa được lúc trước "Bất niệm cựu nhân, cầu nhĩ tân quân" (Không nhớ nhung cuộc hôn nhân/chuyện tình cảm cũ, cầu mong gặp được người chồng/ người yêu mới), có chuẩn thật không.

"Ừ." Quan Hoài rút tay về. Anh ta quay lại mở cửa xe, cầm chai nước, xoay cái nắp rồi đập lại, đóng cửa xe, khóa vào, đoạn đưa nước cho Hứa Thanh San, tiếp đấy lấy chìa khóa ra mở cửa: "Chiều nay cậu ta phải đi xa. Công ty bọn em hợp tác với cậu ta à?"

"Có dự án mới cần hỏi thăm anh ta một số chi tiết." Hứa Thanh San cong khóe môi, vẻ mặt không hề chột dạ. Nhận chai nước khoáng Quan Hoài đưa cho, cô mở nắp, ngẩng đầu uống một ngụm.

Quan Hoài mỉm cười, không hỏi thêm.

Ánh mắt Hứa Thanh San rời khỏi mặt anh ta, nhìn đi chỗ khác.

Rốt cuộc có phải người quen không, sẽ mau chóng rõ cả thôi. Đến lúc đó lại tìm một lý do rời đi là được. Dẫu sao, cũng chẳng ai biết cô thấy giai đẹp nên nổi hứng đuổi theo đến đây

Bước qua cổng lớn, một cái sân rộng tiêu điều, ánh nắng còn chưa rọi vào, trong không khí ngập tràn hơi lạnh.

Cửa phòng khách khép hờ, bên trong loáng thoáng vọng ra tiếng người nói chuyện. Trầm thấp và khàn khàn, giọng điệu giận dữ: "Tôi

về lấy xe. Nên giải quyết thế nào thì giải quyết thế này, tôi chịu trách nhiệm. Các anh yên tâm làm việc đi. Khởi nghĩ nhiều."

Hứa Thanh San thông thả theo sau Quan Hoài, tâm tư bị tiếng nói trong nhà dấy đi, mơ hồ nghĩ giọng này quen tai quá, chắc chắn cô đã từng nghe thấy.

Trong nhà im ắng, di động lại đổ chuông, nghe thấy người nọ cất tiếng: "Chốc nữa gửi tài liệu vụ kiện qua đây."

Hứa Thanh San ngừng bước, trong đầu lóe lên một bóng dáng lơ mờ. Cô liền thăm kêu khổ, sao lại là hắn...

"Thanh Sơn." Quan Hoài đẩy cánh cửa phòng khách ra. Rồi, như thể nghĩ tới điều gì đó, anh ta đứng khựng ở cửa, ngoảnh đầu, trên mặt lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi: "Tên hai người đọc giống nhau, họ cũng giống nhau này."

Hứa Thanh San: "..."

Lịch vạn sự nói hôm nay mọi việc không hanh thông, cô không nên đồng ý đi chọn xe với Quan Hoài, càng không nên nóng đầu đuổi theo tới đây.

Năm trước, cô quen Hứa Thanh Sơn ở Lâm Châu. Hắn cho cô ấn tượng ngoài hiền như khúc gỗ và nghèo rớt thì sót lại chính là không biết ý...

Bọn họ gặp nhau trước sau tổng cộng ba, bốn lần, lần nào cũng là lúc cô hẹn gặp Bành Văn Tu. Cô mong sao hắn biến đi, ai còn cố tình nhớ xem hắn thế nào.

Hơn nữa, khi ấy bị ma xui quỷ khiến, cảm thấy Bành Văn Tu quả là do ông Trời đặc biệt sắp đặt cho mình, trong mắt, trong lòng cô chỉ có gã, những người đàn ông khác chỉ là mây bay.

Ai mà nghĩ tới một năm sau, cả người Hứa Thanh Sơn lột xác, không kể đến vẫn ăn mặc giản dị, vẫn gương mặt đó nhưng gọi cảm quyến rũ bất ngờ.

Hứa Thanh San lùi lại một bước, tính rời đi thì Hứa Thanh Sơn đã ra cửa đón. Hắn thờ ơ liếc nhìn cô, hỏi Quan Hoài: "Bạn gái cậu à?"

Hứa Thanh San ngẩng đầu, Hứa Thanh Sơn vừa vặn nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau, sự chột dạ trong đáy mắt cô không kịp cất đi, bị nhìn thấy rõ. May thay, dường như hắn không có ý muốn tìm tòi nghiên cứu.

"Cô ấy là... một người bạn tốt của tôi." Quan Hoài cười gượng. Cái thẳng, biết rõ không phải còn cứ hỏi câu này.

"Đã lâu không gặp." Hứa Thanh San thu lại vẻ ngượng ngùng, nở nụ cười giả tạo tươi như hoa, chào hỏi trước.

Nghe vậy, tầm mắt Quan Hoài quay lại trên mặt cô. Anh ta ngạc nhiên, nhìn sang Hứa Thanh Sơn: "Hai người biết nhau à?"

Hứa Thanh Sơn gật đầu, ánh mắt quét một vòng trên mặt Hứa Thanh San, hờ hững xoay gót.

Lúc hắn đi lấy xe, Quan Hoài gọi điện thoại bảo cũng muốn đến showroom 4S đó, chuẩn bị chọn xe để đi thử lộ chính thức, tiếc rằng bị tắc đường. Hắn không hỏi tên nhà gái. Lúc ấy, trong cửa hàng chỉ có mình Hứa Thanh San, cho nên ngoài cô ra thì còn ai vào đây.

Mà ánh mắt vừa rời của cô cũng đã gián tiếp nói rõ sự thật: cô không nhận ra hắn, cũng không phải đến cùng Quan Hoài. Tìm được tới đây, chỉ có một khả năng: Cô theo dõi hắn.

"Em vào phòng khách chờ tí, anh nói riêng với cậu ấy mấy câu đã." Quan Hoài ngoảnh đầu mỉm cười rồi đi vào cùng Hứa Thanh Sơn.

Hứa Thanh Sơn vào theo sau vẫn đang đứng yên. Một tay cầm chai nước, tay kia đút trong túi áo khoác, vô thức cào cào, ra vẻ đủng đỉnh thăm quan.

Ngôi nhà ba tầng, trần nhà để ngỏ đến tận tầng ba. Nửa trần nhà gắn nút bấm, nửa kia là thủy tinh trong suốt, chùm đèn màu trắng ngà dạng ống tạo hình đơn giản rủ xuống.

Thiết kế để lấy ánh sáng đặc trưng, căn nhà tông màu đen xám lạnh lẽo, bất ngờ nhiều thêm sắc ấm. Phong cách tổng thể mạnh mẽ lại mang theo hơi thở hoang dã cuốn hút, cực kỳ phù hợp với khí chất bây giờ của Hứa Thanh Sơn.

Ngắm một lượt, Hứa Thanh Sơn lướt mắt qua hai bóng lưng đang nói chuyện ở đầu cầu thang, trong lòng lại sinh ra ý nghĩ muốn chạy trốn.

Cô đứng xa, nên không nghe thấy họ đang nói gì. Rút tay ra, uống một hớp nước nữa, chợt tiếng Quan Hoài bay tới: "Thanh Sơn, chẳng phải em có chuyện muốn tìm cậu ấy à, đi ăn chung bữa cơm đi!"

"Cũng được." Hứa Thanh Sơn bị sặc nước, sau lưng thoáng chốc toát một lớp mồ hôi mỏng. Thoát không nổi rồi, cô phải nghĩ xem nói

dối thế nào cho giống thật đây.

Giây phút nghiêng đầu, Hứa Thanh Sơn đứng lúc nhìn qua. Đôi mắt đen thẫm hết dầm sâu, phản chiếu ánh sáng nóc nhà thủy tinh rắc xuống, tối tăm lững lờ, không thấy rõ được cảm xúc của hắn.

(Tác giả: Viết tác phẩm mới <(˘ ˘)> Truyện này không có âm mưu, chỉ có yêu đương, đại khái sẽ ngọt ngào nhỉ? Tam Tổ không dám đảm bảo đâu, nội dung xem như rất phong phú, nhưng có vài chỗ cần sửa. Ngoài ra, có lẽ 9527 sẽ được xuất bản, để cho may mắn, tán lộc một đợt như cũ... Cảm ơn các bạn đã yêu thích.

P/S: Quẻ xăm là quẻ Nguyệt lão, lời giải: Không nhớ nhưng nhân duyên cũ đã qua nữa, cầu mong có được cô dâu mới. Dừng với Hứa Thanh San chính là không nhớ tình yêu cũ nữa, theo đuổi hạnh phúc mới.)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 2: "Hứa Thanh Sơn, Anh Mở Cửa Ra Cho Tôi!"

Địa điểm ăn cơm do Hứa Thanh Sơn quyết định, cách ngõ Chim Én không xa. Hấn đề nghị đi bộ qua đó, và không ai phản đối.

Vào quán chọn chỗ xong, Hứa Thanh Sơn ngồi một lát thì đứng dậy đi toilet. Quan Hoài dịu dàng dõi mắt theo bóng lưng cô, cho đến khi không thấy nữa mới dời ánh nhìn.

Hứa Thanh Sơn biếng nhác dựa vào lưng ghế, gác tay phải lên bàn, cong ngón tay, vô thức khẽ búng búng mặt bàn.

Quan Hoài vẫy tay ra hiệu cho nhân viên phục vụ mang trà tới. Anh ta nhướn môi, không giấu nổi vẻ đắc ý: "Thế nào, lần này mắt nhìn của tôi không tồi nhỉ?"

"Cậu không thể đổi cách bày tỏ khác à, sao vẫn là tặng xe thế." Hứa Thanh Sơn gõ bàn một cái rồi ngồi thẳng lên, cầm máy tính bảng gọi hai món, giọng điệu lạnh nhạt: "Là anh em, tôi khuyên cậu tốt nhất cất tâm tư ấy đi. Nhà người ta không gả con gái đâu, chỉ nhận ở rể thôi."

Quan Hoài bị sặc. Anh ta đưa tay che miệng ho dữ dội, khuôn mặt đỏ bừng vì ghen. Hứa Thanh Sơn rất hiếm khi nhắc tới tình hình trong nhà cô. Quan Hoài chỉ biết trên cô còn có hai chị gái đã lần lượt kết hôn vào cuối năm ngoái.

Cổ dừng cơn ho, ánh mắt Quan Hoài bỗng chốc trở nên sắc bén và nhiều thêm vẻ thăm dò: "Hai người quen nhau thật hay cậu cảm thấy ánh mắt tôi không được?"

Lúc gặp nhau ở ngoài cổng, Hứa Thanh San bảo đến gặp khách hàng, nhưng ban nãy họ chạm mặt, vẻ ngạc nhiên của cô tuyệt đối không phải giả vờ.

Hứa Thanh Sơn đan hai tay vào nhau, lần nữa ngả ra sau ghế, hờ hững quét mắt về hướng phòng vệ sinh.

Một năm trước, Hứa Thanh San là bạn gái của cậu bạn nổi khổ Bành Văn Tu, quả thực không phải bạn hẩn, thậm chí còn chẳng để hẩn vào trong mắt. Cho dù lần cuối cùng gặp mặt, cô đã cho hẩn bốn trăm nghìn (khoảng 1 tỉ 300 triệu VND)

Sau đấy cũng không có bất cứ liên lạc nào nữa. Bằng không, đừng nói theo dõi, đoán chừng cô còn chả có mấy hứng thú nói chuyện với hẩn ấy.

Quan Hoài im lặng nhìn Hứa Thanh Sơn. Nhận ra lời vừa rồi không phải nói đùa, nét mặt anh ta cứng ngắc, bực bội bảo: "Những cô nàng tôi đi coi mắt, không ai tốt bằng cô ấy cả."

"Nếu cậu thuyết phục được bố mẹ cậu, sau này sinh con ra, để đứa bé theo họ cô ấy thì xem như tôi chưa nói gì." Hứa Thanh Sơn liếc xéo Quan Hoài một cái, đoạn nghiêng người nhấc ấm trà rót vào chén, tiếp tục kê đơn thuốc liều cao: "Ngoài ra, cô ấy là vợ chưa cưới của bạn nổi khổ với tôi. Chưa nói với cậu à?"

Bị hỏi liên tục như oanh tạc, Quan Hoài lơ mơ: "Cô ấy đến thành phố B đã hơn một năm nay, có nghe nói cô ấy có bạn trai đâu."

Bạn phái nam thì đúng thật không ít."

Đã tới hơn một năm? Hứa Thanh Sơn cầm chén trà lên uống một hớp, không nhin nổi mà lia mắt về phía nhà vệ sinh lần nữa, ánh nhìn ngấm ngội.

Quan Hoài ngả người vào lưng ghế, tầm mắt không có tiêu cự dừng đâu đó ngoài cửa sổ. Anh ta nhéo hai đầu lông mày. Trước quán, cây ngô đồng cao lớn với những cành khô trơ trụi, đang đung đưa đung đưa trong gió lạnh đón ánh Mặt Trời ấm áp, còn hỗn loạn hơn cả suy nghĩ của anh ta.

Dự án đầu tiên Hứa Thanh Sơn tiếp nhận sau khi nhậm chức là lên kế hoạch khai trương phòng trưng bày tranh của Quan Hoài. Ấn tượng đầu tiên cô để lại cho anh ta là một cô nàng hơi mê tín, năng lực làm việc rất mạnh.

Sau khi quen thân thì thường hẹn ăn cơm, Quan Hoài dần dần bị thu hút bởi tính tình phóng khoáng, cởi mở thi thoảng lại mơ màng của Hứa Thanh Sơn. Trong non nửa năm mập mờ, anh ta có đi xem mắt và đã gặp không ít cô gái, cũng qua lại với người ta trong một thời gian ngắn. Song, Quan Hoài vẫn cảm thấy Hứa Thanh Sơn được nhất. Bây giờ, anh ta mới chọn ngày để chuẩn bị tỏ tình.

"Chốc nữa tự cậu hỏi cô ấy xem tôi nói có đúng không." Đặt chén trà xuống, Hứa Thanh Sơn cầm di động, đứng dậy ra ngoài gọi điện thoại.

Lúc rời Lâm Châu, Bành Văn Tu bảo gã đã được gia đình Hứa Thanh Sơn đồng ý, chuẩn bị đính hôn. Về sau không thấy liên lạc, còn tưởng sẽ gặp lại trong đám cưới của họ.

Quan Hoài không bao giờ nói dối. Nói cách khác, Hứa Thanh Sơn đính hôn với Bành Văn Tu không bao lâu thì tới đây.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Bành Văn Tu, Hứa Thanh Sơn trở lại, điềm nhiên ngồi xuống.

"Ăn cơm xong tôi sẽ hỏi." Quan Hoài vén mí mắt, hơi rầu rĩ.

Thời đại học, bọn họ thẳng ngủ giường tầng trên, thẳng ngủ tầng dưới, quan hệ rất thân thiết. Trước kia dẫn bạn gái đến gặp hắn, cũng không thấy hắn thế này.

Hứa Thanh Sơn chẳng ừ hử gì, như vô tình như cố ý nhìn về hướng phòng vệ sinh. Chiếc bật lửa trong suốt rỏ tiền dùng một lần nhảy múa giữa năm ngón tay phải linh hoạt.

Lát sau, trong tầm mắt nhiều thêm một bóng dáng màu đỏ. Cát chiếc bật lửa đi, Hứa Thanh Sơn tỉnh bơ rời ánh nhìn, đưa mắt ra ngoài cửa sổ.

Hứa Thanh Sơn kéo ghế ngồi xuống, cố tình phớt lờ bầu không khí là lạ không biết đã thay đổi khi nào, gương mặt xinh đẹp hiện lên nụ cười vừa phải, rất thản nhiên.

Quan Hoài uống hớp trà, rồi nở nụ cười gượng gạo: "Em muốn ăn gì, anh với Thanh Sơn đã gọi rồi."

"Em ăn gì cũng được, không phiền phức."

Nụ cười trên môi Hứa Thanh Sơn lan rộng, dường như chẳng mấy may bị ảnh hưởng.

Rót cho cô tách trà, Quan Hoài thuận miệng hỏi thăm lý do cô cần gặp Hứa Thanh Sơn.

"Phải trò chuyện khá nhiều. Đợi lát ăn xong, em nói riêng với anh ta." Hứa Thanh Sơn trả lời cho có lệ. Cô nhắc chén trà, tao nhã nhấp một ngụm.

Nghe vậy, Hứa Thanh Sơn vén mí mắt, lim dim nhìn cô, nhếch môi không nói gì.

Cảm nhận được ánh nhìn của hắn, bỗng dưng Hứa Thanh Sơn có phần căng thẳng. Cô từ từ ngược mặt, ung dung nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Trong tích tắc, Hứa Thanh Sơn đã bại trận dưới ánh mắt không rõ ý tứ của hắn. Cô cắn môi, trái tim đập thình thịch, xoay đầu ra ngoài cửa sổ.

Có vẻ cô đã bị nhìn thấu...

Nhân viên phục vụ bắt đầu bày món. Hứa Thanh Sơn ổn định lại cảm xúc, cùng lúc di động để cạnh tay bỗng rung, cô cầm lên mở khóa, nhận cuộc gọi.

Nghe được mấy giây, Hứa Thanh Sơn ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Hứa Thanh Sơn ngồi đối diện, lòng bàn tay bắt đầu ẩm ướt: "Cô nói lại địa chỉ đi!"

Số 28 ngõ Chim Én, cảng Thanh Ấp là nhà Hứa Thanh Sơn, tuyến đường mới của công ty du lịch của sếp bà liên quan gì tới hắn? Sếp lớn vậy mà yêu cầu cô hôm nay nhất định phải đến đó chặn người?

Không phải hắn là giáo viên tình nguyện à? Năm ngoái cô còn cho hắn bốn trăm nghìn (~ 1 tỉ 3 VND) để hắn mang đi sửa chữa

phòng học kia.

Nghe đồng nghiệp lặp lại rõ ràng từng chữ trong địa chỉ, Hứa Thanh San thầm thở phào: "Tôi biết rồi, mau gửi tài liệu cho tôi."

Cúp máy, món ăn cũng được đưa lên gần xong, tin nhắn gửi vào di động toàn là nội dung cô cần thảo luận với Hứa Thanh Sơn. Sự chột dạ đè nén trong lồng ngực từ lúc chạm mặt thoáng chốc tan biến, tâm trạng cô thoải mái hẳn.

Cuộc gọi này đến rất kịp thời, nếu không mặt mũi Hứa Thanh San sắp quẳng đến Thái Bình Dương rồi. Nhìn trúng ai không nhìn, sao lại cứ nhìn trúng Hứa Thanh Sơn chứ?

Món ăn của quán này có mùi vị rất ngon, nhưng bầu không khí dùng cơm hơi ngọt nhạt. Hứa Thanh Sơn ít nói, từ khi Hứa Thanh San ngồi xuống thì không mở miệng nữa. Ăn xong, hắn liền buông đũa đi thanh toán trước.

Quan Hoài ngoảnh đầu, liếc qua bóng lưng Hứa Thanh Sơn, muốn nói lại thôi.

"Anh muốn nói gì?" Hứa Thanh San cau mày không vui.

Quan Hoài mỉm cười, làm bộ băng quơ, hỏi: "Em với Thanh Sơn quen biết thật à? Trước đây chưa bao giờ nghe em nói có bạn ở thành phố B."

"Không tính là bạn. Anh ta là bạn nối khố của một người bạn em, từng gặp mặt mấy lần. Sau khi anh ta rời Lâm Châu cũng không liên lạc lại." Hứa Thanh San nghiêng mắt, bóng dáng cao lớn trong tầm nhìn đã mở cửa đi ra ngoài. Cô liền nhẹ nhõm.

"Anh không nghe cậu ấy nhắc tới." Quan Hoài trưng ra dáng vẻ chột vớ lẽ, giữ thể diện cho cô cũng là giữ thể diện cho mình: "Đi thôi. Chẳng phải em còn có việc cần thảo luận cùng cậu ấy sao."

Đúng với cách nói của Hứa Thanh Sơn, người kia hẳn là chồng chưa cưới của Hứa Thanh San.

Quan Hoài nhìn sang bên, nhiệt tình trong đáy mắt tiêu tan. Anh ta cảm thấy may mắn, nhưng nhiều hơn là nỗi thất vọng... Tìm đối tượng kết hôn dễ đấy, nhưng rất khó tìm đối tượng kết hôn hợp ý trên mọi phương diện.

Vẻ mặt vui cười của Hứa Thanh San đầy giả tạo, cô đeo túi xách, đi ra ngoài cùng Quan Hoài. Trực giác cô mách bảo Hứa Thanh Sơn đã nói với Quan Hoài điều gì đó không nên nói. Cơ mà, cô chẳng có điểm yếu nào có thể khiến Quan Hoài đột nhiên phanh lại lúc chuẩn bị bày tỏ cả.

Cô từ phòng vệ sinh đi ra thì ánh mắt anh ta đã lạnh đi.

Ra khỏi cửa, bầu Trời xanh lam, ánh nắng rót qua cây ngô đồng trước quán, rọi xuống đất những vệt loang lổ.

Đứng dưới gốc cây, tay phải Hứa Thanh Sơn đút túi quần, ngón tay trái kẹp một điếu thuốc, vẻ mặt thờ ơ. Cái bóng sau lưng đổ dài trên đất, nghiêng nghiêng hòa vào bóng cây, tĩnh lặng như tranh vẽ.

Hứa Thanh San mím môi, cho hai tay vào túi áo khoác, cúi đầu theo sau Quan Hoài bước xuống bậc thềm trước cửa.

Vào trong ngõ, tiếng bước chân vững vàng mạnh mẽ gần ngay sau lưng. Quan Hoài đi phía trước, di động có cuộc gọi, anh ta bắt

máy, nhỏ giọng chuyện trò với bên kia. Hứa Thanh Sơn kệt giữa hai người, càng ngấm càng ấp ủ lửa giận.

Tối qua nói chuyện điện thoại với ông nội xong, cô mơ thấy mình mặc váy cưới. Hôm nay vừa khéo gặp được người khiến cô rung rinh, còn ngỡ quẻ thẻ lắc bừa được lần trước đã linh nghiệm, không ngờ còn sai bét hơn.

Chẳng biết tại sao, cô luôn có một thứ cảm giác chuyện xui xẻo của ngày hôm nay vẫn chưa hết.

Về đến trước cổng nhà Hứa Thanh Sơn, Quan Hoài kết thúc cuộc gọi, lấy chìa khóa mở khóa xe, nghiêng đầu nở nụ cười áy náy: "Bên anh có tí việc gấp phải xử lý, anh đi trước nhé!"

Hứa Thanh Sơn đứng qua bên nhường đường, lơ đãng chạm vào di động trong túi áo.

Chiếc Land Rover lái đi, con ngõ phút chốc trở về với yên ắng. Hứa Thanh Sơn đứng dưới bóng râm, rút điều thuốc đưa lên miệng, bật lửa châm.

Hắn im lặng, hơi khom sống lưng, bàn tay trái kẹp điều thuốc, tay phải nhét trong túi áo hoodie, đôi mắt đen nhánh nhìn sang cô, hết tấm gương sáng, khiến con người ta không có chỗ để trốn.

"Gần đây quảng cáo Civic của chúng tôi nhận một dự án, liên quan tới bích họa chùa Khai Thiện." Hứa Thanh Sơn né tránh ánh mắt của Hứa Thanh Sơn, nghiêm túc nói chuyện công việc: "Tổ bích họa do anh toàn quyền phụ trách, tôi muốn hỏi anh về niên đại vẽ bích họa và nội dung muốn thể hiện."

Hứa Thanh Sơn nhướn mí mắt, nhả khói thuốc, đôi con ngươi thâm trầm giấu sau làn khói trắng, không đáp lời.

"Thầy... Hứa?" Hứa Thanh Sơn có cảm giác gai gai, giọng điệu mất tự nhiên: "Anh có thể nói với tôi về những bức bích họa ấy không?"

Mỗi lần gọi tên hắn, cô đều có loại ảo giác đang gọi tên mình, ngớ ngẩn không thể tả.

"Chẳng có gì hay ho để nói cả." Hứa Thanh Sơn ngẩng đầu, lấy chìa khóa mở cổng đi vào, đoạn "rầm" một tiếng, đóng luôn lại.

Hắn đã rời khỏi đội dự án chùa Khai Thiện, hơn nửa đã làm xong thủ tục từ chức. Bích họa còn phải đợi chuyên gia cấp tỉnh kiểm định mới biết được rốt cuộc kết luận của hắn đúng hay của lãnh đạo đúng. Trước mắt, hắn không muốn nói gì hết.

Bị nhốt ngoài cửa, tay Hứa Thanh Sơn siết thành nắm đấm. Không nén nổi lửa giận, cô tóm lấy khuyên đồng trên cánh cửa, đập thật mạnh: "Hứa Thanh Sơn, anh mở cửa ra cho tôi!"

Sau cánh cửa, Hứa Thanh Sơn dừng bước giây lát, sau đấy băng qua sân trước, mở cửa phòng khách đi vào nhà, đóng sập cửa lại.

Lên tầng hai, hắn lặng lẽ tới cuối hành lang để ngỏ cửa phòng khách, cúi đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng dáng Hứa Thanh Sơn bị cổng lớn che khuất, giọng nói lúc xa lúc gần truyền tới, xen lẫn chút cáu kỉnh.

Hứa Thanh Sơn nhíu mày, dụi tắt điếu thuốc trên tay, lấy một điếu nữa đưa lên miệng, trong mắt nhiều thêm vẻ thích thú.

Cô lại có thể để mắt tới hần cơ đấy... Hứa Thanh Sơn gương
khóe môi, lộ nét cười như có như không, cả con tim cũng rộn ràng.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 3: Lúc Tôi Đề Nghị, Cô Có Thể Từ Chối Cơ Mà

Hứa Thanh Sơn gọi điện thoại lại cho đồng nghiệp, được biết bên Viện thiết kế cũng chỉ có địa chỉ nhà của Hứa Thanh Sơn, không có số điện thoại liên hệ, cô bức bối cúp máy. Bành Văn Tu có đấy, nhưng Hứa Thanh Sơn không muốn liên lạc với anh ta tạo nào, trốn còn chẳng kịp ấy.

Đại khái là chuyện thắng bạc ở Ma Cao năm trước khiến anh ta đắc ý quên mình. Nhưng nghe đâu chỉ mới hồi Tết đây thôi, anh ta đã thua gần mười triệu (~ 35 tỉ VND). Mỗi ngày, bạn bè trong vòng tròn đều cầu khẩn thần tài phù hộ cho anh ta thắng.

May thay còn có lợi nhuận của công ty, bằng không với cách đánh bạc đó của Bành Văn Tu thì chưa đến một năm đã phá sản. Thời điểm này, nói gì đi chăng nữa cô cũng sẽ không chủ động tới gần đâu.

Còn về Hứa Thanh Sơn, cùng với việc thay đổi vẻ ngoài, hấn cũng quên tăng chỉ số EQ.

Cô và hấn không có ân oán cá nhân, kể ra thì cũng tính như quen biết. Trên phương diện công việc, không thể nói chuyện thì tốt xấu gì cũng cho cái lý do chứ.

Nhốt cô ở ngoài cửa thế này là sao?

Hứa Thanh San cất di động, nheo mắt nhìn cánh cổng lớn đóng chặt. Không kìm nổi, cô bèn giơ chân làm ra vẻ định đạp một phát. Ai dè, cổng lớn đột nhiên mở ra, bóng dáng Hứa Thanh Sơn thành linh lộn vào trong tầm mắt.

"Anh đi không phát ra tiếng hả?" Hứa Thanh San bình tĩnh lấy chân về, ngẩng mặt nhìn thẳng vào đôi mắt không gợn sóng của hắn: "Anh muốn đi cũng phải nói cho rõ lý do, tại sao không chịu thảo luận về những bức bách họa kia."

Hứa Thanh Sơn cup mi liếc xuống chân cô, đoạn nghiêng đầu nhìn sang bên, nơi đáy mắt nụ cười cất giấu: "Lái xe ra đi, tôi dẫn cô đến chùa Khai Thiện."

Hứa Thanh San héch cằm, buông lời mỉa mai: "Dẫn tôi đi?"

"Không đi hả? Vậy thì thôi. Nghe nói dự án này là làm cho sếp bà của Civic." Hứa Thanh Sơn quay người toan cất bước, giọng điệu hờ hững: "Cho dù không có tư liệu với hình ảnh, chắc cũng không làm khó được cô... nhỉ?"

"Tôi bảo tôi không đi à?" Hứa Thanh San hất đầu, điềm nhiên xoay gót đi lấy xe.

Đỗ xe vào trong sân, kiểm tra túi xách cẩn thận, tắt máy, rút chìa khóa bước xuống, ánh mắt dừng lại chốc lát trên mặt Hứa Thanh San, cô thong dong đi ra ngoài: "Thầy Hứa, đi thôi!"

Sếp bà làm việc luôn mạnh mẽ dứt khoát, ghét nhất loại cấp dưới lè mề, đặc biệt là nhân viên nữ. Hứa Thanh San mới thăng chức làm giám đốc quản lý, nếu đắc tội với sếp bà, đoán chừng sếp ông sẽ suy xét tới việc đổi người đảm nhận chức vụ giám đốc này ngay.

Chùa Khai Thiện thuộc dự án mới xức tiến của công ty du lịch của sếp bà, làm tốt không có thưởng, nhưng làm không tốt thì cuốn gói.

Thoạt đầu, Hứa Thanh Sơn không muốn nhận, nhưng không đỡ nổi áp lực từ sếp ông đích thân ra mặt.

Hứa Thanh Sơn đứng thẳng người, nhìn cô bằng ánh mắt không rõ ý tứ, sau đấy hấn khóa cổng, mở khóa xe, ngồi lên. Không phải không thể cùng cô thảo luận về bích họa chùa Khai Thiện mà là cô luôn né tránh Bành Văn Tu. Nói xong chuyện này, lần sau có liên lạc với hấn nữa, tuyệt đối sẽ không phải là con người Hứa Thanh Sơn.

Đợi hấn lái xe ra, Hứa Thanh Sơn vòng qua đầu xe, mở cửa, ngồi vào ghế phụ. Xe mới mua nên trong khoang hầy còn chưa tan, hơi gay mũi.

Cô cúi đầu thắt dây an toàn, khẽ nhú mày, hạ kính cửa sổ xuống: "Ban nầy sao anh phải trốn, sợ tôi tìm anh đòi tiền à?"

Hứa Thanh Sơn nghẹn họng, liếc cô một cái rồi tập trung lái xe, đáp: "Tôi chỉ lên tầng đóng cửa sổ thôi."

Hứa Thanh Sơn nhếch nhếch khóe môi, nghiêng đầu chăm chú nhìn sườn mặt của hấn, ánh mắt dò xét: "Anh đã nói gì với Quan Hoài?"

"Không nói về cô." Nét cười nhiều thêm trong mắt Hứa Thanh Sơn, hấn nghiêm túc đáp: "Chẳng phải hai người đang qua lại à?"

"Tèo rồi!" Thu lại ánh nhìn, Hứa Thanh Sơn lấy di động ra mở khóa, cố ý nói: "Đi tong BMW 6 rồi."

Quan Hoài là kẻ khôn khéo, khi anh ta thực sự hào phóng cũng đủ chu đáo.

Chẳng qua hơi nhạt nhẽo, giống nước sôi để nguội, có thể giải khát nhưng lại cảm thấy không cam lòng. Ví thử không bắt ngờ gặp Hứa Thanh Sơn thì có lẽ hôm nay cô đã nhận được BMW, sau đó chính thức qua lại với Quan Hoài, từ linh hồn đến thể xác.

Hứa Thanh Sơn không tiếp lời, hẩn thoáng nhìn cô rồi lại chuyên chú nhìn phía trước, nụ cười trong mắt dần đậm hơn.

Nếu cô thực sự yêu tiền thì một năm trước đã chẳng cho không hẩn bốn trăm nghìn để hẩn đi tu sửa phòng học của trường tiểu học hẩn đang làm giáo viên tình nguyện.

Tuy cuối cùng khoản tiền ấy không dành để sửa chữa trường lớp, nhưng khi ấy, đối với hẩn, đúng là đưa than sưởi ấm giữa ngày tuyết rơi.

Trong xe yên tĩnh hẩn đi. Xem xong tài liệu đồng nghiệp gửi tới, Hứa Thanh Sơn lên mạng tìm kiếm thông tin liên quan, chỉ tìm được một bài báo về chùa Khai Thiện.

Ngôi chùa là di tích cổ thuộc huyện Đồng An, dựa lưng vào núi Đồng, cách thành phố B 400 cây số. Bởi niên đại lâu đời nên bích họa từ thời nhà Minh trong chùa đã bị hư hại nghiêm trọng, vẫn chưa mở cửa với bên ngoài.

Không lâu trước đó, cục bảo vệ di tích văn hóa địa phương đã thông qua phương thức đấu thầu, đạt được hợp tác với Viện thiết kế chỗ Hứa Thanh Sơn làm việc, bắt đầu tiến hành sửa chữa, tu bổ những bức bích họa quý giá trong chùa.

Trước mắt, dự án này chưa hoàn thành.

Thoát khỏi trang web, liếc nhìn thời gian bên góc phải, Hứa Thanh San thoải mái ngả vào lưng ghế, tìm chủ đề tán gẫu với Hứa Thanh Sơn: "Sao anh lại đi làm giáo viên tình nguyện?"

"Không có vì sao hết." Hứa Thanh Sơn nháp môi, không muốn nói nhiều.

Hứa Thanh San cũng lười gặng hỏi, cô đưa tay vén tóc sang một bên, khép hàng mi: "Tôi ngủ tí, đến nơi thì gọi tôi."

Dứt lời, cô ngoẹo đầu, khoanh tay điều chỉnh tư thế ngồi, chẳng bận tâm tới hần nữa. Tối qua nằm mơ cả đêm, sáng ra chưa ngủ đầy giấc đã bị điện thoại của Quan Hoài đánh thức, Hứa Thanh San quả thực rất buồn ngủ, nhưng lại không muốn ngủ chút nào.

Chùa Khai Thiện vừa bắt đầu khai thác để làm du lịch, xung quanh đây hầu như không có công trình đồng bộ tương ứng. Giờ này qua đó, đến nơi chắc cũng gần tối. Tối nay ở đâu cũng là cả một vấn đề.

Nhân lúc chờ đèn đỏ, Hứa Thanh Sơn nhìn sang. Tưởng Hứa Thanh San đã ngủ, hần quay cửa kính lên.

Ra khỏi nội thành, chiếc xe dần tăng tốc. Hứa Thanh Sơn đeo tai nghe gọi điện thoại cho bên trường học, lùi lại thời gian về. Ban đầu, hần tính đặt vé bay chuyến tối nay, có điều không ngờ sẽ gặp được Hứa Thanh San.

Nên nói một cách chính xác là bị cô theo dõi. Còn có phải thực sự vì công việc hay không, thì trong lòng cô rõ nhất.

Kết thúc cuộc gọi, Hứa Thanh Sơn xoay đầu, tầm mắt quét qua gương mặt Hứa Thanh San. Hấn giảm tốc độ, dừng xe ven đường, nghiêng mình cho ghế phụ thấp xuống.

Hứa Thanh San ngủ rất say, đôi mắt hoa đào quầng rử nhắm chặt, rặng mi như chiếc quạt, buông rủ thành cái bóng mờ mờ trên làn da trắng nõn, đáng vẻ đáng yêu. Hứa Thanh Sơn lắc đầu, hấn ngồi lại, thắt dây an toàn, lần nữa lên đường.

Hứa Thanh San cựa quậy, ngoảnh mặt về phía cửa sổ xe. Tiếng tim Hứa Thanh Sơn đập vẫn còn lưu lại bên tai, chớp mũi cô rịn một lớp mồ hôi mỏng.

Nhất định là cô tỉnh mịch quá lâu, thế mà có thể ngỡ rằng hấn muốn hôn mình...

Suy nghĩ lung tung một hồi, Hứa Thanh San thực sự thiếp đi, tỉnh lại thì xe đã vào khu thắng cảnh, đang đỗ trên bãi đất trống ngoài cổng chùa Khai Thiện.

Hứa Thanh San mở túi, lấy hộp kẹo Xylitol, bỏ một viên vào mồm. Mùi bạc hà dần lan tỏa trong khoang miệng. Cảm giác đầu óc tỉnh táo hơn, cô mở cửa xuống xe.

Cách đó không xa, Hứa Thanh Sơn đang đứng nói chuyện với người khác, hấn không biết Hứa Thanh San đã tỉnh.

Khi cô cất bước đi tới, hấn vừa vặn quay đầu. Trông thấy cô, rõ ràng hấn thoáng ngẩn ra: "Dậy rồi?"

Hứa Thanh San vầy vầy tay, ngáp một cái, gật đầu, vẻ mặt ngái ngủ.

Khu thắng cảnh hoang vắng hơn so với tưởng tượng. Trời đã sẩm tối, xung quanh thừa thớt ánh đèn, có thể đếm trên đầu ngón tay. Gió lạnh thổi tới, xuyên qua lớp vải quần áo dán lên da thịt, hơi lạnh lập tức chui vào trong xương cốt, khiến cô không khỏi run rẩy.

"Vào xem bích họa trước đã, chốc nữa đến thị trấn ăn cơm." Hứa Thanh Sơn vỗ vai người đàn ông nọ, đoạn đưa mũ bảo hộ cho Hứa Thanh San: "Đội vào!"

"Xấu thế?" Hứa Thanh San lẩm bẩm, nhận lấy chiếc mũ, ngoan ngoãn đội vào.

Do đang thi công nên đâu đâu trong chùa cũng bật đèn, công nhân đang đẩy nhanh tiến độ dựng giàn giáo trước chính điện. Hai người vòng qua, băng qua sân, cẩn thận đi vào trắc điện phía sau.

Các họa sĩ tổ bích họa và công nhân đã nghỉ, bên trong không còn ai.

Hứa Thanh San ngắm một lượt, chụp rất nhiều ảnh, cuối cùng dừng lại trước một tổ bích họa, cô nhíu mày: "Màu sắc tổ này lòe loẹt quá, dùng màu công nghiệp, hơn nữa kỹ thuật tu sửa rất thô, chắc hẳn không phải anh làm?"

"Cô thấy giống không?" Về mặt Hứa Thanh Sơn khá khó coi, hắn xoay gót đi ra ngoài: "Tổ này là lãnh đạo cho người tu sửa, không liên quan đến tôi. Tôi từ chức rồi."

Hứa Thanh San sửng sốt, theo bản năng nhắc chân đuổi theo. Chạy quá vội nên quên mất ngưỡng cửa, Hứa Thanh San bị vấp một cái, tức thì ập vào lưng Hứa Thanh Sơn, cô hoảng loạn tóm lấy tay hắn, sợ xanh mặt.

"Cẩn thận!" Hứa Thanh Sơn cũng giật mình, kịp thời đứng vững, ôm lấy Hứa Thanh San, nhắc cô, đặt xuống ngoài bụi cửa.

"Anh đã từ chức sao không nói sớm?" Hứa Thanh San khẽ vỗ ngực, hất tay Hứa Thanh Sơn ra. Cô cau mày cau kinh: "Còn dẫn tôi đến chỗ xa lắc này, anh cố ý hả!"

"Lúc tôi đề nghị, cô có thể từ chối cơ mà." Trong mắt Hứa Thanh Sơn đượm ánh cười: "Đi thôi, dẫn cô đi xem hậu điện."

Hứa Thanh San thầm nghiến răng. Thấy hấn đi về phía bên kia, chớp mũi cô lại lấm tấm mồ hôi, dứt bàn tay vừa được hấn nắm vào túi áo khoác, xúc cảm nóng bỏng, dày dặn dường như còn vương hơi ấm.

Cảm giác thật kỳ lạ.

Tay hấn nóng hơn tay Quan Hoài, cũng thô ráp mạnh mẽ hơn.

Tầm mắt dời xuống đôi chân thon dài thẳng tắp, trong đầu Hứa Thanh San lóe lên gương mặt của Bành Văn Tu và Quan Hoài, cô liền có những suy nghĩ không nên.

Cô có trống rỗng, có cô đơn cũng sẽ không nhắm vào Hứa Thanh Sơn.

Cô và Quan Hoài đã mập mờ non nửa năm, Bành Văn Tu suýt trở thành chồng chưa cưới của cô, cuối cùng cô lại nên đôi với Hứa Thanh Sơn. Chỉ nghĩ đến cảnh ba người họ ngồi cùng một chỗ thôi đã cảm thấy "vui" cực kỳ.

Đi qua hành lang gấp khúc, gió lớn hơn, càng thêm lạnh. Hứa Thanh San cài khuy áo khoác, run rẩy ôm lấy cánh tay.

Lúc tới cô quên mất không thay giày cao gót. Nhiệt độ nơi này áng chừng dưới 0 độ, chưa đến nửa tiếng mà hai chân Hứa Thanh San đã tê cứng, sém không đi nổi.

Hậu điện phía sau cũng dựng giàn giáo, trước cửa điện chất đồng thân tre và ống sắt.

Hứa Thanh San rút tay ra, hà một làn khói trắng, quan sát dưới chân thật kỹ, dè dặt từng bước.

"Còn tiếp tục được không?" Hứa Thanh Sơn dừng lại, hai tay nhét trong túi áo khoác, thờ ơ nói: "Nếu không được thì mai tới lần nữa."

Hứa Thanh San ngẩng đầu, nhìn hậu viện cách đó chưa đến năm mét, cô cười khẩy một tiếng: "Có anh mới không được ấy."

Hứa Thanh Sơn câm nín, trầm lặng hẳn.

Đi về phía trước một chốc, mắt thấy sắp vào trong điện, bên tai chợt vang lên tiếng hét kinh hãi chói tai của công nhân: "Tránh mau!"

Còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cánh tay Hứa Thanh San đã bị lôi rất mạnh, tiếp đẩy cả người bị đè xuống đất.

Đầu cô vẫn đang đội mũ bảo hộ, đập xuống đất, trước mắt đen thui, bên tai toàn là tiếng gậy trúc đổ sập rất khủng khiếp.

Lúc lâu sau, âm thanh đình tai nhức óc dần dần nhỏ bớt, nhưng xung quanh vẫn loáng thoáng truyền tới tiếng vọng.

Hứa Thanh San vén mí mắt, trong tầm mắt tối om. Cô thử nhúc nhích, run run mở miệng: "Hứa Thanh Sơn, anh còn sống chứ?"

(Tác giả: Có người đẹp bé bỏng bảo rằng đọc không hiểu, Tam Tổ nghiêm túc kiểm điểm, đã viết lại chương 1 và chương 2.

Chỗ bạn không hiểu chắc đều tập trung ở nguyên nhân Thanh San không nhận ra Thanh Sơn, và mối quan hệ lúc trước, mối quan hệ hiện tại của cô với anh.

Thực ra trước đó đã giải thích, nhưng không đủ rõ ràng, chỉ là qua loa.

Khi Hứa Thanh San theo đuổi Bành Văn Tu, từng gặp Hứa Thanh Sơn bốn lần. Lần nào Hứa Thanh Sơn cũng là bóng đèn, nên cô không có ấn tượng tốt đẹp với anh, cũng không để anh vào trong mắt, dĩ nhiên lười phải nhớ rồi.

Sau một năm, không nhận ra cũng rất bình thường (Chủ yếu là Tam Tổ thường xuyên quên bém người mà mình từng gặp qua hai, ba lần, và còn không có ấn tượng sâu sắc. Chắc bởi già rồi nhỉ? /(T
o

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 4: Cô Muốn Ngủ Thế Nào?

Sào tre đổ sập đập cả lên lưng Hứa Thanh Sơn. Trong ánh sáng tù mù của buổi tối, không để ý rốt cuộc dàn giáo cao bao nhiêu. Tuy nhiên, nghe tiếng vang này, chắc chắn là không thấp.

Đợi một lúc, không thấy Hứa Thanh Sơn có phản ứng, Hứa Thanh San không nhin nổi lại gọi một tiếng. Cô vẫn ổn, chẳng qua có đập đầu xuống đất lúc ngã, nhưng không bị thương chỗ nào khác. Phỏng chừng Hứa Thanh Sơn ở trên đã bị nện đơ luôn rồi.

Cô gọi mấy câu nữa. Cuối cùng, hấn cựa quậy, hít vào một hơi, ồm ồm hỏi ngược lại: "Cô không sao chứ?"

"Tôi không sao." Hứa Thanh San thở phò, thoáng yên tâm. Các công nhân đã bắt đầu dọn dẹp chung quanh, chẳng mấy chốc hai người sẽ ra ngoài được.

Có lẽ cũng hoảng, các công nhân lao nhao dọn dẹp. Những sào tre đè lên hai người lục tục được lấy xuống. Hứa Thanh Sơn bị mấy cây đập phải, lo sào tre bị gãy đâm vào Hứa Thanh San nên hấn gập cánh tay để chắn. Cảm nhận được cô đang run rẩy, hấn nhíu mày: "Cô bị thương ở đâu? Sao run dữ vậy?"

"Sợ chết." Hứa Thanh San ngoảnh mặt sang phía khác, thở dốc.

Một giây im lặng, lại có sào tre đổ xuống. Hứa Thanh Sơn cong hai cánh tay, điều chỉnh tư thế chống hai tay bên tai Hứa Thanh San

để ngăn những sào tre ấy. Lòng ngực Hứa Thanh Sơn nặng nề áp lên người cô, hấn nói: "Không còn nguy hiểm nữa rồi."

Hứa Thanh San nín thinh.

Hắn vốn mặc phong phanh, lúc xuống xe khoác thêm cái áo gió, kéo khóa nhưng không kéo hết. Giây phút ngã xuống, hắn ôm trọn cô vào lòng.

Chân phải rấn chắc đề lên chân cô, nhiệt độ nóng bỏng xuyên qua chiếc quần bò mỏng, ào ào thấm qua. Đối với Hứa Thanh San mà nói, không gì nguy hiểm bằng.

Biết rõ hắn ôm cô thế này là xuất phát từ bản năng cứu người, nhưng vẫn cảm thấy lạ kỳ...

"Công nhân chuyển sào tre rồi, không còn nguy hiểm nữa đâu." Chiếc mũ bảo hộ trên đầu Hứa Thanh Sơn bị sào tre đụng rơi, hắn vô thức cúi xuống nên lúc nói chuyện, đôi môi như vô tình như cố ý quệt qua má cô.

Hứa Thanh San cứng đờ, nhịp tim đột nhiên tăng tốc. Cô mím chặt môi.

Công nhân đang dọn sào tre bên ngoài, sào tre đề trên người họ mỗi lúc lại lấn xuống bớt. Hứa Thanh Sơn ngăn trở hết sức những cây sào rơi xuống, dường như chẳng nhận ra tư thế quá mức thân mật của cả hai.

Hứa Thanh San không thể cử động, bên tai đều là hơi thở ấm nóng của hắn, ngựa ngựa len vào tận đáy tim.

Sau một hồi thở phì phò, nghe thấy các công nhân bên ngoài trấn an sẽ ổn ngay thôi, lên tiếng đáp lời họ. Một luồng khí nóng lại phả vào tai, cô nghe thấy Hứa Thanh Sơn nói: "Hình như chân tôi bị gãy."

"Gãy chân?" Hứa Thanh Sơn mờ mịt, tức thì cuống quýt: "Mau bảo công nhân gọi cấp cứu."

"Vô ích thôi, giờ này không có xe đâu." Hứa Thanh Sơn nhin cười. Đôi môi hấn dán vào cần cổ mảnh mai ấm áp của Hứa Thanh Sơn, thở hổn hển. Chân cô vừa khéo kẹt giữa hai chân Hứa Thanh Sơn, nên hấn càng khó chịu hơn cô.

"Rầm" một tiếng, đồng sào tre chát thành núi thành linh sập xuống, công nhân bên ngoài hết hồn, hỏi to rằng họ có sao không.

"Không sao, các anh dọn nhanh lên!" Hứa Thanh Sơn đáp lời, cau chặt lông mày. Không có mũ bảo hộ, sào tre trượt xuống đập trúng đầu, lổ tai ong ong.

"Sắp xong rồi, chịu khó đợi tí!" Công nhân trả lời, đoán chừng đã tìm người đến hỗ trợ, gào to đến nỗi chừng như vỡ cả giọng: "Nhanh lên, đừng để xảy ra chuyện liên quan đến tính mạng thôi!"

Hứa Thanh Sơn nhúc nhích. Ánh sáng bên ngoài rọi vào qua khe hở của đồng sào tre, cuối cùng đã thấy rõ tình cảnh của họ. Cô nhăn mày bực bội.

Sào tre đổ xuống không phải nhiều bình thường.

Chính lúc quay đầu thì Hứa Thanh Sơn vừa vận cử động, môi hấn trượt qua môi Hứa Thanh Sơn, đập xuống khoe miệng cô.

"Tôi trái, anh phải." Nói đoạn, Hứa Thanh Sơn lại xoay mặt sang bên, trái tim nhảy điên cuồng.

Hứa Thanh Sơn không nói gì, hần nghiêng mặt đi, hơi thở càng nặng nề hơn trước. Có thể cảm nhận rõ nhịp tim hần cũng đang đập rộn. Hứa Thanh Sơn không thấy được vẻ mặt hần, lồng ngực thành thịch, không dám động đây nữa.

Sau khoảng nửa tiếng, toàn bộ sào tre đề lên người được dời đi. Dưới sự giúp đỡ của công nhân, rốt cuộc cả hai cũng thoát khỏi tình trạng vây hãm, dời sang chỗ đất trống bên kia mà nghĩ lại hãy còn rùng mình.

Cử động bả vai, Hứa Thanh Sơn liền cau mày. Sào tre không nặng, nhưng bị nện xuống giữa tiết Trời lạnh thế này, e là trên người không ít chỗ bầm tím.

"Chẳng phải anh nói bị gãy chân sao?" Hứa Thanh Sơn phỉ phỉ những vụn tre và bụi bặm dính trên áo khoác, neho mắt lườm hần: "Không nhìn ra cơ đấy."

Hứa Thành Sơn kéo kín khóa áo khoác, cúi đầu xoa xoa hai chân bị đập đau điếng, đáp tỉnh bơ: "Tôi bảo là hình như."

Hứa Thanh Sơn nhướng mày, khẽ "xùy" một tiếng, đoạn ngồi xuống bồn hoa bên cạnh.

Sửa sang sạch sẽ xong đầu đấy, cả hai vẫn không nói lời nào. Xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, người vừa đau vừa đói, chẳng ai còn bụng dạ đi vào nữa. Sau khi cảm ơn công nhân xong thì một trước một sau ra ngoài.

Hai chân cứng đờ, Hứa Thanh San máy móc theo sau Hứa Thanh Sơn, đôi giày cao gót xiêu xiêu vẹo vẹo như chực ngã bất cứ lúc nào.

Ra khỏi sân, thực sự không lết nổi nữa, Hứa Thanh San đành dừng lại nghỉ.

Hứa Thanh Sơn đi lên trước vài bước, ngoảnh đầu nhìn rồi lộn lại bên cô, mặt không biểu cảm, ngồi xổm xuống: "Lên đi!"

"Xem như anh thức thối!" Hứa Thanh San quả thực rất không thoải mái, cô nhào người trèo lên lưng hắn, hừ hừ: "Ở đây có cơm không?"

Hứa Thanh Sơn lắc đầu, cõng cô chậm rãi đi ra ngoài. Sư tăng trong chùa ăn ngày hai bữa, kết thúc khóa lễ buổi tối tối, họ đã về thiền phòng nghỉ ngơi cả, phòng chừng nhà bếp cũng chẳng còn gì ăn.

Các công nhân thì vừa ăn xong, trong nhà bếp chắc là có rau có thịt, nhưng hắn không thể dẫn Hứa Thanh San qua đó.

Lúc đến, nói chuyện với đồng nghiệp cũ, được biết hai hôm nay có mấy tên lưu manh ở trên thị trấn tới chùa, suốt ngày quần lầy trụ trì đòi khai quang* giúp họ món đồ gì đấy. Đám này ăn ăn uống uống, đuổi đi thì sẵn sàng kề ngay dao vào cổ mình. Quá đổi vô lại.

(*Khai quang là quá trình làm lễ cúng để khiến linh vật được linh thiêng.)

"Tôi đói sắp chết rồi..." Hứa Thanh San ỉu xiu rên rỉ, áp má vào lưng Hứa Thanh Sơn.

Ánh trắng như nước, dải ngân hà óng ánh giăng kín mắt. Dưới ánh trắng, núi cao, cây cối yên tĩnh lạ thường. Đã rất lâu Hứa Thanh San chưa thấy một bầu Trời sao tuyệt đẹp thế này. Tiếc rằng thời tiết lạnh quá, không thể ngắm kỹ.

"Tôi cũng đói đây." Hứa Thanh Sơn sai bước qua cổng chùa, rào chân nhanh hơn.

"Anh đói chết cũng đáng!" Hứa Thanh San ngẩng đầu, nhìn cái gáy đen thui của hắn: "Anh từ chức thì chắc vẫn giữ lại tài liệu chứ, đâu nhất thiết phải đi chuyến này."

"Máy tính vẫn khóa ở Viện thiết kế, phải đợi chuyên gia của tỉnh đến giám định xong, tôi mới được mang về." Giọng Hứa Thanh Sơn trở nên lạnh lẽo: "Tất cả tài liệu đều ở trong máy, chỉ riêng phân tích đã làm mất hai năm. Giờ dừng lại hết, còn phải làm lại theo trình tự lần nữa, nói với cô cũng chẳng được mấy."

Hứa Thanh San liếc môi dưới, không kìm lòng được, bèn hỏi: "Vì khẳng khẳng với kết quả phân tích của mình, và bảo vệ phương án tu sửa nên anh mới bị đuổi, sau đó chạy đi làm giáo viên tình nguyện à?"

Các bước phục hồi, trùng tu bích họa rất phức tạp: phải phân tích, tìm tư liệu, phải lấy mẫu, lập phương án giữ gìn kỹ càng, giai đoạn bảo vệ tiếp theo càng rườm rà hơn, còn phải xử lý mỗi một.

Toàn bộ quá trình này rất tốn thời gian, người thiếu kiên nhẫn thì không thể làm nổi công việc ấy.

"Xem như vậy đi!" Hứa Thanh Sơn đặt Hứa Thanh San xuống. Hắn mở khóa, lượn qua đầu xe, mở cửa ghế lái ra, ngồi lên.

Hứa Thanh Sơn nhún vai, rét cóng đến nổi run cả người, ngồi vào ghế phụ.

Đóng cửa xe, Hứa Thanh Sơn nổ máy, bật điều hòa, quay xe ra ngoài. Hắn không nói gì, sắc mặt cũng không tốt lắm. Hứa Thanh Sơn quá lạnh nên chẳng còn hơi sức chuyện trò. Cô bấu môi, trầm lặng hẳn.

Thị trấn gần đây cách chùa Khai Thiện không xa. Lượn một vòng trên phố, Hứa Thanh Sơn tìm được một cửa hàng thuốc. Hắn xuống xe gõ cửa mua một lọ xịt Bạch Dược. Trở lại xe, hắn tiếp tục lái loanh quanh tìm chỗ ăn cơm.

Đêm đã rất khuya, gió rít gào. Trong thị trấn nhỏ, ngoài đèn đường vẫn đang thấp sáng, chẳng còn mấy hàng quán mở cửa.

Tìm 10 phút, cuối cùng có một quán vẫn chưa đóng cửa, Hứa Thanh Sơn liếc sang Hứa Thanh Sơn có vẻ đã ngủ, hắn dừng xe, xuống mua hai thùng mì ăn liền.

Quay lên xe, hắn nâng cổ tay xem đồng hồ, sau đó quen đường quen nẻo lái xe đến trước nhà nghỉ duy nhất, gọi cô xuống xe.

Nhà nghỉ đã đóng cửa. Trước kia còn làm việc tại nơi này, thỉnh thoảng hắn sẽ tới thị trấn ở, xem như khá quen thân với ông chủ.

"Hôm nay cậu đến không khéo rồi, còn lại mỗi một phòng thôi." Ông chủ mở cửa, đoạn vòng vào trong quầy, khom mình cầm cái ấm điện đun nước ra: "Nếu cần thì tôi đăng ký cho cậu nhé!"

"Đăng ký đi, cô ấy còn chưa ăn cơm." Hứa Thanh Sơn móc ví da, rút một tờ một trăm tệ và chứng minh thư đưa cả ra: "Tủ lạnh nhà các vị còn gì ăn không? Tự tôi nấu cũng được, cứ thế tính tiền."

"Có, bếp ở đằng sau ấy. Chốc nữa cậu tự đi mà nấu." Ông chủ xua tay rồi ra ngoài đóng cửa.

Hứa Thanh San đói đến mức đau dạ dày. Cô mím chặt môi, mặt mày tái nhợt, run rẩy đứng một bên không hé răng.

Lên tầng, vào phòng, Hứa Thanh Sơn đi lấy nước để đun. Hứa Thanh San cởi giày, áo khoác, rúc vào trong chiếc giường đơn chật hẹp, giữ chăn quấn kín người.

"Nước sôi rồi, cô uống tí cho ấm dạ dày trước đã. Tôi xuống nấu mì cho cô." Hứa Thanh Sơn cúi đầu móc ra bao thuốc lá trong túi, rút một điếu đưa cho cô: "Hút không?"

"Đi nấu mì nhanh đi! Tôi đói sắp chết rồi!" Hứa Thanh San không cầm điếu thuốc hắt đưa, cô gác cầm lên đầu gối, vẫn hơi run run.

Hứa Thanh Sơn nhướng mày, mỉm cười. Hắn cắn điếu thuốc, bật lửa "xoạch" một tiếng, châm thuốc, mở cửa ra ngoài.

Xuống tầng dưới, hắn trả thêm cho ông chủ một trăm tệ, quay lưng đi vào bếp chuẩn bị nấu nướng.

Hứa Thanh San ôm chăn ấm một lúc và uống nửa cốc nước ấm. Cái dạ dày dày bị đau vì đói đã dễ chịu hơn, tinh thần cũng hồi phục.

Nhà nghỉ có bốn tầng, mỗi tầng hai phòng. Phòng còn lại này rất nhỏ, chỉ có một chiếc giường đơn, tối nay còn chưa biết qua đêm thế nào.

Hứa Thanh San vén chăn, cởi bỏ quần bò đã bẩn, phát hiện trên đùi thêm hai vết bầm, cô không khỏi cau mày.

Xịt Bạch Dược lên, mặc quần lại tử tế, cô nằm xuống giường, cầm điện thoại vào Weibo bóc phốt.

Trắc điện thứ nhất có ba nhóm bích họa, hai nhóm trước bảo tồn tương đối hoàn hảo, chỉ tu sửa một nửa. Nhóm tu sửa xong hết thì đẹp để không khác gì văn vật giả.

Tu sửa chỗ nào? Rành rành là phá hoại ấy.

Hứa Thanh San đăng ảnh lên, không nói bích họa ở đâu mà chỉ nhằm xả xói thôi.

Weibo của Hứa Thanh San có rất nhiều fan, cô đang lướt mấy comment thì nghe thấy có tiếng bước chân đi lên tầng. Khẽ nhấp môi, cô cầm di động ngồi dậy.

Thoáng chốc, Hứa Thanh Sơn mở cửa vào phòng, tay bưng cái khay đựng hai bát mì xá xíu trứng gà bốc khói nghi ngút.

"Anh còn biết nấu ăn à?" Hứa Thanh San bò dậy, sán tới hít hà. Cô bưng một bát để lên tủ đầu giường, ngồi xuống: "Tối nay ngủ thế nào?"

"Cô muốn ngủ thế nào?" Hứa Thanh Sơn đá câu hỏi lại, quay mặt nhìn sang bên, đáy mắt đượm nét cười.

(Tác giả: Bạn kia bảo đọc vẫn không hiểu... Tam Tổ quyết định lên sân thượng, đừng cản tôi /(T o T)/)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 5: Sáng Sớm Đã Tắm Nước Lạnh, Kích Thích Không?

Hứa Thanh San ghen hờn, cô nghiêng đầu liếc Hứa Thanh Sơn một cái, rồi gấp mì đưa vào miệng, không tiếp lời.

Diện tích phòng trọ chưa đến mười mét vuông, chỉ độc một chiếc giường mét hai, hai cái ghế. Nhiệt độ bên ngoài dưới 0 độ C, chắc chắn là không thể ngủ trên xe rồi.

Nuốt mì xuống, Hứa Thanh San không nhin nổi lại thoáng nhìn Hứa Thanh Sơn, có phần hối hận đã theo hắn tới đây.

Cúi đầu ăn hai miếng, ném thấy ngon, bực bội tan biến trong nháy mắt, Hứa Thanh San vui đầu ăn tiếp. Đói bụng hơn nửa ngày Trời, Hứa Thanh Sơn bỏ thêm ít giấm, tương ớt vào mì, nên kích thích vị giác cực kỳ.

Cảm giác dạ dày đã dễ chịu hơn nhiều. Khóe mắt thấy hắn bưng khay đứng ở kia ăn, Hứa Thanh San hơi buồn cười.

Thành thật mà nói, tay nghề nấu nướng của hắn rất được.

Non nửa bát mì đã vào bụng, trên người toát mồ hôi, Hứa Thanh San ngừng đũa, lấy khăn giấy lau mồm, thuận miệng hỏi: "Sáng nay Quan Hoài bảo anh sắp đi xa, là đến trường tiểu học giảng dạy à?"

"Học kỳ này kết thúc rồi, không tới nữa." Hứa Thanh Sơn đã ăn xong, húp sạch cả nước. Hắn đặt khay và đũa xuống, ngồi chỗ đuôi

giường hút thuốc: "Văn Tu bảo cô đang ở thủ đô."

"Đi một tháng thì bị anh ta tìm được, đúng lúc có bạn học ở thành phố B, tôi bèn từ chức." Hứa Thanh Sơn xoay đầu một cách thoải mái, tự nhiên, tầm mắt đảo một vòng trên mặt hấn rồi thu lại, ăn mì tiếp: "Anh dám cho anh ta biết tôi đang ở đây, tôi không tha cho anh đâu."

Hứa Thanh Sơn nhả khói thuốc, chẳng ừ hử, ánh cười trong mắt đậm dần.

Năm ngoái, rõ ràng là cô theo đuổi Bành Văn Tu trước, sau đó không biết vì lý do gì mà trở thành Bành Văn Tu ra sức theo đuổi cô, còn cô thì trốn khắp nơi.

Thấy Hứa Thanh Sơn im re, Hứa Thanh Sơn nhấp môi, không khỏi lo lo.

Cô ăn hết bát mì, Hứa Thanh Sơn cũng hút hết điếu thuốc. Uống xong nước mì, Hứa Thanh Sơn thu dọn sạch sẽ tủ đầu giường, đặt cái bát không vào khay, co hai chân, chui về giường: "Tôi ngủ giường. Anh xem đâu có chỗ cho anh ngủ thì ngủ."

Không hé môi, Hứa Thanh Sơn cúi người, móc thêm một điếu thuốc nữa đưa vào miệng, châm lửa.

Khói trắng bay lên đến trên trán thì tản ra, ánh đèn rọi xuống. Trong bóng dáng của hấn bỗng có một loại thẳng trầm đời người khó diễn tả bằng lời.

Hứa Thanh Sơn để di động xuống, đưa tay dụi mũi, chuyển tầm mắt: "Nói gì đi!"

"Tôi đi hỏi xem có dư cái chăn nào không." Hứa Thanh Sơn phun khói thuốc, đứng dậy, tiến vài bước, khom mình nhắc khay lên: "Phòng vệ sinh ở ngoài, bên trái cầu thang."

Trong phòng, chỉ chiếc giường là còn chỗ trống.

"Ừ." Hứa Thanh Sơn dừng dừng đáp, rồi cầm di động đọc những bình luận của bài đăng ban nãy trên Weibo.

Lúc ở Lâm Châu, cô từng làm dẫn chương trình trên radio, với gần một trăm ngàn fan hâm mộ.

Về sau, cô đổi công việc khác, cũng thường xuyên tương tác với các fan, các fan vẫn hoạt động rất sôi nổi. Vừa rồi chẳng qua đơn thuần muốn móc máy chút, không ngờ thu hút trang chủ của rất nhiều viện bảo tàng chia sẻ lại, fan đẩy bài đăng còn nhanh hơn cả nước dâng.

Bình luận toàn những lời mắng chửi, có người đăng ảnh gốc, tiến hành so sánh với hình tu sửa mà cô đăng.

Sự tình dường như phát triển có phần mất kiểm soát.

Càng xem càng hoảng, đợi Hứa Thanh Sơn nhận ra Hứa Thanh Sơn không biết trở lại từ bao giờ, cô đã vã mồ hôi lạnh.

Hắn đã xuống lầu mua vật dụng đánh răng rửa mặt, hình như còn tiện thể đánh răng rửa mặt luôn.

Đang do dự có cần xóa bài đăng đi không thì Hứa Thanh Sơn đột nhiên ngồi xuống, nhìn cô bằng ánh mắt sâu xa: "Bài trên Weibo là cô đăng?"

"Là tôi đây." Hứa Thanh San vênh cằm, ra vẻ bình tĩnh: "Sao, muốn cảm ơn tôi à?"

Hứa Thanh Sơn nghiêng mình, nhìn chăm chăm vào mắt Hứa Thanh San, rồi thỉnh thoảng vươn tay lấy di động của cô.

"Anh làm gì..." Hứa Thanh San nhào tới cướp, không ngờ hấn phản ứng rất nhanh, chỉ chớp mắt, di động đã nằm trên tay kia của hấn.

Hứa Thanh San dừng lại, thở hổn hển, bất ngờ đẩy hấn xuống, lưu loát đề lên: "Trả đây!"

"Không trả!" Hứa Thanh Sơn duỗi thẳng cánh tay, ngoảnh mặt nhìn sang bên và thở gấp.

Hứa Thanh San mặc chiếc áo len cổ chữ V khoét rộng, vừa cử động một cái là nhìn thấy hết trơn...

Cô cũng ý thức được mình có gì đó sai sai, thấp đầu ngó xuống ngực, tiếp đây cái tay không liền với lên, nhân lúc hấn mất tập trung lấy lại điện thoại: "Tôi đang giúp anh đấy, anh đừng có mà không biết tốt xấu thế chứ."

Hứa Thanh Sơn nhấc tay ấn rất mạnh lên vai cô: "Tự tôi giải quyết được."

Hứa Thanh San không nhúc nhích, nằm bò trên ngực hấn, thở phì phò: "Chuyện này hot thì người có lợi là anh đấy."

Già mồm cái cố.

Hứa Thanh Sơn im lặng, cũng không thả cô ra, tim đập loạn xạ. Chuyện này hot, thực sự người được lợi là hắn, nhưng hắn không muốn giải quyết vấn đề theo cách này.

Làm việc bao nhiêu năm nay, không phải hắn không có chút quan hệ nào.

Hứa Thanh Sơn đã sao chép nguyên trạng bích họa bị hư hại, trong số liệu phân tích ban đầu cũng có hình ảnh gốc. Hắn đã chuẩn bị dự phòng hết những bằng chứng này. Các vị chuyên gia kia nhất định sẽ đưa ra đánh giá chính xác nhất.

"Bỏ tôi ra!" Trán Hứa Thanh Sơn đã mướt mồ hôi, hai tay cô dán lên lồng ngực dày rộng của Hứa Thanh Sơn. Tim hắn đập mỗi lúc một nhanh, dưới lòng bàn tay cô càng phập phồng dữ dội.

Hứa Thanh Sơn nhìn xuống, bàn tay nhấn lên bả vai cô không nhúc nhích.

Mùi hương trên người Hứa Thanh Sơn đậm hơn so với lúc ban nãy bị đè dưới sào tre, cái trán rịn một lớp mồ hôi mỏng, ánh đèn rọi xuống khuôn mặt cô, làn da trắng nõn hết đang tỏa sáng.

Tầm mắt hắn rơi trên đôi môi đỏ hồng căng mọng của cô, có một sự thôi thúc muốn hôn lên đôi môi ấy. Huyết thái dương Hứa Thanh Sơn giật thành thạch.

Hắn khép mi, trong khoảnh khắc thả tay, nghe thấy cô nói: "Còn không buông ra, anh có tin tôi khiếm nhã với anh luôn không."

Giây tiếp theo, cô ngồi bật dậy, tỉnh bơ cầm bàn chải và kem đánh răng, mở cửa ra khỏi phòng.

Tay Hứa Thanh Sơn cứng đờ giữa khoảng không, khí đen lượn lờ nơi đáy mắt.

Hắn ngồi dậy đốt điếu thuốc. Đánh răng rửa mặt xong, Hứa Thanh Sơn về phòng, liếc hắt, đoạn ngồi xuống đầu bên kia, mở túi xách lấy đồ mỹ phẩm ra, tuần tự bôi lên mặt.

Vứt đầu mẫu thuốc, Hứa Thanh Sơn đứng lên cởi bỏ chiếc áo hoodie và áo thun dài tay mặc trong, cầm lọ Bạch Dược trên tủ đầu giường, đưa cho cô: "Xịt lưng hộ tôi."

Trong phòng tắm không có gương, nên hắn không nhìn thấy bị thương ở đâu.

Hai tay Hứa Thanh Sơn ôm mặt, nghe được nhịp tim khua rộn ràng. Cô xòe mười ngón tay, dòm hắt qua các kẽ ngón: "Đợi tí!"

Dáng người hắn đẹp hơn cả tưởng tượng. Không có áo che, vòm ngực cường tráng để trần, cơ lưng rắn chắc khỏe khoắn, vai rộng eo thon không một tẹo thịt thừa, quá đã mắt.

Ánh nhìn của Hứa Thanh Sơn dừng mấy giây trên những vết bầm tím ngang dọc đan xen, cô nghiêng đầu, tăng hắt: "Khụ, khụ... Anh nằm sắp đi, sau lưng toàn vết bầm."

Hứa Thanh Sơn làm theo, chống hai cánh tay nằm bò trên giường, bắp thịt hai bên bả vai nổi lên rõ nét, tư thế mê hồn.

Thân mình màu lúa mạch đề lên tấm ga trải giường màu trắng, hết sức gợi cảm, đầy hấp dẫn...

Hứa Thanh Sơn quay mặt đi chỗ khác, vỗ vỗ khô chỗ sữa dưỡng ẩm còn lại, sau đó mím môi, cầm Bạch Dược đứng lên, ngồi xuống

cạnh hấn.

Cúi đầu nhìn cái gáy Hứa Thanh Sơn một chốc, cô lắc lắc lọ thuốc, tay kia xoa lưng hấn, nhếch khóe môi: "Tôi xịt này."

Sống lưng Hứa Thanh Sơn cứng ngắc, hít thở rành rành trở nên nặng nề. Nước thuốc mát lạnh xịt lên lưng, tay cô cũng lạnh, theo nước thuốc chảy, dán vào da thịt hấn, từ từ vuốt ve.

Đúng là đòi mạng...

"Có phải viện thiết kế các anh muốn dỡ bảng hiệu nên mới tu sửa bích họa thành cái dạng quỷ kia không." Hứa Thanh Sơn vừa xịt thuốc cho hấn, vừa tìm chuyện để nói, lòng bàn tay áp lên sống lưng xoa miết: "Sao anh không phản ánh tình hình này với lãnh đạo cấp trên?"

Bắp thịt trên lưng hấn vô cùng săn chắc, sờ vào rất thích.

"Không có thời gian." Dây thần kinh Hứa Thanh Sơn siết chặt, giọng điệu cứng rắn: "Được chưa?"

"Lưng bầm tím hết này." Hứa Thanh Sơn chớp mắt, đặt Bạch Dược xuống, cầm di động bên cạnh, chụp một tấm ảnh, ném cho hấn: "Anh tự xem đi!"

Hứa Thanh Sơn không để ý đến vết bầm mà nhìn chằm chằm vào bàn tay của cô áp trên lưng hấn. Cảm giác khô nóng kinh người.

Xịt thuốc xong, Hứa Thanh Sơn để Bạch Dược lên tủ đầu giường, cong khóe môi, đứng dậy đi ra ngoài rửa tay.

Cửa phòng đóng lại, trong phòng liền yên tĩnh.

Hứa Thanh Sơn nằm một lúc, nén sự khô nóng không thể xua đi ấy xuống. Hắn ngồi dậy hút thuốc.

Một chốc, Hứa Thanh San trở vào, khóa cửa lại. Cô chẳng buồn nhìn hắn, khom lưng cầm di động, vén chăn trèo lên giường: "Tôi ngủ đây."

Hứa Thanh Sơn ngoảnh đầu liếc Hứa Thanh San, đoạn dụi tắt nửa điếu thuốc hút dở vào gạt tàn, lên giường, nằm đưa lưng về phía cô, tiện tay tắt đèn.

"Xuống!" Hứa Thanh San đẩy Hứa Thanh Sơn.

"Thì trên giường có chỗ trống đấy thôi." Mắt Hứa Thanh Sơn ánh nét cười, hắn kéo chăn đắp lên người: "Ông chủ bảo không còn chăn thừa. Tôi vừa hỏi rồi."

Giường là giường đơn, chăn cũng rất nhỏ, hắn kéo một cái, bên cô cũng hết cả chăn.

"Năm ngoái ở Lâm Châu, tôi đã cho anh một khoản tiền nhá!" Hứa Thanh San túm chặt góc chăn, ra sức lôi lại, đắp kín mình và nói với giọng cảnh cáo: "Anh có hiểu có ớn thì phải báo đáp không hả?"

"Hiểu." Hứa Thanh Sơn quay người, lồng ngực dán sát vào lưng Hứa Thanh San, cánh tay vắt ngang qua eo cô, kéo cô vào trước ngực mình: "Ngủ đi!"

Hứa Thanh San bắt giác run rẩy. Cô híp mắt, tim đập càng lúc càng mạnh, gò má cũng nóng lên theo: "Anh dẫn tôi đến đây có bụng dạ gì hả?"

"Tốt bụng." Cánh tay Hứa Thanh Sơn siết chặt thêm: "Cô ngủ không?"

Hứa Thanh Sơn nín thinh. Nghe ra trong giọng nói khàn khàn của hắn lộ rõ thoáng lạ thường, cô ngoan ngoãn nhắm mắt.

Đã rất lâu cô không được ai ôm thế này, mà còn là trên giường.

Lúc theo đuổi Bành Văn Tu, mới đầu, thật sự là cô muốn "tán đổ" gã. Sau đấy phát hiện nhân phẩm con người này không tốt, nên đến tay cô cũng chưa để gã chạm vào.

Các mặt của Quan Hoài thực tình không tệ, nhưng cô chưa từng nảy sinh kích thích trên phương diện sinh lý đối với anh ta.

Thân mật nhất cũng chỉ là nắm tay, chạm má, hôn trán.

Ngược lại là Hứa Thanh Sơn, từ khi giàn giáo đổ xuống thì cô đã bắt đầu không khống chế nổi muốn xảy ra gì gì đó với hắn.

Nguy hiểm quá...

Mở mắt, bên tai toàn hơi thở nóng ấm của Hứa Thanh Sơn. Nhiệt độ cơ thể hắn hong người cô toát mồ hôi. Hứa Thanh Sơn thử cử động, tay hắn cứng như gọng kìm, chẳng may may có ý muốn nói lỏng.

Ổn định nhịp tim, Hứa Thanh Sơn liếm đôi môi khô khốc, khó nhọc mở miệng: "Bỏ tay anh ra, tôi vào trong xe ngủ."

Hứa Thanh Sơn vẫn nằm im, như thể đã ngủ, hít thở đều đều.

Trần nhò về đêm rất yên ắng, giọng cô rung rung giữa không khí lạnh, lờ mờ phát ra vài tiếng vang.

Đợi chừng nửa phút, Hứa Thanh Sơn vẫn không có phản ứng. Hứa Thanh San nhú mày, khóe môi lộ ý cười ngấm ngội, yên tâm can đảm nhắm mắt.

Cô biết hẳn vẫn thức.

Ngủ thẳng một mạch tới khi dậy, sau lưng lạnh lẽo, giường đã trống không. Hứa Thanh San đánh răng rửa mặt, trang điểm rồi xuống lầu, Hứa Thanh Sơn đã quay sẵn xe, đợi ngoài cửa. Cô thấp đầu mỉm cười, khép chặt áo khoác, thông thả mở cửa bên ghế phụ, ngồi vào trong xe.

"Đi ăn gì trước đã." Hứa Thanh Sơn nhướn khóe môi, vững vàng cho xe chạy.

Hứa Thanh San biếng nhác "Ờ" một tiếng, xoay đầu nhìn ra cửa sổ, giấu đi nụ cười nơi đáy mắt.

Tìm được một tiệm bán bánh bao, hai người đi vào ngồi xuống. Tranh thủ thời gian đợi, Hứa Thanh San lấy từ trong túi lấy một tuýp kem dưỡng da tay, bóp ra một ít. Cô thỉnh thoảng cầm tay phải của Hứa Thanh Sơn, cong mày chậm rãi bôi lên mu bàn tay hắn: "Sáng sớm đã tắm nước lạnh, kích thích không?"

(Tác giả: Hôm nay 520... Mặc dù không biết tại sao trước kia ngày này bình thường, nay đã chẳng liên quan đến tình yêu mà liên quan tới tiền bạc. Nhưng Tam Tố vẫn muốn tỏ lộ: cảm ơn những người đẹp nhỏ bé ~~ Tán lộc nào!"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 6: Nói Vậy, Cô Cũng Không Ít Lốp Dụ Phòng Nhì?

Hứa Thanh Sơn cup mắt, một nét cười không dễ gì phát hiện lướt qua đôi con ngươi đen nhánh sâu thẳm. Hắn dờ ánh nhìn từ bàn tay với những móng sơn đỏ của Hứa Thanh San, dần dần di chuyển lên trên. Nhưng vẻ mặt hắn không mấy thay đổi, giống như chẳng hiểu cô đang đùa cái gì.

Người mình thích ở trong vòng ôm, mềm mại dịu dàng ngập tràn cõi lòng, hắn lại chẳng phải Liễu Hạ Huệ...

Hứa Thanh Sơn thản nhiên nhìn một lúc rồi rời mắt.

Hứa Thanh San cúi đầu. Mái tóc dài được buộc lỏng sau gáy, mấy sợi tóc rơi rớt rủ xuống, dán lên gò má của cô, khẽ phát phơ.

Đôi mắt hoa đào quuyến rũ cong cong thành hai mảnh trăng non, đuôi mắt hơi xếch, tóc đen môi hồng, mặt mũi hài hòa, đầy quuyến rũ.

Hứa Thanh Sơn không rút tay lại, để mặc cô xoa kem cho. Năm ngón tay mảnh khảnh bọc trong hơi lạnh dán lên da, thấm vào tận đáy lòng, như rơi vào Sao Hỏa.

"Tay anh nứt nẻ rồi này, về tự mua ít Vaseline mà bôi đi." Hứa Thanh San tủm tỉm cười, thu tay lại, chớp chớp mắt với hắn đầy ẩn ý: "Trời rét tắm nước lạnh, dễ bị cảm lắm đấy!"

Hứa Thanh Sơn vén mí mắt, hơi thở thấp thoáng có phần gấp gáp, chẳng nói chẳng rằng.

Không phải cô quan tâm đâu, chỉ là muốn trêu hấn thôi. Hấn biết điều đó.

Bánh bao họ gọi đã được mang ra, Hứa Thanh Sơn như cười như không, liếc Hứa Thanh Sơn, đoạn đứng dậy đi lấy hai bát sữa đậu nành, cho hấn một bát: "Tối nay về được rồi nhỉ?"

Hứa Thanh Sơn gật đầu đáp "Ừ". Hấn cầm cái đĩa nhỏ đựng nước chấm ở bên cạnh, rút đũa gấp một cái bánh bao bỏ vào đĩa, lăn lăn vài cái rồi đưa lên miệng.

Hứa Thanh Sơn lại cười. Cô cũng cầm đũa, bắt đầu chậm rãi ăn, thỉnh thoảng uống một hớp sữa đậu.

Hứa Thanh Sơn bỗng phát hiện Hứa Thanh Sơn thú vị hơn tất cả những người đàn ông mà cô từng theo đuổi.

Tất nhiên, vóc dáng cũng đẹp nhất.

Hai người im lặng dùng xong bữa. Trở lại xe, chuông điện thoại của Hứa Thanh Sơn chợt reo vang. Cô nghe máy một chốc, biếng nhác nghiêng người trên ghế, nói: "Loại đàn ông này cậu còn giữ lại qua thanh minh hả? Đến chỗ tớ ở trước đã, tầm tối tớ về, đang đi công tác. Ngoan, không việc gì phải khóc."

Dứt lời, cô đưa điện thoại ra xa, cúi xuống lấy hộp xylitol trong túi, dốc một viên, bỏ vào mồm.

Một lúc sau, Hứa Thanh Sơn "Ờ" một tiếng, cúp máy, vô thức lắc đầu.

Đây là cuộc gọi của cô bạn học Tống Bảo Ninh. Cô ấy với chồng lại cãi nhau, và bị ăn đánh giống vô số lần trước kia.

Nhưng đợt này khác một điều, lần đầu tiên Hứa Thanh Sơn nghe thấy hai từ "ly hôn" từ miệng Tống Bảo Ninh.

Hứa Thanh Sơn châm điếu thuốc, nổ máy cho xe chạy, hơi hột hỏi: "Sao lại cai thuốc lá?"

"Chuẩn bị sinh con." Hứa Thanh Sơn quay sang nhìn hần, miệng nhóp nhép nhai xylitol, tươi cười đáp: "Hồi trước tôi từng hút thuốc trước mặt anh à?"

Bị sặc khói thuốc, Hứa Thanh Sơn phun một làn khói trắng, khẽ ho khan mấy tiếng, trầm lặng hần.

"Không phải sinh với Quan Hoài." Hứa Thanh Sơn chớp chớp mi, nhanh chóng cất nụ cười trên mặt: "Nói việc chính đi! Cho tôi một phần tư liệu trong tay anh, lát nữa xem xong mấy bức bích họa còn lại thì về luôn."

Hứa Thanh Sơn liếc cô, nhả ra một chữ "Được", sau đấy tiếp tục tập trung lái xe.

Hần nhíu mày. Không phải sinh với Quan Hoài, vậy cô muốn sinh con với ai?

Hứa Thanh Sơn cúi đầu, tranh thủ vẫn còn tín hiệu 4G, cô dùng di động lên mạng tra các tài liệu công khai về dự án đấu thầu trùng tu chùa Khai Thiện.

Họ đến hơi sớm, các công nhân đang ăn sáng. Trái lại, tăng ni trong chùa đã dậy, đang cầm chổi quét dọn sạch sẽ mấy tòa trắc

điện đã tu sửa xong.

Hai người trở lại phía trước trác viện xảy ra chuyện tối qua. Những cột tre di dời đã được xếp đồng gọn gàng một bên. Trên khoảng đất trống, kiến trúc sư cùng giám sát của viện thiết kế khác đang đứng thảo luận về phương án tu sửa phần mái và tường bao.

Hứa Thanh Sơn đi qua chào hỏi, giơ tay chỉ vào trong điện, rồi xoay gót đi vào.

"Viện nghiên cứu các anh thuê bên ngoài làm phần bích họa đúng không?" Hứa Thanh Sơn dứt hai tay vào túi áo khoác, cất đôi chân tê rần theo sau Hứa Thanh Sơn, bước vào trác điện.

"Sao cô biết?" Hứa Thanh Sơn thoáng kinh ngạc.

"Tổ bích họa bị sửa hỏng kia, hoàn toàn không có kỹ thuật, cũng chẳng có bất cứ hiểu biết thông thường nào về bảo tồn văn vật. Mắt không mù đều nhìn ra được." Hứa Thanh Sơn lấy di động, đợi Hứa Thanh Sơn bật đèn trong điện, cô thông thả đi tới chụp ảnh.

Viện thiết kế của Hứa Thanh Sơn rất có tên tuổi, là viện thiết kế đầu tiên ở thành phố B có trình độ trùng tu văn vật, nhưng danh tiếng không được hay ho lắm. Hai năm trước từng xảy ra chuyện bán dự án ra bên ngoài, suýt bị xóa bỏ tư cách.

"Trùng tu bích họa là một quá trình lâu dài, một dự án thường sẽ kéo dài mấy năm." Hứa Thanh Sơn đứng sững vai cùng cô: "Chi phí thường do mình bên B gánh vác. Có điều, viện thiết kế sẽ không chỉ nhận một dự án và sẽ không mời quá nhiều người chuyên nghiệp."

"Cái khác còn đòi hỏi đầu tư ngắn hạn được, chứ tu sửa văn vật là cả một sự tỉ mỉ." Hứa Thanh Sơn khẽ "xùy" một tiếng, đoạn

nghiêm túc chụp ảnh.

Tính ra bích họa chùa Khai Thiện không nhiều, đồng thời khá lẫn lộn, có cái từ triều Minh, cũng có đôi bức thời nhà Thanh. Phong cách tương đối đa dạng, kỹ thuật và cách dùng màu cũng mỗi thứ một vẻ.

Chụp ảnh xong đi ra, trụ trì bỗng đến kéo Hứa Thanh Sơn qua bên nói chuyện.

Hứa Thanh Sơn biết ý đi sang nơi khác, cầm di động chụp phong cảnh bên ngoài.

Chùa cổ núi sâu, nếu không khai phá có lẽ rất lâu cũng chẳng được người ngoài biết tới.

Sau khi khai phá sẽ có vô số người đến đây đi lễ văn cảnh, phá hoại môi trường xung quanh. Tuy nhiên cũng sẽ có nhiều tiền hơn, để bảo tồn những bích họa quý giá, tượng Phật, và cả kiến trúc độc đáo nơi này.

Có lợi, có hại.

Chụp một vòng, khoảnh khắc Hứa Thanh Sơn ngẩng đầu liền chạm vào ánh mắt của Hứa Thanh Sơn. Cô giương khóe môi, quay mặt sang chỗ khác chụp tiếp.

11 giờ hơn, nói chuyện với trụ trì xong, Hứa Thanh Sơn tìm đồng nghiệp cũ tán gẫu một lúc, mới gọi cô đi lấy xe.

Lên xe, Hứa Thanh Sơn đang chỉnh những bức ảnh đã chụp cho đẹp, thì nhận được tin nhắn của trợ lý sắp gửi tới. Cô đọc kỹ một lượt rồi dùng di động phác thảo kế hoạch.

Sếp bà tín Phật, dự án trùng tu chùa Khai Thiện vừa bắt đầu khởi động, bà đã chú ý ngay, còn lấy danh nghĩa cá nhân và công ty công đức khá nhiều cho việc tu bổ.

Tuyến đường mới lần này là tuyến đường dành riêng cho các Phật tử thành phố B, chi phí đắt hơn nhiều lần so với việc ra nước ngoài.

Hứa Thanh Sơn không hiểu lỗi suy nghĩ của những người này cho lắm...

Làm xong phác thảo, cô gấp một cái, vặn nắp chai nước, uống một hớp, quay sang nhìn Hứa Thanh Sơn, hờ hững nói: "Nhớ tìm chỗ ăn cơm, tôi đói rồi."

Hứa Thanh Sơn thoáng nhìn cô, rồi lại tập trung lái xe: "Cô không buồn tí nào sao?"

"Buồn gì? Anh nói Quan Hoài á?" Hứa Thanh Sơn phì cười thành tiếng: "Sao tôi phải buồn? Đôi bên đều là lớp dự phòng của nhau, nói trắng ra chính là bỏ thì thương vương thì tội, muốn thương thì lại cảm thấy sẽ còn thứ tốt hơn."

"Nói vậy, cô cũng không ít lớp dự phòng nhỉ?" Hai đầu lông mày Hứa Thanh Sơn trĩu xuống, nghiêng nghiêng hàm răng theo bản năng.

Cười thỏa thuê một trận, Hứa Thanh Sơn thoải mái thừa nhận: "Quả thực không ít."

Phỏng chừng còn nhiều lắm, cũng không biết cô định sinh con với ai... Hứa Thanh Sơn nhấp môi, đáy mắt sinh ra một tia lửa giận mà chính mình cũng không nhận thấy.

Hứa Thanh San dần thôi cười. Cầm di động lên, phát hiện sắp hết pin, cô bấu môi, duỗi tay lấy điện thoại của Hứa Thanh Sơn, đưa tới dưới mí mắt hắn: "Tôi chơi trò chơi một tẹo!"

"Máy tôi không có trò chơi." Hứa Thanh Sơn cau mày, bàn tay rảnh rỗi mở khóa di động.

Về mặt cột nhà, Hứa Thanh San nhận lấy điện thoại, tiện tay mở album.

Bên trong có mấy nghìn bức ảnh, lật sơ sơ một lượt, cô phát hiện đa phần là học sinh của trường tiểu học Hứa Thanh Sơn làm giáo viên tình nguyện, một phần nhỏ là chùa Khai Thiện trước khi tu sửa, một số ảnh chụp bích họa, ảnh chụp huyết mộ, còn lại là ảnh phong cảnh.

Ấy thế mà không có ảnh chụp bạn gái cũ, cũng không có bạn gái hiện tại, bạn trai cũng không nốt. Hứa Thanh San chớp chớp mắt, cong khóe môi, chụp mấy kiểu bằng di động của hắn rồi cụt hứng trả lại: "Cuộc sống của anh có phải nhàm chán quá không đấy."

"Vẫn ổn." Hứa Thanh Sơn cầm điện thoại về, tiện tay vút vào ngăn kéo trên xe.

Hứa Thanh San không nhin nổi cười, cô cảm thấy hắn ngày càng thú vị.

Về đến thành phố B, Trời đã tối hẵn. Trên đường, Hứa Thanh San đã ngủ một giấc. Mở cửa đi xuống, cô nhận được cuộc gọi của Tống Bảo Ninh lần nữa. Nghe máy được hai giây thì mặt cô bừng bừng lửa giận: "Cậu đợi đấy, tớ về ngay đây, đừng sợ!"

Cúp máy, Hứa Thanh Sơn vội vàng móc chìa khóa xe ra, mở khóa cửa xe. Sực nhớ mình chưa có cách thức liên lạc với Hứa Thanh Sơn, cô quành lại: "Thầy Hứa ơi, số điện thoại của anh là bao nhiêu?"

Hứa Thanh Sơn thờ ơ đọc một dãy số.

"Về tôi gọi cho anh." Hứa Thanh Sơn lưu số điện thoại, hùng hổ lên xe, nổ máy lái đi.

Đứng bên cửa, Hứa Thanh Sơn khẽ bặm môi, lấy di động ra mở khóa, gọi cho Quan Hoài. Cuộc gọi vừa kết nối hẳn liền nói: "Hứa Thanh Sơn ở đâu? Mai tôi có một số tài liệu cần đưa cho cô ấy."

"Không phải cậu đi hôm thứ bảy rồi sao?" Quan Hoài ngạc nhiên: "Tôi đã hỏi giúp cậu bên phía tòa án, phải sau một tháng mới mở phiên tòa. Hẳn là giữ nguyên phán quyết."

"Viện thiết kế tạm thời có việc tìm tôi, sáng mai tôi bay. Gửi địa chỉ qua đây." Hứa Thanh Sơn vừa nói vừa lên xe.

Gác máy, đánh xe ra, Quan Hoài gửi tin nhắn tới. Xem xong địa chỉ, Hứa Thanh Sơn đi xuống khóa cổng lớn, ngồi vào xe nhấn chân ga, lái ra theo đầu ngõ bên kia.

Hình như Hứa Thanh Sơn đã gặp phải phiền phức. Lúc cúp máy, giọng cô rất nôn nóng.

Đi đường tắt đến khu chung cư Hứa Thanh Sơn thuê, xa xa trông thấy cô dừng xe, Hứa Thanh Sơn cũng đỗ lại. Qua cửa sổ xe, hẳn thấy cô đứng nói chuyện với một người đàn ông và hai người phụ nữ dưới lầu.

Gã đàn ông mang vẻ kích động, một người phụ nữ trong số đó cứ khóc suốt, người phụ nữ khá lớn tuổi thì khoanh tay đứng cạnh xem trò vui.

Qua một lúc, Hứa Thanh Sơn kéo người phụ nữ đang khóc ra sau lưng mình, giơ tay tát gã đàn ông kia một cái.

Hứa Thanh Sơn giật mình, toan xuống xe thì một chiếc Maybach chạy qua đỗ xịch lại. Một anh chàng bước xuống, nhanh chóng lao tới, ngăn gã đàn ông chuẩn bị đánh trả, còn ngoảnh lại xoa đầu Hứa Thanh Sơn.

Quả nhiên không ít lớp dự phòng. Hứa Thanh Sơn nghiêng răng, đốt điếu thuốc.

Khói thuốc bốc lên. Trong tầm mắt, khuôn mặt Hứa Thanh Sơn mờ đi, bị người ta kéo hãy còn xông lên đập cho gã đàn ông một phát, bay cả giày cao gót dưới chân...

Cái tính này... Hứa Thanh Sơn mỉm cười, thủng thẳng hút thuốc xem kịch. Mấy phút sau, gã đàn ông bị đánh, chửi bới rời đi, Hứa Thanh Sơn nhận chiếc giày cao gót anh chàng lái Maybach đưa cho và đi vào, rồi cùng người phụ nữ lớn tuổi nọ lên lầu.

Hứa Thanh Sơn châm thêm điếu thuốc nữa. Đợi khoảng nửa tiếng, Hứa Thanh Sơn xách hành lí xuống, kéo người phụ nữ khóc sụt sùi vào xe mình. Tên lái Maybach cũng lên xe, thò cánh tay ra ngoài cửa sổ, dựng ngón cái chỉ đằng sau.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau lăn bánh. Hứa Thanh Sơn dụi tắt điếu thuốc, khởi động xe bám theo cho đến khi họ dừng lại.

Gã đàn ông chạy Maybach xoa đầu Hứa Thanh San, vẫn đi bên lề đường, ra hiệu cho hai cô gái lên lầu trước.

Hứa Thanh Sơn xem đồng hồ, lấy điều thuốc nữa ra châm. Hắn tắt máy, rút chìa khóa bước xuống, đứng đợi đi về phía gã đàn ông lái Maybach.

(Tác giả: Tối qua chẳng phải có người đẹp bé nhỏ hỏi rằng, liệu Kiều Mộ và Tiêu Trì có xuất hiện trong truyện này không à? Gì nhỉ, bạn nhỏ Tiêu Trì Mộ chào đời, em gái Thanh San nhất định sẽ về Lâm Châu.

Không làm sao viết được một mẫu kịch ngắn để đăng.

Hứa Thanh Sơn: Cái câu trên Weibo của em: "Mỗi ngày của lão Hứa nhà tôi đều không thể miêu tả", ý là gì?

Hứa Thanh San: Ý là đang khen anh đấy.

Hứa Thanh Sơn: Nói chuyện cho tử tế.

Hứa Thanh San: Thận khỏe, sống tốt.

Hứa Thanh Sơn im lặng, nháy mắt tiếp theo khiêng thẳng cô về phòng ngủ...)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 7: Quyển Rũ Tôi Hả?

Hứa Thanh San khoanh tay, hờ hững nhìn Tống Bảo Ninh ở bên cạnh, không khuyên nhủ, chẳng dỗ dành. Chỉ khi cô bạn mở túi sách, bàn tay run run đưa điều thuốc vào miệng châm, Hứa Thanh San mới khẽ nhú mày.

Lo lắng tâm trạng của cô quá kích động, ảnh hưởng tới người khác, cho nên Khương Hạo đã đặt một phòng ăn riêng.

Cũng may anh ta cẩn thận chu đáo, tình trạng của Tống Bảo Ninh thế này, quả thực không hợp với việc dùng bữa ở nhà ăn chung.

3 năm kết hôn, hơn 2 năm cô ấy sống trong bóng ma của bạo lực gia đình, đã vậy còn không hạ được quyết tâm li hôn. Đôi khi, Hứa Thanh San thật không hiểu nổi, rốt cuộc loại đàn ông như thế có điểm nào đáng để Tống Bảo Ninh lưu luyến?

"Anh ta ngoại tình từ 4 năm trước, giờ tớ mới biết. Có phải tớ ngốc lắm không?" Tống Bảo Ninh nhả khói thuốc, nét mặt đờ đẫn: "San Nhi, cậu bảo sao đàn ông dễ tiện từ trong xương tủy thế?"

"Đừng nghĩ nữa! Nên chứng thương thì đi chứng thương tố cáo hắn ta đi. Hoặc cậu cứ tìm chứng cứ hắn ta ngoại tình, cho hắn ta trắng tay ra khỏi nhà!"

Hứa Thanh San mở túi xách, lấy hộp xylitol, dốc một viên cho vào mồm.

Tổng Bảo Ninh nên thấy may là gã đàn ông kia không thích sinh con với cô nàng. Có con rồi cãi vã, chắc chắn không thể li hôn.

Làm bạn thân nhiều năm, những gì cần khuyên, Hứa Thanh San cũng đã khuyên. Nhưng chưa thấy cô bạn nghe.

Bánh bao nhân thịt, còn hở cả thịt ra ngoài thì đừng trách chó nhớ nhung. Trên đường về, Hứa Thanh San vẫn đang nghĩ lần này xem như mở mang đầu óc, cuối cùng hạ quyết tâm ngăn ngừa tổn thất.

Kết quả thì sao? Hứa Thanh San giơ tay đánh người, Tổng Bảo Ninh không những chẳng hỗ trợ còn trách cô ra tay quá tàn nhẫn. Mặt cô nàng đầy đau xót.

Cô đúng là mắc nợ mà, không nên ôm đồm cái chuyện nát bét này, chưa kể hại mình bị chủ nhà đuổi ra ngoài, còn mất toi 6 ngàn tiền đặt cọc thuê nhà. (Khoảng 20 triệu VND)

"Không nghĩ nữa! Mai tớ đi khám chứng thương." Tổng Bảo Ninh lại phun khói thuốc, vành mắt đỏ hoe.

Hứa Thanh San nhai kẹo cao su, không tiếp lời cô bạn. Tính cô bạn nhu mì, từ khi lên đại học đã vậy. Mấy năm nay đi làm vẫn không tiến bộ, ở cơ quan bị bắt nạt, về nhà làm trâu làm ngựa hầu hạ thằng đểu cáng kia, thế mà chẳng may may oán thán, khiến người khác cũng chịu thua luôn.

"Cậu thấy tớ vô dụng lắm đúng không?" Tổng Bảo Ninh ngả vào lưng ghế, mỉm cười, nước mắt lăn dài: "Con hồ tinh ấy trẻ hơn tớ, xinh hơn tớ, rất lẳng lơ. Thôi tha không biết xấu hổ."

Hứa Thanh San lấy tay che miệng, quay mặt về phía Tống Bảo Ninh không nhìn thấy, trợn mắt một cái, húng hắng ho mấy tiếng, đáp: "Cậu rất tốt. Đã đến nước này thì đừng nghĩ nhiều nữa."

Bị sặc khói thuốc, Tống Bảo Ninh nằm bò ra bàn ho một trận, đoạn dụi tắt điều thuốc, im lặng hẳn.

Hứa Thanh San âm thầm thở phào một hơi, nhắc ấm trà rót cho cô bạn.

Ngồi một lúc, nhân viên phục vụ bắt đầu bày món. Khương Hạo theo sau bước vào, kéo chiếc ghế cạnh Hứa Thanh San, ngồi xuống.

"Nói xong chưa?" Hứa Thanh San nhướn mày, trên mặt thoáng nét cười, dịu dàng: "Vừa rồi cảm ơn anh. Nếu anh không đến kịp, em cũng chẳng biết sẽ xảy ra chuyện gì."

Khương Hạo sờ sờ mũi, cười gượng gạo: "Không có gì, chúng ta là bạn bè mà!"

Anh ta theo đuổi Hứa Thanh San đã lâu, ngoại trừ thỉnh thoảng ra ngoài ăn cơm, thì tặng túi xách hàng hiệu, cô chẳng nhận món nào, mỹ phẩm cũng không lấy.

Thoạt đầu còn tưởng cô đang "lạt mềm buộc chặt", tiếp xúc thời gian dài mới biết, đúng là cô không thích những thứ ấy.

Cũng không thích anh ta.

Vốn muốn nhân cơ hội tốt ngày hôm nay, đưa chìa khóa nhà cho cô, bồi đắp tình cảm, tiện thể xác định mối quan hệ.

Nào biết Hứa Thanh San muốn tìm một người tới ở rể, sau này sinh con còn phải theo họ cô. Khương Hạo là con trai duy nhất trong gia đình, dẫu thế nào bố mẹ cũng sẽ không chấp nhận để anh ta ở rể đâu, mất hết thể diện.

Dưới lầu, gã đàn ông chặn đường Khương Hạo còn bảo Hứa Thanh San đã đính hôn với Bành Văn Tu của Hằng Khang, bởi nhà trai không đồng ý ở rể nên mới tan vỡ.

Hằng Khang là công ty dược phẩm nổi tiếng bậc nhất ở thành phố B. Cha Bành Văn Tu chính là viện trưởng của bệnh viện thành phố, còn có chút quen biết với gia đình Khương Hạo.

Thoạt đầu anh ta không tin, bèn gọi điện thoại cho Bành Văn Tu, lòng vòng hỏi thăm một hồi. Xác nhận chuyện này là thật, trong nháy mắt lòng anh ta chết hẳn.

"Gần đây anh bận lắm à?" Nhận thấy sự lạnh nhạt của Khương Hạo, Hứa Thanh San khó hiểu.

Khương Hạo cười, cầm máy tính bảng gọi món: "Công ty khai thác một trò chơi mới, trước mắt đang thử nghiệm nên hơi bận."

Hứa Thanh San bữu môi, rót trà cho Khương Hạo. Đây không phải thái độ cứu cô ban nãy, chẳng lẽ gặp ma trên đường?

Giữa bữa ăn, thấy Tống Bảo Ninh lại sắp bắt đầu khóc, Hứa Thanh San bèn lấy cớ ra ngoài, gọi điện cho bố Tống Bảo Ninh.

Ngoài miệng bố Tống bảo cắt đứt quan hệ, nhưng nghe nói con gái bị bắt nạt rất thê thảm, lập tức ngỏ ý muốn đến đón người.

Hứa Thanh San thở phào, đọc địa chỉ, cúp máy, tiếp đó điềm nhiên như không trở vào phòng bao.

Ăn xong, xuống lầu, xe của bố Tổng vừa vận chạy đến trước cửa. Trông thấy ông, nháy mắt, Tổng Bảo Ninh vỡ òa, dĩ sao cũng không nín.

Hứa Thanh San đỡ cô bạn lên xe, sau đẩy lùi lại cạnh Khương Hạo, đợi anh ta đưa chìa khóa nhà cho mình. Nhưng kết quả là nghe anh ta nói: "Công ty có tí việc đột xuất, anh phải về ngay."

Dứt lời, người đã chui tọt vào trong xe, tốc độ nhanh chóng lạ thường.

"Đi đường cẩn thận!" Hứa Thanh San cố gắng nở nụ cười, khoe miệng rõ ràng giật giật.

Trước khi tới, anh ta còn kể mình có căn nhà để không đã trang trí xong, bảo cô qua đây ở trước, đợi tìm được phòng mới rồi nói sau. Chơi cô hả?

Giơ tay nhéo hai đầu chân mày, Hứa Thanh San tìm chìa khóa xe, lên xe, chạy đến khách sạn gần đây.

Trên đường, cô nhận được điện thoại của đồng nghiệp hỏi về bích họa. Nhớ ra mình vẫn chưa lấy tư liệu từ chỗ Hứa Thanh Sơn, cô vỗ vỗ đầu, giở sổ điện thoại, gọi cho hắn.

"Tôi đang ở nhà." Tiếng Hứa Thanh Sơn truyền tới, giọng điệu đều đều, chẳng hề lấy làm bất ngờ.

Hứa Thanh San hít sâu một hơi, ánh mắt tập trung nhìn đằng trước: "Lát tôi cho anh địa chỉ mail, anh gửi mail cho tôi!"

Bên tai im ắng một chốc, giọng hấn cất lên chắc nịch: "Trong nhà không có mạng!"

Hứa Thanh San nghẹn họng, hai tay siết chặt vô lăng, tức giận rằng: "Tôi qua lấy."

Kết thúc cuộc gọi, cô tiện tay tháo tai nghe, bực bội tăng tốc.

Bị người ta chơi cũng thôi đi, nửa đêm không có nhà để về còn phải tăng ca làm việc, mỗi lúc một tồi tệ hơn. Đôi lông mày cau chặt giãn ra, cô đeo tai nghe gọi cho Khương Hạo, mở miệng liền hỏi chìa khóa nhà.

"Anh đang trên đường ra sân bay." Giọng Khương Hạo có vẻ không vui, loáng thoáng xen lẫn tức giận.

Hứa Thanh San điên tiết cúp máy, giảm tốc độ, tập vào ven đường cho tên anh ta vào danh sách đen. Càng ngẫm càng cảm thấy sai sai.

Cô mới là người được theo đuổi. Anh ta điên rồi chắc, thế mà dám câu với cô...

Lên đường lần nữa, đầy một bụng lửa giận không có chỗ trút ra, Hứa Thanh San tức anh ách. Đến nơi, cổng lớn đóng kín, không thấy được trong nhà có bật đèn không, nhưng ngoài sân vẫn đang để đèn.

Hứa Thanh San nhai xylitol, giờ tay nhấn chuông.

Một phút sau, cổng lớn mở, Hứa Thanh Sơn bước ra, tay kẹp điều thuốc, mặc bộ đồ ngủ, trông như chuẩn bị đi ngủ.

Hứa Thanh San hạ cửa sổ xe. Hứa Thanh Sơn chậm rãi đến gần, móc trong túi áo ngủ ra một cái USB, đưa cho cô: "Trong này là căn cứ giám định bích họa, với cả một số truyền thuyết về chùa Khai Thiện."

Hứa Thanh San chớp chớp mắt, cầm lấy USB, cố tình không quay cửa sổ xe lên.

Gió lạnh thổi qua, trong không khí ngập tràn hơi lạnh buốt xương. Ánh đèn mờ nhạt rọi xuống, khuôn mặt Hứa Thanh Sơn khuất sau làn khói thuốc trắng xanh, đôi mắt như phủ một lớp sương mù, không nhìn rõ biểu cảm của hắn.

Ấn tượng ban đầu của cô khi nhìn người chưa bao giờ chuẩn, nhưng sau khi tiếp xúc vẫn khiến cô mờ mịt thì Hứa Thanh Sơn là kẻ đầu tiên.

Sáng nay cô trêu hắn như thế, sau đấy hắn lại chẳng tỏ vẻ gì hết. Tối qua, lúc ngủ cùng, eo cô bị đè cả một đêm, tuyệt đối không phải ảo giác.

"Còn có chuyện gì không?" Hứa Thanh Sơn vớt đầu mẫu thuốc lá, trưng ra dáng vẻ nghi hoặc.

"Tôi bị chủ nhà đuổi đi rồi. Tối nay muốn ở nhờ chỗ anh." Hứa Thanh San chẳng hề khách sáo: "Mở cổng hộ tôi cái!"

Hứa Thanh Sơn từ từ ngẩng đầu, khóe môi nhếch lên không dễ thấy, xoay người mở toang cổng lớn.

Chiếc xe lái vào, Hứa Thanh Sơn đóng cổng. Liếc thấy cô xách hành lý xuống, ý cười trong mắt hắn dần đậm thêm.

Hứa Thanh Sơn bước tới xách hộ hành lí Hứa Thanh San vào phòng khách, ngoảnh đầu thấy mũi cô đỏ hồng vì lạnh, hần kìm nén kích động muốn nhéo cái mũi ấy, đi thẳng lên tầng.

"Hai phòng này, cô ngủ phòng nào cũng được. Phòng vệ sinh ở cuối hành lang." Đến tầng hai, hần đặt hành lí xuống, nhìn đồng hồ đeo tay, đoạn đi lên tầng ba.

Hứa Thanh San quay đầu, ánh mắt dõi theo bóng dáng hần khuất dần. Cô mím môi như đang có điều suy tư.

Phong cách của phòng khách khá ấm cúng, Hứa Thanh San treo quần áo lên. Đi tắm rồi trở lại mở laptop, phát hiện không có mạng thật, cô hơi chán nản.

Hần không nói dối.

Bận rộn tới nửa đêm, mệt mỏi ngủ thiếp đi, khi thức giấc vẫn chưa đến 8 giờ.

Hứa Thanh San bò dậy đánh răng rửa mặt, trang điểm xong thì xuống lầu. Khóe mắt thấy Hứa Thanh Sơn đang ở trong bếp, cô vô thức thả bước chân khể khàng.

Điều hòa đã bật, nhiệt độ trong nhà không quá thấp nhưng chắc chắn chưa đến mức có thể cởi trần.

Dừng ngoài cửa bếp, Hứa Thanh San khoanh tay tựa cửa, thành thơi ngấm nhìn bóng lưng hần.

Sáng sớm ngày ra, hần cố ý delay mà.

"9 giờ tôi bay, chìa khóa trên bàn trà." Hứa Thanh Sơn đưa lưng về phía cô, tắt bếp, cho trứng gà đã rán chín vào đĩa.

Hứa Thanh San giật thót, gò má nóng lên: "Hôm nay tôi bắt đầu tìm phòng."

"Tùy cô." Hứa Thanh Sơn xoay người, cởi tạp dề, để lộ thân hình với bắp thịt khỏe khoắn cân đối, bụng đĩa đi ra ngoài.

Hứa Thanh San duỗi tay ngăn Hứa Thanh Sơn, giờ ngón trở chọc vào vòm ngực hắn, nét cười trầm lắng nơi đáy mắt: "Quyển rũ tôi hả?"

"Cô thấy giống không?" Hứa Thanh Sơn tránh khỏi sự đụng chạm của Hứa Thanh San, dây thần kinh căng thẳng, lướt qua trước mặt cô, giọng nói khàn hơn tối hôm qua, nhiều thêm âm mũi ghen ghét không thể xem nhẹ.

Mục đích giữ cô ở lại đây đã đạt được, còn lại phải từ từ. Ai biết cô có nhất thời nổi hứng, cả thềm chóng chán không.

Trước đây, khi cô theo đuổi Bành Văn Tu, ban đầu cô cũng phóng điện mọi lúc mọi nơi, kết quả chưa đầy một tháng cô liền vứt luôn, quá đổi tuyệt tình.

Quan Hoài không than vãn với hắn, nhưng có thể nhìn ra được, Hứa Thanh San thật sự chẳng để tâm.

Lấy bàn tay cứng đờ giữa không trung về, Hứa Thanh San cào cào vào không khí, nhướn môi theo sau Hứa Thanh Sơn: "Anh phải đi bao lâu?"

Hứa Thanh Sơn ngồi xuống, dừng dừng đáp: "Nửa tháng!"

Ngồi đối diện với hắn, Hứa Thanh San thản nhiên cầm dao nữa lên, híp đôi mắt hoa đào, vểnh khóe miệng: "Thầy Hứa à, anh bị cảm rồi kìa!"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 8: Thầy Giáo Của Các Em Ấy Rất Đáng Yêu!

Hứa Thanh Sơn ngừng động tác trên tay, chậm rãi ngẩng đầu, tầm mắt quét mấy vòng trên gương mặt Hứa Thanh San rồi trở lại chiếc đĩa, chẳng nói năng gì.

Không phải bị cảm, chỉ là "bốc hỏa", khô cổ ghê gớm.

"Học sinh ở trường tiểu học anh làm trợ giảng chắc hẳn đáng yêu lắm nhỉ, bởi lẽ..." Hứa Thanh San cố tình dừng lời, cầm dao nĩa, tao nhã cắt một miếng thịt đưa vào mồm, khước môi gợn lên nét cười trên choker: "Thầy giáo của các em ấy rất đáng yêu mà."

Hứa Thanh Sơn cầm cốc nước uống, yết hầu gợn cảm không ngừng trượt trượt, đáy mắt đen kịt thâm trầm, giọng điệu nghiêm túc: "Nếu cô chuyển đi trước khi tôi về, nhớ quét dọn sạch sẽ, tiện thể để chìa khóa trên bàn trà."

Hứa Thanh San buông dao ăn, nuốt miếng thịt nướng trong miệng xuống, cắn cái nĩa, một tay chống cằm, chớp chớp mi với hân đầy tình tứ, đôi mắt ngập tràn ánh nước toát ra vẻ tội nghiệp: "Vậy nếu tôi không tìm được phòng thì làm sao đây?"

"Giờ tìm phòng rất tiện." Hứa Thanh Sơn đặt cốc nước xuống, rút khăn giấy lau miệng, đứng dậy lên lầu. Vừa quay người, khước môi hân không khỏi nhếch lên một độ cong vui sướng. Không chuyển mới tốt.

Hứa Thanh San khẽ nhướn mày, lặng lẽ mỉm cười, cầm dao ăn tiếp bữa sáng.

Quả nhiên hắn là tên đầu gối, năm ngoái cô đã cảm thấy thế. Nói toạc ra như vậy rồi mà hắn chẳng thể đáp lại một câu: "Cô có thể ở luôn chỗ tôi không?"

Mấy phút sau, Hứa Thanh Sơn đeo một cái ba lô từ trên tầng đi xuống, không nói lời nào, đi về phía cửa, xem ra rất vội.

Hứa Thanh San ngoảnh đầu nhìn, cong khóe môi, đứng dậy đi theo, gọi hắn: "Thầy Hứa à, nếu chuyển nhà, tôi sẽ liên lạc với anh."

Hứa Thanh Sơn thoáng ngừng bước, đưa lưng về phía cô, giơ tay lên, đoạn sải chân đi ra.

Cổng lớn đóng lại, tiếng bước chân mạnh mẽ vững chãi xa dần. Hứa Thanh San trở vào, thu dọn bát đĩa, mang vào bếp rửa sạch. Gần tới giờ, cô đeo túi xách và laptop đến công ty.

Cô cũng hơi cảm cúm mất rồi, cổ họng khô, khoang mũi nghèn nghẹt.

Khả năng là tối hôm kia ngủ cạnh hắn đổ nhiều mồ hôi quá, ngấm một đêm, hôm qua hứng gió lạnh nửa ngày, nên không chống đỡ nổi.

Sáng thứ hai có cuộc họp, Khương Hạo sẽ tới xem phương án kế hoạch tuyên truyền trò chơi mới đợt hai. Hai ngày nay, Hứa Thanh San toàn ở bên ngoài, vẫn chưa chuẩn bị xong.

Quẹt thẻ bước vào văn phòng, trợ lý mang cho cô tách cà phê, nhắc cô về cuộc họp.

"Em đi làm việc đi!" Hứa Thanh San xua xua tay, mở máy tính xem kỹ kế hoạch một lượt, nặng nề dựa vào lưng ghế.

Tối qua Khương Hạo xuống lầu gọi điện thoại đã gặp ai, hay đột nhiên bừng tỉnh, cảm thấy không cần thiết phải theo đuổi cô nữa? Hơn 10 ngắn ngủi, thái độ trước sau trái ngược hoàn toàn, xa lạ đến nỗi cô gần như sắp không nhận ra.

Trước đây, khi cô từ chối Khương Hạo, cũng chẳng thấy anh ta thất vọng.

Cái liếc mắt lúc sắp rời đi của anh ta tối qua quả tình như đang nhìn cô hết kẻ cặn bã, hận không thể biến mất ngay lập tức ấy.

Nói đi nói lại, cô đâu có "thả thính" anh ta, hình như cũng không làm chuyện gì độc ác nhỉ?

Hứa Thanh San ngẩn người, trợ lý tới nhắc lần nữa, cô mới xua tay, uống ngụm cà phê, cầm tài liệu đến phòng họp.

Khương Hạo không tới, người đến là giám đốc phụ trách mở rộng dự án lần này, đôi bên đều quen biết.

Hứa Thanh San cất lời dạo đầu đơn giản, sau đó trực tiếp bắt đầu phóng đồ thị PPT*. Trò chơi mới của công ty họ đã có số liệu close beta (bản thử nghiệm). Hiệu quả của kế hoạch đợt một rất tốt, với hơn 10 triệu lượt download.

(*PPT là định dạng mặc định để lưu các file thuyết trình từ Microsoft Power Point 2003 trở về trước.)

Trọng tâm tuyên truyền của đợt hai sẽ khác, kế hoạch cô đưa ra nhắm vào đối tượng cụ thể hơn đợt đầu.

Kết thúc thuyết trình, Hứa Thanh San ngồi xuống uống nước, bắt đầu thảo luận vấn đề chi tiết với đối tác.

"Tổng giám đốc Khương rất hài lòng với hiệu quả đợt một. Đợt này xem ra hướng tới nhóm người chơi rõ ràng hơn đợt trước." Đối tác mỉm cười, tỏ ý phải hỏi ý Khương Hạo trước, mới có thể quyết định hợp tác tiếp hay không.

Hứa Thanh San không nhiều lời, tỏ vẻ "tôi hiểu".

Tiền người nọ xong, Hứa Thanh San quay lại văn phòng. Trợ lý đợt ngoài cửa, ánh mắt né tránh: "Giám đốc Hứa, sếp lớn tìm chị ạ."

"Tôi biết rồi." Hứa Thanh San day day thái dương, vào phòng mở túi xách lấy USB của mình và USB Hứa Thanh Sơn đưa cho, đi gặp sếp lớn.

Gõ cửa, bước vào, phó tổng giám đốc cũng có mặt. Cô gật đầu xem như chào hỏi, đi tới kéo ghế ngồi xuống: "Giám đốc Hàn, anh tìm tôi ạ?"

"Kế hoạch liên quan đến chùa Khai Thiện làm tới đâu rồi?" Hàn Nhất Minh ngả người ra sau ghế, bắt chéo hai tay, thoải mái đặt trên bụng, môi thoáng nét cười: "Không dễ liên hệ với bên thi công dự án này."

Hứa Thanh San mỉm cười, đưa USB cho anh ta: "Tôi làm xong rồi, anh xem trước đi!"

Hàn Nhất Minh nhận lấy, nhưng không vội xem ngay mà chỉ vào phó tổng giám đốc Chung Thành, nói: "Cô chuẩn bị cùng Chung Thành phối hợp với bên B đi quay tuyên truyền, là dự án quỹ từ thiện ký kết năm trước ấy."

Hứa Thanh San nhấp môi: "Khoảng mấy giờ đi, phải quay bao nhiêu ngày?"

"Trưa nay bay. Giờ hai người về sửa soạn đi, áng chừng khoảng nửa tháng. Tình hình cụ thể tùy thuộc sắp xếp của họ." Hàn Nhất Minh ngồi thẳng dậy, nói tiếp: "Yêu cầu và số liệu bên kia cung cấp đều có trong tài liệu. Trên đường xem qua!"

"Vâng." Hứa Thanh San nâng cổ tay nhìn đồng hồ, cầm tài liệu ra ngoài cùng Chung Thành.

Đi công tác đột xuất, thời gian lại khá dài, Chung Thành đề nghị đưa hai trợ lý theo để tiện triển khai công việc.

Hứa Thanh San vén mí mắt, nhếch môi cười nhạt: "Để Du Hiểu và Phương Minh Hải theo đi. Em về chuẩn bị chút, anh đặt vé máy bay nhé!"

"Gặp nhau ở sân bay!" Chung Thành cũng cười, vẻ mặt căng thẳng rõ ràng dịu đi.

Hứa Thanh San đi về phía văn phòng của mình. Khoảnh khắc quay người, nụ cười trên môi cô bỗng trở nên ngấm ngội, cô lấy di động giở sổ của Hứa Thanh Sơn.

Cô cũng phải đi công tác nhé.

Chờ cô trở lại có lẽ hần cũng về, chắc chắn không chuyển nhà được rồi.

Chẳng biết do không có tín hiệu hay bởi nguyên nhân khác mà điện thoại không thể kết nối, gọi hai cuộc đều như vậy.

Hứa Thanh San bấu môi, cắt di động, về phòng làm việc sửa soạn qua. Trợ lí Du Hiểu nhỏ bé của Chung Thành đến gõ cửa nói rằng đã đặt vé máy bay, 12h30 sẽ cất cánh.

Hứa Thanh San ném cho cô nàng một ánh mắt sâu xa, bỏ lại câu: "Gặp nhau ở sân bay", mở cửa ra ngoài, dặn dò trợ lí, tiếp đó rời đi.

Hai dự án trước kia từng nhận ở thủ đô, nơi chụp ảnh quay phim tuyên truyền cũng rất xa xôi, đoán chừng lần này cũng không ngoại lệ.

Chẳng qua thời gian này "bắt kịp" kỳ sinh lí của cô, thành thử khá buồn bực.

Thêm nữa, hình như cảm cúm có xu hướng nặng hơn.

Lên máy bay, đầu óc vẫn choáng váng, xem xong tài liệu của bên B, Hứa Thanh San đeo bịt mắt nói với Du Hiểu ngồi bên một tiếng rồi thiếp đi.

Tỉnh dậy, máy bay đã hạ cánh, Hứa Thanh San vẫn không mấy dễ chịu, lên xe liền nhắm mắt lặng thinh, dựa người vào ghế.

Đây là xe đi thuê, một chiếc việt dã đường trường. Chung Thành với Phương Minh Hải chịu trách nhiệm lái xe, phải chạy tới huyện lị nơi trường tiểu học tọa lạc, gặp người phụ trách của bên B, tổ quay phim, và cả đại sứ của quỹ từ thiện.

Năm trước, Hứa Thanh San từng hợp tác với vị đại sứ từ thiện này, ấn tượng về nhau cũng tạm được, có lẽ không quá rắc rối khi giao tiếp.

Chung Thành rất coi trọng dự án này. Làm tốt, về sau các quỹ từ thiện khác ở thành phố B muốn quyền tiền, Civic nhất định là lựa chọn tốt nhất.

Giám sát quỹ từ thiện trong nước có lỗ hổng quá lớn, kể cả bù ra một hoàn cảnh khó khăn là quyền góp được hàng chục triệu, hoàn cảnh càng khổ, thu được càng nhiều.

Mơ màng suy nghĩ một hồi, Hứa Thanh San lại ngủ mất. Mở mắt ra lần nữa, ánh chiều tà rơi vào qua cửa sổ xe, xa xa ngập Trời rắng đỏ. Xe họ đỗ bên đường, không biết đã gặp chuyện gì.

Du Hiểu vẫn say giấc, trên người đang khoác áo lông của Chung Thành.

Hứa Thanh San liếc cô ta, cúi đầu mở túi xách tìm hộp xylitol, đồ một viên cho vào mồm, tinh thần tỉnh táo, mở cửa bước xuống.

Phương Minh Hải đứng ven đường, ngông cổ hết con đà điểu, vừa nhìn vừa sốt ruột giẫm giẫm chân.

Hứa Thanh San ngáp một cái, đi tới, căng não hỏi: "Chuyện gì vậy?"

"Đường khó đi. Đằng trước có cái xe máy kéo chết máy, kẹt cứng ở kia, không ai qua nổi." Phương Minh Hải cười khổ, chỉ chỉ phía trước: "Phó tổng Chung với người bên B đang nghĩ cách."

"Ờ", Hứa Thanh San đáp, đi thêm vài bước, đưa mắt nhìn.

Chỗ dừng xe ở lưng chừng núi, đường gập ghềnh, cổ lăm chỉ một xe qua được. Một bên là vách đá cao chót vót, một bên là vực

sâu thăm thẳm, hai bên đường không có cọc chắn bảo vệ, hết sức nguy hiểm.

Xe máy kéo chết máy cách xe họ khoảng năm mét, mấy người vây quanh cùng thấp giọng thảo luận một cách vô nghĩa.

Hứa Thanh San lấy di động ra, chụp cảnh hoàng hôn đằng xa. Cô nhớ tới mục đích chuyến đi này, tiện thể chụp luôn mấy tấm ảnh đường đi.

Trước đây nghe "đường núi quanh co khúc khuỷu", Hứa Thanh San thật sự không thể tưởng tượng nổi cảnh ấy, dù đã xem ảnh chụp đường núi trên mạng, song cũng không có cảm giác lắm. Nay nhìn tận mắt, tự dưng cô sinh ra sợ hãi, chẳng thấy đẹp tẹo nào.

Chụp mấy chục tấm, Chung Thành quay lại với khuôn mặt mướt mồ hôi, dáng vẻ như đã trút được gánh nặng: "Lên xe đi, đi được rồi!"

Hứa Thanh San cất di động, hắt hơi một cái rõ to, trở vào xe.

Tiếng xe máy kéo "xịch xịch xịch" vang lên, chạy tiếp về phía trước, theo sau là bốn chiếc xe việt dã. Ánh tà dương buông xuống, bụi đất bay lên.

Qua khúc cua, không nén nổi, Hứa Thanh San lại lấy di động, chụp ảnh qua cửa sổ xe, khó chịu xoa xoa mũi: "Chung Thành, em chớp mắt tí nữa đây! Cảm cúm nên không thoải mái lắm!"

"Anh có chuẩn bị thuốc đấy." Chung Thành ngoảnh đầu, để ý thấy mặt Hứa Thanh San đỏ bừng khác thường, anh mở túi, tìm thuốc cảm đưa cho cô: "Em uống thuốc đã hăng ngủ."

"Cảm ơn anh." Hứa Thanh San đưa tay cầm vỉ thuốc, mở nắp chai nước khoáng uống thuốc.

Đường xá xấu tệ, loanh quanh nửa ngày vẫn chưa chạy được ba cây số. Trời tối dần.

Hứa Thanh San tròng trành đến độ bức bối. Gắng gượng mở mắt, phát hiện di động không có tín hiệu, lòng cô hơi hoảng.

Mãi tới khi xuống núi, loại cảm giác này mới tiêu tan. May mà không xảy ra vấn đề lớn, chẳng qua gặp đá lở mấy lần, hòn đá cũng nhỏ thôi.

Ngoảnh đầu nhìn, núi cao đằng sau chỉ sót lại đường nét đen xì, mang vẻ thần bí và nguy hiểm lặng lẽ đứng sừng sững dưới ánh trăng, như dã thú dữ tợn.

Trường tiểu học chụp ảnh lần này không nằm ở thị trấn, vì vậy vẫn phải lên đường.

Ăn tạm chút gì đó, Hứa Thanh San quay vào xe. Nhận ra điện thoại đã có tín hiệu, kìm lòng không động, cô đăng bài lên Weibo kèm theo ảnh chụp ban nãy, rồi thoát ra, gọi điện thoại cho Hứa Thanh Sơn.

Vẫn không kết nối được. Chẳng biết trường tiểu học anh ta đến giảng dạy rốt cuộc nằm ở chốn khỉ ho cò gáy nào.

Xe chuyển bánh lần nữa, ra khỏi thị trấn, đường lại trở nên khó đi. Nhưng Chung Thành và Phương Minh Hải có vẻ rất yên tâm. Trái lại sắc mặt Du Hiểu có phần là lạ.

Cảm giác không thể diễn tả bằng lời.

Hứa Thanh San nhắm mắt, cảm thấy đi được khoảng hai tiếng thì xe đột nhiên chạy bon bon, bên tai vang lên tiếng cười của Phương Minh Hải: "Quả nhiên cậu chỉ đường kia nói không sai, đúng là đường dễ đi hửn."

"Bên trường đã sẵn sàng đón tiếp, phải cái điều kiện kham khổ lắm." Chung Thành cũng cười, quay đầu nhìn lướt qua Du Hiểu: "Hai em phải chịu khổ rồi, bọn tôi da dày thịt béo, khổ tí không sao."

"Em vẫn ổn. Không biết giám đốc Hứa có thể thích ứng không?" Du Hiểu thản nhiên nói.

Hứa Thanh San mấp máy môi rồi ngậm miệng, chẳng tiếp lời.

"Yên tâm đi! Chắc chắn giám đốc Hứa thích ứng được thôi." Chung Thành ngồi thẳng lại, cắt lời chuyện phiếm: "Cậu chỉ đường bảo con đường này được tu sửa năm ngoái, giáo viên tình nguyện bỏ ra gần hết, còn lại là ngân sách tài chính và dân làng góp vào."

Nghe vậy, Hứa Thanh San không nhin nổi ngáp một cái, từ từ mở mắt: "Giáo viên tình nguyện bỏ tiền ra họ gì? Không chừng chúng ta có thể tận dụng chuyện của người ta, lên một bản kế hoạch khác đấy."

"Cậu chỉ đường không nói. Có điều, nhắc đến giáo viên này, trong mắt đầy kính trọng." Chung Thành cười, nói đùa: "Chỉ bảo là nam giới."

Hứa Thanh San lờm anh, uể oải ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, một bóng hình quen thuộc lướt qua trong đầu.

Chẳng lẽ là Hứa Thanh Sơn? Không trùng hợp vậy chứ...

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 9: Đèn Bể Thịt

Trên đường bê tông, xe bon bon tiến về phía trước. Cuối đường hẳn là khuôn viên của trường tiểu học. Cả sân thể dục chỉ thấp một bóng đèn sợi đốt chưa đến 50 watt, lờ mờ chiếu sáng xung quanh.

Hứa Thanh San xuống xe, dụi cái mũi đã phát ngứa, nhìn khắp lượt. Không hiểu sao, đáy lòng cô sinh ra cảm giác thất vọng. Khuôn viên trường rất rộng, cột cờ bằng gỗ dựng trước dãy phòng học được bố trí theo hình vòng cung, lá cờ tổ quốc tung bay đón gió lạnh đã phai màu bạc phếch.

Trước phòng học, ngoài chiếc bàn bóng bàn bằng xi măng đã sụp mất một nửa thì không còn thiết bị thể dục nào khác, mặt đất chẳng bằng phẳng hơn đoạn đường từ trên thị trấn đến đây là bao.

Cỏ khô bám thành mảng hai bên sườn xe, ánh đèn rọi xuống, mùi vị hoang vắng đi cùng những cái bóng lay động đập vào mắt.

Chắc chắn Hứa Thanh Sơn không ở chỗ này...

Gió lạnh thổi qua, Hứa Thanh San không khỏi rùng mình, còn hắt hơi một cái rất to.

Lúc sau, Chung Thành quay lại, giơ ngón tay chỉ vào dãy nhà ba gian vách đất chéch bên trái và bảo: "Tối nay chúng ta nghỉ tạm ở đây một đêm. Ngày mai xem có cách nào cải thiện không."

Hứa Thanh San "Ờ" một tiếng. Cô mím môi, khép áo khoác sát mình, run lẩy bẩy. Nhiệt độ trong núi rất thấp, nhất là về đêm.

Khoảnh khắc quay người, thấy Du Hiểu thành linh tách ra, nhúu mày đi về phía dãy phòng học bên phải.

Từ trên trần tới đây, không rõ tại sao cô ta kỳ quặc ghê.

"Bên ngoài lạnh, em vẫn đang ốm, mau vào thôi!" Chung Thành gọi Hứa Thanh San, đoạn xách vali đi đằng trước.

Phương Minh Hải ngổng cổ ngó về phía Du Hiểu, nghi hoặc: "Du Hiểu đi đâu thế, hình như rất quen với nơi này nhỉ?"

"Cô ấy không nói." Chung Thành cũng lấy làm lạ. Anh ngoảnh đầu nhìn một chốc, trên mặt lộ vẻ suy tư: "Vào trong trước đã, lát tôi đi tìm cô ấy."

Hứa Thanh San hất xì liên mấy cái, rồi lướt qua họ, vào cửa trước.

Trên tài liệu có nói, ngôi trường này có hơn hai trăm học sinh, là trường tiểu học lớn nhất của thôn làng gần quanh, và có điều kiện tốt nhất. Cảnh tượng trước mắt khiến Hứa Thanh San sinh ra hoài nghi ghê gớm với bốn từ "điều kiện tốt nhất".

Chắc rằng căn phòng bố trí cho họ nghỉ ngơi, trước kia cũng là phòng học. Nền nhà đã được quét dọn sạch sẽ, vách tường dán đầy những tờ báo thơm mùi mực, gió lạnh lùa qua cửa sổ, ào ào thốc vào.

Trong phòng kê hai chiếc giường tầng, ở giữa dùng ván cửa cũ ngăn đôi, một bóng đèn sợi đốt ánh sáng vàng vọt từ trên trần nhà

thòng xuống, đung đưa theo gió lạnh, chẳng biết ưu sầu.

Hứa Thanh San thực sự rất khó chịu, cô chỉ vào chiếc giường tầng bên trái, không nhin nổi, lại hắt hơi: "Tôi với Du Hiểu ngủ bên này, hai người ngủ bên phải."

Phương Hiểu Minh gật đầu, để hành lí của cô lên cái bàn học cũ cạnh giường, sau đó vòng qua ván cửa cũ, đi sang phía bên kia cùng Thành Chung.

Hứa Thanh San rút di động, bật đèn pin nhìn chán nệm trên giường. Cô lắc đầu, cởi giày và áo khoác, nằm xuống.

Mơ mơ màng màng một lúc thì Du Hiểu về, mang cho Hứa Thanh San phích nước nóng, gọi cô dậy uống thuốc.

"Cảm ơn." Hứa Thanh San vén chăn ngồi dậy, uống thuốc xong lại nằm luôn xuống, đắp kín chăn ngủ tiếp.

Sát vách ồn ào, hình như trợ lý của đại sứ từ thiện đưa ra yêu cầu gì đấy, Chung Thành với Phương Minh Hải đều bị gọi sang. lát sau, Du Hiểu cũng ra ngoài.

Trong phòng im ắng, Hứa Thanh San nghe một chốc thì dần dần thiếp đi.

Mở mắt ra lần nữa, Trời vừa tang tảng sáng, có tiếng chim véo von vọng tới bên tai.

Cô day day huyết thái dương đã căng lên, khẽ khàng rời giường, mở vali hành lí, lấy bàn chải và cốc đánh răng, rời phòng tìm chỗ đánh răng rửa mặt.

Ra cửa, trong không trung băng lạnh sương mờ buổi sớm mai. Trường học đổ nát cũ kỹ như một bức tranh thủy mặc thiếu thuốc màu, lặng lẽ phô bày trước mắt, lạnh thấu xương.

Nhìn quanh một lượt, có dáng hình quen thuộc đột nhiên lọt vào tầm mắt, đang đi về phía khu rừng sau trường.

Hứa Thanh San mở miệng, nhận thấy giọng mình khản đặc, cô ho mấy tiếng, tiện tay đặt cốc đánh răng lên bệ cửa sổ, nhanh chân đuổi theo bóng dáng kia.

Khoảng cách hơi xa, còn cách sương mù, cô không dám chắc rốt cuộc có phải Hứa Thanh Sơn không.

Chạy chậm một mạch vào rừng, tiếng chim kêu càng lạnh lốt, gió thổi qua ngọn cây xào xạc.

Không biết bóng hình ấy đã đi đâu, trong mắt toàn những thân cây cao lớn trơ trụi lá. Hứa Thanh San run lập cập, ngập ngừng cất tiếng: "Thầy Hứa à?"

Không có ai trả lời.

Gió ào tới, trên người thoáng chốc nổi đầy gai ốc, hai chân Hứa Thanh San run lên, tiếp tục đi về phía trước.

Đến chỗ trống trải, thỉnh thoảng phát hiện có mấy chú chim mà cô không biết tên, đang đứng trên cây đại thụ gần đó, hót từng hồi êm tai.

Đáy lòng xao động, Hứa Thanh San móc điện thoại chụp vài kiểu ảnh. Tiếp đấy, cô mở ứng dụng ghi âm, một tay giơ cao điện thoại, tay kia nhét trong túi áo khoác, khép mí, dựa vào thân cây bên cạnh.

Ấn tượng trực quan nhất mà trường tiểu học này mang đến cho Hứa Thanh Sơn là tĩnh lặng và nghèo nàn. Cô đã biết nên lập bản kế hoạch thế nào mới có thể "xoay" được nhiều tiền ủng hộ hơn.

Chẳng biết qua bao lâu, bả vai chột chùng xuống, một mùi hương quen thuộc chui vào mũi, Hứa Thanh Sơn kinh ngạc ngoảnh đầu theo bản năng.

Khuôn mặt bơ phờ của Hứa Thanh Sơn bỗng đâu lọt vào tầm nhìn, đôi con ngươi nhánh trầm tĩnh như đầm sâu, chẳng thể nhìn rõ cảm xúc trong mắt hẩn.

"Thầy Hứa..." Hứa Thanh Sơn chớp chớp mi, khước miệng gợn lên nụ cười nhàn nhạt: "Sao anh lại ở đây?"

Hứa Thanh Sơn làm một động tác "suyt". Khi thu lại cánh tay, hẩn nhẹ nhàng kéo Hứa Thanh Sơn vào lòng, hai tay đáp xuống vai cô một cách rất tự nhiên: "Nhắm mắt, nghe kỹ!"

"Nghe gì cơ?" Hứa Thanh Sơn loạng choạng, rồi va thẳng vào lồng ngực dày rộng rắn chắc của hẩn. Cô không khỏi khẽ run rẩy.

Hứa Thanh Sơn nướng môi, cọ chiếc cằm lên đỉnh đầu Hứa Thanh Sơn, ghé sát tai cô, đáp: "Tiếng chim kêu."

"Thầy Hứa." Hứa Thanh Sơn chột cong môi, xoay người đẩy Hứa Thanh Sơn một cái, ấn hẩn vào thân cây, một tay ôm thắt lưng hẩn, một tay vít cổ hẩn xuống, đáy mắt cô bùng lên nụ cười cợt nhả: "Anh bảo tôi nghe tiếng chim tìm bạn tình là có ý đồ gì đây?"

"Cô sao thế?" Nhiệt độ cánh tay cô khiến Hứa Thanh Sơn như phải bỏng, hai đầu chân mày hẩn vô thức nhíu lại.

Mặt cô đỏ cũng rất lạ thường, cảm giác giống hệt đang bị ôm.

"Ôm!" Hứa Thanh San lấy tay về, cơ thể mềm mại như bông đè lên ngực hắn, giọng nói khàn khàn: "Lúc tới đã khó chịu rồi."

Hứa Thanh Sơn nhấp môi, cúi đầu, áp trán mình vào trán cô để kiểm tra nhiệt độ, kế tiếp ôm cô đứng thẳng: "Cô sốt rồi, tôi công cô về."

"Ừ", Hứa Thanh San tắt ứng dụng ghi âm. Đợi hắn quay người ngồi xổm xuống, cô khẽ cười không ra tiếng, trèo lên lưng hắn.

Sương trắng giăng bốn bề ngày càng dày đặc, chim chóc trong rừng bay đậu thành đàn, tiếng hót vang vọng một vùng. Hứa Thanh Sơn công Hứa Thanh San, vững bước băng qua khu rừng, đi ra ngoài

Hứa Thanh San nằm bò trên lưng hắn, đôi mắt lấp lóe. Cô đùa dai hôn lên cổ hắn, ừm ừ nói: "Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi ban nãy. Sao anh ở chỗ này?"

Rõ ràng Hứa Thanh Sơn khựng người, ngừng bước chân, thở gấp.

Khóe miệng Hứa Thanh San cong lên, lại ghé sát tai hắn mà hà hơi: "Thầy Hứa ơ?"

"Tôi làm giáo viên tình nguyện ở đây." Trán đã nổi mạch máu và gân xanh, hắn tiếp tục cất bước.

Hứa Thanh San hí mắt, dán mặt vào lưng Hứa Thanh Sơn, cười càng lúc càng vui vẻ.

Tối qua, Chung Thành và Phương Minh Hải tán gẫu, nói rằng con đường bê tông bên ngoài được giáo viên tình nguyện bỏ tiền ra tu sửa. Giáo viên này phần nhiều chính là Hứa Thanh Sơn.

Nhớ năm ngoái lúc ở Ma Cao, sau khi Bành Văn Tu thắng tiền đã cho Hứa Thanh Sơn một tờ chi phiếu một triệu (~ 3 tỉ 5 VND). Đường dài thế kia, chút tiền ấy căn bản không bõ bèn, ngân sách tài chính cũng chẳng chi được bao nhiêu, đường cấp hai từ thị trấn đến quận huyện còn chưa có tiền sửa, làm sao tu sửa tuyến đường cấp thôn trước được chứ.

Chẳng phải hấn dừng dưng với sự trêu đùa của cô sao, để lát nữa xem hấn giải thích chuyện này thế nào.

Ra khỏi rừng cây, những người khác hầy còn chưa thức, bên tai toàn tiếng chim kêu.

Hứa Thanh San cố tình không hỏi Hứa Thanh Sơn muốn dẫn mình đi đâu, bộ dạng mặc hấn xử trí.

Đi qua sân thể dục với những bụi cỏ dại, Hứa Thanh Sơn dừng bước, giơ chân đẩy cửa phòng, vừa cổng Hứa Thanh San đi vào vừa tiện tay bật đèn, đặt cô xuống giường.

"Anh ở đây à?" Hứa Thanh San ngẩng đầu nhìn vào mắt Hứa Thanh Sơn, đôi má ửng sắc hồng lạ thường, ánh mắt xoay chuyển.

Hứa Thanh Sơn gật đầu, cúi mình giữ cái chăn đã được gấp gọn ra: "Năm đi, tôi tìm cặp nhiệt độ với thuốc hạ sốt cho cô."

Hứa Thanh San vâng lời nằm xuống, hai chân treo tòn ten ra ngoài: "Khoảng mấy giờ học sinh đến?"

"7 giờ 5. Bây giờ là 6 giờ 20." Tầm mắt Hứa Thanh Sơn dờn khỏi mặt Hứa Thanh San. Hấn cời giày cho cô, nhét chân cô vào chần.

Trong làng có y sĩ, nhưng không thường xuyên ở lại. Cô nóng hầm hập, uống thuốc mà vẫn không hạ sốt, chỉ có nước đưa lên thị trấn.

Hứa Thanh Sơn mở hộp thuốc tìm được cặp nhiệt độ, vẩy vẩy vài cái, chắc chắn cột thủy ngân không ở trên vạch, mới bình thản đưa cho Hứa Thanh San: "Tự kẹp đi!"

"Tôi muốn uống nước." Hứa Thanh San cầm lấy cặp nhiệt độ, làm như lơ đãng nhìn một lượt, ý cười trong đáy mắt dần nồng đượm.

Chỗ hấn ở cũng là phòng học đã cải tạo. Trong phòng được dọn dẹp rất sạch sẽ, ngoại trừ đồ của hấn, không thấy bất cứ vật dụng nào của phụ nữ.

"Ờ", Hứa Thanh Sơn đáp lời, đứng dậy đi rót nước cho cô.

Điều kiện trường học thiếu thốn, quanh năm suốt tháng cũng chẳng có mấy người từ bên ngoài tới, một mình hấn cũng lười chuẩn bị cốc dùng một lần. Hứa Thanh Sơn mở nắp bình nước, thử độ ấm, cảm thấy không nóng, hấn điềm nhiên ngồi lại, duỗi tay đỡ Hứa Thanh San dậy: "Không có cốc dùng một lần."

Hứa Thanh San mỉm cười, tỏ ý đã hiểu. Cô đón lấy cốc nước hấn đưa, cẩn thận nhấp miệng, cảm giác nhiệt độ vừa phải, cô bèn uống hết veo, sau đấy trả cốc không cho hấn: "Tôi muốn uống nữa!"

"Đợi tí!" Hứa Thanh Sơn đứng lên xách phích nước tới, cầm cái cốc trên tay Hứa Thanh San, rót nước vào.

"Tôi nhớ lúc tôi cho anh tiền là có điều kiện." Hứa Thanh Sơn tựa vào đầu giường, nhìn động tác của hắn bằng ánh mắt nghiền ngẫm, khẽ cười ra tiếng: "Anh định trả lại thế nào đây?"

Hứa Thanh Sơn lặng thinh, bàn tay xách phích nước rõ ràng run nhẹ.

"Chột dạ?" Hứa Thanh Sơn nhếch mày, nụ cười trên mặt dần lan rộng: "Tôi ghét nhất người khác lừa mình, đặc biệt ghét đàn ông lừa tiền tôi."

Khi ấy đưa tiền cũng thuận miệng nói rằng nếu không mang số tiền này đi sửa chữa phòng học, hắn phải hoàn trả gấp mười. Cô vốn không nghĩ tới sẽ còn gặp lại hắn, càng chẳng ngờ, khoản tiền ấy đã trở thành con đường bê tông nối với bên ngoài.

Thực ra, Hứa Thanh Sơn không có ý kiến về việc hắn tiêu tiền thế nào, đã cho hắn thì chính là của hắn, chẳng qua không nhin nổi muốn trêu hắn thôi.

"Trả từng đợt cho cô." Hứa Thanh Sơn lãnh đạm mở miệng: "Hoặc cô có cách nào tốt hơn."

"Cách thì có..." Hứa Thanh Sơn cắn môi dưới, cười xấu xa, ghé bên tai Hứa Thanh Sơn, cố ý hôn lên vành tai hắn: "Đền bằng thịt."

Hứa Thanh Sơn từ từ ngoảnh đầu, đón nhận ánh mắt chất chứa nét cười của cô: "Cô bảo sao?"

Về mặt hắn bình tĩnh, đôi con người đen nhánh nhìn thẳng qua, như đang xác nhận, lại hết đang nghe chuyện cười. Hứa Thanh Sơn lúng túng, cô cố tình đưa tay nhéo má hắn, gắng làm ra vẻ trấn tĩnh: "Không hiểu thật hay giả vờ không hiểu?"

Dứt lời, đột nhiên có tiếng hô kinh ngạc của Du Hiều: "Anh rể? Giám đốc Hứa? Hai người đang làm gì đấy?"

(Tác giả:

Hứa Thanh Sơn: Tối nay ngủ bên này!

Hứa Thanh Sơn: Không rảnh.

Hứa Thanh Sơn: Đền thịt.

Hứa Thanh Sơn: Xem như anh thức thối...)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 10: Em Muốn Tôi Trả Khoản Tiền Ấy Thế Nào?

Trong phòng yên lặng giây lát, gió lạnh ngoài cửa lùa vào, phảng phất có thêm mùi "thuốc súng".

Hứa Thanh Sơn nhướng mày, không rút tay về, lòng bàn tay vỗ nhẹ lên khuôn mặt góc cạnh của Hứa Thanh Sơn, khoe môi gợn nét cười đùa bỡn: "Anh rể?"

"Chia tay ba năm rồi!" Hứa Thanh Sơn bắt lấy tay cô, cẩn thận nhét vào chăn: "Nằm hẩn hoi!"

Giọng hai người đều không lớn, cử chỉ thân mật như chỗ không người, hết một cặp đôi. Huyết sắc trên mặt Du Hiểu rút cạn, đứng ở cửa, vào không được, đi cũng không xong, dáng vẻ rất bối rối.

Hứa Thanh Sơn liếm đôi môi khô khốc, đứng dưng liếc cô ta, cong mày, ngoan ngoãn nằm tử tế. Ánh mắt cùng giọng điệu của cô gái đáng suy ngẫm lắm, cứ như thể người "vượt quá giới hạn" là bạn trai cô ta chứ không phải anh rể.

Thảo nào Chung Thành theo đuổi Du Hiểu gần bốn tháng, cô ta vẫn luôn như gần như xa. Té ra vấn đề nằm ở trên người Hứa Thanh Sơn. Nếu đoán không nhầm thì nước sôi tới qua lấy từ đây về.

Sặc... Cô vậy mà làm kẻ "trợ sức", và đối tượng còn là người đàn ông mình "chăm" nữa chứ. Không biết Hứa Thanh Sơn có hiểu tâm

tư của cô em vợ trước này không. Anh ta đầu gối thế kia.

"Chị em về rồi, đang ở thủ đô. Mấy hôm nữa sẽ tới thành phố B." Du Hiểu cúi đầu, giọng điệu cứng ngắc: "Chị ấy bảo chị ấy không quên được nơi này, cũng không quên được anh."

Hứa Thanh Sơn không hé môi, thậm chí chẳng quay đầu, tay vẫn cầm cốc nước, tập trung thổi hơi nóng bốc lên miệng cốc. Đôi con ngươi đen như mực ẩn sau làn hơi nước mờ mờ, ánh mắt sâu thẳm thăm.

Tối qua cô ta tới hỏi nước sôi cũng đã nói hết như vậy.

Thực tế, sờ dĩ hấn trở lại đây trợ giảng là bởi nguyên nhân khác, không liên quan gì đến Du Tinh, cũng chẳng phải nhớ mãi không quên.

"Nơi ước hẹn à?" Hứa Thanh Sơn nhếch mày, khoe miệng giương lên một nụ cười, thò một tay ra khỏi chăn, thoải mái đặt lên đầu gối Hứa Thanh Sơn, khẽ gãi gãi mấy cái, ánh mắt ý vị: "Mối tình đầu?"

"Trước kia, lúc chị em làm giáo viên tình nguyện ở đây, hay bị ốm. Mỗi lần toàn là anh rề cồng chị ấy lên thị trấn lấy thuốc!" Du Hiểu tranh lời, có phần tức tối, như nóng lòng chứng minh điều gì đó: "Anh rề, em biết anh không quên được chị em."

Hứa Thanh Sơn vén mí mắt, giọng nói có thêm chút "mát mẻ", cười nhạt: "Thói quen tốt thật!"

"Nước nguội rồi, tôi đỡ cô dậy!" Hứa Thanh Sơn che giấu nụ cười trong đáy mắt, hấn hơi khom mình, vòng cánh tay qua gáy Hứa

Thanh San, ôm vai cô, đỡ cô dậy: "Uống nước trước đã, sốt to thì uống thuốc."

Bộ dạng cô ghen rất cuốn hút.

Ban đầu, khi Hứa Thanh San theo đuổi Bành Văn Tu, Hứa Thanh Sơn liền biết rõ tiêu chuẩn chọn bạn trai của cô gồm hai mục: Có tiền, ưa nhìn.

Lúc ấy, hấn chỉ có thể thăm tương tư, không dám bộc lộ điều gì. Trước khi rời Lâm Châu, nghe Bành Văn Tu bảo hai người họ sẽ sớm đính hôn thì hấn hết hy vọng hoàn toàn, không nghĩ sẽ gặp lại.

Song, hấn vẫn không có tiền, vẫn không đủ "ưa nhìn", cũng chẳng rõ rốt cuộc cô "ưng" hấn ở điểm nào, thế mà đuổi theo một mạch từ showroom ô tô đến tận cảng Thanh Ấp.

Nhưng lần này, hấn quyết định không cho phép cô chỉ chơi đùa không thôi.

"Anh rể, hai người quen nhau bao lâu rồi?" Du Hiểu ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa, lửa giận lấp kín trong lồng ngực, làm sao cũng không nén xuống nổi.

Những lời bàn tán về Hứa Thanh San chẳng hay ho cho lắm, đồng nghiệp công ty đều rỉ tai nhau, cô lớn tuổi vậy vẫn chưa gả đi được là bởi quá buông thả, thăng chức giám đốc phòng kế hoạch cũng là dựa vào "lên giường".

Còn nói Hứa Thanh San và Chung Thành không trong sạch, đồn như thật họ đi đâu đặt phòng. Cô căn bản không xứng ở bên Hứa Thanh Sơn. Du Hiểu thà thấy Hứa Thanh Sơn thích người khác còn hơn.

"Mới gặp ban sáng, vừa thấy thì trúng tiếng sét ái tình luôn." Hứa Thanh San thu hết vẻ mặt Du Hiểu vào trong mắt, nhướn môi cười. Đưa ánh nhìn sang Hứa Thanh Sơn, cô chớp chớp mi: "Thầy Hứa, em nói đúng không?"

Hứa Thanh Sơn "Ừ" một tiếng, cầm cốc nước cho cô uống. Khuôn mặt dường như đã quên vận động dây thần kinh ấy mang theo đôi phần mạnh mẽ, đôi mắt đen thâm trầm.

Du Hiểu vừa cáu vừa giận, xoay người đá cửa phòng, quay đầu chạy: "Anh rể, xem như em đã nhìn nhầm anh!"

Cánh cửa phòng vốn đã hỏng, bị cô ta đá một phát, tức thì toác một vết nứt to, phát ra từng đợt tiếng rung.

Hứa Thanh San liếc mắt, lãnh nhạt cầm lấy cốc nước: "Đừng diễn nữa, khán giả chạy xa rồi!"

Du Hiểu không biết Hứa Thanh Sơn đang diễn, nhưng cô thì biết.

"Đưa cặp nhiệt độ cho tôi!" Hứa Thanh Sơn nâng cổ tay xem giờ, trong mắt lạnh lẽo ập ủ mưa gió.

Hắn không diễn.

Hứa Thanh San lườm Hứa Thanh Sơn, lấy cặp nhiệt độ ra đưa cho hắn, đoạn dựa vào đầu giường, mím chặt môi.

Chia tay 3 năm vẫn không buông xuôi được, thâm tình thật.

"Sốt cao đấy, nếu sau nửa tiếng vẫn không đỡ mồ hôi thì tôi đưa cô vào thị trấn." Hứa Thanh Sơn cất cặp nhiệt độ, cầm thuốc hạ sốt đưa tới bên miệng Hứa Thanh San: "Uống đi!"

"Anh cống tôi nhá!" Hứa Thanh Sơn trêu chọc, mang theo nụ cười. Cô cầm viên thuốc trong tay hắn, ngửa cổ bỏ vào miệng, uống một ngụm nước to, rồi vén chăn xuống giường.

Hứa Thanh Sơn cau mày, kịp thời tóm tay cô lại: "Cô đi đâu?"

"Về! Chẳng lẽ anh muốn hầu tôi ngủ chắc?" Hứa Thanh Sơn cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt giéng cổ không gợn sóng của hắn. Trong nháy mắt, cô khôi phục vẻ đứng đắn: "Chốc nữa tôi còn phải làm việc, đồng nghiệp cũng mang theo thuốc."

Tay Hứa Thanh Sơn dùng thêm sức, rũ mắt nhìn đồng hồ đeo tay, thỉnh lình đứng dậy đẩy cô về giường, không đợi cô ngồi lên, hắn đã áp người qua, ôm cô nằm tử tế, kéo chăn đắp kín mít.

Vừa vặn còn nữa tiếng.

Gối đầu lên khuỷu tay hắn, Hứa Thanh Sơn lơ mơ, máu nóng dồn lên, da đầu nóng ran từng cơn, tim đập nhanh như phá tan lồng ngực bất cứ lúc nào, không nhin nổi run rẩy.

Căn phòng im ắng hẳn đi. Bên ngoài lục tục truyền tới tiếng học sinh chơi đùa, khi gần khi xa.

Cảm nhận được hắn chỉ đơn giản nằm ngủ cùng cô, nhịp tim vẫn không tài nào trở lại bình thường. Vành tai bỗng dưng nóng ran, chưa tới một chốc đã toát mồ hôi. Không chỗ nào trên người là khô ráo.

"Đổ mồ hôi xong phải cặp nhiệt độ lần nữa. Tôi đi sắp xếp cho học sinh đến sớm truy bài đã." Hứa Thanh Sơn lấy tay ra, vén chăn ngồi dậy, trán vã mồ hôi: "Không hạ sốt thì phải gọi điện cho tôi đấy!"

Hứa Thanh San rúc trong chăn, mồ hôi túa ra hết lớp này đến lớp khác, cảm giác hơi phức tạp.

Đôi bên đều tỉnh táo, hấn lại chỉ ôm cô, không có bất cứ hành động thái quá nào, quả thực đã kích người ta ghê. Cô chưa từng mất tự chủ với người khác thế này bao giờ...

"Trong phích có nước nóng. Nước đánh răng rửa mặt ở sát vách ấy, mở cửa sẽ thấy ngay." Hứa Thanh Sơn dặn một câu, dèm góc chăn cẩn thận, sau đấy đi thẳng ra ngoài.

Cửa mở, gió lạnh ùa vào, đầu óc bỗng chốc minh mẫn hơn, luồng khô nóng đè nén trong lồng ngực cũng tản đi theo. Khóe môi Hứa Thanh Sơn không khỏi vểnh lên.

Tối qua hấn đã biết lần này họ tới, ít nhất phải ở lại nửa tháng.

Nằm tới bảy giờ hơn, Hứa Thanh San cặp nhiệt độ lần nữa, phát hiện vẫn ngày ngày sốt. Cô bò dậy rót nửa cốc nước nóng, mặc áo khoác, ra khỏi cửa.

Trước kia, lúc cô ốm, không đỡ hơi thế này. Tự mình uống thuốc, tiêm, chưa từng làm phiền ai.

Đụng phải Hứa Thanh Sơn, đột nhiên cô rất muốn làm nũng, còn muốn... "ngủ" với hấn.

Hứa Thanh San bỡ ngỡ về đến cửa phòng học nơi họ nghỉ lại. Du Hiểu đang đứng khoanh tay ở lối rẽ hành lang, ánh mắt không có tiêu cự nhìn về phía cột cờ, dường như không thấy cô.

Hứa Thanh San nhếch mày, đi lấy bàn chải và cốc đánh răng của mình, xoay gót đi đánh răng rửa mặt.

Cảm cúm trở nên nặng hơn, ho không ngớt, phát sốt, đầu óc cũng lơ mơ. Ăn sáng xong, Hứa Thanh San tìm cái khẩu trang, đeo vào, đoạn sang phòng bên cạnh thông báo mở cuộc họp, thảo luận kịch bản và nội dung quay phim hôm nay.

Nghe một lúc, đến lượt Hứa Thanh San phát biểu, cô liền mở ứng dụng ghi âm điện thoại, mở đoạn ghi âm tiếng chim hót, đề nghị điều chỉnh lại nội dung phim ngắn, kịch bản cũng phải chỉnh sửa tương ứng.

Theo kịch bản gốc, hình ảnh đại sứ từ thiện lên lớp đặt ở đầu, dùng ngôn ngữ cùng ống kính trực tiếp nhất để thể hiện sự lạc hậu và nghèo khó của nơi đây. Các tổ chức từ thiện khác cũng đang dùng cách tương tự, đưa ra những thước phim dài ngắn.

Quay như vậy thật, không giúp gì được thì cũng chẳng gây sai sót, tiền quyên góp được sẽ ít.

Sự bùng nổ thông tin, cùng một phương thức, cùng một ý vị sẽ không thể chạm vào dây thần kinh yếu mềm của lòng người. Nơi này có nghèo nữa, cũng chẳng có ai muốn quyên góp đâu.

Tiếp tục thảo luận đến hết tiết học đầu tiên, nhất trí thông qua bản kế hoạch mới. Đoàn quay phim quyết định tranh thủ thời tiết đẹp, quay cảnh trước, quay người sau.

Cổ họng Hứa Thanh San khô rất khó chịu, uống siro xong vẫn còn ho sù sụ, cô đành phải ở lại hoàn thiện nốt kịch bản.

Du Hiểu lấy cớ Hứa Thanh San không có ai chăm sóc, cũng ở lại theo.

Hứa Thanh San liếc cô ta, vừa ho vừa làm việc. Ở đây không có 4G, tín hiệu điện thoại cũng phập phều. Hứa Thanh San không xem được bài đăng trên Weibo tối qua thế nào rồi.

"Giám đốc Hứa, có cần em đi lấy cho chị ít nước nóng không? Chị ho dữ thế này." Du Hiểu chợt cất lời: "Hay, em đưa chị lên thị trấn nhé!"

"Không cần, cảm cúm nên bốc hỏa thôi. Không có vấn đề gì to tát đâu." Hứa Thanh San chẳng buồn ngẩng đầu, khước miệng sau khẩu tranh gương lên, như cười như không: "Nói cho tôi nghe chút về anh rể cô đi!"

Du Hiểu trầm lặng, hít thở rõ ràng trở nên nặng nề hơn: "Anh ấy vẫn còn yêu chị em, bằng không sẽ chẳng đến chốn này dạy học tình nguyện. Hai anh chị quen nhau ở đây, yêu nhau thắm thiết ở đây."

"Vậy hả?" Hứa Thanh San nghiêng đầu qua bên, lại bật ho dữ dội, sau đấy viết lời thoại cho từng cảnh quay.

Người đàn ông chia tay rồi còn thâm tình thế, hơi đáng sợ. Cô để ý chuyện này, nên tuyệt đối sẽ không có khả năng "qua lại".

Lảm nhảm một hồi, thấy Hứa Thanh San không có phản ứng gì, Du Hiểu dần dần im lặng.

Buổi trưa, cả đoàn đến nhà ăn của trường. Nghe Phương Minh Hải buôn chuyện, Hứa Thanh San mới biết trường học có tổng cộng mười ba giáo viên. Ngày thường, ngoài lên lớp, họ còn phải làm "cô nuôi dạy trẻ" kiêm đầu bếp, chăm sóc học sinh xa nhà phải ở lại trường.

Hứa Thanh San ho kinh khủng, sợ lây cho học sinh, nên cô bưng khay cơm ra ngoài ăn xong thì đi luôn.

Buổi chiều cùng đoàn phim lựa chọn cảnh quay không có nhân vật, trong lúc vô tình cô trông thấy Hứa Thanh Sơn và đồng nghiệp dẫn mấy học sinh lớp sáu đi lấy nước. Hứa Thanh San không kìm nổi, lại lấy di động ra chụp ảnh.

Trên người hắn có thứ khí chất kỳ lạ, bất kể ở sông bạc Ma Cao hay làm thầy giáo nơi hoang vu hẻo lánh này, hay nghiêm túc kể với cô câu chuyện của những bức bích họa ở chùa Khai Thiện, trước sau đều thông dong, điềm tĩnh.

Du Hiểu yêu hắn cũng chẳng lạ tí nào.

Kết thúc việc chọn cảnh quay, về trường học đã hơn 9 giờ tối, cả ngôi trường im phăng phắc.

Tình trạng ho khan của Hứa Thanh San càng nghiêm trọng, sợ làm ồn đến bọn Chung Thành, cô khoác áo lông ra ngoài, đi thẳng về phía phòng học.

Thời tiết đẹp, bầu Trời sao trên đầu lấp lánh sáng ngời hơn hẳn Trời sao nhìn thấy ở chùa Khai Thiện. Hứa Thanh San dựa vào cây cột hành lang ho một chập, nghe thấy tiếng bước chân tới gần, cô nhướn khóe môi: "Thầy Hứa."

"Là tôi!" Hứa Thanh Sơn đi đến trước mặt Hứa Thanh San, không hề báo trước, nghiêng người giam cô giữa cây cột và lồng ngực mình, khàn giọng: "Em muốn tôi trả khoản tiền ấy thế nào?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 11: Anh Không "Nóng" À?

Sắc đêm dày đặc, ánh trăng bạc rơi sau người Hứa Thanh Sơn, khuôn mặt hần dần dần cúi sát, hơi thở trầm lắng đều đều. Khuất trong bóng tối là vẻ mặt không rõ biểu cảm.

Hứa Thanh San hơi căng thẳng, cơn ho mắc kẹt trong cổ họng, cô hít mắt bồn chồn: "Tôi quên buổi sáng đã nói những gì rồi."

"Tôi nhớ!" Hứa Thanh Sơn tiếp tục dán sát, cơ thể cũng nặng nề đè xuống theo. Lòng bàn tay trái của hắn khóa sau gáy Hứa Thanh San, tỉa trán vào trán cô, từng từng nhắc lại hai từ cô đã nói ban sáng.

Hứa Thanh San đã hạ sốt, phải cái tình trạng ho khan càng nghiêm trọng, cách xa cũng nghe thấy.

"Anh nghe nhầm rồi!" Hứa Thanh San khẽ run, cơ thể tức thì cứng đờ, nén giọng bật ho khò khè.

Hơi thở của Hứa Thanh Sơn bao trùm trên đỉnh đầu cô, trong giá lạnh bọc một thoáng hương vị nicotine nhàn nhạt, lắng lẽ luồn vào khoang mũi. Sợi dây cung trong lòng như bị người ta gạt xuống, vừa ngửa vừa tê.

Chẳng phải không nghe rõ à, sao trí nhớ tốt thế...

"Tôi không có ưu điểm nào khác, chỉ có nói lời thành thật." Tay kia của Hứa Thanh Sơn giơ lên, búng ngón tay ram ráp dừng trên đôi môi mềm của Hứa Thanh San, nhẹ nhàng ấn xuống. Giọng điệu hờ hững, hấn bảo: "Kỳ hạn một năm hay một đời, hay là một lần?"

Hứa Thanh San: "...."

Hứa Thanh Sơn lấy tay về, một tiếng cười ngắn bật ra từ cổ họng. Hấn đứng thẳng người, nắm cổ tay cô, quay đầu bước vào một trong số các gian phòng học: "Cuối tuần tôi phải về thành phố B giải quyết chuyện công việc."

"Về?" Cảm xúc của Hứa Thanh San đã bình thường trở lại, xua đi hơi thở ám muội vẫn vút giữa đôi bên, cô khẽ nhếch miệng: "Không phải anh từ chức rồi sao?"

"Có một viện thiết kế muốn mời tôi tiếp nhận công việc tu sửa bích họa của chùa Khai Thiện." Hứa Thanh Sơn giải thích, lặng lẽ cong khoe môi, thả tay Hứa Thanh San, đưa chân ngoắc cánh cửa, lật mình, đề cô lên vách tường.

Tròng phòng học không bật đèn, ánh trăng rọi qua khung cửa sổ tòi tàn, rắc đầy hơi lạnh.

"Thầy Hứa?" Tim Hứa Thanh San đập như trống, hai tay chống giữa hai người, ngoảnh đầu sang bên, không nhìn nổi lại bật ho.

Ở cạnh phòng của Hứa Thanh Sơn là một giáo viên khác. Hồi sáng, Hứa Thanh San đi ra trông thấy hình như là một cô gái.

"Thiếu nợ trả tiền là lẽ thường tình." Môi Hứa Thanh Sơn gợn nét cười rất nhạt. Thoáng chốc, cầm hấn khẽ cọ qua đỉnh đầu Hứa Thanh San, hít thở dồn dập.

"Khụ khụ..." Trong bóng tối, Hứa Thanh San lại ho. Đáy lòng dâng lên xao động lạ lùng. Khoảnh khắc ngừng ho, môi Hứa Thanh Sơn phủ xuống, dịu dàng mà mạnh mẽ chiếm giữ môi cô, hôn đến cuồng nhiệt và ngang tàng.

Hứa Thanh San hết bị điểm trúng tử huyết, quần áo trên người bị hấn đẩy lên, nội y bên trong cũng bị nới lỏng trong nháy mắt. Lòng bàn tay với những đường vân thô ráp áp vào. Lực đè xuống dường như mang theo dòng điện, tức thì xâm nhập vào tứ chi xương cốt.

Ban đêm gió to, phòng học nhiều năm chưa sửa chữa, kính cửa sổ bị vỡ, chỗ hỏng được vá bằng các loại túi bạt đủ màu sắc, căn bản không ngăn nổi gió lạnh ào ào rót vào.

Cái lạnh lan tỏa trên da, Hứa Thanh San không khỏi run rẩy, mềm nhũn thành vũng nước dưới bàn tay hấn, hô hấp hỗn loạn không thể tả.

Kết thúc nụ hôn, Hứa Thanh San tóm cánh tay Hứa Thanh Sơn, ngoảnh mặt sang bên, ho rũ rượi.

Âm thanh vang vọng trong phòng học, theo gió truyền ra xa. Hứa Thanh Sơn ôm Hứa Thanh San, lòng bàn tay dán sau lưng cô, vuốt lưng cho cô với lực tay vừa phải, hàng lông mày cau chặt.

Tiếng ho khan lúc cao lúc thấp ngớt dần, bên ngoài chợt vang lên giọng của Du Hiểu: "Giám đốc Hứa, chị ở trong này à?"

Hứa Thanh San giật mình, thu hồi lý trí tan rã trong chớp nhoáng. Cô hắng giọng, đẩy Hứa Thanh Sơn, thông dong mở cửa đi ra: "Muộn thế này sao cô còn chưa ngủ?"

Phòng học không bật đèn, cửa vừa mở, bên trong là sự mờ ám đáng sợ. Du Hiểu thò đầu liếc qua, đáp: "Em thấy chị đi lâu thế vẫn chưa về nên ra ngoài xem sao."

Cô ta vừa mới đi tìm Hứa Thanh Sơn, hẳn cũng không ở trong phòng, trực giác mách bảo nhất định họ đang ở cùng nhau.

"Khụ khụ...." Hứa Thanh Sơn lại ho, khoanh tay trước ngực, nhàn nhã dựa vào tường: "Cô về ngủ trước đi, tôi ho hắng khó chịu, sẽ ảnh hưởng đến mọi người."

Du Hiểu nhấp môi, nhìn vào phòng học theo bản năng, giọng điệu như vô tình: "Không thấy anh rề em, chẳng biết đi đâu rồi?"

"Tôi cũng không biết." Hứa Thanh Sơn hờ hững nhướn môi: "Đêm hôm đi tìm một gã đàn ông độc thân nhiều năm, cô to gan thật nhỉ!"

Đứng dưới ánh trăng, Du Hiểu quay phắt người, gượng gạo nói: "Anh ấy là anh rề em, giám đốc Hứa nghĩ nhiều quá!"

"Anh rề?" Khóe mắt Hứa Thanh Sơn quét qua cánh cửa phòng học đang mở toang, nhếch miệng cười: "Anh ta chỉ là bạn trai cũ của chị gái cô thôi. Gọi anh rề thân thiết vậy, không phải cô thích anh ta đấy chứ!"

"Liên quan gì đến chị!" Du Hiểu khẽ quát, rồi chạy như bỏ trốn. Đôi giày thể thao giẫm lên cỏ, phát ra tiếng lạo xạo lạo xạo dần biến mất ở đầu kia vườn trường.

Hứa Thanh Sơn nhíu mày, hơi thở quen thuộc từ sau lưng thốc tới. Khoảnh khắc quay đầu, cô bị Hứa Thanh Sơn bế lên, sải bước ra khỏi mái hiên, đi về phía gian phòng ký túc xá của hắn.

Ngẩng đầu nhìn khuôn mặt dưới ánh trăng, Hứa Thanh Sơn nói với giọng không vui: "Anh biết cô ta thích mình không?"

"Em trêu chọc một gã đàn ông độc thân đã nhiều năm thế này, lá gan cũng không nhỏ nhỉ!" Hứa Thanh Sơn cúi xuống, không trả lời câu hỏi của cô, nét cười đậm dần trong đôi mắt đen thẫm.

Hứa Thanh Sơn nghẹn họng, lại không nén nổi cơn ho. Tiếng ho bị gió thổi lan khắp các góc. Một vài tiếng chó sủa thi thoảng vọng tới bên tai, bầu không khí tĩnh lặng.

Làm ồ trong vòng tay của Hứa Thanh Sơn, Hứa Thanh Sơn như bị điện giật, trái tim tê tê.

Vào cửa, được hấn đặt lên giường, cô gục đầu thở hổn hển, đưa tay che miệng ho dữ dội.

"Nằm tử tế!" Hứa Thanh Sơn vỗ vai cô, đoạn xoay người, khóe môi gợn nét cười sâu xa. Hấn đi qua bên người cô, mở ngăn kéo của chiếc bàn học cũ.

Nếu không phải Du Hiểu đột nhiên xuất hiện thì hấn còn chưa muốn về đâu.

Lục lọi một lúc, liếc thấy Hứa Thanh Sơn cởi áo khoác lông, ngoan ngoãn nằm xuống, trong mắt Hứa Thanh Sơn không khỏi nhiều thêm ánh cười.

Tìm được thuốc và siro ho, tầm mắt Hứa Thanh Sơn dừng trên vỉ thuốc hạ sốt bên cạnh, cố ý hỏi: "Người em có nóng không?"

Viêm amidan dẫn đến cảm cúm cũng có triệu chứng tương tự, nếu không hết viêm thì một thời gian dài sẽ không khỏi được.

"Hình như có!..." Hứa Thanh Sơn gồi lên lòng bàn tay, đôi con người đảo đảo, vênh khẻ môi: "Anh không nóng à?"

"Có!" Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu liếc cô, ngấn ngủi mà thản nhiên, hời hợt đáp: "Giờ đỡ nhiều rồi!"

Phía sau không ngoài dự liệu, lặng im hẳn. Hứa Thanh Sơn nhướng môi, cầm thuốc hạ sốt ra, đóng ngăn kéo, đi qua để lên bàn học cũ cạnh giường, tiếp đó đi đóng cửa: "Uống thuốc đi!"

Cánh cửa phòng vẫn nứt toác, đóng rồi gió lạnh vẫn lùa vào, chẳng khác không đóng là bao.

Nhờ quầng sáng vàng vọt của bóng đèn, Hứa Thanh Sơn nhìn kỹ những viên thuốc trên tay, thở phò một hơi, cầm cốc nước lên nhấp một ngụm, thấy không nóng mới tổng hết số thuốc để trên tờ hướng dẫn vào miệng.

Uống vội quá nên lại bật ho sặc sụa, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Thoáng nhìn Hứa Thanh Sơn một cái, Hứa Thanh Sơn ngồi xuống đưa tay vuốt lưng cho cô.

"Bọn tôi sửa kịch bản rồi. Lịch trình của vị đại sứ từ thiện kia cũng kín, khoảng thứ Năm là có thể quay xong." Ho một trận, Hứa Thanh Sơn cảm thấy đỡ hơn phần nào. Toàn thân không còn chút sức lực, cô ngã vật ra giường: "Có chỗ tắm rửa không?"

"Không." Hứa Thanh Sơn cởi quần áo ngoài, chỉ mặc mỗi cái quần sịp màu trắng, nằm xuống, ôm Hứa Thanh Sơn vào lòng.

Hứa Thanh Sơn bị buộc dán sát vào lồng ngực hẳn. Lòng bàn tay Hứa Thanh Sơn áp lên, cơ thể Hứa Thanh Sơn dường như mang

theo ký ức, khẽ run rẩy, chẳng được tích sự gì, đỏ ửng cả mặt.

Cầm Hứa Thanh Sơn để trên đỉnh đầu Hứa Thanh San, cọ cọ rất nhẹ. Hai bàn tay trượt xuống khóa áo con của cô, tức thì nhắc cô cởi ra: "Vương vúi!"

Chấn lạnh, Hứa Thanh San co rúm. Tay hắn dọc theo eo cô xuống tiếp, bỗng dừng lại.

Hứa Thanh San giương khóe môi. Kỳ sinh lý của cô vẫn chưa hết, trở mình đưa lưng lại với hắn. Có lẽ động tác quá mạnh, không biết chiếc giường gỗ từ niên đại nào để lại phát ra tiếng kéo kẹt. Trong đêm vắng lặng, nghe rõ lạ lùng.

Bầu không khí tĩnh tế.

Lát sau, Hứa Thanh San nhếch mày, khẽ ho một cơn, đưa tay ra sau đặt lên thắt lưng Hứa Thanh Sơn, lòng bàn tay dán vào bụng dưới của hắn, trượt xuống. Khóe môi cô hiện lên nụ cười xấu xa: "Thầy Hứa này, ở cạnh phòng anh là một giáo viên phải không?"

"Ừ", Hứa Thanh Sơn túm lấy tay cô, hơi thờ rồi loạn: "Ngủ đi, em đang ốm đấy!"

Toàn là nói láo!... Hứa Thanh San vênh môi, khẽ ho mấy tiếng, rồi nghiêm chỉnh nhắm mắt.

Hứa Thanh Sơn không có hành vi vượt ranh giới nào nữa, như thể những gì xảy ra từ phòng học cho đến vừa nãy chỉ là sự kích động nhất thời. Cô bấu môi, yên tâm thiếp đi. Khi tỉnh dậy, ngoài cửa sổ đã tang tảng sáng.

Hứa Thanh Sơn không ở trong phòng.

Hứa Thanh San bò dậy mặc quần áo, ra khỏi cửa. Sân thể dục mọc đầy cỏ dại được bao phủ bởi một lớp sương mỏng, có bóng hình quen thuộc vút qua trong đó.

Gió sớm mai thốc tới, trong không khí lạnh buốt có vẻ cũng nhiễm mùi hormone.

Hứa Thanh San đứng dựa cửa, từ từ khoanh tay, vô thức nuốt nước bọt. Đứng một chốc, cửa phòng bên cạnh mở, giáo viên ở trong đi ra, giống như không trông thấy Hứa Thanh San. Cô ấy mặc một bộ đồ thể thao màu hồng, chạy về phía Hứa Thanh Sơn.

Không nhìn ra hấn còn rất được chào đón cơ đấy. Hứa Thanh San chửi thầm một câu, nhún vai, bước xuống hiên nhà, thông thả đi về phòng mình.

Nấp sau thân cây, Du Hiểu đã nhìn được mấy phút, phỏng chừng khổ sở đến độ muốn học máu.

Hứa Thanh San coi như chẳng thấy, cô về đánh răng rửa mặt, sang phòng bên cạnh ăn sáng, sau đó bắt đầu công việc.

Hôm qua đã quay xong cảnh không nhân vật, hôm nay chỉ cần quay cảnh giờ học. Hứa Thanh San chưa đỡ ho, đến tiết học cuối cùng của buổi chiều, có phần không chống đỡ nổi, cô lặng lẽ lui ra ngoài.

Hứa Thanh Sơn phải dạy ngữ văn, mỹ thuật, âm nhạc và thể dục. Lúc Hứa Thanh San tới, hấn đang dạy tiết nhạc cho học sinh. Trên màn hình máy tính xách tay có mở hình ảnh của nhạc cụ, cũng mở tài liệu âm tần, dạy học sinh phân biệt âm thanh của mỗi loại nhạc cụ.

Cô dựa cửa nhìn một chốc, hình như hần cảm nhận được, đôi mắt trầm lắng nhìn qua, trên mặt thấp thoáng lộ ra nụ cười.

Hứa Thanh San sững sốt, nhìn kỹ lại, Hứa Thanh Sơn đã khôi phục dáng vẻ nghiêm túc, cứ như thoáng cười ban nãy chỉ là ảo giác của cô.

Mấy phút sau, tiếng chuông báo hết giờ reo lên. Hứa Thanh San ho một chặp, dứt hai tay vào túi áo, chậm rãi đi về phía Hứa Thanh Sơn. Cô nhoẻn miệng: "Anh có muốn trọn bộ nhạc cụ, nhân thể lập một ban nhạc không?"

Các học sinh biết hôm nay phải quay cảnh lên lớp, hò reo chạy ra ngoài. Chớp mắt, phòng học trống trơn.

"Em tặng à?" Nét mặt Hứa Thanh Sơn giãn ra, hần ép cô đến bên cửa từng chút một, giơ tay chống bên cạnh hai bên má cô, cổ họng phát ra giọng nói khàn khàn gợi cảm: "Muốn tôi trả em bao nhiêu? Một trăm triệu đủ không?"

Hơi thở nóng hổi phả tới, mặt hần dần dần thấp xuống, nhưng lại dừng ở vị trí thích hợp, đôi mắt có vẻ nhiều thêm ánh cười. Máu nóng dâng lên, khuôn mặt mộc của Hứa Thanh San vừa đỏ vừa nóng, không nén được cơn ho.

Hứa Thanh Sơn cười mấy tiếng ngắn ngủi, rồi bỗng đứng thẳng dậy, nhấc chân ra khỏi phòng học, nói với người ngoài cửa: "Việc không thuận lợi?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 12: Rượu Này Tác Dụng Chậm

Hứa Thanh Sơn thò đầu ra. Người tới là một gã đàn ông béo lùn, tay kẹp điều thuốc, nụ cười tươi rói trên gương mặt ngăm đen, để lộ một miệng răng vàng, đôi mắt híp tịt.

Biết họ có chuyện nghiêm túc cần nói, Hứa Thanh Sơn gạt đầu xem như chào hỏi, rồi cất bước ra ngoài.

Đi qua bên cạnh Hứa Thanh Sơn, hấn duỗi tay, nhắm chuẩn cổ tay cô, giọng điệu thản nhiên: "Đợi tôi đi cùng!"

Hứa Thanh Sơn dừng chân. Gã béo kia gái đầu, "hì hì" cười ngốc: "Làm xong rồi! Mang cả bản vẽ với giấy phép về đây rồi. Cơ mà khả năng tài chính đợt trước có chút không hợp lý, khoản tiền sở giáo dục phê duyệt chỉ đủ xây một tòa nhà phòng học năm tầng thôi."

"Đưa phê duyệt và giấy phép cho tôi! Chuyện tiền, để tôi nghĩ cách." Hứa Thanh Sơn nhéo hai đầu lông mày, nghiêng đầu nhìn chỗ cổng trường, con người dần sâu thẳm.

"Tại sao là anh bỏ tiền?" Trực giác cho Hứa Thanh Sơn biết trong chuyện này có nguồn cơn, không chừng còn liên quan đến "người trong mộng" của hấn.

Hứa Thanh Sơn thoáng nhìn cô, chẳng nói gì, lấy tài liệu trong tay gã béo, đoạn kéo cô vào phòng học.

Gã béo vào theo, liếc trộm Hứa Thanh Sơn vài cái, rồi đứng một bên, nét mặt đầy thận trọng: "Cầu cũng đã được phê duyệt, nhưng... không có tiền."

Hứa Thanh Sơn xoa tay, mở tài liệu và bản vẽ được phê duyệt ra, ngồi xuống ghế học sinh, lật xem thật kỹ.

Một lúc sau, dáng vẻ chuyên chú, hẩn cật giấy phép công trình, gập ngón tay, vô thức gõ nhẹ lên bàn: "Anh nói với họ một tiếng, cứ kéo đá về sửa cầu trước, không cần lo chuyện tiền. Chốc nữa tôi đi tìm trưởng thôn."

Gã béo gãi đầu, xoa tay lui ra.

Hứa Thanh Sơn xoay đầu nhìn gã béo, sau đấy nhón mũi chân ngồi lên bàn học, cúp mắt nhìn những giấy phép và bản vẽ quy hoạch kia: "Cần bao nhiêu tiền?"

Lần hợp tác lần này của quỹ từ thiện chỉ có thể cung cấp nhiều nhất một loạt bàn ghế mới. Khuôn viên trường cần xây mới lớn như vậy, họ không nỡ chi khoản tiền ấy đâu.

"Cả sửa cầu thì cần khoảng năm triệu tệ (~ 17 tỷ VND), hoặc hơn." Hứa Thanh Sơn nhấp môi, cầm tài liệu lên, từ trên cao nhìn xuống khuôn mặt hầy còn thấy vẻ ốm yếu của cô: "Đi nào, dẫn em đi ăn tối!"

"Chỉ ăn cơm thôi à?" Hứa Thanh Sơn cong khóe môi, nhẹ nhàng đứng dậy, cùng Hứa Thanh Sơn ra ngoài.

Hứa Thanh Sơn quay sang nhìn cô, nhướn môi cười, không đáp lời.

Phòng học bên cạnh vẫn đang quay cảnh đại sứ từ thiện giảng bài, phỏng chừng đến khi Mặt Trời xuống núi mới xong.

Băng qua sân thể dục, trong đầu Hứa Thanh Sơn lóe lên ý tưởng. Cô cười nói: "Tôi cảm thấy không cần xây mới phòng học đâu. Cả làng gần như đều cùng phong cách kiến trúc, cải tạo tí cũng chẳng tốn mấy tiền."

"Cho dù không xây mới thì làm đường chạy với sân bóng cũng cần tiền." Hứa Thanh Sơn chau mày, giọng nói đều đều không có bất kỳ cảm xúc nào: "Cuối tuần này không tăng cả thì dành thời gian cho tôi nhé!"

Hứa Thanh Sơn nhướn mày, sắc mặt không dễ coi cho lắm: "Tính đi Ma Cao hả?"

Ông nội không cho phép cô đánh bạc. Hơn nữa, năm ngoái từ Ma Cao về liền bị bóng ma Bành Văn Tu đeo bám, đến giờ vẫn chưa tan.

"Không, chỉ cần em giúp tôi một việc." Hứa Thanh Sơn cúi đầu đưa một miếng thuốc vào miệng. Đột nhiên hắt dừng lại, neho mắt nhìn về phía Du Hiểu đang đứng cách đó mấy bước: "Có chuyện gì?"

"Anh rể, hai người định đi đâu, em đi với!" Du Hiểu ngẩng mặt, nhìn Hứa Thanh Sơn chằm chằm. Đôi mắt ấy phủ hơi nước, tủi tủi lại đáng thương.

Hứa Thanh Sơn tránh ánh mắt cô ta, rít một hơi thuốc, lạnh giọng: "Chúng tôi có chuyện cần nói, cô làm việc của mình đi!"

"Anh rề..." Du Hiểu mấp máy môi, gò má ửng hồng, muốn nói lại thôi.

Hứa Thanh Sơn hết đang xem kịch, mặc cho Hứa Thanh Sơn nắm tay mình, cứ thế nhìn Du Hiểu với ánh mắt dừng dừng.

Cô gái nhỏ yêu sâu đậm, chỉ thiếu nước chưa móc tim ra cho hắn nhìn thôi.

"Tôi đã không phải là bạn trai của chị gái cô nữa, cô đừng có luôn miệng gọi tôi như vậy!" Hứa Thanh Sơn cau chặt lông mày, ngoảnh mặt sang bên phun khói thuốc, sau đấy khoan thai đi ra khỏi trường.

Hứa Thanh Sơn quay đầu liếc Du Hiểu đứng chờ tại chỗ, rút tay về, lấy di động ra xem tín hiệu, gọi cho Chung Thành.

Cuộc gọi kết nối, cô nói hướng đi của mình, chắc chắn không có việc gì thì cúp máy.

Đi xuống sườn núi, Hứa Thanh Sơn lại nắm tay cô, chẳng nói chẳng rằng.

Gió lạnh thổi tới, khói bếp bay lên khắp nơi. Thôn làng được bao quanh bởi dãy núi yên tĩnh và thanh bình. Vào làng, Hứa Thanh Sơn dẫn Hứa Thanh San đến nhà trưởng thôn, ngồi xuống liền dùng tiếng địa phương bàn chuyện chính với người ta.

Hứa Thanh San không thể chen lời, đành tự nhiên tham quan phòng khách của trưởng thôn. Trên tường dán rất nhiều ảnh, một bức ảnh chụp chung trong số đó là cảnh Hứa Thanh Sơn ôm một cô gái, đứng sau học sinh cả lớp.

Cô gái ấy hẳn là chị gái của Du Hiểu, xinh tươi, nhỏ nhắn, cười lên lộ má lúm đồng tiền, gương mặt rạng rỡ như ánh Mặt Trời.

Rời tầm mắt, Hứa Thanh Sơn không khỏi nhìn qua Hứa Thanh Sơn đang ở bên cạnh, cô nhếch miệng theo bản năng.

Khi ấy, chắc hẳn mới tốt nghiệp đại học, trắng trẻo sạch sẽ, dáng vẻ thư sinh trói gà không chặt, thân mình cũng rất gầy gò.

Đang nói chuyện, người yêu của trường thôn tới mời ăn cơm, tiếng phổ thông ngắc ngứ, hết sức nhiệt tình.

Hứa Thanh Sơn nửa hiểu nửa không, buộc lòng phải giữ nụ cười trên môi suốt.

"Đi ăn cơm!" Nét mặt Hứa Thanh Sơn dịu đi, khí chất cả người cũng trở nên khang khác, hơi ngô ngố, cảm giác ấy đặc biệt chân thực.

Khi đứng dậy, Hứa Thanh Sơn kiễng mũi chân, hỏi nhỏ: "Cô ấy nói gì về tôi vậy?"

"Về nói cho em!" Xem ra tâm trạng Hứa Thanh Sơn rất tốt, hẳn kéo cô ngồi cùng chỗ.

Món ăn phong phú hơn nhiều so với nhà ăn của trường. Họ chuyện trò vui vẻ. Hứa Thanh Sơn nghe mà lơ ma lơ mơ, nhưng ngại hỏi, nên dứt khoát làm một thính giả yên lặng.

Hứa Thanh Sơn uống chút rượu trường thôn tự tay ủ, khuôn mặt màu lúa mạch thêm sắc đỏ. Ra khỏi cửa, hẳn kéo cô đến bờ sông, móc điều thuốc trong túi ra châm, híp đôi mắt sâu thẳm nhìn lòng sông khô cạn.

Giây lát, Hứa Thanh Sơn nhả khói thuốc, giọng điệu hờ hững: "Tháng Tư nước lên, tháng sau phải dựng xong ụ cầu, kéo đến lúc đó không thi công được."

"Anh cần tôi giúp gì?" Hứa Thanh Sơn liếm đôi môi khô khốc, nhếch mày: "Nếu đi đánh bạc thì tôi không giúp được đâu. Cần tiền thì hiện tại tôi cũng chẳng có bao nhiêu."

"Không cần tiền, cũng không đi đánh bạc." Hứa Thanh Sơn nhả khói thuốc, quay lại, duỗi tay kéo Hứa Thanh Sơn tới gần, thấp đầu nhìn vào mắt cô, trong cổ họng tràn ra tiếng thì thầm khàn khàn: "Cần em... làm người mẫu cho tôi!"

Hứa Thanh Sơn: "...."

Giây phút lơ đãng, nụ hôn của hắn rơi xuống, mùi nicotine hòa quyện với mùi rượu cuốn xuống, đầu lưỡi cô nhanh chóng tê dại, không nhin nổi, đẩy hắn ra, xoay đầu ho một trận.

Hứa Thanh Sơn ôm eo Hứa Thanh Sơn, kéo sát cô vào người, rít hơi thuốc nữa, rồi vứt bỏ đầu lọc, gác cằm lên đỉnh đầu cô, khàn giọng: "Rượu này ngấm chậm."

"Vậy cứ ở đây mà tỉnh táo đi." Hứa Thanh Sơn đẩy Hứa Thanh Sơn, đổ mặt quay lưng rời đi.

Đi một mình được một quãng, hắn không bắt kịp, cô không khỏi ngoái đầu. Trong sắc đêm nhập nhoạng, dáng hình đứng bên bờ sông dường như tan vào bóng tối, có thứ hiu quạnh thê lương không thể nói nên lời.

Lặng lẽ nhìn một giây, cô thu lại tầm mắt, bặm môi, đi tiếp về hướng trường học.

Phòng giáo dục Huyện trả lời trên đơn là đồng ý chi tiền. Số tiền không nhiều, nhưng cũng đủ để sửa chữa, làm mới hoàn toàn những phòng học cũ.

Hứa Thanh San đã xem tấm bia đá cổng trường. Ngôi trường này được xây vào năm thứ 26 thời Quang Tự, nếu làm tài nguyên khai phá du lịch thì hẳn rằng hiệu quả không tồi.

Về tới trường, bọn Chung Thành đã quay xong cảnh cuối, lúc này đang chất đồ lên xe chuẩn đi chạy suốt đêm để nghỉ lại ở phố huyện, sáng mai đáp máy bay về thành phố B.

Sóng di động chập chờn, Hứa Thanh San không nhận được thông báo.

Thu dọn hành lý xong xuôi, cô uống thuốc, xách vali ra. Phát hiện không có bóng dáng của Du Hiểu, Hứa Thanh San không khỏi buồn bực: "Du Hiểu không đi cùng chúng ta à?"

"Cô ấy bảo có một bạn học ở đây, xin nghỉ một ngày, thứ Hai trở lại công ty làm việc." Chung Thành nhìn qua, hất hất cằm với hành lý của Hứa Thanh San: "Đưa anh!"

Hứa Thanh San đưa cho anh, dứt hai tay vào túi áo khoác, ra về băng quơ, nói: "Không phải bạn học, hình như là mối tình đầu của cô ấy."

Chung Thành thoáng dừng động tác trên tay, rồi bỏ vali vào trong cốp sau, vẻ mặt không thấy mảy may xao động.

Hứa Thanh San mỉm cười, lên xe, lại khẽ ho một cơn. Sau đó, cô thảo luận với Phương Minh Hải về chi tiết trong bản kế hoạch.

Nói một lúc, bên kia đã sẵn sàng. Chung Thành chào tạm biệt hiệu trưởng, lên xe liền nổ máy lái đi.

Ra ngoài cổng trường, Hứa Thanh Sơn kẹp điều thuốc trên tay, dáng vẻ thờ ơ đứng bên đường, ánh mắt chiếu thẳng vào khoang xe.

Hứa Thanh San vén mí mắt, bình thần lấy di động, gửi tin nhắn cho hân: "Cho anh thời gian cuối tuần đây."

Cô muốn giúp hân, không có lý do nào hết.

Về đến thành phố B, xử lý xong công việc, nhớ ra đại sứ từ thiện của lần hợp tác này là Tô Nhiễm, Hứa Thanh San nhú mày, cầm điện thoại gọi cho cô nàng. Phòng chừng trợ lý của Tô Nhiễm lo cô nàng nói sai lời thoại, trong hai ngày cùng làm việc, không cho cô ấy tiếp xúc riêng với bất cứ ai.

Để giúp Hứa Thanh Sơn, Tô Nhiễm là người hợp tác tốt nhất.

Cuộc gọi kết nối, Hứa Thanh San cười, trêu đùa như thể bạn bè cũ: "Càng ngày càng "cao giá" nhỉ, làm việc chung mà cũng chẳng chào tôi câu."

"Tôi vừa xem bài hôm nọ chị đăng trên Weibo, cần giúp thì ới một tiếng." Giọng Tô Nhiễm mang theo ý cười truyền tới, nửa nghiêm túc, nửa đùa vui: "Xin lỗi về hai ngày này nhé!"

Mắt Hứa Thanh San lóe lên, khẽ cười thành tiếng: "Giờ cô đang nổi nên có thể hiểu được, giúp đỡ thì không cần, có chuyện tìm cô hợp tác đây."

Tô Nhiễm là ngôi sao, với tình cảm giữa họ, để bàn chuyện giúp đỡ thì quá "căng", tốt nhất vẫn là hợp tác đôi bên cùng có lợi.

Bên tai im lặng một chốc, tiếp đấy tiếng cười của Tô Nhiễm vang lên rành rọt: "Chị San là người sáng khoái, tôi cũng không buồn chuyện suông với chị, hợp tác cụ thể như thế nào, chị cứ liên hệ trực tiếp với tôi là được, không cần thông qua trợ lý."

Hứa Thanh San cười, cùng cô nàng tán gẫu đôi câu rồi gác máy, trong đầu đã vạch ra kế hoạch.

Sáng thứ Sáu, Hứa Thanh San quay lại công ty liền bắt đầu bận rộn. Buổi chiều tan làm về, ngoài cổng bất ngờ cô thêm một cô gái.

Dừng xe đi xuống mở cửa, người nọ tiến lên theo, hỏi với giọng nghi hoặc: "Xin hỏi, người sống ở đây khi trước, có phải anh ấy đã bán nhà chuyển đi rồi không?"

Hứa Thanh San ngoảnh đầu, nheo mắt quan sát cô ta một lượt, nhận ra cô ta là chị gái của Du Hiểu. Bỗng nhiên, Hứa Thanh San hơi buồn cười: "Cô tìm ai?"

Du Hiểu ở lại trường học cùng với Hứa Thanh Sơn, nhưng cô chị thì lại tới đây. Cặp chị em này thú vị thật. Điểm mấu chốt là, cô ta vậy mà không hỏi mình là gì của Hứa Thanh Sơn, càng thú vị.

Trong lúc nói chuyện, một chiếc taxi tiến vào ngõ, đỗ xịch sau xe cô.

Hứa Thanh San nghiêng đầu ngó qua, cách kính chắn gió, nhìn vào mắt Hứa Thanh Sơn. Cô vĩnh khước môi, giơ tay chỉ sang, nét mặt như cười như không: "Anh ta tới rồi đấy!"

Dứt lời, chiếc Land Rover của Quan Hoài cũng lái vào.

....

(Tác giả có lời muốn nói.

Quan Hoài: Ngạc nhiên không, vui không, bất ngờ không, kích thích không?

Hứa Thanh Sơn: Biến!)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 13: Thân Chưa?

Hai ngày nay, nhiệt độ đột ngột xuống thấp, Trời âm u, hơn 6 giờ tối thì con ngõ đã tối sầm, đèn đường xẹt xẹt thấp lên ánh sáng mờ mờ, bọc gió lạnh vù vù thổi qua.

Bầu không khí có giây lát ngưng đọng. Hứa Thanh Sơn trả tiền, xuống xe, gạt đầu với Quan Hoài, dừng dừng quét mắt qua Du Tinh, rồi dừng trên khuôn mặt đầy vẻ hài hước của Hứa Thanh San, cô đang nghiêng nghiêng răng, ánh mắt sầm lại.

Mỗi lần tới đây, Quan Hoài đều gọi điện trước cho Hứa Thanh Sơn, hôm nay anh ta uống nhầm thuốc, đến thẳng luôn.

"Gọi điện thoại cho cậu mấy lần không được." Quan Hoài khóa xe, bất chợt trông thấy Du Tinh đứng cạnh cổng, nét mặt cứng ngắc. Anh ta nhìn sang Hứa Thanh San: "Sao em cũng ở đây?"

Hứa Thanh San nhướn môi, lắc lắc chìa khóa trên tay, cười xinh đẹp: "Trùng hợp vậy!"

"Đúng là trùng hợp quá!" Quan Hoài lơ đãng liếc taxi, tầm mắt rơi trên cánh cổng đang mở, vô thức nhú mày.

Thế nào mà chìa khóa cổng ở trong tay Hứa Thanh San, nhưng Du Tinh lại không có?

"Vào cả đi!" Hứa Thanh Sơn cong khóe môi nở nụ cười ý vị. Hứa Thanh Sơn quay lại xe, lái thẳng vào trong sân, nhường lối cho taxi.

Đỗ xe, bước xuống, Hứa Thanh Sơn và Quan Hoài đã vào cổng, Du Tinh đi cạnh họ, tươi cười vừa phải, dáng vẻ điềm đạm nhã nhặn.

Hứa Thanh Sơn nhếch mày, nhét chìa khóa xe vào túi xách. Đúng lúc Du Tinh nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau. Sự thăm dò và u oán trong mắt hình như không ít.

Thậm chí còn có phần ghen ghét.

Nhạy cảm đến mức này, chẳng lẽ khó quên tình cũ, lần này về là để nói lại duyên xưa với Hứa Thanh Sơn.

Nghĩ đến đây, môi Hứa Thanh Sơn không khỏi vênh lên, hóng chuyện không màng việc lớn.

Nếu Hứa Thanh Sơn thâm tình như vậy thật thì cô tác thành thôi, mặc dù chưa lên giường với hắn, cũng tiêng tiếc.

Nhiệt độ trong phòng khách còn thấp hơn cả bên ngoài. Trưa nay, Hứa Thanh Sơn mở cửa sổ cho thoáng, lúc đi làm quên đóng vào. Sô pha lạnh đến nỗi như phủ một lớp băng.

Hứa Thanh Sơn ngồi cạnh Quan Hoài, cầm điều khiển bật điều hòa, để ý thấy cửa sổ chưa đóng, hắn lại đứng dậy, không nói một lời thừa thãi, như thể không biết Du Tinh vẫn luôn nhìn mình chăm chăm.

Đợi Hứa Thanh Sơn đóng xong cửa sổ, trở lại, Du Tinh nháp môi, hất hất cằm về phía Hứa Thanh Sơn, trong mắt toát ra vẻ khó chịu:

"Thanh Sơn, sao cô ấy có chìa khóa nhà anh? Bạn gái anh à?"

"Tôi lấy của bác hàng xóm nhà bên." Hứa Thanh Sơn mỉm cười cướp lời, phũ phàng quan hệ một cách lưu loát: "Tôi với anh ta không thân đâu, chỉ qua lại vì công việc, đến lấy ít tài liệu thôi."

Du Tinh không tin những lời bịa đặt của Hứa Thanh Sơn, nhưng Quan Hoài lại tin, còn giúp giải thích cho Du Tinh.

Chìa khóa cổng có bốn bộ, anh ta có một bộ, bác hàng xóm có một bộ, trong tay Hứa Thanh Sơn cầm hai bộ.

Lòng ngực Du Tinh nghẹn ứ, vẻ tươi cười trên mặt chẳng mấy may suy giảm, song đáy mắt nhiều thêm nét lạnh lẽo. Cô ta tận mắt nhìn thấy Hứa Thanh Sơn mở cửa luôn sau khi xuống xe, không hề sang nhà bên lấy chìa khóa, mà chìa khóa của mình đã không mở được cửa nữa.

Thấy Du Tinh không tin, Quan Hoài cũng không tiện nói gì hơn, phanh chân biếng nhác ngã ra sau ghế, gối lên tay phải, mím môi im lặng.

Bình thường Hứa Thanh Sơn không thích bị quấy rầy. Mỗi lần Quan Hoài tới cửa đều phải gọi điện báo trước, sẽ không tùy tiện lấy chìa khóa mở cửa vào. Bộ chìa khóa trên tay Hứa Thanh Sơn, chắc chắn là lấy từ nhà bên cạnh.

Kỳ thực, trước kia Du Tinh cũng có chìa khóa, đoán chừng đã trả lại sau khi chia tay. Hai người họ yêu nhau hơn 4 năm, trước khi đăng ký kết hôn thì cùng về trường tiểu học trước kia làm giáo viên tình nguyện thăm lại chốn cũ. Không ngờ, Du Tinh quay lại liền ra nước ngoài luôn.

Hứa Thanh Sơn không nói gì. Còn về vấn đề chia tay, cũng chỉ đáp bằng một câu "không có lý do", chẳng muốn nhiều lời.

"Quả thực không thân!" Hứa Thanh Sơn đột ngột tiếp lời, đoạn đứng dậy đi về phía cầu thang, giọng điệu cứng rắn: "Giám đốc Hứa, cô theo tôi lên lấy. Tài liệu ở hết trong máy tính. Không biết cô muốn nội dung nào?"

Hứa Thanh Sơn cong khóe miệng, thản nhiên như không đeo túi lên lầu cùng hấn.

Thư phòng và phòng ngủ của Hứa Thanh Sơn trên tầng ba. Lên đến tầng ba, giọng nói mang theo nụ cười của Quan Hoài bay tới: "Du Tinh, em về nước khi nào đấy, cũng chẳng nói một tiếng."

"Em về được một tuần rồi! Sao anh còn chưa kết hôn?" Giọng Du Tinh êm ái.

"Thanh Sơn vẫn độc thân kìa, anh vội gì chứ." Quan Hoài đáp, hình như còn nhìn lên phía cầu thang bên này.

Hứa Thanh Sơn bĩu môi, dán mắt vào bóng dáng lay động đằng trước, có chút muốn đập cho một phát.

Đến lối rẽ vào lầu ba, cánh tay thành linh bị người ta tóm lấy, tiếp đấy bị kéo qua, đụng mạnh vào lồng ngực Hứa Thanh Sơn.

Ngắt đầu, tiếng kêu kinh hãi còn chưa ra khỏi miệng thì môi hấn đã áp xuống, chiếc váy len bị hấn tốc lên. Hứa Thanh Sơn không khỏi khẽ run.

Hấn hôn dữ tợn, ngang ngược, mang theo thể tiến công mãnh liệt và trừng phạt, bàn tay phủ lên trái tim cô, giống như cổ tình dùng

lực rất mạnh.

"Thân chưa?" Hứa Thanh Sơn rời môi, lòng bàn tay trượt xuống, nhẹ nhàng vạch quần lót bên dưới ra, dán bên tai cô thở dốc: "Chưa thân thì tiếp tục."

"Đồ khốn kiếp, anh muốn chứng minh mình đã hết yêu cô ta thì đừng tìm tôi." Hứa Thanh Sơn nén giọng. Bị hấn đề lên tường không thể động đậy, dây thần kinh toàn thân cũng kéo căng theo, gò má cô nóng bừng, hơi thở hỗn loạn.

Vị trí Hứa Thanh Sơn đứng không xa lối vào, chỉ cần đi đến cửa lớn phòng khách, thoáng ngẩng đầu là có thể thấy rõ họ đang làm gì.

Tiếng nói chuyện của Quan Hoài lúc cao lúc thấp, từng câu từng từ rành rọt bay vào trong tai, quả là chết người.

Ngón tay Hứa Thanh Sơn chen vào, hấn cắn nhẹ vành tai Hứa Thanh Sơn, giọng nói trầm khàn: "Không thân thì xuyên..."

Dứt lời, hấn nhấn bả vai Hứa Thanh Sơn, không cho cô cự quạ, rút ngón tay ra, lòng bàn tay vuốt dọc lên eo cô, cởi khóa sau lưng, chống vật cấu tạo đặc trưng của nam giới phóng đại vô hạn vào, cọ sát qua lớp vải: "Đủ thân chưa?"

Hai chân Hứa Thanh Sơn mềm nhũn suýt không đứng nổi, mặt đỏ cô như máu, cắn chặt môi, sợ há miệng một cái sẽ không nhịn được, kêu thành tiếng.

Cô ngẩng mặt, nụ hôn của hấn lại tới tấp rơi xuống, hết sức dịu dàng.

Tóc cô xõa tung, trán vã mồ hôi, kiềm chế thế nào cũng không kiềm chế nổi, gần như tan rã.

Trong lúc hoảng hốt, cầu thang gỗ phát ra tiếng cọt kẹt, có ai đang từ tầng dưới chậm chậm đi lên.

Da đầu Hứa Thanh San nổ tung, toan đẩy Hứa Thanh Sơn ra, ai dè hấn càng được đằng chân lân đằng đầu, cô đành phải xin tha: "Thân rồi..."

Giọng điệu mềm mại mà quyến rũ, chính cô cũng giật mình.

Hứa Thanh Sơn lấy môi về, nhanh chóng bế Hứa Thanh San lên, lách mình vào thư phòng.

Đặt cô xuống, hấn thở hổn hển ngồi xuống sau bàn sách, làm ra vẻ mở máy tính, huyết thái dương giật thành thạch, quần cũng chặt căng đến khó chịu.

Hứa Thanh San ngồi xuống chiếc ghế đối diện bàn sách, hít thở lấy hít thở để, lau mồ hôi trên trán, sửa sang tóc tai và quần áo, rút di động ra giả vờ chơi trò chơi, không ngừng run rẩy.

Tiếng bước chân tới lầu ba, giọng Quan Hoài cũng vang lên: "Ban nãy quên nói với cậu, tài liệu tổ tụng chưa đầy đủ, tiện thể cậu tìm luôn cho tôi, thứ Hai gửi qua nhé!"

"Thiếu phần nào?" Hứa Thanh Sơn ung dung ngẩng đầu, tầm mắt lướt qua màn hình laptop, dừng trên mặt Quan Hoài.

Quan Hoài liếc Hứa Thanh San, dựa cửa, không đi vào: "Lát nói, cậu tìm tài liệu cho San Nhi trước đi. Đúng lúc Du Tinh về, buổi tối

cùng ăn bữa cơm đi! San Nhi, em cũng đi chung nhé, mọi người đều quen biết cả. Vừa khéo anh có chuyện muốn nói với em."

Mấy ngày nay, anh ta đã bình tĩnh lại, vẫn cảm thấy Hứa Thanh San đúng "gu" của mình. Ở rể hay không ở rể, kết hôn rồi cũng chẳng khác mấy. Còn về con cái, sinh hai đứa, mỗi đứa mang một họ là xong, chẳng có gì quá rối rắm hết.

"Ăn cơm thì miễn, tối nay em phải tặng ca." Cách xưng hô đột nhiên thay đổi của Quan Hoài khiến Hứa Thanh San kinh hãi. Luồng khô nóng nối tiếp nhau nơi lồng ngực tan biến trong chớp mắt, toàn thân cô nổi đầy gai ốc, từ chối thẳng thừng.

"Đi ăn cùng đi!" Hứa Thanh Sơn ngẩng lên khỏi màn hình, ánh mắt nhìn Hứa Thanh San đầy cảnh cáo.

Quan Hoài không chú ý, thuận miệng phụ họa: "Ăn chung bữa cơm thôi mà! Em tặng ca cũng phải ăn cơm chứ!"

Hứa Thanh San căn bản không nghe thấy Quan Hoài nói gì, ngược mặt đối diện với ánh mắt Hứa Thanh Sơn một giây, sau đấy hờ hững dời ánh nhìn: "Vậy thì cùng đi!"

Vẫn là quán ăn trưa lần trước, bàn ăn hình chữ nhật, không biết vô tình hay cố ý, Du Tinh ngồi cạnh cô, Hứa Thanh Sơn thì ngồi cạnh Quan Hoài, đối diện với cô, vẻ mặt lạnh nhạt.

Gọi món xong, Hứa Thanh San đi rửa tay, Du Tinh ngồi bên cũng đi cùng.

Nhìn theo bóng lưng hai cô ra khỏi tầm mắt, Quan Hoài nghiêng đầu, nói nhỏ: "Hai người làm lành rồi à?"

"Cậu cảm thấy có khả năng không?" Hứa Thanh Sơn dựa vào lưng ghế, nheo nheo mắt, hời hợt nói: "Cô ta đi theo Phó Triết, lúc đi đã mang bầu, không biết đã sinh chưa. Đứa trẻ không phải con tôi."

Quan Hoài bị sốc, sém nhảy khỏi ghế, tay đặt trên bàn khẽ run: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở trường tiểu học các cậu về làm giáo viên tình nguyện thế?"

"Tôi suýt chết ở đó, may mắn được cứu, nhưng đã nợ một món." Hứa Thanh Sơn móc bao thuốc trong túi áo khoác ra, cầm bao thuốc, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Một món nợ lương tâm.

"Cần bao nhiêu tiền, cậu mở miệng là được!" Quan Hoài vỗ vai Hứa Thanh Sơn, vẻ mặt cực kỳ khó coi.

Phó Triết cũng là anh em tốt của họ. Năm ấy tốt nghiệp, nghe nói Hứa Thanh Sơn muốn đi dạy học tình nguyện, gã cũng đi theo. Sau khi kết thúc đợt dạy học tình nguyện, Hứa Thanh Sơn dẫn Du Tinh nhanh chóng sống chung, mỗi lần tụ tập sẽ gọi Phó Triết, không nhìn ra gã với Du Tinh có gì cả.

Không ngờ hai người kia lại có thể tàn nhẫn như vậy, đồng thời cho Hứa Thanh Sơn một dao, còn tí nữa lấy đi tính mạng của hắn.

"Không cần!" Hứa Thanh Sơn mở nắp bao thuốc, rút một điếu đưa lên miệng, cúi đầu nghịch bật lửa, làm như băng quơ hỏi: "Sao hy vọng lại trở dậy thế? Gọi giám đốc Hứa thân thiết vậy?"

San Nhi... Hắn còn chưa gọi cô như thế đâu.

"Cũng thời đại nào rồi, ở rể hay không cũng như nhau cả. Con cái thì sinh thêm đứa nữa là được." Quan Hoài có phần không theo kịp suy nghĩ của Hứa Thanh Sơn: "Cậu có ý kiến hay hơn không?"

"Không." Hứa Thanh Sơn cắn đầu lọc, liếc Quan Hoài, giọng điệu lạnh lạnh: "Nhà cậu chỉ có mình cậu, lời này cậu nói với bố mẹ cậu đi. Họ có thể chấp nhận thì tốt."

Nghe vậy, Quan Hoài cảm thấy rất có lý, không khỏi đắn đo.

Hai ông bà chỉ mong ngóng Quan Hoài kết hôn, sinh con, tốt nhất đứa đầu là trai (子), đứa thứ hai là gái (女), ghép thành một chữ hảo (好).

Nói rõ sự thật cho hai cụ, có lẽ chưa đợi anh ta cưới Hứa Thanh Sơn vào cửa thì đã bị đánh chết tươi.

"Không nói nữa!" Hứa Thanh Sơn lấy điều thuốc xuống, tiện tay vút lên bàn.

Quan Hoài ngoảnh đầu, thấy Hứa Thanh Sơn và Du Tinh từ phía phòng vệ sinh bên kia đi tới. Anh ta nhấp môi, trên mặt dờn dờng vẻ giả tạo.

Hứa Thanh Sơn đi sau đang nói chuyện điện thoại, cách Du Tinh mấy bước chân. Cô cúp máy, ngồi xuống. Hứa Thanh Sơn vất chân, ngón chân vô tình đụng vào chân Hứa Thanh Sơn

Đang muốn tránh, ai biết hần bỗng lấy chân về, một lát lại bắt chéo chân, ngón chân chà chà lên bắp chân Hứa Thanh Sơn qua lớp quần tất của cô, giống như đang ve vãn. Khăn trải bàn buông rủ rất dài, không ai nhìn thấy động tác của Hứa Thanh Sơn. Từ đầu chí cuối, nét mặt hần vẫn như một, không hề nhìn ra sự khác thường.

Hứa Thanh San tí nữa thì bị hấn làm cho phát điên. Du Tinh bắt
ngờ mở miệng: "Thanh Sơn, có phải hai người đang qua lại không?"

Tác giả: Ngày đầu tiên của kỳ nghỉ, các người đẹp đón tết Đoan
Ngọ mạnh khỏe nhé, yêu các bạn, muahh

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 14: Áo Cưới

Hứa Thanh San ngả vào lưng ghế, nghiêng đầu quan sát Du Tinh, ánh mắt như cười như không.

Tuổi tác họ cũng xấp xỉ nhau, có điều Du Tinh không cao bằng cô, nhỏ nhắn, xinh xắn, gương mặt ấy sinh ra đã mang theo khí chất ngây thơ, nhã nhặn, xinh đẹp.

Dáng người cũng rất được, bên trong chiếc áo khoác màu nâu nhạt là áo len cổ chữ V, phía dưới là chiếc quần bò mài, đi đôi giày vải.

Từ phòng vệ sinh trở lại, cô ta đã cởi áo khoác, cần cổ thon thon tuyệt đẹp, sợi dây bạch kim mảnh nằm trên làn da trắng như tuyết, mặt dây hình khóa rủ xuống, đối diện với bóng khe rãnh Mariana sâu hun hút.

Nếu không phải nghe nói cô ta cùng Hứa Thanh Sơn đi làm giáo viên tình nguyện thì sẽ cho con người ta ấn tượng thực sự có phần giống sinh viên mới tốt nghiệp.

Trên thực tế, cô ta cũng đã hai bảy, hai tám tuổi.

Du Tinh chẳng hề bận tâm tới ánh mắt của Hứa Thanh San, cô ta mím môi, nhìn thẳng vào Hứa Thanh Sơn, đôi mắt phủ hơi sương, dường như có ngàn vạn lời muốn nói lại thôi.

Bầu không khí tĩnh tế.

Hứa Thanh Sơn vẫn giữ im lặng, sắc mặt trầm lắng như nước. Quan Hoài thì mang vẻ mặt ngờ ngác, mấy lần muốn mở miệng lại thôi.

"Cô Du, cô nghĩ nhiều quá!" Hứa Thanh Sơn lên tiếng phá vỡ sự im lặng. Lúc để chân xuống, cô đá cho Hứa Thanh Sơn ngồi đối diện một cái, nhướn môi: "Bạn gái trước à?"

Ban nãy đi rửa tay, Du Tinh không nói gì với cô, đi vào thì dựa vào bồn rửa tay lướt điện thoại, hình như đang nói chuyện với ai đó.

Hứa Thanh Sơn gật đầu: "Du Tinh, chị gái Du Hiểu!"

"Khéo vậy." Hứa Thanh Sơn rất phối hợp, lộ nụ cười tươi như hoa, ung dung chìa tay về phía Du Tinh: "Hóa ra là chị gái của trợ lý phó tổng Chung, rất hân hạnh được gặp cô."

Du Tinh cất vẻ tủi thân vào đáy mắt, khôi phục nụ cười trên mặt, lịch sự đưa tay ra: "Còn chưa biết xưng hô với cô thế nào."

"Hứa Thanh Sơn, Sơn trong sơn hô, giám đốc bộ phận kế hoạch quảng cáo của Civic." Hứa Thanh Sơn lại cười, nắm hờ tay cô ta, lại nhắc chân đá phía đối diện.

Bị ấn đau, Hứa Thanh Sơn nhăn mày, nhưng trong mắt lại toát ra nét cười không dễ phát hiện.

Du Tinh bắt được sự thay đổi rất nhỏ trong ánh mắt hắn, cô ta thầm nhẩm tên Hứa Thanh Sơn, lồng ngực nghẹn từng hồi, đổi đề tài nói chuyện với Quan Hoài.

Hứa Thanh Sơn bơn bót lại, vẫn thấp thoáng nụ cười trên môi. Cô cởi giày, duỗi chân gác lên đùi Hứa Thanh Sơn, cách lớp vải quần, cô trêu hấn, ánh mắt lộ vẻ khiêu khích.

Một bữa cơm được ăn xong trong bầu không khí ngượng ngùng. Hứa Thanh Sơn đi thanh toán tiền, Quan Hoài chuyển vị trí, lời tới bên miệng lại đổi ý, đề nghị đưa Du Tinh về.

"Em tự bắt xe về là được mà." Du Tinh xoay đầu, nhìn đăm đăm bóng lưng của Hứa Thanh Sơn, khó nhọc đè nén cảm xúc chua xót.

Trong những năm tháng đẹp đẽ nhất của cô ta, Hứa Thanh Sơn một lòng một dạ nghiên cứu làm sao trùng tu các bức bích họa kia, mỗi tháng nhận mấy ngàn tiền lương cứng, chưa từng nghĩ cho cô ta cuộc sống vật chất tốt hơn.

Mất thấy những bạn học khác, ngoại hình không bằng cô ta, thành tích cũng không bằng cô ta, tìm bạn trai không phải "anh tài" thì là con nhà giàu thế hệ thứ hai, mua nhà mua xe, ra nước ngoài học chuyên sâu, sống vô cùng thoải mái. Loại cảm giác mất mát đè nặng trong lòng ấy không thể diễn tả bằng lời.

Hắn cho cô ta tình yêu tốt nhất, nhưng lại không cho nổi những thứ khác, 4 năm bên nhau, món quà đắt nhất hắn tặng cô ta là một bức chân dung hắn vẽ cô ta.

Sau khi chia tay, cô ta nghĩ đến nhiều nhất cũng chính là bức vẽ đó.

Hồi ấy, hắn làm dự án quanh năm, thường mấy tháng mới có thể gặp mặt một lần. Hắn bảo hắn nhớ cô ta cho nên liền vẽ chân dung cô ta.

Trong tranh toàn là tình yêu và nỗi nhớ nhưng sâu sắc của hân.

Còn Phó Triết cho cô ta mọi thứ, túi xách hàng hiệu, xe sang, cuộc sống thoải mái, thẻ tín dụng cà mãi cũng không hết. Phàm là đồ vật giá trị vật chất, trước nay Phó Triết rất hào phóng, duy chỉ không thể cho cô ta hôn nhân và chung thủy...

"Vậy em đi đường chú ý an toàn nhé!" Quan Hoài thuận miệng dặn một câu. Thấy Hứa Thanh Sơn giơ tay, anh ta liền đứng dậy.

Hứa Thanh Sơn đã đi xong giày, cũng đứng lên ra ngoài theo.

Cô và Quan Hoài phải quay lại lấy xe, vì vậy chẳng ai bận tâm đến Du Tinh, ra khỏi quán liền đi về phía ngõ Chim Én.

Im lặng suốt một đường về đến trước cổng nhà Hứa Thanh Sơn, Quan Hoài rút chìa khóa xe, mở khóa, di động có cuộc gọi, anh ta bắt máy, "A lô" một tiếng, đoạn đưa điện thoại ra xa, ngoảnh đầu nói với Hứa Thanh Sơn: "Ông tướng Phó Triết cũng về rồi, muốn gặp cậu!"

Hứa Thanh Sơn chẳng ừ hử, cúi đầu rút điều thuốc đưa lên miệng, châm lửa.

Quan Hoài sầm mặt: "Lúc nào mở phiên tòa cậu phải về đây, tôi đi trước đây!"

Hứa Thanh Sơn phun khói thuốc, xoay người cầm chìa khóa mở cổng.

Xe Quan Hoài lái ra khỏi con ngõ, Hứa Thanh Sơn thấp đầu khép chặt áo khoác, nhắc chân bước vào cổng.

Trong sân không bật đèn, đốm sáng đỏ giữa ngón tay Hứa Thanh Sơn lập lòe, cả người chìm trong bóng tối, không thấy rõ nét mặt.

"Chẳng phải có việc cần tôi giúp sao?" Cô đi tới, lấy điều thuốc trên tay hắn: "Không cần thì thôi nhé!"

"Cần!" Hứa Thanh Sơn duỗi cánh tay, kéo Hứa Thanh Sơn qua, cúi đầu lấp kín môi cô, nụ hôn dịu dàng và nồng nàn. Hôn xong, hắn ôm cô, móc chìa khóa xe ra, mở khóa.

Hai chân Hứa Thanh Sơn mềm nhũn, dựa vào trước ngực hắn, trong miệng thở ra hơi nóng: "Anh sẽ không bảo tôi làm người mẫu khỏa thân đấy chứ? Loại chuyện này, tìm bạn gái cũ của anh đi!"

"Không phải!" Hứa Thanh Sơn cúi đầu, khoe môi vô thức nhếch lên: "Tôi với cô ta đã không có bất cứ khả năng nào nữa rồi!"

Hứa Thanh Sơn khẽ "xùy" một tiếng, ngoảnh mặt sang hướng khác: "Nói linh tinh!"

"Thật sự không có!" Hứa Thanh Sơn trả lời dứt khoát.

Tình yêu sâu đậm bao nhiêu đi nữa cũng không đáng nhắc tới khi đối mặt với sự sống và cái chết. Cú đẩy của cô ta năm đó không chỉ đẩy hắn xuống nước mà là đẩy ra khỏi thế giới của cô ta.

Hắn sống sót trở về, nhưng người cứu hắn lại bỏ mạng. Không phải không hận, song vẫn còn rất nhiều việc cần hắn phải làm. Người nợ cho hắn cơ hội sống thì hắn có trách nhiệm hoàn thành những việc còn dang dở của ông ấy.

Lái ra khỏi ngõ Chim Én, ngoài đường lớn nườm nượp xe cộ, ánh sáng rọi vào khoang xe, bầu không khí tĩnh lặng.

Hứa Thanh Sơn vênh khẻ môi theo bản năng, liếc Hứa Thanh San, rồi lại tập trung lái xe.

Hai năm trước, ở chùa Khai Thiện, hắn gặp được chủ một tiệm thư họa, người nọ ra giá hai triệu (7 tỷ VND) nhờ hắn vẽ mô phỏng lại một bức tranh không thể phục chế. Hắn lấy lý do không có người mẫu để từ chối, bên kia nói không vội, lúc nào tìm được thì đến gặp ông ta.

Lần đầu tiên thấy Hứa Thanh San, Hứa Thanh Sơn liền biết đã tìm được người mình muốn tìm. Một tháng trước, chủ tiệm kia còn gọi điện thoại cho hắn, hỏi thăm chuyện vẽ tranh, bảo rằng người đi thuê đang rất gấp.

Hắn đã tính liên lạc với Bành Văn Tu, hỏi thăm tin tức của cô. Có điều suy xét đến việc họ đã đính hôn, gặp lại cô, hắn không chắc có thể kiểm soát được bản thân nên mới thôi.

Thực tế, chỉ cần hắn mở miệng, bất kể là Quan Hoài hay Bành Văn Tu đều sẽ cho hắn vay tiền ngay, dù biết rõ hắn không thể trả trong một chốc một lát được.

Tuy nhiên hắn không thể vay.

Đặc biệt là Quan Hoài, cậu ta vẫn mang dáng vẻ chưa dứt tình với Hứa Thanh San, càng không thể mở miệng, cũng không thể để Quan Hoài biết hắn đã có ý đồ với Hứa Thanh San một năm trước.

"Phải rồi, chùa Khai Thiện đã kiện đơn vị trước đây của anh, hiện tại đã dừng hết tất cả công trình tu sửa, anh biết rồi chứ!" Hứa

Thanh San dờn chủ đề, không muốn nói chuyện với hấn về Du Tinh nữa.

Đó là quá khứ của hấn, không liên quan mấy đến cô.

"Biết rồi! Thứ hai tôi sẽ ký hợp đồng với viện thiết kế đang bàn bạc với chùa Khai Thiện." Về mặt Hứa Thanh Sơn hứa hững: "Kết thúc thời gian tố tụng cũng gần nghỉ hè."

Hứa Thanh San nhấp môi, chăm chú nhìn sườn mặt của hấn, trầm lặng hấn đi.

Chùa Khai Thiện bỗng nhiên quyết định khởi kiện, phần lớn nguyên nhân là bởi bức bích họa cô đã đăng lên Weibo “bóc phốt”, tuyến đường đã định của bà chủ sẽ tiếp tục, nhưng đổi điểm đến.

Trên đường không có cuộc trò chuyện nào nữa, tới nơi đỗ xe đi xuống, ngẩng đầu nhận ra là Như Ý Trai, không khỏi ngạc nhiên.

Cô ngẫm nghĩ, công việc của hấn là phục chế bích họa, liên quan ít nhiều đến phục chế tranh chữ, thì cũng thư thái. Cửa hàng này chuyên kinh doanh phục chế tranh chữ, thỉnh thoảng cũng sẽ giúp khách hàng vẽ mô phỏng lại.

Vào cửa, có người ra đón, lịch sự mời hai người lên lầu.

Trên tầng có phòng trà, đốt huân hương, mùi thơm dịu dịu. Ngồi xuống chốc lát, một người đàn ông tầm năm mươi tuổi từ phía bên kia vén rèm bước vào, mỉm cười chào hỏi: "Thầy Hứa chuẩn bị xong mới tới phải không!"

Nói đoạn, ông ta đưa mắt nhìn mặt Hứa Thanh San, thăm kêu kỳ diệu.

"Tôi sẽ vẽ trong hai ngày, trả trước một nửa tiền đặt cọc." Hứa Thanh Sơn khế gặt đầu: "Nếu ông Lí đồng ý thì giờ đưa đồ cho tôi, tôi nhắc bút luôn."

"Không thành vấn đề, chúng ta lập cái chứng từ, sáng mai chuyển khoản cho anh." Ông Lí rõ ràng thở phào một hơi, quay lại vẩy đồ đệ tới, nhỏ giọng dặn dò một lượt, rồi đứng dậy, ngồi xuống sau bàn, viết chứng từ.

Hứa Thanh Sơn đi đến ký tên, ấn dấu vân tay, để lại sổ tài khoản, đợi cậu đồ đệ nhỏ của ông Lí mang đồ tới thì gọi Hứa Thanh San xuống lầu.

"Trong này là cái gì vậy?" Hứa Thanh San hết sức tò mò.

Xem ra cái rương ấy đã rất lâu đời.

"Áo cưới!" Hứa Thanh Sơn quay đầu, giấu nét cười trong mắt: "Cho em mặc."

Hứa Thanh San nhướn mày, chỉ hiểu nghĩa đen trong lời hấn nói. Đợi đến khi phát hiện ba chữ đó còn có nghĩa khác, cũng không biết nên trưng ra vẻ thẹn thùng thế nào.

"Đừng cử động!" Hứa Thanh Sơn đứng trước mặt Hứa Thanh San, bàn tay với những vết chai luôn qua dưới nách cô, thành công dùng tư thế ôm, dán vào lưng cô, nhẹ nhàng cởi khuy: "Bộ váy cưới này là đồ gia truyền của chủ thuê, giá trị hàng triệu, thậm chí còn đắt hơn."

Hứa Thanh San rút lại, hai chân thoáng mềm đi: "Ông Lí không sợ anh mang đồ đi bán à?"

"Không đâu." Lòng bàn tay Hứa Thanh Sơn trượt xuống dọc bắp vai cô, ngón tay móc dây lưng, cẩn thận cởi ra, xoay người cầm một chiếc yếm ở bên mặc vào cho cô, ánh mắt trong suốt không nhiễm chút ý niệm đen tối.

Bầu không khí yên lặng, tay hắn như con thoi qua lại trên người Hứa Thanh San, mặc từng món đồ của bộ váy cưới phức tạp lên người cô. Hơi thở đôi bên đan xen lẫn nhau, mập mờ dính quện dày đặc.

Hồi lâu, hắn trùm khăn cho Hứa Thanh San, dắt cô đi mấy bước, để cô ngồi xuống.

Mông Hứa Thanh San chạm ghế, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy tà váy thêu tay tinh xảo màu đỏ, và bàn tay hắn như thể mang theo thứ ma lực nào đó.

Vạt váy nhanh chóng được điều chỉnh cho đẹp, khăn trùm cũng được vén lên. Hứa Thanh Sơn cúi nhìn vào mắt cô, ánh mắt hiển hiện sự hài lòng: "Phải ngồi khoảng ba tiếng, không chịu được thì lên tiếng, đừng gượng gượng!"

"Bắt đầu đi!" Hứa Thanh San mờ mịt đáp lời, tim đập loạn xạ.

Hứa Thanh Sơn lùi hai bước, trở lại sau bàn sách vùi đầu vẽ.

Thời gian ba tiếng lặng lẽ trôi đi trong im ắng, cổ Hứa Thanh San mỏi nhừ, vừa đứng lên thì tay Hứa Thanh Sơn duỗi ra, khàn giọng: "Tôi cởi dùm em!"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 15: Một Lần

Trong phòng vẽ tranh không bật điều hòa, Hứa Thanh Sơn giữ nguyên tư thế ngồi đã ba tiếng, chân tay cũng cứng đờ.

Động tác của Hứa Thanh Sơn rất nhẹ nhàng, dáng vẽ cẩn thận, ánh mắt chuyên chú, nghiêm túc.

Hứa Thanh Sơn đã thấy kiểu dáng áo cưới gần giống vậy trong phim cổ trang, nhưng chưa từng mặc bộ trang phục phức tạp này lên người. Trước mặt hắn, dường như cô đã không phải là một con người mà là một tác phẩm nghệ thuật.

Cởi được một nửa, di động để trên bàn sách có cuộc gọi. Hứa Thanh Sơn dừng tay, quàng lại nhìn màn hình hiển thị, sau đó tắt máy.

"Bạn gái cũ à?" Hứa Thanh Sơn bỗng hơi tức giận, ánh mắt cũng lạnh theo: "Buổi tối có cần tôi ra ngoài nhường chỗ cho hai người không?"

Hứa Thanh Sơn nhếch môi, nhắc chân đi tới, vòng ra sau lưng cô, tiếp tục cởi áo cưới trên người giúp cô: "Hôm ấy, em đến cùng Quan Hoài à? Hay đến tìm tôi vì chuyện công việc, tình cờ gặp cậu ấy?"

"Quên rồi." Gò má Hứa Thanh Sơn nóng lên, xoay đầu nhìn sang chỗ khác.

Cô là nỗi máu mê trai, lại cảm thấy quen mặt, mới bám đuôi cả một đường. Nhưng không thể cho hắn biết được, quá xấu hổ...

Bầu không khí lại trầm lặng đi.

Tay Hứa Thanh Sơn dừng ở bả vai Hứa Thanh San, từ từ rời bước đến trước mặt cô, ngón tay thô ráp trượt xuống dọc theo cổ áo cưới, linh hoạt cởi dây buộc dưới nách.

Lớp áo cuối cùng được cởi bỏ, trên người cô chỉ sót lại manh yếm, cái lạnh xuyên qua da, chớp mắt liền nổi da gà.

"Quên thật rồi?" Hứa Thanh Sơn nghiêng mình, hai tay vòng qua eo Hứa Thanh San, tháo sợi dây mảnh sau lưng, cẩn thận cầm bên mép chiếc yếm, cởi xuống khỏi người cô, ném sang một bên.

Hứa Thanh San ôm ngực theo bản năng, cắn môi, chậm rãi ngẩng đầu: "Quên rồi!"

"Không bỏ tay xuống thì làm sao tôi mặc đồ cho em được." Trong miệng Hứa Thanh Sơn tràn ra một tiếng cười ngắn, cặp mắt nhìn thẳng vào mắt cô.

Mặt Hứa Thanh San đỏ như máu, đôi mắt hoa đào xinh đẹp hơi híp lại, gò má nóng ran, cắn môi nín thính.

"Đi ngủ đi, tôi phải tranh thủ thời gian vẽ cho xong." Đôi mắt Hứa Thanh Sơn sâu hun hút, giọng điệu không cho nói xen vào: "Ngủ trong phòng tôi đi!"

Dứt lời, hắn cúi xuống nhặt chiếc áo khoác lông để bên, bọc lấy Hứa Thanh San, bế ngang cô lên, sải bước ra khỏi phòng tranh.

Phòng ngủ không bật đèn, tràn ngập hơi lạnh.

Hắn đặt cô xuống giường, đắp chăn tử tế, trong cổ họng trượt ra một tiếng cười nhẹ: "Ngủ ngon."

Hứa Thanh San chớp chớp mắt, cong khóe môi: "Ngủ ngon."

Tranh vẽ theo lối tỉ mỉ khác với tranh màu nước, để hoàn thành một bức tranh trong thời gian ngắn, nhất định hắn phải không ngủ không nghỉ trong hai ngày này. Điều đó có thể hiểu được.

Cửa phòng đóng lại, Hứa Thanh San nghe tiếng bước chân xa dần rồi biến mất, cô liếm môi, ngồi dậy lấy điện thoại trong túi áo khoác lông ra, lại đăng Weibo, đi kèm là bức ảnh chụp khi trước.

Hai ngày nay, cô tranh thủ thời gian rảnh, đã lên một kế hoạch chi tiết, định đợi sau khi quỹ hội quyên góp bàn ghế thì tìm Tô Nhiễm hỗ trợ tuyên truyền kêu gọi thêm.

Hứa Thanh Sơn không muốn vay Quan Hoài và Bành Văn Tu, ít nhiều có ý tránh hiềm nghi, nhất là Quan Hoài.

Không bị phát hiện còn đỡ, lỡ hôm nào đó Quan Hoài đột nhiên đến... Hình ảnh ấy không được đẹp cho lắm.

Mất thấy trong thoáng chốc, comment và lượt chia sẻ của bài đăng mới đã hơn một nghìn, Hứa Thanh San thở phò một hơi, khóa màn hình đi ngủ.

Sáng dậy, ngoài Trời đổ mưa, gõ lộp độp vào bệ cửa sổ. Nhiệt độ thấp hơn hôm qua, cô rời giường, đi ra. Phòng vẽ để đèn nhưng không bật điều hòa, Hứa Thanh Sơn một tay cầm bút, tay kia chống

lên mặt bàn, khom người vẽ tranh, dáng vẽ tập trung, dường như không cảm thấy lạnh.

Đứng ngoài cửa nhìn một chốc, Hứa Thanh Sơn xuống lầu nấu xong bữa sáng, ăn no thì mang lên tầng cho hấn.

"Để đó đi, tôi đói sẽ ăn!" Hứa Thanh Sơn cũng chẳng hề ngần đầu.

Hứa Thanh Sơn nhún vai, về phòng thay quần áo, ra ngoài mua bữa trưa cho hấn. Mưa vẫn rơi, hấn không rời khỏi phòng vẽ, cũng không chớp mắt.

Tối chủ nhật, toàn bộ bức tranh đã được hoàn thành. Hứa Thanh Sơn ăn cơm xong, mở điện thoại, kéo Hứa Thanh Sơn ngã xuống giường, nhắm mắt liền thiếp đi.

Hứa Thanh Sơn đau lòng, ngủ cùng hấn hai tiếng, rồi khẽ khàng đứng dậy sang phòng vẽ. Lúc trước, Hứa Thanh Sơn luôn bận rộn nên cô chưa thăm quan kỹ, sợ làm phiền hấn.

Nhìn quanh một vòng, một bức vẽ trong số đó dùng khăn bông màu xám phủ lên đã thu hút sự chú ý của cô.

Quay đầu nhìn, chắc chắn hấn sẽ không tỉnh giấc, Hứa Thanh Sơn mới ngần ngừ bước tới, khom mình cầm hai góc mảnh vải, từ từ vén lên.

Mảnh vải không có bụi rơi ra, chắc hấn mới được phủ lên chưa lâu, chính diện bức tranh úp vào tường, không nhìn rõ rốt cuộc là vẽ cái gì.

Tim đập nhanh hơn, hai tay không kiểm soát nổi nên run run, cô cẩn thận lật bức tranh lại.

Sao có thể... Hứa Thanh San nhìn chính mình trong bức tranh sơn dầu, một thoáng khác thường bỗng chốc xẹt qua đáy lòng.

Cô cứ tưởng phải là Du Tinh.

Trong tranh, cô xoa tóc, vén qua một bên, tay cầm một ly rượu vang đỏ, đôi môi hồng hơi hé, mặt mày lả lơi... Đây là lúc ở Ma Cao năm ngoái, Bành Văn Tu gặp một người quen nên đi sang một bên hàn huyên, cô nhàm chán uống rượu một mình đến phát ngốc.

Hắn vẽ khi nào thế, còn vẽ cô quyến rũ rực rỡ đến vậy? Xoay bức tranh lại nguyên như cũ, khoảnh khắc đứng thẳng lên, lưng cô dựa vào một bức tường người. Kế tiếp, giọng Hứa Thanh Sơn từ trên đỉnh đầu truyền xuống: "Có phải rất giống em không?"

"Không phải tôi sao?" Hứa Thanh San giật mình, nhận ra bản thân đã hỏi gì, cô ngượng ngùng lạ lùng: "Tôi không có ý gì khác."

"Không có ý gì mà mặc thế này?" Hứa Thanh Sơn cố tình trêu chọc, tóm tay Hứa Thanh San, kéo ra, mở cửa thư phòng, đi vào. Hắn dùng sức hơi mạnh, ấn cô lên tường, cúi đầu lấp kín môi cô.

Người trong bức tranh đó chính là cô.

Hắn chưa bao giờ tin yêu từ cái nhìn đầu tiên. Nhưng kể từ khi gặp cô, trong mắt hắn lại không chứa nổi ai khác nữa. Hắn không chỉ vẽ cho cô một bức chân dung, mà còn rất, rất nhiều, hầu như mọi biểu cảm đều được vẽ ra.

Hứa Thanh San hơi lơ mơ, nụ hôn với khí thể mạnh mẽ của hắn không cho phép cưỡng lại. Chiếc áo phong dài trên người bị hắn cởi xuống, hơi lạnh táp lên da, cô không nhin nổi run lên.

Ngủ trưa dậy, cô nghĩ tối không ra khỏi cửa, trong nhà lại bật điều hòa không lạnh lắm, nên ngay cả tất cũng lười mang, chứ không có ý muốn chọc ghẹo hắn.

Hiển nhiên, hắn đã hiểu lầm.

Trong thư phòng không bật đèn, không biết là mùi huân hương hay những thứ thuốc màu hắn mua có mùi thơm, hơi thở của hắn lơ lửng trong không khí, phảng phất nhiều thêm mùi vị mê hoặc.

Những cái hôn dày đặc rơi xuống thẳng một đường: mắt, mũi, miệng, tiếp đến là xương quai xanh... Lưng Hứa Thanh San dán vào vách tường lạnh lẽo, hỏn hển: "Anh không phải vội nữa à?"

"Vẫn!" Hứa Thanh Sơn đè người xuống, áp trán lên trán cô, hơi thở hỗn loạn.

Hứa Thanh San tóm lấy cánh tay hắn, trán vã mồ hôi: "Còn phải thức suốt đêm hả?"

"Ừ!" Hứa Thanh Sơn đáp, nén tiếng rên khẽ khẽ nặng nề phát ra trong miệng.

Mặt Hứa Thanh San dâng lên một luồng nhiệt nóng, da đầu cũng sắp nổ tung: "Hứa Thanh Sơn..."

"Hử." Hứa Thanh Sơn cắn vành tai Hứa Thanh San, dựa trên người cô, thở dốc, bàn tay kia trượt xuống, xốc cô lên, bế cô rảo bước đi ra, rẽ vào phòng ngủ.

Tắm rửa xong đã là rạng sáng. Hứa Thanh Sơn ôm Hứa Thanh San, ngón tay kẹp điều thuốc lá, miệng phun một cụm khói trắng xám: "Em ngủ đi, anh còn phải làm tiếp!"

"Biến mau!" Cổ họng Hứa Thanh San khàn ghê gớm, cả người mềm nhũn, nằm yên chẳng buồn nhúc nhích.

Thể lực của hắn không phải tốt bình thường.

"Qua cầu rút ván." Hứa Thanh Sơn rít hơi thuốc, nhướn khóe môi, dụi tắt phần còn lại của điều thuốc vào cái gạt tàn, cúi đầu hôn cô: "Ngủ ngon!"

Hứa Thanh San nhắm mắt im lặng, cho đến khi tiếng đóng cửa vang lên, bấy giờ mới mở mắt duỗi tay mò mẫm về phía tủ đầu giường, cầm di động mở khóa.

Bài đăng trên Weibo lúc trước đã thành "hot", vô số bạn bè mạng gửi tin nhắn riêng cho cô, hỏi thăm ảnh chụp ở đâu.

Nhấp mở tin tức, ngó qua một cái, rồi tìm một bức ảnh khác trong album, đăng kèm với nội dung: Leo núi, eo mỗi chân đau, không thể tả.

Đăng xong, cô vô thức cầm di động, nheo mắt nhìn cửa phòng.

Bốn triệu chỉ trả trong một lần, hình như không có lợi lắm, trước cứ bảo hắn trả trong một năm đã. Cô buồn ngủ, thiếp đi, bị hắn đánh thức khi Trời mới tờ mờ sáng.

Hứa Thanh Sơn ôm Hứa Thanh San, lồng ngực dày rộng dán vào lưng cô, những nụ hôn không ngớt đáp xuống gáy và lưng cô.

"Anh hết bận rồi à?" Hứa Thanh San ồm ồm mở miệng, muốn xoay người, thì lực trên tay hắn đột nhiên mạnh hơn, nhéo eo cô, rờ lên.

Hứa Thanh San sững sờ, giọng nói mang theo hơi lạnh của hắn phát qua bên tai: "Em còn chưa trả lời anh câu hỏi lần trước."

"Gì?" Hứa Thanh San nhin hết nổi, cắn cánh tay hắn.

"Món nợ anh thiếu em, trả hết trong một năm, một đời, hay một lần." Hứa Thanh Sơn thấp đầu cắn vành tai cô, giọng khàn khàn sánh quỵt: "Một lần, đêm qua đã trả xong. Một năm và một đời thì bắt đầu từ hôm nay."

Mặt Hứa Thanh San đỏ lựng, dây thần kinh toàn thân đã trở nên căng chặt, cô nghiêng đầu tránh ánh mắt của hắn: "Một lần..."

"Ờ." Hứa Thanh Sơn rầu rĩ đáp một tiếng, đến tận khi cô van xin mới buông tha.

"Anh đây là ghen mấy trăm năm..." Cổ họng Hứa Thanh San khàn đến mức không nói được, thở phì phò.

Hứa Thanh Sơn nhướn mày, dịu dàng hôn lên đỉnh đầu cô. Chưa đến mấy trăm năm, sau khi chia tay với Du Tinh, hắn lại không liếc chẳng mấy người khác giới bên cạnh lấy một cái, mãi đến ngày hôm ấy gặp cô ở Lâm Châu.

Cô giả bộ tình cờ gặp được Bành Văn Tu, đầu mày cuối mắt đều mang theo vẻ lẳng lơ cuốn hút, nhưng đối diện với hắn thì nét mặt cô lại hờ hững: Hứa Thanh San, San trong san hô.

Khi đó, ắt hẳn cô không ngờ tới, có một ngày họ sẽ thân mật thế này.

Hắn cũng không nghĩ tới.

Hứa Thanh Sơn ôm cô thở gấp một hồi, gương khóe môi cười thỏa mãn: "Một lần thật à?"

Hứa Thanh San âm thầm nghiêng răng: "Một lần."

Nụ cười trên mặt Hứa Thanh Sơn đông cứng, thỉnh linh đứng dậy đi tắm.

Cái lạnh thốc vào trong chăn, hơi thở thuộc về cơ thể hắn tan đi trong nháy mắt. Hứa Thanh San ngẩn ngơ, đôi mắt đen láy đảo đảo một vòng, nụ cười ý vị sâu xa dần dần xuất hiện trên môi.

Hắn thất vọng hay tức giận đây?

Giây phút thất thần, đồng hồ báo thức của di động hắn chợt reo vang, cô nhú mày cầm lấy, tắt đi. Màn hình khóa là một bức tranh, gần giống với bức tranh hắn mới vẽ, phải cái nét vẽ kém hơn rất nhiều.

Nhìn thấy người trong đó khá giống mình, Hứa Thanh San không khỏi bật cười, chẳng trách muốn nhờ cô giúp. Đặt máy xuống, nằm một lúc nữa, cô nhớ ra hôm nay thứ Hai, lại phải bò dậy, trông cái áo phong, đi tắm.

Thay quần áo và trang điểm xong, Hứa Thanh San xuống lầu. Hứa Thanh Sơn đang chuẩn bị bữa sáng trong bếp, bóng lưng cao ráo, đĩnh đạc.

Cơ bắp trên vai nhấp nhô theo cử động của hắn, thật gợi cảm.

Hứa Thanh San nuốt nước miếng, quẳng túi xách lên sô pha, đi tới dựa cửa, khoanh tay ngắm hảnh.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 16: Em Còn Biết An Ủi Cơ Đây

Xem Hứa Thanh Sơn vào bếp là một việc rất hưởng thụ. Có rất nhiều đàn ông biết nấu nướng, nhưng cô lại không gặp được mấy người.

Nhịp sống của thành phố B không chậm hơn thủ đô là bao. Dẫu đủ thời gian thì rốt cuộc người sẵn lòng bỏ dậy khỏi giường, xuống bếp chuẩn bị bữa sáng cho nửa kia là số ít, bất kể nam nữ.

Có lẽ độc thân quá lâu, và không gặp được người đàn ông khiến Hứa Thanh San đặc biệt động lòng, nên khoảnh khắc này, Hứa Thanh Sơn thuận mắt, mê người cực kỳ.

Đứng một phút, cô cong môi, tiến lên duỗi tay ôm lấy thắt lưng hắn từ phía sau, đáy mắt toát ra nụ cười xấu xa: "Nấu cái gì ngon ngon ấy!"

Cột sống Hứa Thanh Sơn tê rần, hắn nghiêng đầu liếc Hứa Thanh San, không nói một lời, trút mì ống đã nấu xong vào đĩa.

"Vô lương tâm, cho không anh một đêm ngủ cùng, anh còn xỉ mặt." Hứa Thanh San thò tay đếm cơ bụng của hắn: "Mấy giờ anh đi?"

"Bay chuyến 4 giờ, kéo tối không đến được trường." Hứa Thanh Sơn đặt nôi lại, bắt lấy bàn tay lộn xộn của Hứa Thanh San, xoay người đối diện với cô, chau mày: "Không muốn đi làm hả?"

Hứa Thanh Sơn liếm môi dưới, trên mặt lộ nụ cười chế giễu: "Rõ ràng là anh không muốn về trường thì có."

"Ừ, không muốn!" Hứa Thanh Sơn cúi đầu, bất thành lời chẹn miệng cô lại.

Nói chính xác là hắn không dám đi.

Quan Hoài còn dễ nói, Phó Triết lắm tiền, lại còn hư hỏng. Nếu để gã nhìn thấy Hứa Thanh Sơn, chỉ e theo đuổi cô còn hăng say hơn cả năm đó theo đuổi Du Tinh.

Hứa Thanh Sơn không tài nào xác định được Hứa Thanh Sơn có thích kiểu của Phó Triết không, nhưng Phó Triết giàu hơn Quan Hoài, cũng đẹp trai hơn Quan Hoài.

Kết thúc nụ hôn, Hứa Thanh Sơn véo má Hứa Thanh Sơn, quay người bùng đĩa đi ra: "Ăn sáng nào!"

Hứa Thanh Sơn vênh môi, bám gót, vươn tay ôm eo hắn, đôi mắt cong cong thành mảnh trăng non. Cảm giác sống chung với hắn không tệ, hơn nữa mỗi lần trên hắn đều có cảm giác thành tựu cực kỳ.

Tuy chậm lụt, nhưng sẽ không giữ mặt với cô, ngoan ngoãn đến độ hơi khờ. Trước kia làm VJ trên radio, mở quán rượu ở Lâm Châu, đàn ông các kiểu, cô đã gặp nhiều.

Có kẻ mở mồm thì ngấm ra hiệu với cô đi "khách sạn", có kẻ thì bày tỏ rõ ràng đang thiếu bạn giường. Trực tiếp hơn, cô hòa nhã chút là đã muốn kéo cô vào phòng vệ sinh để "vui vẻ".

So với những kẻ đó, Hứa Thanh Sơn quả là kỳ cục, ôm cô ngủ cũng không dám nhân cơ hội ‘táy máy’.

Nếu hắn không quen biết Quan Hoài và Bành Văn Tu thì tốt biết bao. Cô thỉnh thích hắn thật rồi.

Ngồi xuống, Hứa Thanh San nếm món mì ống Hứa Thanh Sơn nấu, cảm giác hương vị rất ngon, kìm lòng không đậu cất lời khen hắn.

"Khi nào em tìm phòng?" Giọng Hứa Thanh Sơn lạnh lạnh.

"À..." Bị hắn hỏi, má Hứa Thanh San tự dưng nóng lên: "Bạn nốt hai ngày này đã, trong thành phố có không ít, em sẽ cố gắng bớt thời gian đi xem."

Cô không chuyển đâu, cứ ăn vạ hắn đấy.

Bốn triệu cơ mà, mua cả một căn nhà cũng không thành vấn đề, cô ở nhà hắn mấy hôm thì đã làm sao?

"Trưa rảnh, anh đi xem với em!" Đáy mắt Hứa Thanh Sơn có thêm nét cười, giọng điệu nghiêm túc: "Anh quen ở một mình rồi, không thích có người lạ xâm phạm không gian riêng, trừ khi là bạn gái của anh."

Thoáng cái, mặt Hứa Thanh San đen thui, ném mạnh cái nĩa vào trong đĩa: "Không ăn nữa!"

"Em giận à?" Hứa Thanh Sơn suýt không nhìn được mà bật cười ra tiếng, biết rõ còn cố tình hỏi: "Vì sao thế?"

Hứa Thanh San ghen hống, nghiêng người, dữ tợn cắn một phát vào vai hắn, hàm hàm đứng dậy, đi lấy túi xách.

Mới khen xong, vừa cảm thấy hắn có phần thú vị thì đã muốn đuổi cô đi.

Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu nhìn theo, nét cười trong mắt dần đậm hơn. Cho cô nghĩ một đằng nói một nẻo đi. Một lần... làm sao cũng không đủ.

Hứa Thanh San đến công ty sớm hơn ngày thường nửa tiếng. Mở cửa đi vào, càng nghĩ càng tức đầy bụng, cô lười mở máy tính, cầm di động tìm phòng trọ.

Gần công ty không có căn hộ riêng, chỉ có thể thuê chung với người ta, rồi chia phòng.

Xa hơn thì có một căn, nhưng khá cũ lại rất bẩn. Lật xem hơn 10 phút, vẫn thấy ở chỗ Hứa Thanh Sơn thoải mái nhất. Hứa Thanh San cau chặt hàng mày.

Dù sao chiều nay hắn đi rồi, cũng phải cuối tuần hoặc sang tuần sau mới về, tìm bữa một cái có lấy lệ là qua thôi.

Nghĩ vậy, cơn giận nguôi ngoai, cô thoát khỏi giao diện, đứng dậy đi pha cà phê.

9 giờ đúng, Hứa Thanh San mang bản kế hoạch mới đến phòng làm việc của ông chủ, trở lại liền bắt đầu tất bật với việc khác. Hầu hết những đơn hàng đã ký năm trước đều tập trung triển khai tuyên truyền trong mấy tháng này. Các quảng cáo tung ra trước đó cũng cần phân tích số liệu, thuận tiện điều chỉnh sách lược về sau.

Triệu tập các nhân viên của bộ phận, mở cuộc họp để phân công nhiệm vụ. Trước khi nghỉ trưa, Chung Thành gọi điện thoại bảo cô xem thư.

Hiệu suất của quỹ từ thiện bên đó rất cao, video cắt thô đã có hai hôm trước, phần lời bọc bạch tạm thời được thay thế bằng chữ. Hứa Thanh San xưa nay lòng dạ sắt đá, xem xong cũng không kìm nổi xót xa cho những đứa trẻ ấy.

Ngày lạnh căm, trong một lớp, số học sinh đi giày, ăn mặc đầy đủ, chưa tới mười em.

Xem kỹ ba lần, sắp xếp các ý kiến sửa chữa xong, gửi lại mail, trong văn phòng đã chẳng còn ai.

Tắt máy tính, cử động cái cổ đã mỏi nhừ, Hứa Thanh San đeo túi xách vào phòng vệ sinh.

Đi đến ngoài cửa, bất ngờ nghe thấy Du Hiểu đang nói chuyện điện thoại, giọng điệu rất khó chịu: "Em gần như không liên lạc với anh ấy, làm sao biết được có phải anh ấy đang qua lại với người ta không. Đừng quên chị đã tổn thương anh ấy thế nào."

Hứa Thanh San nhướn mày, khẽ khàng lùi lại, quay đầu rời đi.

Người gọi điện thoại tới hẳn là Du Tinh.

Đi thang máy xuống lầu, mưa hãh còn rơi, gió lạnh bọc hơi nước chui vào trong cổ áo, rét tới nỗi run lập cập. Nghĩ đến có khi Du Tinh lại tới tìm Hứa Thanh Sơn, cô khẽ mím môi, rảo nhanh bước chân đi lấy xe.

Về tới ngoài cổng, cửa lớn khép hờ.

Dừng xe, đi xuống, qua khe cửa, Hứa Thanh Sơn thấy Du Tinh đang ôm Hứa Thanh Sơn từ phía sau. Ô cũng không mở, cô nén lửa giận, duỗi tay đẩy cổng ra: "Thầy Hứa ơ!"

Du Tinh quay đầu, ánh mắt nhìn cô đầy không vui: "Giám đốc Hứa lại có việc tìm Thanh Sơn sao?"

"Không thể à?" Hứa Thanh Sơn nhếch mày, cười. Tầm mắt quét qua mặt Du Tinh, dừng trên mặt Hứa Thanh Sơn, ánh mắt cảnh cáo: "Đúng lúc anh ở nhà, theo tôi đi!"

Môi Hứa Thanh Sơn giương lên một độ cong không dễ phát hiện, hấn gờ tay Du Tinh ra, móc di động, vừa gọi điện thoại vừa đi ra ngoài.

Điện thoại kết nối, hấn dừng bước, nói: "Tôi cần hai bộ khóa chốt, một rưỡi qua thay nhé, cảm ơn!"

Mưa bụi rơi dày, giọng nói lạnh nhạt theo gió lạnh tản mát trong sân, từng chữ như thể lưỡi kiếm sắc nhọn đâm vào tim Du Tinh. Cô ta đứng đờ tại chỗ, vẻ mặt chán nản.

Hứa Thanh Sơn liếc cô ta một cái, bình thần xoay gót đi ra ngoài. Phỏng chừng là Du Tinh sang bên hàng xóm lấy chìa khóa, và đã lấy được.

Thay khóa cũng tốt, đỡ phải hôm nào đó Quan Hoài xông vào, trông thấy điều không nên nhìn.

Trở lại xe, Hứa Thanh Sơn cũng ra khỏi cổng, nét mặt không nhìn ra được cảm xúc. Hứa Thanh Sơn đợi hấn lên xe, bấu môi, cười giễu: "Cảm ơn em thế nào đây?"

"Cho không em một đêm ngủ cùng." Hứa Thanh Sơn quay sang, đáy mắt chất chứa ánh cười: "Không đi xem phòng nữa, đi ăn cơm, chốc nữa về thay khóa!"

Hứa Thanh Sơn lườm hắn. Ra khỏi ngõ, rớt cuộc vẫn quay đầu, lái đến quán ăn lần trước.

Lấy chỗ xong, Hứa Thanh Sơn quăng túi xách lại, vào phòng vệ sinh. Khi cô trở ra thì Hứa Thanh Sơn đã gọi món, cũng đã cởi bỏ áo khoác trên người, vắt lên chiếc ghế bên cạnh.

Xem thực đơn, phát hiện toàn là món mình thích ăn, trong lòng Hứa Thanh Sơn rung rinh, nghiêng người qua, nhìn vào mắt Hứa Thanh Sơn, ánh nhìn nghiền ngẫm: "Nói đi, tụi cô ta vào hay anh mở cửa cho?"

Cô không có cảm tình với hắn, cũng sẽ không cho phép sáng hắn ôm mình, trưa đã ôm người khác.

Ngại bần.

"Cô ta sang nhà hàng xóm lấy chìa khóa." Hứa Thanh Sơn cúi đầu, đôi môi quệt qua trán Hứa Thanh Sơn, rồi lại ngồi thẳng người, cầm ấm trà rót cho cô một tách: "Trong thời gian Du Tinh và anh qua lại, cô ta ngoại tình với anh em tốt nhất của anh, còn mang thai con của cậu ấy."

"Có phải Quan Hoài đã nhắc đến tên của người đó rồi không?" Hứa Thanh Sơn ngẩn ra, không ngờ Hứa Thanh Sơn và Du Tinh chia tay vì lý do này."

Cốt truyện này hơi 'đã' nhỉ.

Nếu Quan Hoài biết họ đã làm gì tồi qua, đoán chừng cũng sụp đổ lắm. Hứa Thanh San ngẫm về quan hệ giữa cô, Quan Hoài và Hứa Thanh Sơn lần nữa mới lấy lại yên tâm.

Cô không chính thức tìm hiểu với Quan Hoài, cũng chưa từng hôn môi, không thể tính là gì của anh ta hết.

Nếu phải cho một danh phận, chẳng qua cũng chỉ là một trong số lớp dự phòng.

"Ừ." Hứa Thanh Sơn cầm bao thuốc để trên bàn, lấy một điều đưa lên miệng, xoay xoay chiếc bật lửa trong tay nhưng không châm.

Hứa Thanh San nhìn Hứa Thanh Sơn chăm chăm một lúc, ma xui quỷ khiến thế nào cô thơm má hắn một cái: "Cũ không đi, mới không đến."

"Em còn biết an ủi cơ đấy!" Hứa Thanh Sơn vươn một cánh tay, ôm Hứa Thanh San, hôn chụt lên trán cô.

Chuyện này vẫn chưa qua. Hắn phải sửa xong trường tiểu học, làm đường băng sân thể dục, sửa xong cầu đã, nếu không mãi mãi sẽ không cho qua được.

Điều hắn nợ là tâm nguyện cả đời của một người khác.

Mà giấc mơ của hắn chỉ đơn giản là giữ cô bên cạnh suốt đời, con theo họ ai thì cũng là họ Hứa.

"Nói cứ như em máu lạnh lắm ấy!" Hứa Thanh San nằm trong vòng tay hắn, chột rất thích cái ôm thế này.

Không cần đề phòng, cũng không cần cố ý trêu ghẹo, tựa nước chảy thành sông, tự nhiên ôm thôi.

Hứa Thanh Sơn vỗ nhẹ lưng Hứa Thanh San, không tiếp lời.

Cô không lạnh lùng chút nào, trái lại còn nóng bừng như lửa, hần rở hơn ai hết.

Sau bữa cơm, ra về, Du Tinh đã đi, thợ khóa chạy xe máy điện, mang khóa chốt tới, vừa vặn đến trước cổng.

Hứa Thanh San vào dặm lại lớp trang điểm, để Hứa Thanh Sơn ở ngoài xem thợ thay khóa.

Thay xong, phát hiện trên sàn gỗ có vết nước, nhận thấy có thể Du Tinh đã đi vào, Hứa Thanh San giật giật mí mắt, không còn tâm trí báo cho Hứa Thanh San, chạy một mạch lên tầng ba.

Bức vẽ mô phỏng còn chưa khô, nhớ cô ta tưởng nhầm là Hứa Thanh Sơn vẽ chân dung cho Hứa Thanh San, kích động mà xé bỏ thì thảm.

Cô thở gấp vào thư phòng, bức tranh vẫn đặt trên bàn sách...

Vỗ ngực hỏn hển một chốc, cô ngằn ngừ nhắc chân đi tới, thấy bức tranh vẫn nguyên vẹn, không khỏi thở phò một hơi.

Khoảnh khắc xoay người, ánh mắt để ý thấy cái rương bằng mây ấy vậy lại đang mở, bộ váy cưới được thêu tay tinh xảo bị lật tung thành một mớ, lưng Hứa Thanh San liền toát mồ hôi lạnh, cô vội vã chạy ra, nhào người lên lan can, hét to: "Hứa Thanh Sơn!"

Có lẽ Hứa Thanh Sơn nghe thấy, nên đẩy cổng đi vào. Hấn ngẩng đầu, nghi hoặc: "Sao thế?"

"Hình như bộ váy cưới kia bị Du Tinh động vào rồi!" Hứa Thanh Sơn thở gấp, khàn cả giọng: "Anh lên xem sao!"

Cho dù không hỏi, cô cũng biết rõ, bộ váy này có ý nghĩa và kỷ niệm quý giá thế nào trong mắt chủ thuê. Làm hỏng thật thì Hứa Thanh Sơn không chỉ không nhận được tiền thù lao, mà bán cả nhà cũng không đủ đền.

Nghe nói áo cưới có vấn đề, sắc mặt Hứa Thanh Sơn sầm xuống, dón ba bước làm hai, chạy lên lầu.

(Tác giả: Chúc những người đẹp bé bỏng tết thiếu nhi vui vẻ. Hy vọng tất cả các người đẹp vĩnh viễn sẽ không phải lớn lên, không có buồn rầu và phiền não. Gặp được rồi cũng đừng sợ, tới đây dì quái tính cho kẹo ăn nào. Muahhh~~)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 17: Là Quấy Rối Tình Dục

Hứa Thanh Sơn vào phòng tranh, thấy cái rương bằng mây đang mở nắp, hắn đưa tay sờ cảm, quay người ôm Hứa Thanh San vào lòng, đi ra ngoài: "Cô ta chưa lên đây đâu."

Sáng nay hắn giờ bộ váy cưới ra để đối chiếu với các chi tiết trên bức vẽ, sau đó quên gấp gọn lại.

"Chưa lên thật chứ? Em nhớ anh đã cất rồi mà!" Hứa Thanh San giãn khoe miệng, gò má nóng bừng, dường như đã quá đổi căng thẳng.

Hứa Thanh Sơn nhượng môi không để nhìn ra, dặt tay cô xuống lầu.

Xuống tầng một, thợ khóa đã thay xong khóa chốt cửa phòng khách. Hứa Thanh Sơn đi tới, cầm chìa khóa đóng mở mấy lần, rồi trả tiền. Cúi đầu chia chìa khóa cổng lớn và chìa khóa phòng khách làm hai bộ, nắm trong tay, đi về phía Hứa Thanh San.

"Thay xong rồi à?" Hứa Thanh San soi gương dặm lại lớp trang điểm, liếc hắn, hỏi: "Cô ta đến tìm anh làm gì?"

"Hỏi xem có phải chúng ta đang qua lại không?" Hứa Thanh Sơn ngồi xuống, lấy cây chì kẻ lông mày trên tay Hứa Thanh San đi, nhét chùm chìa khóa vào lòng bàn tay cô, đáy mắt giấu nụ cười nhàn nhạt: "Không tìm phòng nữa, dù sao anh cũng đi vắng suốt."

Má Hứa Thanh San nóng bừng, mím môi, nhịp tim rõ ràng đập hỗn loạn. Lời tới bên miệng, thì một tay Hứa Thanh Sơn dừng trên mặt Hứa Thanh San, tay kia cầm chì kẻ lông mày, dáng vẽ chuyên chú, vẽ lông mày cho cô.

"Hứa Thanh Sơn?" Sóng lưng cô căng chặt, sợ hấn vẽ mặt mình thành mặt mèo.

"Hử!" Miệng Hứa Thanh Sơn phát ra một âm tiết đơn, giọng điệu tỉnh bơ: "Vừa nãy em lo váy cưới bị phá hỏng, anh không có tiền đền phải không?"

Hơi thở nóng bỏng của hấn phả tới, mơ hồ mang theo thoáng mê hoặc. Hứa Thanh San nhấp môi, chớp chớp mắt, không nói chuyện. Cô đã lo lắng, thậm chí đã nghĩ rằng nếu phải đền, cùng lắm cô bán xe, cũng cho hấn cả tiền gửi tiết kiệm.

Giờ bình tĩnh lại, cảm thấy mình hâm nóng.

"Anh quả thực không có tiền đền." Hứa Thanh Sơn khẽ cười, hai ba nhát bút đã vẽ xong lông mày cho Hứa Thanh San, nghiêng người hôn trán cô một cái: "Tạm thời hôm nay anh chưa đi, buổi tối có bữa tiệc, em đi cùng anh hay tự ăn ở nhà?"

Tim Hứa Thanh San đập nhanh hơn, lưng đổ một lớp mồ hôi, mắt tự nhiên lạ lùng: "Em phải tặng ca."

Hứa Thanh Sơn ngấm ngĩa Hứa Thanh San một lát, trả lại bút kẻ lông mày cho cô, đoạn đứng dậy lên lầu: "Lát nữa anh đi đưa tranh, em lái xe đi đường cẩn thận nhé!"

Hứa Thanh San thăm thở phù, đáp "ừ" một tiếng, vội vàng xem lông mày của mình.

Vẽ đẹp hơn cô nhiều...

Đi qua chỗ ngoặt cầu thang, Hứa Thanh Sơn nhìn động tác của cô từ xa, nụ cười trong mắt dần nồng đượm.

Hứa Thanh Sơn thoa thêm son môi, cũng gần đến giờ, cô cầm chìa khóa và túi xách ra khỏi cửa. Buổi chiều, cô dẫn Phương Minh Hải đi gặp khách hàng, từ đầu chí cuối không tập trung, may mà trước khi đến đã làm tốt phân tích swot*, nên không đến nỗi mắc lỗi.

(Phân tích SWOT là một trong 5 bước tạo thành chiến lược sản xuất kinh doanh của một doanh nghiệp, bao gồm: xác lập tôn chỉ của doanh nghiệp, phân tích SWOT, xác định mục tiêu chiến lược, hình thành các mục tiêu và kế hoạch chiến lược, xác định cơ chế kiểm soát chiến lược. SWOT là tập hợp viết tắt những chữ cái đầu tiên của các từ tiếng Anh: Strengths (Điểm mạnh), Weaknesses (Điểm yếu), Opportunities (Cơ hội) và Threats (Thách thức) - là một mô hình nổi tiếng trong phân tích kinh doanh của doanh nghiệp.)

Bàn xong việc, trở lại trên xe, nhớ ra còn có phim mẫu quảng cáo mở rộng thương hiệu của một nhãn hàng, cô xúc tinh thần, bảo Phương Minh Hải về công ty.

"Chị San ơi, sau khi Du Hiểu đi công tác về hơi là lạ, chị có phát hiện ra không?" Phương Minh Hải lái xe ra, dè dặt "buôn chuyện": "Mấy đồng nghiệp bên bộ phận quan hệ xã hội bắt gặp cô ấy với phó tổng Chung hôn nhau trong phòng làm việc."

"Cậu bớt "buôn" loại chuyện này, làm tốt công việc của mình đi!" Hứa Thanh Sơn lườm Phương Minh Hải, lấy máy tính bảng trong túi xách ra, vừa phân tích số liệu vừa dùng di động để ghi lại.

Phương Minh Hải ngượng ngùng, giọng nói yếu hần đi: "Còn buồn cả chuyện về chị ạ."

"Nói đi!" Hứa Thanh San chẳng mấy hứng thú.

"Họ bảo chuyển công tác tuần trước của chúng ta, chị đã "tóm" được một giáo viên tình nguyện." Phương Minh Hải lén nhìn sắc mặt Hứa Thanh San, sau đấy lại tập trung lái xe.

Chuyện này là Du Hiểu nói, chứ thực ra Phương Minh Hải không tin. Trong ba ngày, Hứa Thanh San cảm nặng, ho dữ dội, lại phải đi theo đoàn quay phim để chọn cảnh, sao có thể còn hơi sức đi quyến rũ đàn ông. Đàn ông sán đến quyến rũ cô thì có.

"Giáo viên ấy là một người bạn cũ của tôi, quen biết hơn một năm trước." Điện thoại Hứa Thanh San có cuộc gọi, cô đặt máy tính bảng xuống, cầm di động lên, bắt máy: "Hôm nay dở chứng gì đấy?"

Cuộc gọi là của trưởng bộ phận nghiệp vụ, Lữ Giai Âm, quan hệ giữa hai cô cũng rất tốt.

Nghe cô ấy nói một chốc, mặt Hứa Thanh San biến sắc, hồi lâu mới lên tiếng: "Cậu chắc chắn chuyện này là thật?"

Khương Hạo đã chọn dừng hợp tác, nhưng Hứa Thanh San không ngạc nhiên, ngạc nhiên là bản kế hoạch của đối thủ cạnh tranh đưa ra vậy mà lại là bản cô làm.

"Sai làm sao được, giám đốc kế hoạch của công ty họ đã được điều đến tổng công ty ở thủ đô tuần trước, tất nhiên bên này phải đấu đá một phen, vừa vặn tóm được người lấy bản kế hoạch kia của cậu, là đối thủ cạnh tranh của bạn học tớ." Lữ Giai Âm cười, giọng

điều trêu chọc: "Nghe nói trong hai ngày cậu đã "câu" được một anh thầy giáo, truyền thụ ít kinh nghiệm nhỉ!"

"Được thôi! Về dạy cho cậu!" Hứa Thanh San cười cười, chuyện phiếm với Lữ Giai Âm mấy câu, rồi nhúu mày cúp máy.

Trước khi hợp tác đã ký hợp đồng bảo mật, cho dù Khương Hạo không theo đuổi được cô cũng sẽ không tệ đến mức ấy, cầm bản kế hoạch của cô đi tìm đối thủ cạnh tranh của Civic để thực hiện.

Nhéo hai đầu lông mày, Hứa Thanh San gọi cho người bạn luật sư, hỏi xem có cần tố giác chuyện thế này không?

Chuyện trò khoảng mười phút, trong lòng Hứa Thanh San đã nắm chắc, cô kết thúc cuộc gọi, bực bội cầm máy tính bảng lên. Bản kế hoạch hẳn là bị tiết lộ từ trong công ty, lần trước họp xong, chỉ có ba người có thể động vào máy tính của cô: Du Hiểu, Hứa Thanh Sơn, Phương Minh Hải.

Phương Minh Hải vào Civic đã đi theo cô, biểu hiện cũng rất tốt, tuyệt đối không phải cậu ấy, cũng không có khả năng là Hứa Thanh Sơn, người duy nhất đáng nghi là Du Hiểu.

Nghĩ đến việc cô ta từng một mình ở lại chỗ trường tiểu học Hứa Thanh Sơn giảng dạy, trong lòng Hứa Thanh San liền bốc lên lửa giận.

Trở lại công ty, Hứa Thanh San giả vờ như không hề có chuyện gì xảy ra, cô xách máy tính, báo với Phương Minh Hải một tiếng, sau đấy xuống lầu lái xe đến văn phòng công chứng.

Nếu đối phương dám sử dụng ý tưởng và kế hoạch của cô thì vụ kiện này, cô nhất định sẽ "chơi" tới cùng.

Xử lý xong chuyện này, nhớ ra còn chưa xem video quảng cáo cắt thô phát triển thị trường của thương hiệu, cô vội lái xe về công ty. Buổi tối tăng ca đến 9 giờ hơn, Tống Bảo Ninh gọi điện thoại, vừa mở miệng liền khóc không thành tiếng, bảo rằng mình đã ly hôn.

Hứa Thanh San an ủi một hồi, nghe nói cô bạn đang ở nhà, bây giờ mới thoáng yên tâm.

Bữa tối chưa ăn, dạ dày đau đến khó chịu.

Gác máy đi ra, bên bộ phận nghiệp vụ vẫn có người đang tăng ca. Đi qua ngõ không thấy Lữ Giai Âm, Hứa Thanh San lắc đầu, kết thúc công việc, tan làm.

Ra khỏi sảnh công ty, chợt trông thấy Hứa Thanh Sơn đứng ngoài cửa, cô cảm thấy dạ dày đau hơn.

"Sắc mặt xấu vậy, chỗ nào không thoải mái hả?" Hứa Thanh Sơn tiến lên mấy bước đỡ cô: "Có muốn đi bệnh viện không?"

"Dạ dày khó chịu!" Hứa Thanh San dựa vào người hắn, sức lực toàn thân như tan biến trong nháy mắt.

Hứa Thanh Sơn cau mày, dìu cô đi lấy xe, tăng tốc lái thẳng một mạch về nhà.

Buổi tối, hắn dùng bữa với mấy vị chuyên gia đến giám định các bức bích họa của chùa Khai Thiện, về nhà không thấy Hứa Thanh San, trực giác mách bảo cô còn đang tăng ca, hắn bèn lái xe đi đón cô.

Về đến nhà, dạ dày Hứa Thanh San càng đau tợn, vào cửa là cô nằm bẹp luôn lên sofa.

"Uống nước đi, anh đi nấu mì cho em!" Hứa Thanh Sơn đỡ Hứa Thanh San dậy, ôm vai cô, cho cô uống nước: "Trong phòng em có thuốc dạ dày không?"

Hứa Thanh San lắc đầu, ôm bụng cuộn mình trong vòng ôm của Hứa Thanh Sơn, trên trán đầm mồ hôi lạnh.

"Em nằm nghỉ trước đã, nếu vẫn khó chịu thì đến bệnh viện ngay." Hứa Thanh Sơn trầm mặt, đặt cốc nước xuống, đứng dậy đi vào bếp nấu mì cho Hứa Thanh San.

Nấu xong, đi ra, cô vẫn nằm yên, cơ thể cong lại hết một con tôm cuộn mình trên sô pha, hần không khỏi đau lòng.

"Dậy ăn mì nào, anh đi tìm thuốc cho em!" Hứa Thanh Sơn đỡ Hứa Thanh San dậy, giọng điệu nghiêm túc: "Đau khó chịu thì phải nói!"

Hứa Thanh San chớp chớp mi, vốn đau chết đi được, nhưng thấy hần đột nhiên tức giận thì hơi buồn cười: "Mau đi đi, em ăn trước đã!"

Bệnh đau dạ dày đã lâu không tái phát, lần trước đến chùa Khai Thiện, vừa đói vừa lạnh, có đau một trận. Ăn mấy miếng mì, cảm thấy đỡ hơn, khóe mắt thấy Hứa Thanh Sơn ôm hòm thuốc từ trên lầu xuống, cô nhường môi, cúi đầu ăn tiếp.

Vừa nãy hình như hần rất xót cô...

Trong hòm thuốc có một đồng thuốc dạ dày. Hứa Thanh Sơn không ngại phiền phức, xem hết một lượt cách dùng của mỗi loại, lại hỏi tỉ mỉ bệnh tình của cô, cuối cùng chọn ra một hộp thuốc viên ngậm: "Ăn xong thì uống cái này, anh làm nguội nước cho em."

Hứa Thanh San "ừ" một tiếng, nụ cười trên môi dần đậm thêm.

Ăn mì xong, rút khăn giấy lau mồm, Hứa Thanh Sơn chìa tay ra, bên trên là một viên thuốc màu trắng.

"Lát nữa em uống được không?" Hứa Thanh San đưa tay cầm viên thuốc, nhào người qua, đè hấn xuống sô pha: "Hỏi anh một việc."

Hứa Thanh Sơn chẳng biết làm thế nào, dán mắt nhìn tay cô: "Uống thuốc trước đi, uống xong em hỏi gì cũng được."

Hứa Thanh San bấu môi, bị hấn nhìn chăm chăm, cô ngoan ngoãn bỏ viên thuốc vào miệng: "Chuyện hồi đó có phải là hiểu nhầm không, Du Tinh phản bội anh, còn "cây ngay không sợ chết đứng" chạy đến chết vắn anh như vậy, có phần khó hiểu quá."

"Chuyện mang thai là Du Hiểu nói, họ là chị em ruột." Hứa Thanh Sơn ôm eo Hứa Thanh San, không muốn nói về Du Tinh lắm, nhưng cũng không bực.

"Du Hiểu yêu anh." Hứa Thanh San véo má hấn, khẽ "xùy" một tiếng: "Cô gái nhỏ có tình ý sâu nặng với anh, trong mắt cô ta, Du Tinh là tình địch chứ không phải chị gái."

Bây giờ, mục tiêu của Du Hiểu đã biến thành Hứa Thanh San, còn không biết cô ả muốn làm trò quỷ gì đây.

Hứa Thanh Sơn ngược nhìn vào mắt Hứa Thanh San, hấn lạnh mặt, trầm lặng hấn, lồng ngực nghẹn ngọn lửa xấu xa.

Biết cô không để tâm, phát sinh quan hệ thân mật chưa đầy hai tư giờ, cô lại có thể nghiêm túc cùng hấn phân tích, năm ấy Du Tinh

và Phó Triết cao chạy xa bay có phải là hiểu lầm không, có phải bị người ta gài bẫy không.

Hứa Thanh San không nhận ra hắn đang tức giận, cô nhấp môi, hỏi tiếp: "Nếu, em nói là "nếu", Du Tinh với anh em tốt của anh chưa từng xảy ra quan hệ, càng chưa từng mang thai, liệu anh có quay lại với cô ta không?"

"Không." Con người Hứa Thanh Sơn tối sầm, hắn đuổi tay kéo cô xuống, trán nổi gân xanh cùng mạch máu: "Hiểu lầm cũng tốt, là thật cũng tốt, anh và cô ta không có bất cứ khả năng nào nữa."

"Thật á?" Hứa Thanh San nằm bò trên ngực hắn, nuốt viên thuốc xuống: "Vậy Du Hiểu thì sao, có phải cô ta tìm anh thổ lộ không?"

"Là quấy rối tình dục." Hứa Thanh Sơn thò tay vào áo Hứa Thanh San, khẽ véo eo cô: "Không phải thổ lộ."

Hứa Thanh San sững sờ: "Quá hồ báo..."

"Khụ khụ..." Hứa Thanh Sơn bị sặc nước miếng, nghiêng đầu sang bên ho khù khụ.

Thấy hắn như thế, lòng Hứa Thanh San "chua lè", làm ra vẻ muốn dậy nhưng bị hắn tóm lại, cô tức thì cáu tiết: "Làm gì?"

Lòng bàn tay Hứa Thanh Sơn khóa sau gáy Hứa Thanh San, vít đầu cô xuống, quyết lấp kín môi cô.

"Chột dạ rồi hả!" Hứa Thanh San đẩy hắn ra, hơi thở có chút dồn dập: "Anh vẫn luôn biết Du Hiểu thích mình, đúng chứ?"

Cơn giận bốc lên đầu, chính Hứa Thanh San cũng không nhận ra lời này "chua" dường nào.

Hứa Thanh Sơn thoáng ngẩn người, siết chặt eo cô, trong mắt đột nhiên bùng lên ánh cười: "Muốn nghe giải thích không?"

(Tác giả: Hôm nay các người đẹp có ăn được kẹo không?
(*^__^*))

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 18: Cười Nửa Thì Khỏi Ngủ Luôn Đây

Hứa Thanh San không hề đề phòng, đụng vào đôi mắt chất chứa ánh cười của Hứa Thanh Sơn, cô chớp chớp mi, có giây lát ngẩn ngơ.

Càng tiếp xúc nhiều với hắn, cô càng suồng sã. Sự thay đổi này khiến lòng con người ta bối rối. Tiếp tục sống chung thế này nữa, cô sẽ trở nên quen với sự tồn tại của hắn, quen dựa dẫm vào hắn mất.

Thói quen đáng sợ hơn cả tình yêu.

Hứa Thanh San đẩy Hứa Thanh Sơn ra, ngồi dậy. Cô dịch sang bên, cố tình giữ khoảng cách: "Không hứng thú, đó là chuyện giữa anh với cô ta."

Cúi đầu lấy túi xách qua, cô cầm hộp xylitol ra, mở nắp, bỏ một viên vào mồm. Nghĩ một tẹo, cô lại mở miệng, giọng điệu nghiêm túc: "Anh có thể kiếm được bao nhiêu tiền từ bức vẽ kia?"

"Một triệu." (~ 3 tỷ rưỡi VND) Hứa Thanh Sơn từ từ ngồi dậy, cúp mắt, chăm chú nhìn sườn mặt cô: "Anh cũng giải quyết được chỗ còn thiếu."

Hứa Thanh San gật đầu, không thích ứng lắm với bầu không khí đột nhiên xa lạ này, cô há miệng toan cất lời thì hắn lại lên tiếng: "Phòng trưng bày của Quan Hoài cũng thiếu tranh mô phỏng, nhưng anh không tìm cậu ấy."

Hứa Thanh Sơn ngoảnh đầu nhìn sang, đôi mắt đen nhánh ấy vừa trong vừa sáng như thể giăng đầy những ngôi sao. Cô thoáng ngẩn người, cong khóe môi: "Vì em hay vì lý do khác?"

Cô chỉ thuận miệng hỏi, chứ không cảm thấy bản thân có vị trí gì trong lòng hắn, chung quy tính ra thật sự quen nhau vẫn là bắt đầu từ lần chạm mặt này.

"Giữa bạn bè không thể dính dáng đến bất cứ lợi ích kinh tế nào." Hứa Thanh Sơn vén mí mắt, bàn tay gác trên sofa vô thức thu thành nắm đấm, mu bàn tay nổi rõ mạch máu và gân xanh, hắn muốn cho cô biết nguyên nhân thực sự, nhưng lời tới bên miệng lại nuốt xuống: "Tụi anh còn là anh em tốt."

"Khụ khụ..." Hứa Thanh Sơn bị sặc nước miếng, cô bật ho sặc sụa.

Hứa Thanh Sơn đặt tay lên lưng Hứa Thanh Sơn, nhẹ nhẹ vuốt xuôi cho cô: "Dạ dày còn đau không?"

Cơn ho dịu bớt, cổ họng dễ chịu hơn, Hứa Thanh Sơn nhỏ viên kẹo xylitol ra, cúi người, vươn tay nâng cằm hắn lên.

Ngắm nghía Hứa Thanh Sơn một chốc, tay cô trượt xuống, dừng trên yết hầu nhô lên của hắn, giọng điệu ngả ngớn: "Anh em tốt biết quan hệ của anh với em không? Hôm ấy anh ta vốn dĩ định thổ lộ với em, sau đấy đột nhiên đổi ý, điều đó có liên quan đến anh phải không?"

Cô không vội gả, chỉ lo làm sao cười được một chàng rể về nhà, hắn rằng hắn đã nghe Bành Văn Tu nói qua.

Nếu hắn nói chuyện này cho Quan Hoài, với tính cách của Quan Hoài, quả thực sẽ chạy như bay.

"Anh không lảm chuyện thế." Hứa Thanh Sơn đành mặt phủ nhận, trong mắt lộ vẻ không vui. Tất nhiên có liên quan đến hắn rồi, biết Quan Hoài còn chưa tỏ tình nên hắn không muốn để Quan Hoài với cô bên nhau đấy.

Bầu không khí có một thoáng yên lặng.

Hứa Thanh Sơn hừ một tiếng, bẹo má Hứa Thanh Sơn, dựa cả người vào ngực hắn, biếng nhác nói: "Giải thích về chuyện Du Hiểu đi, giờ em lại muốn nghe!"

Hứa Thanh Sơn thầm thở phào nhẹ nhõm, ôm Hứa Thanh Sơn, nhớ kỹ lại những chi tiết hồi qua lại với Du Tinh. Từ trường tiểu học đến dạy tình nguyện về, họ bắt đầu sống chung, khoảng một tháng sau thì Du Tinh dẫn Du Hiểu tới gặp hắn.

Khi đó, Du Hiểu vẫn đang học cấp ba, một cô bé sáng sủa, hắn cũng không để ý mấy.

Trong bữa ăn, Du Tinh đi toilet, hành vi của Du Hiểu bỗng trở nên táo bạo, không chỉ ngồi sát hắn mà còn định cưỡng hôn hắn.

Kể từ đấy, hắn rất không thích Du Hiểu, cũng đề nghị với Du Tinh lúc hẹn hò cố gắng đừng dẫn Du Hiểu theo.

Du Tinh không cảm thấy có gì không ổn, Du Hiểu nhơn nhơn chẳng sợ, chỉ cần vắng mặt Du Tinh thì sẽ táy máy tay chân với hắn.

Sau nữa, Du Hiểu thi đỗ đại học, đi học ở nơi khác, sự việc mới xem như dừng lại.

Năm ấy, Du Hiểu học năm thứ hai, Hứa Thanh Sơn bắt đầu với dự án chùa Khai Thiện, rất ít khi ở thành phố B, nửa năm trước khi Du Tinh đưa ra chuyện đi đăng ký kết hôn, hắn cũng chưa về lần nào.

"Cho nên Du Hiểu nói, Du Tinh có thai, anh biết ngay không phải của mình?" Hứa Thanh Sơn ngắt lời, lấy làm khó hiểu: "Rốt cuộc Du Hiểu làm vậy vì cái gì?"

"Được chiều thành hư. Hễ Du Tinh có thì cô ta đều muốn." Hứa Thanh Sơn cau mày: "Không cho thì cướp, thủ đoạn quyết liệt."

Du Hiểu tìm hắn thổ lộ không chỉ một, hai lần. Trưa nay, nếu là cô ta đến thì trong nhà chắc chắn lộn tung.

Có lẽ kiêng dè Hứa Thanh Sơn là cấp trên nên Du Hiểu mới không tới.

"Hôm đó cô ta ở lại là tính "thịt" anh à?" Hứa Thanh Sơn dờ khóc dờ cười. Các cô gái bây giờ thẳng thắn bạo dạn thật đấy, có phải mình càng sống càng tụt hậu không?

Hứa Thanh Sơn nhéo eo Hứa Thanh Sơn, sầm mặt: "Biết cô ta chưa đi, anh vào trong làng ở. Quay về cũng không hề giáp mặt cô ta."

"Tin anh! Có điều cô gái nhỏ này sắp gây ra rắc rối to. Cô ta đem bản kế hoạch của em đưa cho đối thủ cạnh tranh với Civic, em đang thu thập bằng chứng chuẩn bị khởi kiện cô ta." Hứa Thanh Sơn ngồi dậy, càng cảm thấy màn phản bội của Du Tinh năm đó là do một tay Du Hiểu đạo diễn.

Bụng dạ này cũng không biết đã xem bao nhiêu phim cung đấu.

"Nhận một bài học cũng tốt!" Hứa Thanh Sơn dừng dừng.

Hứa Thanh San làm ồ trong lòng hấn một lúc, thấy dạ dày không đau nữa, cô ngồi dậy, xách túi lên lầu.

Trên Hứa Thanh San có hai chị gái, có lẽ tuổi tác xêm xêm nhau nên hai chị chưa bao giờ nuông chiều cô, lần nào cũng bắt nạt cô ghê gớm.

Hứa Thanh San thật sự không tài nào đồng cảm được với tâm lý của Du Hiểu.

Tắm xong, đêm đã khuya, nằm trên giường lướt Weibo, không nhin nổi cô lại đăng một bức ảnh kèm status: Cách xa nền văn minh.

Bài đăng lên, vô số tin nhắn riêng gửi tới, số lượng chuyển tiếp cũng kinh người.

Liếc số lượng fan, phát hiện đã sắp hai triệu, Hứa Thanh San quả thực giật mình.

Hôm ấy về, cô chăm chỉ chụp lại những phong cảnh nhìn thấy trên đường, con đường ấy hiểm trở ngoài sức tưởng tượng của cô, thôn làng hai bên nghèo xơ xác đến nỗi gần như không tìm được từ ngữ nào thích hợp để miêu tả.

Cả chặng đường dài thế mà chỉ có duy nhất một ngôi nhà mái bằng xây gạch đỏ là tươi tươi chút, còn lại không phải nhà xây bằng đá thì cũng là nửa đá, nửa tường đất.

Hứa Thanh San chọn một vài tin nhắn riêng để trả lời, nhớ ra chuyện từng nói muốn quyên tặng nhạc cụ cho trường tiểu học, cô thoát khỏi Weibo, gọi điện thoại cho Tống Bảo Ninh.

Bố Tổng có một cửa hàng chuyên bán nhạc cụ, còn là đại lý của công ty nhạc cụ nước ngoài có thương hiệu.

Tổng Bảo Ninh vẫn chưa ngủ, nhưng cổ họng khàn tới nỗi chừng như không nghe rõ cô ấy nói cái gì. Hứa Thanh Sơn hỏi thăm giá cả các loại nhạc cụ rồi cúp máy, gửi danh sách cho Tổng Bảo Ninh qua Wechat.

Lúc Hứa Thanh Sơn đang trả lời tin nhắn thì cửa phòng thành linh bị mở ra, Hứa Thanh Sơn mặc đồ ngủ bước vào, quăng bao thuốc và bật lửa lên tủ đầu giường, ngang nhiên vén chăn chui vào nằm cạnh cô.

Hứa Thanh Sơn liếc hắt, vênh khẻ môi: "Về phòng anh đi!"

"Không về!" Hứa Thanh Sơn quay sang ôm lấy eo cô, giọng điệu đường hoàng: "Sáng mai phải đi rồi, có về cũng sau nửa tháng nữa."

Lòng Hứa Thanh Sơn nhộn nhạo, nghĩ đến chuyện hắt muốn sửa cầu, cô thuận miệng thăm dò: "Tại sao anh phải bỏ tiền ra sửa cầu, rải đường?"

"Lúc Du Tinh với anh cãi nhau, đã đẩy anh một cái, anh rơi khỏi cây cầu gỗ, bị chuột rút không lên được, là ông hiệu trưởng cùng mấy học sinh cứu anh lên, kết quả ông ấy không lên được." Giọng Hứa Thanh Sơn khàn đi.

Hứa Thanh Sơn thoáng ngẩn người.

"Mong muốn lớn nhất của ông ấy là hy vọng trường tiểu học có thể giống như trường tiểu học trong thành phố, có đường chạy, có sân bóng rổ và sân bóng đá." Hứa Thanh Sơn ngồi dậy, lấy điều

thuốc đưa lên miệng, châm lửa: "Vào mùa hè, con sông ấy hết sức nguy hiểm, đường ra khỏi thôn lại cực kỳ khó đi."

"Anh đang trả nợ?" Hứa Thanh Sơn bỗng không biết nên nói gì.

Nếu là cô, có lẽ cũng sẽ làm thế.

"Xem như vậy đi!" Hứa Thanh Sơn nhả khói thuốc, thoáng nhìn màn hình di động của cô, sau đó đứng dậy đi ra ngoài. Lát sau, hắn trở lại, điều thuốc trên tay đã không còn.

Đúng lúc Tống Bảo Ninh nhấn lại, Hứa Thanh Sơn nhìn số tiền, bảo cô ấy ngày mai thông báo cho nhân viên cửa hàng đóng gói những thứ trong danh sách lại, rồi chuyển tiền qua.

"Ngủ đi, mai em còn phải đi làm." Hứa Thanh Sơn tắt điện, ngoan ngoãn ôm lấy cô, không nhúc nhích.

Hứa Thanh Sơn bị hắn chọc cười, mới đầu chỉ run run bả vai, cười không ra tiếng, sau đó thật sự không kiềm nổi nữa, cô bật cười ha ha.

Không phải hắn đầu gối quá đấy chứ?

"Ngủ đi!" Hứa Thanh Sơn chặt eo cô, buồn bực nói: "Cười nữa thì khỏi ngủ luôn đấy!"

Hứa Thanh Sơn dần thôi cười, trở mình đưa lưng về phía hắn: "Ngủ ngon!"

"Ngủ ngon." Dây thần kinh căng thẳng của Hứa Thanh Sơn thả lỏng bớt, đôi mắt ẩn trong bóng tối viết đầy vẻ bất đắc dĩ.

Một đêm không mộng寐, sáng ra Hứa Thanh San thức giấc, chỗ bên cạnh đã trống không, chẳng còn sót lại chút độ ấm nào.

Thay quần áo, trang điểm xong, cô xuống lầu, bữa sáng đã bày trên bàn ăn, không biết Hứa Thanh Sơn đi lúc mấy giờ, không ngồi máy bay mà lái xe đi.

Ăn xong, cô tới công ty, lại sớm hơn ngày thường mấy phút. Lữ Giai Âm cũng đến sớm. Hứa Thanh San dò hỏi về tình hình của công ty đối thủ, những người khác cũng lục tục tới.

Dừng chủ đề, Lữ Giai Âm ném cho Hứa Thanh San một ánh mắt sâu xa rồi quay về bộ phận nghiệp vụ.

Hứa Thanh San xử lý xong công việc trong tay, vốn định đi xem camera, ngẫm nghĩ Du Hiểu đã dám làm vậy, chắc chắn sẽ không mang tài liệu gốc trong công ty đi, vì thế cô liền thôi.

Số liệu và mô hình trong bản kế hoạch ấy hầu hết đều có ký hiệu đặc biệt của cô, trừ phi đối phương làm lại một phần khác, bằng không cô kiện tới cùng.

Bận rộn đến giờ nghỉ trưa, Hứa Thanh San đến thẳng cửa hàng của bố Tổng.

Các thứ đã được đóng gói, liên lạc với mấy công ty vận chuyển, bên kia kiểm tra địa chỉ, đều tỏ ý chỉ có thể đến huyện, phải tự dỡ hàng.

"Gửi gì vậy?" Hứa Thanh Sơn đang đi đường, giọng nói hơi khàn: "Em ăn cơm chưa? Đừng để lại đau dạ dày, thuốc cho em để cả trong hòm thuốc, khó chịu thì nhớ uống đấy!"

"Gửi mấy món đồ để anh lại nợ em tiếp ấy mà." Đáy lòng Hứa Thanh San ảm áp, khoe môi không khỏi nhướn lên: "Chú ý an toàn!"

Vốn định cho hấn biết, đến lúc đó có thể cô cũng đi, ngấm một tẹo lại thôi, niềm vui bất ngờ thì phải vừa vui vừa bất ngờ mới hay.

Bên tai yên lặng, hồi lâu, giọng hấn mới vang lên: "Được."

Hứa Thanh San cười, gác máy, quay lại công ty.

Chiều thứ Năm, một số tài khoản Wechat công chúng của công ty kinh doanh phát những đoạn phim ngắn đã phối âm thanh xong, cùng những bài viết rất có tình cảm động.

Weibo của quỹ từ thiện và mấy trang web đồng loạt phát video, Hứa Thanh San chuyển tiếp và giải thích nguồn gốc những bức ảnh đăng trước đó, Tô Nhiễm cũng share theo sau, dưới bài share của Tô Nhiễm, không ít các ngôi sao cùng tài khoản marketing cũng chuyển tiếp theo.

Có hiệu ứng của ngôi sao, sức nóng của đoạn phim ngắn trên mạng tiếp tục tăng cao, nhất là trong vòng tròn bạn bè.

Đến 10 giờ tối, sau khi xử lý, số dư tài khoản của quỹ từ thiện hiển thị, chỉ ngắn ngủi vài tiếng, số tiền quyên góp thông qua các kênh đã lên tới hơn ba triệu (~ 10 tỷ VND).

Nhiều hơn so với cô mong đợi, thực tế còn cao nữa.

11 giờ, Weibo của quỹ tuyên bố, sáng thứ Sáu, lô bàn ghế đầu tiên sẽ được gửi từ tỉnh, muộn nhất là buổi trưa có thể đến huyện.

Toàn thể bộ phận kế hoạch tăng ca, dán mắt vào các số liệu, theo dõi và phân tích, kịp thời điều chỉnh chiến lược.

Thấy đã sắp 12 giờ, xuất hiện một bài viết với những nghi vấn của "người mập mờ biết rõ tình hình", chỉ ra đoạn phim được gián dụng, đồng thời đăng những bức ảnh chụp đường bê tông với biển báo ngã tư rất rõ ràng.

Hứa Thanh San khoanh tay, lạnh lùng nhìn Du Hiểu qua vách ngăn thủy tinh, đang ngồi ở chỗ của mình vui đầu làm việc. Miệng cô nhếch lên một độ cong mỉa mai.

(Tác giả: Đã nhận được hợp đồng xuất bản của 9527, có điều số chữ bị cắt giảm, chỉ giữ lại phần của Tiêu Trì và Kiều Mộ. Ngoại truyện về bạn nhỏ Tiêu Trì Mộ và phiên ngoại của Trương Dương với Hoàng Viện sẽ đăng trên Weibo. Xong bộ này thì bắt tay vào viết. Số chữ quyển này cũng sẽ không dài lắm, nhiều nhất là 200 000.

Có người đẹp cảm thấy tình cảm của em gái Thanh San đối với thầy Hứa đến quá đột ngột, đây thật sự là lỗi của Tam Tổ, em gái Thanh San không rung động trái tim lắm, cô ấy chỉ muốn "đi qua thận chứ không đi qua tim".

Rất nhiều người đẹp đọc truyện này là vì theo 9527 trước đó, thật sự cảm ơn sự yêu thích của các bạn. Hôm nay phần khởi, "tán lộc" một phen, hy vọng mỗi bạn đều được như mong muốn, ngày nào cũng vui vẻ.)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 19: Thiếu Một Món

Đứng một lúc, Phương Minh Hải gõ cửa bước vào, rõ ràng là không kịp trở tay trước tình huống này. Từ chi tiết đến độ rõ nét trên ảnh chụp, xuất phát từ một trong số nhân viên đi quay cùng lần trước.

"Không sao, cậu liên lạc với những tài khoản marketing có mối quan hệ hợp tác tốt với chúng ta và chưa share đoạn phim, đẩy bài viết chất vấn kia lên cho thật "hot" vào." Hứa Thanh San vỗ vai Phương Minh Hải, quay đầu cảm di động của mình: "Tôi đi gặp phó tổng Chung, cậu cứ làm như lời tôi nói là được."

Phương Minh Hải chẳng hiểu mô tê, gật đầu, rầu rĩ lui ra.

Hứa Thanh San mở cửa ra khỏi phòng, đi ngang qua Du Hiểu, cô cố tình dừng bước, cúi xuống nhìn chằm chằm màn hình của cô ta, giọng điệu chuyện gẫu: "Hai hôm nay trợ lý Du tích cực quá, đợi dự án này kết thúc, tôi sẽ bảo phó tổng Chung ghi công đầu cho cô đấy."

Sống lưng Du Hiểu cứng đờ, còn chưa mở miệng, bả vai đã nặng trĩu, nghe thấy tiếng cười thản nhiên của Hứa Thanh San: "Cố lên!"

Ngoảnh đầu, Hứa Thanh San lấy tay khỏi vai Du Hiểu, một mùi nước hoa nhàn nhạt phả vào mũi cô ta, bên tai chỉ còn sót lại tiếng giày cao gót cộp cộp giẫm trên sàn nhà.

Du Hiểu liếm môi, lòng bàn tay ẩm ướt, nhanh chóng cầm di động chạy vào phòng vệ sinh.

Nghe thấy tiếng cô ta rời đi, Hứa Thanh San thoáng ngừng bước, cong khốe môi, lộn lại chỗ ngồi của Du Hiểu, thấp người bấm chuột mấy cái, bình tĩnh chụp ảnh, sau đó khôi phục lại giao diện trước khi cô ta rời chỗ ngồi, thong dong đứng thẳng lên, đi tới gõ cửa phòng làm việc của Chung Thành.

Chung Thành là đàn anh khóa trên của Hứa Thanh San thời đại học, khoa chính quy, khác hệ, nhưng lại học thạc sĩ cùng chuyên ngành.

Ban đầu cô từ thủ đô về đây cũng xem như là nhận lời mời của anh. Có điều đồng nghiệp công ty không biết, họ không chỉ là cấp trên cấp dưới, mà quan hệ riêng tư cũng rất tốt.

Năm ngoái, kể từ sau khi ly hôn, Chung Thành vẫn độc thân, cho nên có khá nhiều lời đồn đại về cô và anh, hơn nữa còn chẳng dễ nghe.

"Vào đi!" Chung Thành ngẩng đầu khỏi màn hình máy tính, vẻ mệt mỏi trên mặt không che giấu nổi: "Sắp xong chưa?"

"Chưa đâu, cho anh xem cái này trước." Hứa Thanh San đẩy cửa đi vào, tiện tay đóng lại, rồi đưa điện thoại của mình cho Chung Thành, nhón chân ngồi lên bàn làm việc của anh.

Những chứng cứ trong này bao gồm đối thoại giao dịch trên máy tính của Du Hiểu chưa kịp gửi đi, số liệu khác là do Hứa Thanh San tìm người thu thập, hợp lý hợp pháp, chỉ cần công bố ra ngoài, thì

Hàn Nhất Minh không chỉ kiện Du Hiểu mà còn khiến cho cô ta bồi thường tổn thất.

Chung Thành nheo mắt, biết Hứa Thanh San tức giận không nhẹ. Anh đứng dậy kéo cửa chớp của vách kính xuống.

Ngồi lại, anh cảm di động của Hứa Thanh San, cúi đầu xem một lúc, trán nổi gân xanh: "Em biết rõ là cô ta còn sắp xếp người "đẩy" bài viết ném đá của cô ta lên?"

"Như thế mới chân thực." Hứa Thanh San híp mắt, khuôn mặt lộ nụ cười xấu xa: "Không phải tất cả các cô gái nhỏ đều ngây thơ đáng yêu đâu, lần trước đi công tác, cô ta không về cùng chúng ta, ấy là đi thông báo với người khác đấy."

Chung Thành sầm mặt, duỗi tay nhắc điện thoại bàn lên: "Công ty sẽ không giữ lại người như vậy."

Hứa Thanh San vươn tay đè xuống, giọng điệu lạnh lạnh: "Không vội! Dù không phải cô ta, cũng sẽ có người khác nhảy ra chất vấn, phải cái độ tin cậy không cao thôi. Anh coi như không biết chuyện này, đợi dự án quỹ từ thiện kết thúc hẵng nói."

Chung Thành lấy tay về, nặng nề dựa vào lưng ghế, đổi đề tài: "Chờ bận xong đợt này, gọi Bảo Ninh, anh em mình cùng ăn bữa cơm."

"Cô ấy ly hôn rồi." Hứa Thanh San cười tí mắt, lấy di động của mình về, nhanh nhẹn đứng lên đi ra ngoài: "Anh có thể đợi đám cưới tiếp theo của cô ấy. Tất nhiên, anh cũng có thể tiếp tục hưởng thụ cô gái nhỏ mang theo mục đích nhào vào lòng."

Mặt Chung Thành biến sắc, lời tới bên miệng lại nuốt vào, trong đầu toàn câu nói ban nãy: "Cô ấy ly hôn rồi!"

Bảo Ninh đã ly hôn...

Hứa Thanh San quay lại phòng làm việc của mình, sức nóng của việc quên góp dần dần giảm xuống, thời gian cũng đã qua rạng sáng.

Thu dọn một lượt, mở cửa đi ra, cô vỗ vỗ tay tuyên bố kết thúc tăng ca, mời mọi người đi ăn khuya.

Chung Thành vắt áo khoác âu phục trên cánh tay, lạnh mặt, xua tay ý bảo mình không đi.

"Còn ai không đi không?" Hứa Thanh San nâng cổ tay thoáng nhìn đồng hồ, tầm mắt lướt qua mặt Chung Thành, dừng trên mặt Du Hiểu.

Kỳ thật, cô rất rò mò, Du Hiểu có thể điên đến mức nào.

"Em cũng không đi!" Du Hiểu đứng dậy, cúi đầu dọn dẹp bàn làm việc của mình, dáng vẻ nhã nhặn ngoan ngoãn.

"Những người còn lại đi với tôi nào!" Hứa Thanh San nhoẻn cười, đúng lúc di động có tin nhắn, liếc mắt, nụ cười trên mặt không ngừng lan rộng.

Đầu gối Hứa Thanh Sơn kia gửi tin nhắn giục cô đi ăn gì đi, đừng uống rượu. Hấn biết tối nay cô phải làm thêm giờ, có lẽ tín hiệu ở trường tiểu học không tốt, lâu như vậy mới gửi được tin nhắn tới.

Cả nhóm đi xuống lầu, Chung Thành vẫn giữ phong độ, đưa Du Hiểu về. Đám người còn lại chen chúc trên hai xe, lên đường đi ăn khuya.

Sáng thứ Sáu, độ hot của bài viết chất vẫn tiếp tục tăng cao, làm lu mờ đoạn phim được phát tối qua. Tràn ngập trên internet nào thì nói là đã được cắt nối biên tập, nào là lừa tình, dàn dựng, vô số cư dân mạng đã quây góp tiền nhao nhao yêu cầu hoàn trả.

Bạn bè trên vòng tròn đã quây góp thậm chí còn muốn cùng nhau kiện quỹ từ thiện lừa đảo.

Hứa Thanh San vừa vào phòng làm việc đã bị Hàn Nhất Minh gọi qua, bảo cô ép cơn sóng gió này xuống càng nhanh càng tốt. Người của quỹ từ thiện cũng tới đây từ sáng, yêu cầu cô đưa ra phương án khắc phục ngay lập tức.

"Cách thì không phải không có, đừng sốt ruột, còn chưa tới thời khắc bùng nổ." Hứa Thanh San ung dung lấy phương án tiếp theo đã được làm gấp suốt đêm qua ra, nhẹ nhàng đẩy qua: "Chờ xem kịch đi!"

Rời khỏi văn phòng của Hàn Nhất Minh, cô bàn giao công việc cho cấp dưới, bảo Phương Minh Hải đặt vé máy bay.

Theo kế hoạch, sáng nay, đoàn xe chở lô bàn ghế và sách vở đầu tiên, bao gồm cả đồ dụng học tập sẽ xuất phát từ tỉnh.

11 giờ, Hứa Thanh San, Phương Minh Hải, cùng người phụ trách quỹ từ thiện xuống máy bay một cái liền vào thành phố để tập hợp với đoàn xe. Bài viết ném đá kia đã kéo theo sự nghi ngờ của các

phương tiện truyền thông, gần hai mươi phóng viên đòi đi cùng để vạch trần sự thật.

Hứa Thanh San ngậm miệng không đề cập đến việc đoạn phim có phải làm giả hay không, chỉ có một yêu cầu phát trực tiếp toàn bộ chuyến đi này.

Đoàn xe khởi hành từ tỉnh, đến huyện đã là 3 giờ chiều.

Trên đường xóc nảy mấy tiếng đồng hồ, các phóng viên kia kêu than dậy Trời dậy Đất, vừa xuống xe liền ào ào đăng Weibo bày tỏ sắp đi tong cái mạng già.

Mà cư dân mạng xem trực tuyến lần phát sóng trực tiếp này còn nhiều hơn cả số lượng người quên góp tối qua.

Hứa Thanh San để Phương Minh Hải đi cùng các phóng viên kia, tranh thủ thời gian ra ngoài gọi điện thoại cho Hứa Thanh Sơn. Nhạc cụ cô gửi đã tới huyện hôm qua, lúc này hẳn rằng hẳn cũng đang ở đây.

Điện thoại kết nối, Hứa Thanh San hỏi Hứa Thanh Sơn đang ở đâu, rồi mỉm cười cúp máy, quay lại tìm Phương Minh Hải báo một tiếng, sau đó đi ra bắt xe ôm, chạy thẳng đến điểm nhận hàng.

Đến nơi, toàn bộ số nhạc cụ kia đã được chuyển lên xe, Hứa Thanh Sơn đang đứng cạnh xe hút thuốc, vẻ buồn phiền nhuộm đầy chân mày khóe mắt.

Hứa Thanh San nhướn môi, gọi điện thoại cho hắn, tỏ vẻ quan tâm: "Anh xem danh sách chưa, có thiếu món nào không?"

"Thiếu một món." Hứa Thanh Sơn cau mày: "Bên vận chuyển đang tìm."

Nụ cười trên môi Hứa Thanh Sơn dần nở rộ, cô "ừ" một tiếng, khẽ khàng chậm rãi tiến lại gần.

Hứa Thanh Sơn chưa gác máy, nét mặt sốt ruột.

Đến bên Hứa Thanh Sơn, Hứa Thanh Sơn dừng bước, duỗi một cánh tay kéo hắn qua, kiễng chân hôn lên khóe môi hắn: "Món quà cuối cùng ở đây này!"

Hứa Thanh Sơn nghịch mặt, tiếp đây ôm luôn lấy eo Hứa Thanh Sơn, khó giấu nổi phần thích, lấp kín môi cô.

Biết rõ những trò này là do cô làm, nhưng đáy lòng vẫn cảm động rồi tỉnh rồi mù.

Hôn xong, Hứa Thanh Sơn đẩy hắn ra, thở hào hển: "Đoàn xe đưa bàn ghế tới, ăn cơm xong thì lên đường. Tối em tìm anh."

"Được!" Hứa Thanh Sơn ôm cô, không nỡ buông: "Tối qua em không ngủ à?"

Khí sắc của cô không tốt lắm, dưới hốc mắt lộ rõ thâm quầng.

"Thức đến nửa đêm." Hứa Thanh Sơn cong khóe môi, cười toe, đẩy hắn ra: "Em đi đây!"

Hứa Thanh Sơn bắt trượt, trơ mắt nhìn cô ngồi lên xe máy, nhanh như chớp hòa vào dòng xe cộ. Đuổi theo vài bước, cô đưa lưng về phía hắn, vẫy vẫy tay với dáng vẻ phóng khoáng.

Hứa Thanh Sơn mò bao thuốc, lấy một điếu đưa vào miệng châm, rít một hơi, từ từ nhếch khóe môi.

Hứa Thanh San trở lại nhà hàng đoàn xe dừng cơm, ăn tạm chút gì đó rồi lên xe lần nữa.

Từ trên tỉnh tới đây có một đoạn đường cao tốc, tình trạng xem như cũng tốt. Quãng đường còn lại thì không biết bao nhiêu phóng viên có thể kiên trì đi hết.

Ra khỏi thị trấn huyện, Trời đổ mưa nhỏ, tầm nhìn dần thấp, đường xá cũng càng lúc càng khó đi. Tín hiệu phát trực tiếp không ổn định, Hứa Thanh San bảo Phương Minh Hải đăng nhập tài khoản Wechat công khai của công ty, tiến hành livestream, cô cũng tiếp tục cập nhật trên Weibo.

Sau khoảng một phần ba hành trình, vài phóng viên bắt đầu say xe, nên đành dừng lại.

Nghỉ ngơi chốc lát rồi lên đường, phóng viên trên xe trông thấy đá lở thì nói thế nào cũng không chịu theo tiếp điểm nóng này.

Hai mươi phóng viên cuối cùng chỉ còn lại một nửa bằng lòng đi tiếp.

Ngày mưa, đường càng nguy hiểm hơn so với khi trời nắng, Hứa Thanh San cũng sợ chết nhưng không thể không đi hết hành trình.

Danh tiếng của quỹ từ thiện không thể bị phá hủy trong tay cô, điều này sẽ ảnh hưởng tới hình ảnh và thành tựu của công ty, cũng sẽ ảnh hưởng đến cuộc đời sự nghiệp sau này của cô.

Đi được hai phần ba chặng đường, lại gặp phải đá rơi, đoàn xe buộc phải dừng để xuống dọn dẹp.

Lần này, những phóng viên còn lại đều không dám xuống. Hứa Thanh San và người phụ trách quỹ từ thiện xuống xe, cùng các tài xế chuyển đá rơi đi, nhân tiện chụp rất nhiều ảnh.

Lên đường lần nữa, tín hiệu 4G đã mất hoàn toàn, đoàn xe di chuyển chậm rì rì như trâu già kéo cối xay. Cuối cùng xuống núi, trong xe đầy mừng rỡ.

Hứa Thanh San dựa vào lưng ghế, cầm di động soạn tin tức văn bản. Đi tầm hai tiếng đồng hồ, đoàn xe lại dừng, các phóng viên xuống xe, đứng trước ngã ba đường bê tông, mở đèn flash chụp ảnh, hiếm khi cả đoàn đều giữ im lặng.

Thuận lợi đến được trường tiểu học, Trời đã tối hẳn, y như lần trước đến đây. Trước những câu hỏi trên mạng, người đại diện nhìn vào ống kính phát sóng trực tiếp bị dừng hình ảnh liên tục, tỏ vẻ rất rộng lượng, không bận tâm, đồng thời hy vọng từ thiện càng minh bạch, công khai hơn.

Các phóng viên đi theo lục tục đăng Weibo, Wechat, chứng thực không có chuyện dàn dựng. Cư dân mạng phản ứng sôi nổi, và xuất hiện một làn sóng quyên góp mới.

Hứa Thanh San kết thúc cuộc gọi với Chung Thành, trao đổi bằng ánh mắt với Phương Minh Hải, rồi đi qua dọn dò một lượt, sau đấy cầm laptop rời khỏi phòng học bố trí cho họ, sẽ sàng đi tìm Hứa Thanh Sơn.

Hắn không ở ký túc xá.

Nâng tay nhìn đồng hồ, cô xoay gót đi ra ngoài cổng trường đợi. Đứng đến lúc hai chân tê rần, trên vai ướt đẫm nước mưa thì xa xa mới lóe lên hai chùm ánh sáng trắng.

Xe dừng lại bên cạnh Hứa Thanh San, cô mở cửa ghế phụ, ngồi vào trong, cong khốe môi: "Quà lớn như vậy, anh tính cảm ơn em thế nào?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 20: Không Được Bóc Bầy Giờ

Hứa Thanh Sơn đưa mắt sang, quét một vòng trên mặt Hứa Thanh San, rồi dừng phía chính diện, từ từ lái xe vào sân trường, nhếch miệng cười, không lên tiếng.

Một dãy xe đỗ trên sân thể dục, hần thoáng nhìn qua, giẫm chân ga lái thẳng tới trước cửa phòng học.

Hứa Thanh San ngoẹo đầu, mượn ánh đèn xe yếu ớt hắt vào, híp đôi mắt hoa đào hấp dẫn nhìn hần chăm chăm. Cô nhoẻn cười, cũng không nói lời nào.

Dừng xe, tắt máy, Hứa Thanh Sơn tháo dây an toàn, nghiêng người sang ôm bả vai Hứa Thanh San, kéo cô về phía mình, cúi đầu hôn đôi lông mày cô, khàn giọng: "Em muốn anh cảm ơn thế nào?"

Hứa Thanh San ngửa mặt, hé miệng, nụ hôn của hần liền đáp xuống, nóng bỏng như lửa.

Sau một nụ hôn, hần nhéo má cô, mở cửa đi xuống, mở cửa ghế sau, bắt đầu khuôn nhạc cụ xuống.

Hứa Thanh San ổn định nhịp thở, để laptop lại trên xe, cũng mở cửa bước xuống. Chân cô có phần mềm nhũn, đứng ở mái hiên một chốc mới tiến lên giúp một tay: "Các giáo viên khác đều đi nhận phòng vắng rồi, không biết định trả lời tới khi nào."

"Không lâu lắm đâu, mấy năm nay rất nhiều tổ chức từ thiện tới đây. Mọi người chai lì cả rồi." Trên vai Hứa Thanh Sơn khiêng một chiếc hộp to tướng, dưới nách kẹp một cái, hấn bước nhanh vào hàng hiên, duỗi chân mở cửa phòng học.

Bên trong không bật đèn, hấn mò mẫm xếp mấy cái hộp vào chỗ trống cạnh bục giảng, rút di động ra bật đèn flash, vòng qua bục giảng lấy cái chậu nhựa trắng chỉ còn một nửa, tiện tay úp lên điện thoại.

Ánh sáng dần lan tỏa, bốn phía tức thì trở nên rõ nét. Hứa Thanh Sơn cởi áo khoác ném lên bục giảng, quay gót đi ra ngoài.

Hứa Thanh Sơn vào theo, đặt nhạc cụ trên tay xuống, liếc Hứa Thanh Sơn, không nhin nổi cười: "Sao anh không đi nhận phỏng vấn?"

Bóng dáng đã đi tới trước cửa rõ ràng dừng lại, giọng điệu lạnh nhạt: "Em muốn phỏng vấn anh?"

Hứa Thanh Sơn nghẹn họng, lườm Hứa Thanh Sơn một cái, bước lại gần, sờ soạng thắt lưng hấn, vênh cằm đắc ý.

Cô đã mua đàn organ, guitar, bass, bộ trống, còn mua cả kèn trumpet, saxophone, harmonica và violin, cùng một số nhạc cụ dân tộc. Ban đầu, đàn piano cũng nằm trong kế hoạch, nhưng suy xét đến việc khó vận chuyển quá, nên đành thôi.

Chuyển xong tất cả nhạc cụ, cuộc phỏng vấn bên kia cũng đúng lúc kết thúc. Hứa Thanh Sơn rút một gói khăn ướt trong túi quần ra, lau sạch tay, nhấc cái chậu nhựa úp trên điện thoại lên, tắt đèn flash, tức thì tối thui.

"Tắt đi làm gì?" Hứa Thanh San vừa dứt lời, liền bị hấn túm lấy cánh tay, lưng đụng phải bảng đen, cần đầu xương bướm trên lưng, đầu cô va vào lòng bàn tay hấn, được đệm, nên không đau lắm.

Hứa Thanh San không nhìn rõ mặt Hứa Thanh Sơn, nụ hôn của hấn rơi xuống tới tấp, dịu dàng mà ngang ngược.

Ngoài cửa sổ, mưa nhỏ tí tách rơi không ngớt, có giáo viên đi ngang qua cửa, trông thấy xe của Hứa Thanh Sơn, hình như dừng chân, tiếng nói chuyện truyền tới rõ mồn một: "Thầy Hứa về rồi, xem ra trên đường không gặp nguy hiểm. Mọi người đi ngủ cả thôi, sáng mai còn làm việc."

Trong bóng tối, Hứa Thanh Sơn dừng lại, lòng bàn tay dán lên eo cô, trượt xuống, kéo cả quần ngoài quần trong theo, người hấn cũng chậm chậm ngồi xổm xuống.

Hứa Thanh San không khỏi run rẩy, cắn chặt môi, lưng áp sát bảng đen, sợ những giáo viên kia mở cửa vào, không dám thở mạnh.

"Lần này không biết ông Hứa lên huyện mang cái gì về, mai hỏi xem sao." Một giọng nói khác vang lên.

Đôi giày thể thao bị cởi ra, không rõ Hứa Thanh Sơn lót gì vào lòng bàn chân Hứa Thanh San, đoạn từ từ đứng dậy, áp lồng ngực qua, nhẹ nhàng vén áo lót của cô lên. Hấn phủ kín môi cô, không cho cô bất cứ cơ hội phát ra tiếng nào.

"Anh ấy không nói, chắc hấn là đồ mua cho học sinh thôi."

"Dù sao cũng chẳng phải đi đón vợ. Nghe nói ông Hứa vẫn còn độc thân đấy."

Cuộc trò chuyện bên ngoài vẫn đang tiếp tục, nói đến đời sống riêng tư của Hứa Thanh Sơn giọng mấy giáo viên kia rõ ràng nhỏ bớt, hình như cũng sợ bị nghe thấy. Toàn thân Hứa Thanh Sơn toát mồ hôi, thở dốc. Tay của Hứa Thanh Sơn đi xuống, xâm nhập không hề báo trước, cổ họng hắn trượt ra tiếng thì thào trầm khàn: "Đừng lên tiếng..."

Hứa Thanh Sơn há mồm cắn Hứa Thanh Sơn, khuôn mặt ẩn trong bóng tối như rơi vào nước nóng, vừa bỏng vừa nóng, tim đập thình thịch.

Bên ngoài lại có giọng nói bay đến: "Có bạn gái rồi, trong đoàn tới lần trước ấy. Có một người là bạn gái anh ta, tôi trông thấy cô ấy từ trong phòng anh ta đi ra."

"Không phải chứ...!"

Tiếng bước chân và tiếng nói chuyện xa dần, dây thần kinh căng chặt của Hứa Thanh Sơn buông lỏng, hai chân mềm nhũn đến độ suýt không đứng nổi. Cô bám lấy cánh tay Hứa Thanh Sơn, giọng nói êm ái: "Ông Hứa? Già chừng nào?"

Hứa Thanh Sơn cúi đầu cắn xương lên xương quai xanh Hứa Thanh Sơn, nắm chân cô, đâm vào: "Vừa vặn xứng với em!"

Đèn trên sân thể dục đã tắt, trong phòng học đen như mực, bụi giăng rung lắc phát ra tiếng vang nặng nề không ngừng dội vào bên tai. Hứa Thanh Sơn hết con thuyền bập bênh trên biển, từng cơn sóng lớn phủ đầu ập xuống, âm thanh và nhịp tim đều không thuộc về mình nữa...

Khi hơi thở đôi bên chậm lại, về đến phòng ký túc xá của Hứa Thanh Sơn, Hứa Thanh San đặt lưng xuống giường liền ngáp liên tục, bảo hấn ra xe lấy máy tính vào. Tối qua cô làm xong phương án tiếp theo, lại gửi lời mời cho các phóng viên và bạn bè suốt đêm, bận rộn đến 4 giờ mới ngủ, cả ngày hôm nay vẫn chưa chớp mắt.

Hứa Thanh Sơn khom mình đắp chăn cẩn thận cho Hứa Thanh San, hôn lên trán cô, đứng thẳng dậy đi ra ngoài.

Bốn bề tĩnh lặng, tiếng bước chân hấn xa dần, Hứa Thanh San rúc trong chăn, mệt mỏi ngáp một cái, nhắm mắt thiếp đi.

Nửa đêm tỉnh dậy, lưng cô áp vào lồng ngực dày rộng của hấn, người đổ một lớp mồ hôi mỏng. Cô xoay người, từ từ mở mắt, có giây phút ngẩn ngơ.

Hấn vẫn ôm cô suốt, hình như chưa hề trở mình.

"Em bận à?" Hứa Thanh Sơn mở bừng mắt, hôn trán cô theo bản năng, rồi duỗi tay bật đèn: "Anh đi nấu chút gì cho em."

"Anh đi đi, giao xong bàn ghế là em phải đi luôn." Hứa Thanh San ngồi dậy, mặc áo lót, trèo qua người hấn, cầm laptop đến.

Quỹ từ thiện quyên giúp quá nhiều cho trường tiểu học nghèo khó, vì vậy về cơ bản sẽ không có gì tiếp theo, cô phải điều chỉnh kế hoạch lúc trước nhanh nhất có thể, nhân sức nóng của chuyện này vẫn đang còn, phát động gây quỹ tu sửa lớp học và làm đường băng chạy.

Trước khi đến, Hứa Thanh San đã kiểm tra chi phí làm đường chạy, rải phẳng toàn bộ sân thể dục, thì hai triệu (7 tỷ VND) chưa chắc đã đủ.

Viết xong bản kế hoạch mới, Hứa Thanh Sơn bê bát cháo vào, còn cầm cả túi cải muối.

Hứa Thanh Sơn giương khóe miệng, đặt máy tính sang một bên, vừa lòng thỏa dạ bắt đầu ăn.

Hứa Thanh Sơn ngồi cạnh cô, bỗng bế cô lên đùi, gác cằm trên vai cô: "Tầm mấy giờ đi?"

"Khoảng 10 giờ, anh thế này làm sao em ăn được." Hứa Thanh Sơn thúc khuỷu tay vào hấn: "Bỏ em xuống!"

"Có ảnh hưởng đến em đâu." Cổ họng Hứa Thanh Sơn tràn ra một tiếng cười khế, nhéo eo Hứa Thanh Sơn, lần lên trên, quen lối mà 'đi vào'.

Hứa Thanh Sơn nhăn mày, cháo cũng không ăn nổi. Xong việc, cô cảm tức cấn hấn: "Anh ngoan ngoãn đi!"

"Ng ngoan ngoan đây!" Hứa Thanh Sơn xoa đầu Hứa Thanh Sơn, kéo chăn bọc cô lại, để cô dựa vào đầu giường, rồi mặc quần, bụng cháo ấm qua: "Em ăn từ từ, anh đi lấy cái này cho em!"

Hứa Thanh Sơn lườm hấn, đưa tay nhận bát cháo, nhưng khóe môi không khỏi cong cong.

Ăn mấy miếng, hấn trở vào, trên tay có thêm một cái hộp vuông vức được bọc kín: "Về thành phố B mới được xem."

Cô nghiêng đầu thoáng nhìn qua, đoạn ăn hết chỗ cháo còn lại, đặt bát xuống, cầm hộp lên ánh chừng: "Trang sức ạ, hay thứ gì khác?"

Tối qua cô ngủ say tít, hoàn toàn không biết hấn ngủ lúc mấy giờ.

"Thứ khác." Hứa Thanh Sơn đưa tay đề lại, vẻ mặt nghiêm túc: "Không được bóc bây giờ."

Hứa Thanh Sơn nhướn mày, ý bảo hấn cầm túi để laptop tới, tự tay cất vào.

Hoạt động trao tặng bàn ghế được tiến hành lúc 9 giờ sáng. Mưa tí tách không thôi, các phóng viên đi theo chụp ảnh xong thì trốn lên xe, rời đi luôn.

Quỹ từ thiện quyên tặng hơn hai trăm bộ bàn ghế, một nghìn cuốn sách, và tặng thêm năm trăm nghìn tệ (~1 tỷ 7 VND) tiền mặt, giao cho nhà trường để thành lập thư viện.

Xem ra không ít vật dụng, tổng chi phí chỉ chiếm chưa đến một phần ba số tiền quyên góp.

Về tới thành phố B, Phương Minh Hải đi lấy xe, Hứa Thanh Sơn mở điện thoại, tin nhắn đầu tiên nhận được là của Hứa Thanh Sơn gửi: "Về đến nơi thì hồi âm nhé!"

Cô nhướn môi, cố tình nhắn lại: "Còn dư vị chứ?"

Thật lâu không thấy hấn trả lời, Hứa Thanh Sơn không bận tâm đến hấn nữa, gọi điện thoại về công ty bảo nhân viên bộ phận kết thúc tăng ca. Vào nội thành, Hứa Thanh Sơn mới gửi nhắn lại: "Cuối tuần sau anh về."

Hứa Thanh Sơn mở cửa vào nhà, mệt nhoài ngã vật lên sofa, trả lời bằng một từ: "Được".

Kế hoạch lần này hết sức thành công, nâng cao rõ rệt hình ảnh quỹ từ thiện làm việc thiết thực. Kết thúc cuộc điện thoại, Lữ Giai Âm gửi tin nhắn Wechat, bảo Hứa Thanh San xem tuyên truyền trò chơi trực tuyến của đối thủ cạnh tranh mới tung ra.

Cô ngồi dậy nhấn lại, lấy máy tính bảng trong túi xách, lên mạng.

Trước khi đi Hứa Thanh San đã mua gói internet một năm. Lờì tựa và các kênh quảng bá của đối phương dùng hoàn toàn phương án kế hoạch của cô, nhất là lời tựa. Thời điểm sử dụng ấy thế mà không kiểm tra, ký hiệu của cô rành rành không lẫn đi đâu được.

Gọi điện cho Hàn Nhất Minh nói sơ lược tình hình, tiếp đó gửi bằng chứng đã sửa soạn xong.

Dùng danh nghĩa công ty đi kiện là hợp lý nhất, tiền bồi thường cũng cao, hơn nữa, sự nghiệp của Du Hiểu xem như đến đường cùng.

Cô đã trao đổi chuyện này với Chung Thành trước khi chưa về thành phố B, thái độ của anh là ủng hộ tố cáo.

Hàn Nhất Minh chắc chắn sẽ không từ bỏ cơ hội kiểu này, giáng cho đối thủ một đòn chí mạng. Xâm phạm bí mật thương mại trong bất cứ ngành nghề nào cũng là điều tối kỵ, còn là phạm tội, chung quy đạo hạnh của Du Hiểu vẫn non lắm.

Buổi tối, Chung Thành mời khách, Hứa Thanh San gọi cả Tống Bảo Ninh, cùng đi ăn sashimi. Hồi trước, Chung Thành từng theo đuổi Tống Bảo Ninh, nhưng chưa theo đuổi được. Giờ hai người đều đã khôi phục tình trạng độc thân, vẫn còn khối chủ đề.

Ăn gần xong, Quan Hoài gọi điện thoại tới, Hứa Thanh San nghe máy một chốc, ngoảnh đầu nhìn. Quan Hoài và một người đàn ông cũng dùng bữa trong nhà hàng, chỗ của họ khá tối nên không nhìn rõ diện mạo người kia.

Hai chị em Du Tinh, Du Hiểu ngồi đối diện, đồng loạt quay lại nhìn sang. Tầm mắt đôi bên giao nhau trong không trung một lúc, Hứa Thanh San nhếch môi, cúp máy, ung dung mà tao nhã đứng dậy: "Chung Thành, em đi qua chào hỏi câu. Cô gái nhỏ của anh cũng ở đây đấy."

Chung Thành vén mí mắt, hờ hững liếc một cái, chẳng ừ hử gì.

Tổng Bảo Ninh nhìn theo ánh mắt của Chung Thành, cô ấy thoáng ngớ ra, bỗng nắm lấy cổ tay Hứa Thanh San, cực kỳ hoảng hốt: "San Nhi, cậu vào phòng vệ sinh với tớ đã rồi hẵng qua bên đó."

Hứa Thanh San lấy làm khó hiểu, quăng cho Chung Thành một ánh nhìn ý vị sâu xa, sau đó kéo Tổng Bảo Ninh đứng lên.

Vào phòng vệ sinh, Tổng Bảo Ninh nhìn xung quanh, rụt đầu rụt cổ thì thào bên tai Hứa Thanh San: "San Nhi, cậu phải giúp tớ, tớ gây rắc rối rồi!"

Hứa Thanh San kinh ngạc không tài nào hiểu nổi, vừa định hỏi cô bạn đã gây ra rắc rối gì, thì Du Tinh đột nhiên xuất hiện ở hành lang, nhìn thẳng qua đây với ánh mắt phức tạp: "Giám đốc Hứa, có tiện nói riêng vài câu không?"

Thấy cô ta, sắc mặt Tổng Bảo Ninh liền trắng bệch, toàn thân không kiểm soát được mà run lên, yếu ớt giải thích: "Tớ không phải

kẻ thứ ba, chỉ là không cẩn thận đưa người đàn ông của cô ta đến khách sạn, nhưng không hề làm gì hết. Tớ thề đấy!"

"Cô muốn nói chuyện gì với tôi?" Hứa Thanh San rũ mắt nhìn Tống Bảo Ninh, bình tĩnh kéo cô bạn ra sau lưng mình, cong khóe môi, như cười như không: "Nói về việc có phải tôi và anh Hứa đang qua lại, hay nói về chuyện Bảo Ninh nhà chúng tôi dẫn người đàn ông của cô đi."

(Tác giả: Gì nhỉ, bạn thân bảo cả truyện đầy "mùi thịt" không cần giả vờ thuần khiết, thế là lúc trưa thay đổi tên truyện, kết quả các người đẹp đều nói giữ nguyên vẫn hay hơn. Tam Tố đã sửa lại. ~ (@^_^@ ~ Da mặt dày, tiếp tục giả vờ trong sáng vậy.)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 21: Anh Không Lạnh À?

Du Tinh đứng ở hành lang, đáy mắt cất giấu những cảm xúc khiến người khác không thể nhìn thấu. Ánh đèn rọi xuống, khuôn mặt với lớp trang điểm nhạt lò mờ bừng lên sắc đỏ, phồng chùng quá đổi tức giận.

Hứa Thanh San vỗ về Tống Bảo Ninh, ôm vai cô ấy đi ra ngoài, giọng điệu lạnh tanh: “Khó nói à?”

“Ở đây không tiện.” Du Tinh liếm môi dưới, như đang cực lực kiềm chế cảm xúc: “Gã đó đã không phải người đàn ông của tôi nữa, tôi cũng không nói với cô về Hứa Thanh Sơn.”

Vậy còn gì hay ho để nói? Không phải là sẽ đứng ở lập trường người chị gái, hy vọng cô đừng nhắm vào Du Hiểu chứ? Hứa Thanh San nhướng mày, nắm cổ tay Tống Bảo Ninh, kéo cô ấy, rảo nhanh bước ra ngoài nhà hàng. “Thế thì cô tìm chỗ nào tiện đi, Du Hiểu có cách thức liên lạc với tôi đấy. Xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Ra khỏi nhà hàng, thành phố đã lên đèn, ánh sáng đan xen, trên đường lác đác người qua lại.

Lực tay Hứa Thanh San rất mạnh, mặt cô toát lên vẻ bức tức. Tống Bảo Ninh ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám dẫn một gã đàn ông xa lạ vào khách sạn, còn trùng hợp như vậy, lại chính là vị anh em tốt kia của Hứa Thanh Sơn.

Nén lửa giận, đi tới bồn hoa ngoài nhà hàng, Hứa Thanh San thả tay, nhìn xuống Tống Bảo Ninh, giận không để đâu cho hết: “Cậu đây là bất cần đời phải không, học người ta chơi tình một đêm!”

Cuộc hôn nhân này là một cơn ác mộng, Tống Bảo Ninh thật sự hy vọng mình mau chóng tỉnh lại.

Trước kia, Tống Bảo Ninh điềm tĩnh, không nhất gan sợ bóng sợ gió thế này.

“Chưa có gì xảy ra thật mà.” Hốc mắt Tống Bảo Ninh đỏ hoe, ngập ngừng tóm lấy cổ tay Hứa Thanh San, khẽ lay lay: “San Nhi, cậu nghe tớ giải thích đã!”

Hứa Thanh San thu hết dáng vẻ chực khóc của Tống Bảo Ninh vào trong mắt, lặng lẽ thở dài một hơi, dịu giọng bảo cô ấy giải thích rõ ràng.

Tống Bảo Ninh hít hít cái mũi, cúi đầu, từ từ nhớ lại tất cả những chuyện này. Sau khi ly hôn, cô ấy rất khổ tâm, hôm ấy cuối tuần, đầu óc nóng lên bèn muốn đến quán bar uống rượu trút hết nỗi buồn.

Cô ấy chưa bao giờ tới chỗ như vậy, đến nơi rồi vẫn cứ chần chừ, không có can đảm bước vào, đành trở lại xe, ngồi thần thờ.

Rạng sáng, rất nhiều đàn ông và phụ nữ say xỉn từ bên trong đi ra, Tống Bảo Ninh sợ bị người ta hiểu nhầm mình là gái gọi, lúc nổ máy xe định đi thì Phó Triết đột nhiên nhào đến ngang đường.

Gã chặn xe Tống Bảo Ninh, cô ấy vừa hoảng vừa sợ, buộc lòng phải kéo gã tới khách sạn.

Kết quả vào khách sạn, bạn gái của gã chạy tới cái vĩa ảm ỉ với gã, chế nhạo gã tìm gái gọi, còn mắng chửi Tống Bảo Ninh thậm tệ.

“Chỉ thế thôi?” Hứa Thanh San nhìn quanh một vòng, muốn đập vào tường cho rồi.

Cái cô nàng ngu ngốc này, bị người ta hiểu lầm mà không biết giải thích à...

Tống Bảo Ninh ‘ừ’ một tiếng, đầu cũng sắp gục tới ngực, tội nghiệp lắc lắc tay Hứa Thanh San: “San Nhi, cậu phải tin tớ.”

Vừa dứt lời, sau lưng bỗng vang lên giọng không vui của một người đàn ông: “Tống Bảo Ninh, em lại đây!”

Hứa Thanh San ngoảnh đầu theo bản năng. Người đó đã đi tới trước mặt, vóc dáng cao ráo, khuôn mặt dưới ánh đèn đường trắng đến độ hơi giống phái nữ. Gã mặc một bộ âu phục chất liệu tốt được cắt may bằng tay, thoạt nhìn đã biết là con cái nhà giàu.

Sóng lưng Tống Bảo Ninh cứng đờ, hoảng hốt trốn sau Hứa Thanh San, gò má dán vào lưng cô, giọng nói yếu ớt: “Chính... chính là gã ta đấy.”

“Gã ta chưa ‘làm gì’ cậu chứ?” Hứa Thanh San nghiêng mắt, nén giận, liếc Tống Bảo Ninh đang trốn sau lưng mình, thầm đau cả đầu.

“Làm rồi, gã... cưỡng hôn tớ.” Mặt Tống Bảo Ninh đỏ đến độ nhỏ máu, giọng khô đặc, bám chặt lấy cánh tay Hứa Thanh San, tận lực giấu mình đi.

Ngoài chồng cũ ra, xưa nay Tống Bảo Ninh chưa từng bị người đàn ông khác hôn, ngay cả nói thêm một câu cũng sợ chồng nổi

giận, sẽ đánh cô ấy.

Hứa Thanh San nheo mắt, nhác thấy Quan Hoài cũng đang đi tới, cô cau mày, giáng cho Phó Triết một cái bạt tai: “Cái tát này là đánh thay Bảo Ninh. Con mẹ nó, bót giả say bắt nạt người khác đi!”

Cũng đánh vì Hứa Thanh Sơn, bắt kẻ Du Tinh đã làm gì thì gã và Du Tinh bên nhau là sự thật.

Đánh xong, Hứa Thanh San vẩy vẩy bàn tay đau đến tê rần, bỏ lại Phó Triết với vẻ mặt lơ ngơ, đỡ Tống Bảo Ninh quay vào. Đi qua Quan Hoài, cô thả chậm bước, thản nhiên nói: “Hôm nay em không rảnh, ngày mai và cả vô số ngày sau nữa cũng không rảnh.”

Quan Hoài há miệng, còn chưa nói nên lời thì Phó Triết như đã hoàn hồn, đột nhiên rảo cẳng đuổi theo, đuổi tay hồng kéo Tống Bảo Ninh: “Tống Bảo Ninh, em lại đây cho anh!”

“Bốp” một tiếng, Hứa Thanh San vung một cái tát nữa, đánh mặt: “Cách xa cô ấy ra!”

Ăn liền hai phát tát, Phó Triết điên tiết, càng kiên quyết muốn cướp người: “Đây là chuyện của tôi với cô ấy, không liên quan đến cô.”

Giữa chốn đông người, lôi lôi kéo kéo thật sự rất xấu hổ, Hứa Thanh San hất tay Phó Triết ra, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Có lời thì vào trong nói, đừng ở đây làm trò mất thể diện.”

Phó Triết nhìn quanh một lượt, thấy có người dừng chân vây xem, gã nhăn mày, híp mắt nhìn chằm chằm Tống Bảo Ninh vẫn luôn né tránh, nghiêng răng gật đầu.

Quay vào trong nhà hàng, hai chị em Du Tinh cũng sang ngồi cùng, bảy người ghép một cái bàn dài, người nào người nấy trầm lặng, bầu không khí ngưng đọng.

Tay trái Hứa Thanh San khoác lên bả vai Tống Bảo Ninh, tay phải để trên bàn, tỉnh bơ nhìn Phó Triết.

Mặt mũi không tồi, phải cái da dẻ trắng tới mức sắp đuổi kịp cánh chị em phụ nữ, vẫn là Hứa Thanh Sơn dễ nhìn hơn.

“Bảo Ninh, anh đưa em về!” Chung Thành chột lên tiếng, giọng điệu không cho phép từ chối: “Muộn lắm rồi, đừng để bác Tống lo lắng cho em!”

Tống Bảo Ninh đáp ‘vâng’, lấy tay Hứa Thanh San ra, rụt rè đứng dậy.

Phó Triết cũng đứng lên theo, dấu hằn đỏ hồng in trên má rõ ràng đã sưng, rất chi bắt mắt: “Không cần anh đưa, tôi đưa cô ấy về.”

Chung Thành liếc xéo gã, điềm nhiên tới bên Tống Bảo Ninh, ôm hờ lấy bả vai cô ấy, ung dung đi ra ngoài.

Phó Triết toan cản, kết quả bị Quan Hoài giữ lại: “Cô gái kia cũng sợ thế rồi, cậu thôi đi!”

Hứa Thanh San vén mí mắt, đeo túi xách, thong thả đứng lên, theo sau, lười phải phí lời với bọn họ.

Quan Hoài đứng dậy, mấp máy môi rồi lại ngồi xuống. Du Hiểu liếc bóng lưng Hứa Thanh San, băng quơ mở miệng: “Giám đốc Hứa sống chung với anh Thanh Sơn đấy.”

“Cái gì!” Du Tinh và Quan Hoài đồng thanh, biểu cảm không tài nào tưởng tượng nổi.

Du Hiểu chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội: “Em tưởng... mọi người biết cả rồi. Anh Thanh Sơn với giám đốc Hứa vừa gặp đã yêu. Lần trước bọn em đi công tác, họ quen biết cái liền ở bên nhau luôn trong ngày hôm ấy.”

Quan Hoài nhắm mắt, đứng phắt dậy, lạnh mặt đuổi theo.

Hứa Thanh Sơn tấm ngấm ‘cạy chân tường’ của anh ta, quả là quá đáng!

Phó Triết không rõ đầu cua tai nheo, lo Quan Hoài kích động đánh mất lý trí, vội vàng đi theo.

Hứa Thanh San lên xe, dõi mắt nhìn xe Chung Thành lăn bánh, liếc thấy Quan Hoài đuổi theo ra, cô cong khóe môi, vặn chìa khóa, nổ máy, chậm chậm lái xe ra khỏi bãi đậu.

Di động có cuộc gọi, qua kính chiếu hậu, trông về mặt nhớn nhác của Quan Hoài, cô cười, đeo tai nghe bắt máy: “Quan Hoài, anh hỏi Du Hiểu xem, Du Tinh mang thai con của ai, nhân lúc Du Tinh cũng có ở đây mà ba mặt một lời đi!”

Bên tai yên lặng một chốc, đoạn truyền tới tiếng gào nhẹ kìm nén lửa giận của Quan Hoài: “Em nói gì?”

“Em nói, anh làm sao để Du Tinh hỏi thẳng mặt Du Hiểu, năm đó Du Tinh có bầu, đứa bé là con ai.” Hứa Thanh San cong môi, khẽ bật cười: “Ban nãy có phải Du Hiểu đã cho anh biết em với Hứa Thanh Sơn bên nhau đúng không?”

Chừng như bị hỏi khó, Quan Hoài thoáng lặng thinh, giọng nói khàn khàn và bức bối: “Cô ấy nói vậy.”

“Ô, nói thế, anh tức giận với em bởi nguyên nhân này?” Nụ cười trên môi Hứa Thanh San đậm thêm, tiếng nói êm nhẹ như mèo: “Nhưng Quan Hoài à, hình như anh không có tư cách nhỉ, trước giờ em đâu phải bạn gái anh.”

Bên tai im lặng lần nữa. Lát sau, một tiếng ‘tút’ truyền tới, cuộc gọi bị ngắt.

Hứa Thanh San tháo tai nghe, ngẫm một tẹo lại đeo lên, xem giờ, kế tiếp gọi cho Hàn Nhất Minh.

Cô đưa laptop của mình đi lấy dấu vân tay, ngày mai là có thể cho kết quả.

Kết thúc cuộc gọi với Hàn Nhất Minh, nghĩ đến Tống Bảo Ninh, thực sự không yên tâm lắm, Hứa Thanh San thở dài, quay xe, lái về hướng nhà cô bạn.

Quan Hoài cúp máy, sắc mặt xám xịt. Hứa Thanh San có điểm này không tốt, đã tuyệt tình thì không chừa cho người ta chút thể diện nào.

Vô duyên vô cớ nhắc tới chuyện Du Tinh có thai, phần lớn là Hứa Thanh Sơn đã nói gì đó với cô, quan hệ giữa họ hai năm rồi ròi.

Có điều, không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên mà là... nổi lại tình xưa.

Độc, đúng là chết tiệt!

“Ông sao thế?” Phó Triết thắp đầu, đưa điều thuốc lên miệng châm, ánh mắt sâu thẳm nhìn dòng xe cộ trước mặt: “Ông quen cô gái đánh tôi à?”

“Suýt thành bạn gái tôi!” Quan Hoài lấy bao thuốc trên tay Phó Triết, nghĩ một tẹo lại trả về: “Không nhắc đến chuyện này nữa. Cậu nói cho tôi nghe, năm đó có phải Du Tinh mang thai con của cậu thật không?”

Phó Triết nhả khói thuốc, ngoảnh đầu nhìn hai chị em vẫn ngồi trong nhà hàng, cười mỉa: “Nếu tôi cho ông biết, thằng này chưa ‘chịch’ cô ta, ông tin không?”

Quan Hoài nghiêng đầu né ánh mắt của Phó Triết, sờ sờ cằm, lắc đầu: “Không tin.”

“Biết ngay là vậy mà. Tụi tôi quả thực đã sống chung, nhưng tôi thật sự chưa ngủ với cô ta. Ông cũng biết tôi chỉ thích cừu non, nhất là loại vâng lời. Du Tinh kiêu kỳ không phải khẩu vị của tôi.” Phó Triết vút nửa điều thuốc còn lại, kéo Quan Hoài trở vào nhà hàng.

Du Tinh và Du Hiểu đang chuẩn bị rời đi, thấy hai người bước vào, thì ngồi lại.

Phó Triết tự dưng bị ăn hai phát tát, sau khi về nước, Hứa Thanh Sơn lại tránh mặt không gặp, đầy một bụng tức, ngồi xuống liền lạnh nhạt lên tiếng: “Du Tinh, em nói cho Quan Hoài biết, chuyện năm đó rốt cuộc là sao, ông đây đã chịch em chưa?”

Mặt Du Tinh trắng bệch, ngẩng đầu đụng phải ánh mắt sâu hun hút của Quan Hoài, cô ta chột dạ.

Du Hiểu giật mình, mặt thoáng biến sắc, định đi, không ngờ Phó Triết giống như đã nhìn thấu cô ả, lạnh lùng mở miệng: "Du Hiểu, dám làm không dám nhận à? Không phải cứ cời hết ngủ cùng nhau thì chính là "làm tình" đâu em. Anh không phải thẳng ngốc."

"Em không biết anh đang nói gì." Trong đầu Du Hiểu âm một tiếng, sống lưng toát một luồng khí lạnh.

Lửa giận này đã tích tụ nhiều năm trong lòng Phó Triết, gã vốn định tối nay nói rõ trước mặt Quan Hoài, tức thì ngay cả phong độ cũng vứt bỏ, giễu cợt nói: "Cho dù là Thanh Sơn hay anh, đã không thích thì chẳng thềm đụng vào đâu."

Lồng ngực Du Tinh nghẹn ứ, uất ức không tài nào giải thích nổi: "Không thích em, tại sao còn muốn sống chung, còn muốn chăm lo cho em?"

"Đấy là bố thí." Phó Triết híp mắt, mặt lộ vẻ khinh bỉ: "Hai chị em cô đều khiến người ta cảm thấy kinh tởm."

Dứt lời, không liếc hai chị em họ thêm một cái, Phó Triết giận dữ bỏ đi.

Quan Hoài phản ứng chậm, lấy lại tinh thần liền đuổi theo. Suy cho cùng năm ấy đã xảy ra chuyện gì? Gã Phó Triết quả tình hơi ác miệng, nhưng rất hiếm khi mắng chửi phụ nữ thô lỗ thế này.

"Ban đầu chị tính tìm giám đốc của em nói chuyện, hy vọng cô ấy đừng vì chị mà nhầm vào em trong công việc." Du Tinh đứng dậy, dường như sức lực toàn thân đã bị rút cạn, bàng hoàng nhìn Du Hiểu, muốn cười nhưng nước mắt lại rơi xuống trước.

Năm ấy, tỉnh dậy trên giường khách sạn, nhận ra mình với Phó Triết ngủ cùng nhau, thăm sâu trong lòng cô ta thực tình có phần mừng thầm.

Những tưởng gã thích mình, cho nên mới nhân lúc Hứa Thanh Sơn không ở thành phố B, giả vờ say muốn phát sinh quan hệ với cô ta.

Dẫu biết rõ Phó Triết không động vào mình, nhưng vẫn vờ ngốc đòi gã chịu trách nhiệm.

Hóa ra hết thảy là do Du Hiểu cố tình sắp đặt, Phó Triết chưa từng thích mình, thảo nào thời gian ở nước ngoài, gã thay hết cô bạn gái này tới cô bạn gái khác, cũng không chịu chung phòng với cô ta.

Còn sự chăm sóc của gã dành cho cô ta chỉ là bố thí. Trong mắt gã, cô ta là một kẻ ăn mày.

"Chuyện công việc còn chưa đến lượt chị ta bới móc em, em là trợ lý của tổng giám đốc!" Du Hiểu cũng đứng dậy theo, kích động nói: "Chị ta chỉ là một ả lẳng lơ đội lốt đoan trang, không xứng với anh Thanh Sơn."

"Em thật sự khiến người khác thất vọng và đau lòng." Du Tinh thoáng ngừng bước, rồi đi tiếp ra ngoài: "Từ nay về sau, em coi như chị đã chết. Chị không có đứa em gái vừa ngu xuẩn vừa độc ác như em."

"Là chính chị nói nếu có thể lựa chọn lần nữa, nhất định sẽ chọn Phó Triết chứ không phải anh Thanh Sơn. Chẳng qua em tác thành

cho chị đẩy thôi." Du Hiểu hát hàm, ra vẻ lớn lối trừng mắt nhìn bóng lưng Du Tinh.

Ánh mắt Du Tinh xám xịt, khiến người ta bỗng dưng cảm thấy sợ hãi.

"Em thấy vui là được!" Du Tinh giãn khóe môi, nhanh chân rời đi.

Cô ta chưa bao giờ nghĩ, trong mắt Phó Triết mình lại quá đổi hèn mọn như vậy.

Dưới lầu nhà Tống Bảo Ninh.

Hứa Thanh San xuống xe, nhét hai tay vào túi áo khoác, đứng yên bên cạnh Chung Thành, ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên tầng chín: "Sao anh không đưa cô ấy lên?"

"Người đó tệ với cô ấy lắm phải không?" Chung Thành cúi đầu đưa điều thuốc lên miệng, bàn tay châm lửa run run: "Trước đây cô ấy không nhút nhát thế này. Vừa xuống xe, anh vốn định đỡ cô ấy, thì bị cô ấy đẩy ra, suýt ngã."

"Rất tệ, hẳn ta bạo lực gia đình, bỏ bịch lẳng nhăng." Hứa Thanh San thu lại tầm mắt, thở dài thườn thượt: "Hồi đại học, Bảo Ninh ngoan nhất phòng. Nhưng cuộc hôn nhân này đã dồn ép cô ấy đến nỗi học hút thuốc lá, còn đắm chìm ở quán bar."

Chung Thành trầm lặng, nửa điều thuốc còn lại cháy hết, ngón tay bị bỏng bởi đốm lửa, anh liền bưng tỉnh: "Đợi anh một lát!"

Hứa Thanh San gạt đầu, dựa vào xe anh, mím chặt môi.

Tình trạng của Tống Bảo Ninh có khả năng gay go hơn những gì Hứa Thanh San thấy. Trước đây bận rộn suốt, không bớt ra được thời gian bên cô ấy. Nói thật là rất áy náy.

Đang ngăn người, bố Tống từ trên lầu xuống, trông thấy Hứa Thanh San, ông sửng sốt, bỗng chốc phản chấn, bảo cô lên nhà.

Hứa Thanh San giải thích rằng còn một người bạn nữa đi cùng, thuận miệng hỏi thăm ông về tình hình của Tống Bảo Ninh mấy ngày qua.

Như cô đoán, tình trạng rất xấu.

Cuối tuần, Tống Bảo Ninh đến quán bar, căn bản không phải giải tỏa nỗi buồn, cô ấy mang theo thuốc ngủ, muốn tự sát...

"Sau khi Bảo Ninh lấy thằng khốn nạn ấy gần như chẳng có bạn bè gì, hai vợ chồng chú chỉ có mỗi đứa con gái là nó, chú mong cháu có thể giúp đỡ nó với." Bố Tống quay đầu sang bên, lén gạt nước mắt.

"Chú yên tâm đi ạ, cháu sẽ giúp Bảo Ninh!" Hứa Thanh San thở dài, đầu óc nhanh chóng xoay chuyển.

Tên cận bã đó còn ở thành phố B, Tống Bảo Ninh không thay đổi môi trường, e rằng trong một thời gian dài cô ấy sẽ không thể thoát ra khỏi cơn ác mộng này...

Sáng thứ Hai, Hứa Thanh San tới công ty thảo luận với Hàn Nhất Minh cùng Chung Thành, sau đấy đến thẳng văn phòng cố vấn pháp luật của công ty, hỗ trợ họ chuẩn bị khởi kiện.

Bên đối thủ cạnh tranh mới quảng bá, bằng chứng và chứng cứ đã công chứng thu được chưa đầy đủ, nhưng chỉ cần lập hồ sơ thì Civic vẫn thắng chắc trong vụ kiện này.

Xử lý xong việc này, phía quỹ từ thiện thanh toán khoản cuối, đồng thời ký thỏa thuận cho lần hợp tác tiếp theo.

Buổi chiều, trước khi tan làm, Hứa Thanh San tìm Chung Thành, nói thẳng vào đề: "Em muốn dẫn Bảo Ninh ra ngoài giải sầu, đây là đơn từ chức."

"Anh đi với em!" Chung Thành đứng dậy, mở luôn cửa: "Đi thôi, Hàn Nhất Minh đang đợi đấy!"

Hứa Thanh San thở phào một hơi, hươ hươ đơn từ chức trong tay, nhẹ bước nổi gót Chung Thành. Tối thứ Bảy tuần trước, Chung Thành trò chuyện với bố Tổng rất khuya, lúc rời đi đã sắp rạng sáng.

Cô không hỏi hai người đã nói gì, mà đỡ Tổng Bảo Ninh ngủ, đoạn chăm chút cho Weibo của mình.

Sắc mặt Hàn Nhất Minh không tốt lắm, giám đốc kế hoạch từ chức đã đành, phía đối tác đột nhiên bỏ gánh nửa chừng, không biết còn tường Civic sắp đóng cửa.

Nói chuyện nửa tiếng không đạt được thống nhất, Hàn Nhất Minh đập tay lên bàn: "Cho cô cậu nghỉ ba tháng, hàng ngày giữ liên lạc, có internet là có thể làm việc, tôi sẽ sắp xếp người tiếp nhận việc đối ngoại."

Hứa Thanh San và Chung Thành trao đổi một ánh nhìn, để đơn từ chức lại, lùi hai bước, khoan thai chuồn ra.

Đến nhà họ Tống ăn cơm tối, rồi đón Tống Bảo Ninh về cảng Thanh Ấp, đã là hơn 9 giờ. Tắm gội xong, Hứa Thanh San sức nhớ ra còn món quà chưa mở. Cô nháp môi, lấy trong ngăn kéo ra, cẩn thận bóc lớp giấy gói ngoài chiếc hộp.

Hộp của 'đầu gối' làm, sau khi bóc thì có mùi mộc hương nhàn nhạt thoang thoảng bay ra.

Nhấc nắp hộp lên, phát hiện bên trong toàn là truyện tranh. Hứa Thanh San giương khóe môi, mở từng tờ ra xem, đều của Hứa Thanh Sơn vẽ, chuyện xảy ra ngoài năm ngoái, giờ lên lớp ngày thường, hết sức sinh động.

"San Nhi, cậu đang xem gì vậy?" Tống Bảo Ninh đã tắm xong, vừa lau tóc vừa bước vào, giọng điệu nghi hoặc: "Mai cậu muốn dẫn mình đi đâu?"

Nụ cười trên môi, Hứa Thanh San cầm di động chụp lại tranh, ra vẻ bí ẩn: "Tới rồi cậu sẽ biết, giờ không thể nói."

"Tớ có thể không đi không?" Tống Bảo Ninh ngồi xuống, thò người sang nhìn tranh vẽ dưới tay Hứa Thanh San, giọng nói nhỏ nhẹ: "Cô gái trong tranh thầy Hứa vẽ là cậu à?"

Hứa Thanh San ngẩn tò te, bỏ di động xuống, cầm tranh lên xem tới xem lui thật kỹ, nhịp tim đập nhanh hơn.

Xem hết các bức vẽ, cảm thấy căn bản không có khả năng là mình, cô lại cầm di động chụp tiếp: "Không phải tớ đâu. Đây là của một người bạn vẽ năm ngoái, tớ chuẩn bị đăng lên Weibo hộ anh ấy."

Tuy đã tới trường tiểu học Hứa Thanh Sơn dạy hai lần, nhưng trước sau cô đều không nhớ tên trường là gì.

Để tiện phân biệt, cô lập một chủ đề: "Thanh Sơn y cừu tại" (Thanh Sơn vẫn ở đây), tiêu đề phụ là: "Hằng ngày, tôi dạy học tình nguyện trên núi."

Lời đầu tiên được đăng chưa đầy ba phút, fan sôi nổi gửi câu hỏi: Đây có phải trường tiểu học quý từ thiện đã quyên góp kia không?

Hứa Thanh San trả lời hai bình luận, không khỏi lười biếng, cô đăng một lời thoại nữa, nói rõ tranh là bạn mình vẽ, và đúng là trường tiểu học được quý từ thiện quyên giúp kia.

Đăng xong, quay đầu thấy Tống Bảo Ninh nhìn mình chăm chăm, cô vô thức chạm vào má mình: "Ánh mắt gì đấy?"

"San Nhi, nếu tớ có thể phóng khoáng như cậu thì tốt biết bao." Tống Bảo Ninh gục đầu, vùi mặt sâu vào lòng bàn tay, bỗng vỡ òa bật khóc.

Hứa Thanh San cất những bức tranh vào trong hộp, ngồi xuống cầm khăn lông trên tay Tống Bảo Ninh, tỉ mỉ lau khô tóc cho cô bạn, không khuyên nhủ, chẳng dỗ dành.

Lau xong, cô xuống giường tìm máy sấy để sấy khô tóc cho Tống Bảo Ninh, cảm nhận được cảm xúc của cô bạn đã dịu đi, bấy giờ mới mở miệng: "Khóc vì một tên cặn bã, không đáng đâu. Nghe tớ, con đường sau này vẫn còn dài mà."

Tống Bảo Ninh ôm Hứa Thanh San, nước mắt gột đầu.

Hứa Thanh San thăm thở dài, đỡ cô bạn ngủ, rồi cầm di động ra ngoài, nhấp số của Hứa Thanh Sơn.

Lần này may mắn thay, điện thoại mở máy, đổ chuông hai tiếng thì kết nối. Đoán chừng Hứa Thanh Sơn bị đánh thức, giọng hấn khàn khàn gọi cảm: "Muộn thế này còn chưa ngủ?"

"Em ngủ ngay đây, hỏi anh vài thứ." Hứa Thanh San chậm rãi đi lên cầu thang, cong khóe môi: "Bên anh có thiếu giáo viên dạy nhạc không?"

Bên tai yên lặng mấy giây, cô nghe thấy tiếng bật máy lửa, giọng nói hấp dẫn đầy mê hoặc của Hứa Thanh Sơn nhẹ nhàng bắn tới: "Thiếu em thôi."

Hứa Thanh San cắn môi dưới, khẽ bật cười: "3 giờ chiều mai, anh ra bến xe huyện đón giúp em một người. Cô ấy tên Tống Bảo Ninh, cô ấy biết chơi hết những nhạc cụ mà em đã gửi tặng đấy."

"Em không đi à?" Hứa Thanh Sơn ho mấy tiếng, giọng điệu rõ ràng cất cao hơn: "Mỗi mình cô ấy hả?"

"Mình cô ấy thôi." Hứa Thanh San đáp thẳng thừng.

Đương nhiên cô sẽ đi chứ. Hàn Nhất Minh đã cho nghỉ phép ba tháng, gần đủ để cô thành lập một ban nhạc. Việc gây quỹ cứ từ từ, tiền sửa cầu sẽ có người bỏ ra, chưa biết chừng tiền sửa sang phòng học cũng sẽ có.

Chỉ sợ đến lúc đó hấn không muốn.

"Thứ Sáu này đừng đi đâu, ở nhà chờ anh." Hứa Thanh Sơn chùng giọng, lộ rõ vẻ thất vọng.

Hứa Thanh San bật đèn, ngắm hoa cỏ cây cảnh trong nhà ấm một lượt, bật điều hòa ngồi xuống ghế dài, cố tình nói với hấn bằng giọng điệu êm ái: "Em xem truyện tranh rồi. Em thích lắm, cảm ơn anh!"

"Bỏ cảm ơn đi, nói lại lần nữa!" Giọng Hứa Thanh Sơn rành rành dịu đi.

"Lão Hứa..." Hứa Thanh San cười nhẹ: "Em không phải cô gái nhỏ mười tám, anh chắc chắn muốn "chảy nhót" vậy à?"

"Sao nhanh thế đã "chảy nhót" rồi?" Hứa Thanh Sơn khẽ cười một tiếng, giọng điệu xấu xa: "Thứ Sáu em cảm nhận tử tế lần nữa đi!"

Gò má Hứa Thanh San nóng bừng, vành tai bỏng rát: "Nghĩ đẹp nhỉ!"

"Em đẹp lắm, đẹp hơn cả sao đêm nay ấy!" Hứa Thanh Sơn lại cười, chuyển chủ đề: "Ngủ đi, dạ dày em không khỏe, ít thức đêm chứ!"

Hứa Thanh San đáp "vâng", cúp máy mà vẫn thòm thèm.

Hình như cùng hấn tán tỉnh nhau ngày càng tự nhiên, không biết là điều tốt hay xấu đây.

Chung Thành sẽ lái xe, đến sau họ một ngày. Buổi tối, Tống Bảo Ninh khóc một chặp, sáng ra thức dậy, khí sắc tốt hơn nhiều. Nghe nói Hứa Thanh San đã đặt vé máy bay, cô ấy cũng không hỏi đi đâu, ngoan ngoãn sửa soạn hành lý đi theo Hứa Thanh San.

Nhìn dáng vẻ cam chịu của Tống Bảo Ninh, Hứa Thanh San lại đau lòng.

Trải qua cuộc hôn nhân đầy tổn thương, không biết lần này Chung Thành có thể khiến Tống Bảo Ninh rung động không.

Năm đó, Chung Thành và chồng cũ của Tống Bảo Ninh cùng theo đuổi cô ấy, vì một tiểu tiết, cô ấy đã từ bỏ Chung Thành, đồng ý qua lại với chồng cũ.

Giờ ngẫm nghĩ, khi còn trẻ đã phân lựa chọn người chẳng qua chỉ nhìn mặt là đủ.

Thực ra cũng là chuyện nhỏ, hai người làm xong công tác đoàn, đi tàu điện ngầm về trường. Trên tàu đông quá, Tống Bảo Ninh bị người ta đụng vào ngực, đối phương hẳn là vô ý thôi, nhưng kết quả chồng cũ của Tống Bảo Ninh đánh người ta sém chút nhập viện, vẫn là cô ấy bỏ tiền đền, bấy giờ mới đỡ bị lập thành án.

Đổi lại là Chung Thành, chắc chắn anh sẽ không lỗ mắng như vậy, đáng tiếc khéo thế đấy, lại cứ nhè lúc cô ấy ra ngoài cùng chồng cũ thì gặp chuyện kiểu này.

Xuống máy bay, đi xe bus tới thị trấn huyện mới có 2 giờ rưỡi.

Hứa Thanh San dẫn Tống Bảo Ninh tìm chỗ ăn cơm, khi trở lại bến xe đã là 3 giờ hơn. Xe của Hứa Thanh Sơn đỗ ven đường trước cửa, tay hắn cầm tấm biển bằng bìa cứng, thanh thoi dựa vào thân xe, ánh mắt tập trung vào lối ra.

Hôm nay hình như hắn còn có việc khác cần làm, nên ăn mặc nghiêm túc hơn ngày thường, âu phục màu xám trắng thơm đầu ra

đấy, nom thoải mái tự nhiên, trông đẹp mắt hơn bất kỳ phong cảnh nào.

Hứa Thanh San kéo Tống Bảo Ninh lại, thì thầm với cô bạn đôi câu, rồi đưa hành lý cho cô ấy, đút hai tay vào trong túi áo khoác lông, đi tới gần từ một hướng khác.

Trước bến xe người qua kẻ lại, một chiếc xe ba bánh chở khách lái đi thì một cái nửa lấp chỗ trống, không ai để ý đến Hứa Thanh San, Hứa Thanh Sơn càng không.

Đến gần hơn, Hứa Thanh San cong khoe môi, lấy kính râm ra khỏi túi áo khoác, đeo lên, thả nhẹ bước chân đi tới.

Toàn bộ sự chú ý của Hứa Thanh Sơn đặt ở cổng ra, từ đầu chí cuối không nhìn phía sau.

Hứa Thanh San dừng bên cạnh Hứa Thanh Sơn, thúc khuỷu tay vào hắn, khẽ cười thành tiếng: "Bác tài ơi, xe này có cho thuê không?"

Hứa Thanh Sơn sửng sốt ngoảnh đầu, Hứa Thanh San nhón mũi chân cắn mạnh môi hắn: "Cho thuê không?"

"Không cho thuê." Hứa Thanh Sơn ôm ngay lấy eo Hứa Thanh San, tháo kính râm của cô xuống, cắn trả: "Tặng không luôn."

Hứa Thanh San vui không thể tả, cô bật cười: "Người thì sao, cũng tặng không à?"

"Tặng không." Tay Hứa Thanh Sơn luồn vào áo khoác lông của Hứa Thanh San, phủ lên hông cô, vừa vuốt ve vừa hỏi: "Cô giáo dạy nhạc đâu em?"

Hứa Thanh San tóm lấy tay hắn, cùng nhau đi đón Tống Bảo Ninh.

Hai người mang theo rất nhiều hành lý, bốn vali to. Hứa Thanh Sơn lướt mắt, lịch sự đưa tay ra với Tống Bảo Ninh: "Chào em, tôi là bạn của Thanh San, Hứa Thanh Sơn, Sơn trong cao sơn (núi cao)."

"Chào anh..." Tống Bảo Ninh ngần ngừ duỗi tay, mặt ửng hồng: "Tống Bảo Ninh, bạn thân của Thanh San ạ."

"Lên xe đi, bên ngoài lạnh lắm!" Hứa Thanh Sơn lấy tay về, kéo tay cầm vali lên, đi đằng trước.

Hứa Thanh San kéo hai chiếc vali còn lại, nhỏ giọng: "Bảo Ninh, đoạn đường tiếp theo không dễ đi, nếu cậu cảm thấy không chống đỡ nổi thì nói nhé, chúng mình trở về luôn."

"Ừ." Tống Bảo Ninh nở nụ cười gượng gạo, không hỏi quan hệ giữa cô và Hứa Thanh Sơn là gì.

Hứa Thanh San luôn sống tương đối "thoáng", nhớ lúc chia tay mối tình đầu vì gã có người khác, cô chỉ buồn một đêm, hôm sau thức dậy, tinh thần sáng láng, như thể chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Chẳng qua tên của gã đó không bao giờ xuất hiện trong miệng cô nữa.

Lên xe, rời khỏi bến xe, Hứa Thanh San cầm di động xem một lúc, đoạn mở túi xách lấy thuốc say xe đưa cho Tống Bảo Ninh, bảo cô bạn uống trước.

Mưa liên tục mấy ngày nay, mặt đường lầy lội, trong lòng Tống Bảo Ninh tích tụ muộn phiền, không chừng sẽ bị say xe.

Ra khỏi thị trấn huyện, đường xá bắt đầu xấu đi, xe xóc nảy kinh khủng. Dây thần kinh Hứa Thanh San căng thẳng, cách vài phút lại quay đầu ngó Tổng Bảo Ninh ngồi ghế sau.

Hứa Thanh Sơn liếc cô, khéo môi bắt giác nhướn lên.

Người ngoài miệng vô tình, đáy lòng lại mềm mại vô cùng.

Vẫn là Trời tối mới đến nơi, Tổng Bảo Ninh không bị nôn, nét mặt bình tĩnh lạ thường, không biết bởi giữa đường gặp đá bay hay bị choáng vì đường xá hiểm trở mà trong mắt cô bạn đã không còn vẻ u sầu khi mới tới.

Mức độ hiểm trở của con đường ấy có thể so với con đường quốc lộ đi Tây Tạng, còn có tên gọi nghe sồn cả gai ốc của dân địa phương là: đường âm dương.

Hứa Thanh San từng đi bốn lần, dường như đã trải qua bốn lần sống chết, cả hành trình cô không dám thả lỏng dây thần kinh.

Lần đầu tiên Tổng Bảo Ninh đến, cô bạn bình tĩnh hơn, cũng can đảm hơn lần đầu tiên của Hứa Thanh San nhiều.

Đấy mới là dáng vẻ vốn có của Tổng Bảo Ninh, bề ngoài mềm yếu, nhưng trong xương cốt kiên cường dẻo dai cực kỳ.

Chuyển hành lí xuống xe, cô giáo ở phòng sát vách Hứa Thanh Sơn mở cửa đi ra, cất lời chào hỏi, sau đấy nhiệt tình đón Tổng Bảo Ninh vào, gương mặt bừng lên thoáng thẹn thùng: "Em là Lê Thư, Lê trong lê minh (sáng sớm), Thư trong thư bản (sách vở), chị gọi em Tiểu Thư là được ạ. Em dạy môn tiếng Anh."

Tổng Bảo Ninh mỉm cười lễ độ: "Tổng Bảo Ninh. Chị lớn hơn em mấy tuổi, gọi chị là chị Tổng hoặc gọi thẳng tên đều được."

Hứa Thanh San dựa cửa, ánh mắt đảo quanh trên mặt Tổng Bảo Ninh, lẳng lặng thở phào.

Đi vào trải giúp giường chiếu xong, hàn huyên với Lê Thu vài câu, Hứa Thanh Sơn mở cửa đi ra, cứ tự nhiên về phòng kế bên thôi.

"Em vì cô ấy nên mới đến à?" Hứa Thanh Sơn cảm phích nước rót cho Hứa Thanh San, giọng điệu chua chua: "Định ở lại bao lâu?"

Hứa Thanh San nghiêng đầu, chớp chớp mi, nhoẻn môi: "Anh muốn bao lâu?"

Trong lời có ý.

"Cả đời." Hứa Thanh Sơn hờ hững đáp, đẩy nút gỗ lên miệng phích nước, quay lưng đi ra ngoài: "Đun thêm ít nước nóng, chốc nữa cho em ngâm chân."

Hứa Thanh San bật cười, bưng cốc nước của hắn, cúi đầu nhẹ nhẹ thổi hơi nóng đang bay lên.

Hồi bé, Tổng Bảo Ninh chơi trong cửa hàng nhạc cụ mỗi ngày, không có nhạc cụ nào mà cô ấy không biết đánh. Còn nhớ đại học năm thứ nhất, cô ấy còn bảo sau khi tốt nghiệp sẽ làm giáo viên dạy nhạc.

Kết quả gặp gã chồng cũ kia, sau khi tốt nghiệp, cô ấy làm giáo viên dạy ngữ văn trung học mấy năm, kết hôn rồi thì làm bà nội trợ suốt, gần như không giao tiếp với bên ngoài.

Uống chút nước nóng, trong người ấm hơn, Hứa Thanh Sơn xách phích nước trở lại, tìm một cái chậu gỗ, đổ nước vào, pha thêm nước lạnh để Hứa Thanh Sơn rửa chân.

Hứa Thanh Sơn đá giày ra, nhấc chân đặt lên đầu gối Hứa Thanh Sơn, tươi cười: "Anh rửa giúp em!"

Cách âm của căn phòng này rất kém, Hứa Thanh Sơn không dám làm quá, nên cô nói rất nhỏ.

Cũng không biết Hứa Thanh Sơn nghe thấy không, hấn cảm chân cô, cẩn thận cởi bít tất, đỡ chân cô, nhẹ nhàng đặt vào trong chậu nước.

Nhiệt độ nước vừa phải, đôi chân lạnh cóng mấy tiếng ngâm hấn vào nước thì co lại theo phản xạ, lại bị hấn ấn xuống.

Hứa Thanh Sơn nhấp môi, nghe thấy tiếng trò chuyện của Tống Bảo Ninh và Lê Thư truyền sang, cô ngoan ngoãn ngậm miệng.

Rửa xong, Hứa Thanh Sơn lấy khăn khô tỉ mỉ lau sạch nước cho cô, rồi bê chậu gỗ ra ngoài đổ.

Hứa Thanh Sơn cởi áo khoác lông, ngã xuống giường, như thể vô ý, nói: "Tối thứ Bảy tuần trước, em gặp hai chị em Du Tinh, cả Quan Hoài với Phó Triết."

"Quan Hoài gọi điện thoại cho anh, hỏi có phải chúng ta đang bên nhau không?" Hứa Thanh Sơn tiếp lời, cảm xúc bình thường: "Ngủ trước đi, anh đi tắm cái đã!"

Hứa Thanh Sơn biết hấn không muốn nhắc tới chuyện này, cô vĩnh môi, cố tình kích thích hấn: "Mai còn một người nữa đến, nam

giới, có quan hệ rất tốt với em."

"Ừ." Hứa Thanh Sơn thốt ra một âm tiết đơn, xoay gót đi ra ngoài.

Hứa Thanh Sơn liếc bóng lưng hắn, rúc vào trong chăn, cầm di động, mở khóa.

Tín hiệu 4G rất chậm chờn, lúc ở huyện, cô đã lướt Weibo, các bình luận toàn là mong chương mới của truyện tranh, và xin chuyển thể truyền thuyết đường âm dương sang truyện tranh. Tô Nhiễm cũng share lại, dụng ý ra sao, đôi bên đều hiểu trong lòng, chẳng cần phải nói.

Đứng hình bao nhiêu lần, vẫn không không load mới được Weibo, Hứa Thanh Sơn không khỏi bực bội, bèn vênh tai nghe Tống Bảo Ninh và Lê Thư tán gẫu.

Lê Thư vừa tốt nghiệp đại học, gương mặt căng tràn collagen, ngọt ngào đáng yêu, thật giống với khí chất của Tống Bảo Ninh hồi mới vào đại học.

Hai người nói chuyện rất hợp, chuyện từ trường đại học đến ăn cơm, lại chuyện ngược về, thỉnh thoảng cười khúc khích.

Hứa Thanh Sơn cũng cười theo, cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Từ khi ly hôn, bố Tống bảo Tống Bảo Ninh hoàn toàn khép kín chính mình, đừng nói là cười, ngay nói chuyện với họ cũng rất ít.

Nghe một lúc, cơn mệt mỏi đánh úp, Hứa Thanh Sơn vẫn chưa tắm xong.

Bò dậy thay đồ ngủ, ngoài cửa có tiếng bước chân tới gần, đúng lúc gió thổi, mùi hương xà phòng dịu dịu bay vào.

Hứa Thanh Sơn ngược nhìn, hình bóng Hứa Thanh Sơn lọt vào trong mắt, cô không nhịn nổi nuốt nước miếng: "Anh không lạnh à?"

Mưa suốt mấy hôm nay, vừa lạnh vừa ẩm, nhiệt độ cao nhất mới có 15 độ C, thế mà hấn còn cời trần, chỉ mặc độc cái quần ngủ.

Hứa Thanh Sơn lắc đầu, đóng cửa lại, nghe thấy tiếng Lê Thu vọng sang, hấn cau mày, vắt khăn lên, đi tới nằm xuống cạnh Hứa Thanh Sơn, tiện tay tắt đèn.

Trên người hấn bọc khí lạnh, dán lên da Hứa Thanh Sơn, hại cô không trốn được, thế là cáu tiết nhéo hấn: "Cũng không sợ bị cảm hả."

Hứa Thanh Sơn đau nhăn cả mày, cúi đầu khóa kín môi cô.

Cách âm quá kém, một người là cô gái mới ra trường, một người là bạn thân của mình, Hứa Thanh Sơn vừa nghĩ thôi đã kìm nén đến phát hoảng.

Hôn một hồi, Hứa Thanh Sơn buông Hứa Thanh Sơn ra, ôm cô thở hổn hển: "Quan Hoài tức điên rồi!"

"Không liên quan đến em, em lại chả phải bạn gái anh ta." Hứa Thanh Sơn bĩu môi: "Đợt tết Nguyên đán, anh ta còn dẫn một cô em đi Thái Lan, Quốc Khánh thì dẫn đi du lịch, là đối tượng xem mắt của anh ta á."

Hứa Thanh Sơn buồn bực: "Em không ghen tí nào à?"

"Em hâm mới ghen, chỉ là đối tượng mập mờ thôi mà, cũng không nhất định cứ phải là anh ta mới được." Hứa Thanh Sơn thò tay áp lên lồng ngực Hứa Thanh Sơn, nhướn môi, có ý trêu hấn: "Nếu là anh..."

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 22: Em Không Dậy Nổi

Hứa Thanh San nói nửa chừng, dán tay lên lồng ngực Hứa Thanh Sơn, trượt xuống và dừng ở thắt lưng, đợi hấn mở miệng.

"Là anh thì sao?" Rốt cuộc không nhin nổi, Hứa Thanh Sơn vẫn cất tiếng hỏi.

"Cũng không ghen." Hứa Thanh San khẽ cười, bàn tay lại trượt xuống tiếp: "Có câu nói gì nhỉ, cóc ba chân không dễ tìm chứ đàn ông hai cẳng thì chạy đầy đất."

Đến giờ, cô thích cùng hấn tán tỉnh nhau đấy, nhưng còn chưa tới mức động lòng.

Gửi nhạc cụ cho trường tiểu học, giúp hấn, cũng không có dụng ý quá sâu đậm, muốn làm thì làm thôi.

"Ngủ đi!" Hứa Thanh Sơn bắt lấy bàn tay không an phận của cô, giọng nói buồn bực: "Hay em muốn cho phòng bên cạnh nghe được cái gì đó."

Hứa Thanh San coi như không nghe thấy, ôm thắt lưng hấn, cố tình trêu chọc. Khiến Hứa Thanh Sơn chòng ghẹo với cô qua điện thoại, gặp mặt rồi thì không phải là hấn nữa.

Đêm ở đây đặc biệt yên tĩnh, một chút âm thanh nhỏ cũng sẽ phóng đại vô hạn. Khi thời tiết tốt còn đỡ, có thể nghe thấy tiếng

chim kêu, mưa cái thì im ắng hoàn toàn. Phòng học nơi học sinh ở cách bên này gần hai mươi mét, thỉnh thoảng cũng nghe thấy được cả tiếng nói chuyện truyền tới.

Hứa Thanh Sơn không nhúc nhích, dằng vẽ mặc cho cô nghịch. Hứa Thanh Sơn không nín nổi cười. Qua một lúc, trên trán truyền đến xúc cảm ấm áp, cô dần thôi cười, gồi lên khuỷu tay hấn, nhắm mắt, an tâm thiếp đi.

Không biết đã ngủ bao lâu, Hứa Thanh Sơn bị hôn mà thức giấc, cô lằm bằm, từ từ mở mắt: "Mấy giờ rồi?"

"Một giờ." Hứa Thanh Sơn hôn cổ cô, đẩy lên cọ sát giây lát, đoạn thúc mạnh một cú: "Không ghen thật à?"

Hứa Thanh Sơn mơ màng, hừ một tiếng giống tiếng mèo con, vô thức túm lấy cánh tay hấn: "Gì cơ?"

"Anh tìm người khác, em không ghen thật sao?" Hứa Thanh Sơn cắn tai cô, khuôn mặt giấu trong bóng tối lạnh lẽo như phủ lớp sương giá.

Hứa Thanh Sơn tỉnh hấn, chớp chớp mi, há miệng cắn cánh tay hấn: "Không ghen."

Nửa đêm không cho cô ngủ chỉ để hỏi một vấn đề hoàn toàn không cần trả lời thế này, có nhất thiết phải vậy không?

Hứa Thanh Sơn nhấp môi, cho đến khi Hứa Thanh Sơn kêu ra tiếng mới chậm lại, hấn ôm cô ngồi dậy, nắm eo cô, nòng nà hôn cô.

Hắn hôn cuồng nhiệt, khí thể ào ạt hết mưa rền gió dữ. Hứa Thanh San khó nhọc hít một ngụm không khí mới mẻ, phảng phất có thứ ảo giác đã bán linh hồn cho ma quỷ. Mọi thứ tĩnh lặng, mỗi lần lồng ngực hắn phập phồng đều như thể thủy triều vỗ bờ, vỗ đến độ toàn thân cô kéo căng phát run.

Xong việc đã gần 2 giờ sáng, Hứa Thanh San đá Hứa Thanh Sơn xuống, đổ mặt bảo hắn đi lấy nước.

Tối qua chưa tắm rửa, giờ đổ mồ hôi đầy mình, chỗ nào cũng dấp dính khó chịu.

"Anh đã nói với hiệu trưởng chuyện của bạn em, có điều ông ấy không đồng ý lắm. Thứ nhất là không có giấy tờ và chứng nhận làm giáo viên, thứ hai là không biết cô ấy sẽ ở lại bao lâu." Hứa Thanh Sơn mặc quần ngủ đi rót nước cho cô, lúc trở lại hắn cầm một cái chậu, đổ nước vào.

"Trường các anh cũng chẳng có ai biết chơi những nhạc cụ kia, em mất tiền đưa tới, không màng được cái danh, các anh cũng đâu thể bỏ xó không dùng!" Hứa Thanh San nheo mắt nhìn thẳng tấm lưng dày rộng của hắn: "Mai em đi nói chuyện với ông ấy."

"Cũng được." Hứa Thanh Sơn đưa lưng về phía Hứa Thanh San, lấy trong vali ra một chiếc khăn lông mới, kéo rèm để cô lau người.

Phòng này với phòng kế bên vốn là một gian, về sau dùng gạch đỏ xây một bức tường cao hơn hai mét ngăn ra, cải tạo làm ba phòng ở cho giáo viên tình nguyện.

Phòng ở đã nhiều năm chưa tu sửa, cánh cửa gần như chẳng che chắn được gì, Hứa Thanh Sơn đành treo một tấm rèm cửa

trong phòng, tiện cho mình thay quần áo hàng ngày.

"Em không dậy nổi." Hứa Thanh Sơn nói chẳng ra hơi.

Buồn bực trong mắt Hứa Thanh Sơn tan biến, thêm vào một nét cười nhàn nhạt, hấn đi tới bế cô lên.

Thu dọn sạch sẽ đã gần 3 giờ sáng. Hứa Thanh Sơn tính kỳ rưng trướng của mình, rồi yên tâm đi ngủ.

Có thai mới tốt, Hứa Thanh Sơn thực tình muốn sinh một đứa con, tự mình nuôi nấng, bố bé là hấn, cô cũng không ác cảm. Thật ra, mỗi lần hấn đều dùng biện pháp "phòng tránh", nhưng đáng tiếc giữa chừng luôn bị cô "gỡ bỏ".

Ngủ một mạch đến khi học sinh tập thể dục buổi sáng, Hứa Thanh Sơn bị đánh thức, cô rời giường, đánh răng rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề, đi ra ngoài.

Trời vẫn đang mưa, Tống Bảo Ninh che ô, đứng ở góc sân thể dục, thần thờ nhìn. Cả người dường như cố định ở đó. Hứa Thanh Sơn nâng cổ tay xem đồng hồ, lại gần vỗ vai Tống Bảo Ninh, dẫn cô ấy đến nhà ăn.

Hứa Thanh Sơn cố ý dặn giáo viên nấu cơm hôm nay thêm món cho hai cô, sợ hai cô ăn không quen.

Đi được mấy bước, ngoảnh đầu lại, vừa vận trông thấy Lê Thu đang nói chuyện với Hứa Thanh Sơn. Lê Thu hơi ngẩng mặt, không có lấy một nét cười. Hứa Thanh Sơn hình như né tránh cô ấy, quay mặt nhìn sang bên này, đôi mắt ẩn sau màn mưa, đen nhánh sâu thẳm, có vẻ đang cất giấu nhiều cảm xúc.

Hứa Thanh San mỉm cười, thu lại tầm mắt, vô thức bấu môi. Lần trước tới, cô đã không nhìn nhầm, quả nhiên Lê Thư thích hẳn.

"Nơi này đẹp thật, cũng rất thanh bình." Vành mắt Tống Bảo Ninh đỏ hoe: "Hôm ấy đi làm thủ tục, anh ta thế mà còn dắt cả con hồ ly tinh kia theo. Cô ả ưỡn cái bụng to, xong thủ tục ly hôn thì làm thủ tục kết hôn luôn. Lúc đó, tớ mới thực sự tỉnh táo nhận ra, mình ngu ngốc nhường nào."

"Lỗi không phải ở cậu." Hứa Thanh San đè nén cảm xúc chua xót không thể giải thích đang trỗi dậy, nghiêng đầu nhìn Tống Bảo Ninh: "Cậu có nhớ hồi đại học năm nhất, cậu đi xem tờ biểu diễn, đã nói gì không?"

Tống Bảo Ninh đỏ mặt, yếu ớt đáp: "Tớ nhớ."

"Tớ cần cậu giúp đỡ." Hứa Thanh San khoác tay lên vai cô bạn, khẽ bật cười: "Tớ định tìm mấy đứa trẻ có thiên phú, thành lập một ban nhạc. Cậu đến làm tay trống cho tớ, không được từ chối."

"Tớ có thể làm được sao?" Tống Bảo Ninh dừng bước, hai má đỏ ửng như thể nhỏ ra máu: "Tớ sợ..."

"Đừng sợ, tớ bảo cậu có thể là có thể." Hứa Thanh San ngắt lời Tống Bảo Ninh, ra vẻ nghiêm túc: "Nể tình bạn bao năm qua của chúng mình, cậu phải giúp tớ, kéo phim ngắn của tớ không quay được đâu."

Khi còn ở Lâm Châu, mỗi lần liên lạc với Hứa Thanh San, Tống Bảo Ninh chưa bao giờ kể khổ. Về sau Hứa Thanh San tới thành phố B mới biết, cô bạn bị cái tên cặn bã kia tẩy não nghiêm trọng,

làm bất cứ điều gì cũng là vì hấn ta, đánh mất chính mình hoàn toàn.

"San Nhi..." Nước mắt Tống Bảo Ninh tuôn rơi, nghẹn ngào ôm lấy Hứa Thanh San.

"Không khóc, khóc nữa sẽ trở nên xấu xí, sau này càng không có ai "nhòm ngó" đấy." Hứa Thanh San thở dài, lấy khăn giấy trong túi áo ra, cẩn thận lau nước mắt cho cô bạn.

Tống Bảo Ninh cúi đầu một lúc lâu mới lấy hết can đảm ngẩng lên: "Tớ có thể thật à?"

Hứa Thanh San mỉm cười gật đầu, cho cô bạn một ánh mắt khích lệ, đoạn ôm cô ấy đi tiếp về phía trước. Tới cửa nhà ăn, Lê Thu chạy đến, thân thiết nắm tay Tống Bảo Ninh: "Chị Bảo Ninh, bữa sáng ở đây khá đơn giản, e hai chị ăn không quen."

Tống Bảo Ninh nhoẻn cười, giải thích rằng mình không kén ăn, rồi cùng Hứa Thanh San vào nhà ăn.

Hứa Thanh San thoáng liếc Lê Thu, mỉm cười, đi lấy bát đĩa, tự tay múc cháo.

Cháo trắng và trứng luộc để học sinh ăn, các cô nhiều hơn học sinh hai cái xúc xích. Điều kiện của trường kham khổ, mua một cái xúc xích chẳng qua cũng chỉ một, hai tệ, nhưng ở nơi này đôi khi lại là món mặn duy nhất mà học sinh được ăn.

Thôn làng cách thị trấn rất xa, hậu cần của trường đi mua thức ăn chỉ có độc chiếc xe máy "đồng nát". Mỗi lần cũng không dám mua quá nhiều, hồng thì phí của.

Đợt trước nhận được tài liệu do quỹ từ thiện cung cấp, Hứa Thanh San nghĩ: nói quá chứ làm gì còn nơi nghèo nàn thế.

Mãi tới lần trước đến, cô mới biết là có thật, và còn nghèo hơn cả cô tưởng tượng. Máy hôm ấy, món mặn duy nhất được ăn là bữa cơm ở nhà trường thôn, vợ trưởng thôn hầm cho cô con gà mái.

Tiền lương ở trường của Hứa Thanh Sơn dành hết cho học sinh, tiền tiết kiệm cùng dồn vào đây không ít.

"Chỗ này cách thị trấn bốn mươi cây số, đường xá khó đi, hồi trước ông Hứa không lái xe đến, một ngày chỉ có hai chuyến xe bus qua lại." Lê Thu đi hỗ trợ giáo viên tới lượt nấu cơm hôm nay, nhân tiện giới thiệu về tình hình nơi này: "Có điều, ông Hứa bận lắm, chẳng có thời gian lên thị trấn. Chị Thanh San, chị có bằng lái đúng không ạ, cuối tuần chúng ta cùng đi một chuyến nhé!"

Hứa Thanh San cong khóe môi, mỉm cười đồng ý.

Ông Hứa... Gọi thân mật vậy. Chắc, những người khác gọi thế cũng thôi đi, cô gái nhỏ như Lê Thu cũng gọi theo, cứ như ông xã bà xã ấy.

Tiết nhạc được bố trí vào buổi chiều, để tránh ảnh hưởng trật giờ học bình thường, hiệu trưởng cầm cái kèn nhỏ, bảo các lớp yên tâm đi học, sau khi tan học tới sân thể dục tập trung, nghe cô giáo mới biểu diễn nhạc cụ.

Tiếng phổ thông không chuẩn lắm, vang vọng khắp trường hết đợt này tới đợt khác, không khí ẩm ướt dường như cũng trở nên khác với trước kia.

Cách cánh cửa, Hứa Thanh Sơn nhìn bóng hình mảnh dẻ đang sắp xếp trên sân thể dục từ xa xa, khóe miệng hần không khỏi nhướng lên. Hần từng nghe tiết mục radio cô chủ trì, chất giọng êm ái dịu dàng, âm sắc không thua người dẫn chương trình chuyên nghiệp.

5 giờ 10, kết thúc tiết học cuối cùng, học sinh ùa ra như ong vỡ tổ, vây quanh khu đất dưới lá cờ tổ quốc, ngông cổ, tròn xoe mắt tò mò.

Hứa Thanh Sơn lấy khăn ướt lau tay, móc di động ra, thủng thẳng đi theo sau chụp ảnh. Trên người Hứa Thanh Sơn có một thứ khí chất khiến hần say đắm, muốn thôi cũng không được, cho dù là lần đầu gặp mặt hay hiện tại.

Trong màn hình, cô thử mic, nghiêng đầu, không biết nói gì đó với Tống Bảo Ninh, lại quay sang nói chuyện với Lê Thư và một giáo viên tình nguyện trẻ tuổi khác.

Mặt mày cô nhuộm nụ cười, dấu trong thời tiết âm u, vẫn rạng ngời đến độ như đang tỏa sáng.

Tiếng trống nhạc vang lên, Hứa Thanh Sơn nhoẻn miệng, bắt đầu ngâm nga, giọng hát du dương êm tai.

Chung quanh im phăng phắc, giọng cô cười gió lạnh ẩm ướt rót vào màng nhĩ hần, xuyên qua dây thần kinh, đến thẳng trái tim, bên tai tựa như lại nghe thấy giọng nói hờ hững xa cách của cô: "Hứa Thanh Sơn, Sơn trong san hô."

Lặng nghe hết một bài đồng dao, đáy mắt Hứa Thanh Sơn toát lên ánh cười, hần chuyển sang chế độ video, tiếp tục quay.

Cô có sức cuốn hút Trời sinh, mới đầu các em học sinh còn có chút bỡ ngỡ, tới bài thứ hai liền sôi nổi hát theo.

Đến 6 giờ, Trời tối dần, Hứa Thanh Sơn đưa mic cho Tống Bảo Ninh, yên lặng đứng sang bên, chăm chú nghe cô bạn cất lời.

"Cô là giáo viên dạy nhạc của các em. Từ ngày mai, tiết nhạc của các em do cô đứng lớp. Cô... cô họ Tống, các em gọi cô là cô giáo Tống là được." Mặt Tống Bảo Ninh ửng hồng, nói hơi ngắc ngứ. Bên dưới, tiếng vỗ tay vẫn rào rào như cũ.

Sau khi giải tán, Hứa Thanh Sơn tới dặn Lê Thu và các cô cất nhạc cụ, còn mình thì dẫn mấy giáo viên, đưa các em phải qua sông về nhà. Lúc trở lại, thấy có thêm một chiếc Land Rover màu đen trong sân trường, biển số của thành phố B rất lạ mắt, Hứa Thanh Sơn bắt giác nhú mày.

Bên nhà ăn đã bắt đầu ăn cơm, Hứa Thanh Sơn qua ngó một vòng không thấy Hứa Thanh Sơn, nghe Tống Bảo Ninh nói cô ấy đang ở trong phòng học để nhạc cụ, hấn cảm ơn rồi quay đầu đi ra ngoài với khuôn mặt lạnh lẽo.

Người vừa mới tới kia hình như đang ở cùng cô ấy.

Trong phòng học không bật đèn, Hứa Thanh Sơn đi đến gần, thả chậm bước chân theo bản năng, bàn tay buông thõng siết thành nắm đấm, mu bàn tay lộ khớp xương trắng bệch.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 23: Em Vui

Đứng ngoài cửa một chốc, lảng máng nghe thấy có bước chân ai đó, Hứa Thanh Sơn khẽ nhấp môi, đáy mắt nổi bão tố.

"Tự anh nghĩ có cho mình đi. Thực ra Bảo Ninh nhạy cảm lắm." Tiếng Hứa Thanh Sơn bỗng truyền ra, giọng điệu thờ ơ: "Anh cũng biết ly hôn là một sự đả kích lớn chừng nào đối với cô ấy. Bản thân anh cũng đã trải qua."

"Em yên tâm, anh có thể xử lý tốt." Giọng nam giới hơi quen tai, nhưng không nhớ nổi đã nghe thấy khi nào. Hứa Thanh Sơn lùi lại, nghe thấy tiếng bước chân đang đi gần về hướng cửa, hấn liền trốn vào phòng học đằng sau.

Ánh sáng tù mù, Hứa Thanh Sơn không nhìn rõ diện mạo người nọ, chỉ cảm thấy quen quen. Đợi người ấy đi xa, hấn ra khỏi phòng học, điềm nhiên như không đến gõ cửa.

"Đưa về an toàn hết rồi chứ?" Hứa Thanh Sơn ngoảnh đầu liếc Hứa Thanh Sơn, kế tiếp bật đèn pin điện thoại, cầm cái chậu nhựa còn một nửa mà lần trước hấn dùng, chụp lên. Mặt mày đượm nét cười.

Hứa Thanh Sơn nhấc chân bước vào, bỏ cái "chụp đèn" ra, tắt đèn pin điện thoại, bàn tay khóa sau gáy Hứa Thanh Sơn, cúi xuống hôn cô.

Hắn tưởng người đến có "nhập nhằng" với cô, hóa ra không phải.

Kết thúc nụ hôn, Hứa Thanh Sơn ngả vào lồng ngực hắn, thở dốc: "Em đói!"

"Đi ăn cơm nào!" Nét mặt Hứa Thanh Sơn nhẹ nhõm, dắt tay cô rời phòng học đi về phía nhà ăn.

Bảy giờ nhà ăn đã không còn mấy người. Tống Bảo Ninh và Lê Thư ăn cơm xong đã về phòng ký túc, hiệu trưởng đang nói chuyện với người đàn ông mới tới, trông rất phần khởi.

Xới cơm, qua bên đó ngồi, Hứa Thanh Sơn giới thiệu hai người với nhau.

Nghe thấy tên Hứa Thanh Sơn, Chung Thành thoáng kinh ngạc, lịch sự bắt tay hắn. Lúc Hứa Thanh Sơn giới thiệu Hứa Thanh Sơn, ánh mắt cô rất sáng, có lẽ chính cô cũng không nhận ra. Đặc biệt là khi nhắc tới chuyên ngành của hắn, sự ngưỡng mộ trong giọng nói không tài nào che giấu nổi.

Người khác không hiểu cô em khóa dưới này của anh, nhưng Chung Thành lại rõ hơn hết, cô không hề có sức miễn dịch với những người tài hoa, thêm tí "đẹp trai" nữa là có thể làm nam thần của cô luôn. Tiêu chuẩn chọn bạn trai của cô nàng này bao năm vẫn không thay đổi.

Hiển nhiên, Hứa Thanh Sơn hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn.

Hứa Thanh Sơn khá kiệm lời, nói đến chuyên ngành của mình, hắn cũng không thao thao bất tuyệt mà rất có chừng mực. Chung Thành chuyện trò với Hứa Thanh Sơn, thi thoảng liếc cô nàng Hứa Thanh Sơn xen bừa vào, nụ cười trên môi anh dần đậm thêm.

Bất kể là công việc hay riêng tư, chỉ cần Hứa Thanh Sơn sẵn lòng, cô luôn luôn xử sự tự nhiên, còn chuyện liên tục ngắt lời Hứa Thanh Sơn như hôm nay, trước giờ chưa từng có.

Hứa Thanh Sơn không tức giận, bị cô chen ngang thì dừng lại, đợi cô nói xong mới tiếp tục chủ đề lúc trước.

Bảo họ không phải người yêu, anh chả tin. Hôm nay anh mới đến, mệt như cún, Hứa Thanh Sơn chẳng hề thông cảm, gập cái liên bàn với anh làm sao kéo tài trợ để làm đường chạy cho trường học, tốt nhất là tặng kèm một số trang bị thể thao nữa.

Tuy cô làm gì cũng phải xem tâm trạng, nhưng lần này tâm tình cô tốt đến độ không bình thường.

Ăn xong, giúp dọn dẹp sạch sẽ, sau đấy theo dặn dò của hiệu trưởng, Hứa Thanh Sơn sắp xếp cho Chung Thành ở cùng một giáo viên tình nguyện khác trong gian phòng ký túc kế bên phòng Tổng Bảo Ninh và Lê Thư.

Cách âm của phòng quá kém, Hứa Thanh Sơn không muốn về, cô cầm di động loanh quanh khắp sân trường để bắt tín hiệu...

"Chán lắm à?" Hứa Thanh Sơn kéo cô lại, nở nụ cười nhàn nhạt: "Dẫn em đến một nơi."

"Đi đâu cơ?" Hứa Thanh Sơn nhướn mày, ôm thất lưng Hứa Thanh Sơn, nhón chân cắn cằm hắn: "Có chuyện em quên nói với anh."

Trực giác Hứa Thanh Sơn mách bảo không phải chuyện hay ho, hắn thở ra một hơi, cúi đầu nhìn cô bằng ánh mắt nặng nề: "Anh còn chưa hỏi em, em đã nói gì với hiệu trưởng mà ông ấy hồ hởi thế?"

Cô mới đến có một ngày, nhưng mấy giáo viên nam trong trường đã ngưỡng mộ cô quá chừng.

"Nói chuyện làm ăn thôi, dù gì tính ra em có một nửa là dân kinh doanh mà." Hứa Thanh Sơn cười nhẹ một tiếng, giọng điệu giống như lơ đãng: "Trong đồ ăn tối nay có bỏ dấm thì phải?"

Hứa Thanh Sơn nín thinh, hơi tăng thêm lực tay. Hứa Thanh Sơn lại nói: "Hình như vụ kiện của chùa Khai Thiện sắp đưa ra tòa, anh phải về làm việc đi thôi, dự án đã kéo dài lâu thế rồi."

"Đội đội thi công sửa chữa cầu đến, bố trí ổn thỏa thì về." Hứa Thanh Sơn buông Hứa Thanh Sơn ra, ôm vai cô đi về phía đằng sau phòng học.

Hứa Thanh Sơn nhếch mày, mỉm cười cho hắn biết cô đã bạt tai Phó Triết hai cái hôm trước, cố tình không nhắc tới việc cô bảo Quan Hoài tìm Du Tinh để xác minh rốt cuộc năm đó cô ta có mang thai hay không.

Cô chương mắt Du Tinh mặt dày mày dạn đấy.

Phản bội Hứa Thanh Sơn, thế mà còn vác mặt hỏi hắn rốt cuộc đang qua lại với ai, coi mình là "người trong mộng" thật chắc?

"Em đánh cậu ta vì cô giáo Tống à?" Hứa Thanh Sơn không hỏi chuyện gì đã xảy ra, chỉ thuận miệng đoán một câu.

Hứa Thanh Sơn ngừng bước: "Quả nhiên anh rất hiểu anh em tốt của mình. Đánh gã ta là vì gã vờ vịt say rượu bắt nạt Bảo Ninh, và tiện thể xả giận hộ anh."

Ánh sáng đèn pin điện thoại tỏa lan, khuôn mặt Hứa Thanh San khuất trong bóng tối, không thấy rõ biểu cảm, nhưng đôi mắt ấy lại sáng chói. Hứa Thanh Sơn cũng dừng chân, lồng ngực rung động kịch liệt, nói với giọng chuyện phiếm: "Xả giận hộ anh?"

Phó Triết có kiểu ưa ái gần như bệnh hoạn với những cô gái thùy mị, đặc biệt là kiểu vừa trêu liền dỗ mặt.

Mặc dù Tống Bảo Ninh đã ly hôn, nhưng tính cô ấy khác Hứa Thanh San một Trời một vực, hiền lành, dịu dàng, người khác nói chuyện hơi to tiếng, cô ấy cũng sẽ sợ hãi, mặt cũng sẽ đỏ lên theo.

Về ngoài cũng là kiểu Phó Triết thích, gã động lòng cũng chẳng lạ.

"Không được sao?" Hứa Thanh San lườm Hứa Thanh Sơn, đoạn đi tiếp về phía trước.

Con đường nhỏ sau khuôn viên trường lấp đầy cỏ dại, mưa vài trận, mặt đất ẩm ướt lầy lội. Đi chưa được mấy bước, Hứa Thanh San trượt chân một cái, thê thảm ngã nhào vào lòng Hứa Thanh Sơn.

"Được." Hấn đỡ cô dậy, ôm eo cô, ấn cô vào trước ngực mình, trong lòng mềm nhũn đến độ rối tinh rối mù.

Cô lại có thể ra mặt vì hấn...

Sau phòng học có một dãy nhà ba tầng, chắc hấn dùng làm đài quan sát quân địch trong thời kỳ chiến tranh, phong cách khác hẳn với dãy phòng học phía trước.

Mở cửa, đi vào, lên tầng ba. Hứa Thanh Sơn cởi áo khoác ngoài, trải xuống đất, kéo Hứa Thanh San cùng ngồi xuống: "Ở đây có thể thu được tín hiệu 4G đấy, còn tương đối ổn định."

Chỉ mình hắn có chìa khóa cửa lớn của tòa nhà, năm ngoái lúc sửa đường, tín hiệu di động của hắn chập chờn, nên hắn thường ở lại chỗ này.

Lo hắn ngủ đất bị ồm, dân làng đã bện cho hắn một tấm thảm rơm dày 10 cm. Sau đó sửa xong đường, hắn quay lại, muốn lên mạng thì sẽ đến đây ở.

Chân mày Hứa Thanh San khẽ vênh lên, cô nghiêng người hôn Hứa Thanh Sơn, tắt đèn pin di động, đăng nhập Weibo. Còn chưa load hết thì hơi thở của hắn thốc tới, thoáng chốc đã chiếm trọn khoang miệng cô.

Sau nụ hôn dài, Hứa Thanh San ngã vào vòng tay Hứa Thanh Sơn, gối lên cánh tay hắn, tiếp tục lướt Weibo. Những trang truyện tranh nhận được phản hồi rất tích cực, đã bắt đầu có người tò mò đáng vẽ chân thực của họa sĩ.

Ngược mặt nhìn Hứa Thanh Sơn đang ôm mình, khóe môi Hứa Thanh San không khỏi cong cong. Màn hình điện thoại phát ra ánh sáng màu lam hắt lên mặt hắn, đường nét mặt mũi như được chạm khắc, sắc nét và quyến rũ.

Đẹp trai lại còn biết vẽ, hơn nữa chín chắn, cẩn trọng, tuyệt đối là hình mẫu ông chú tiêu chuẩn trong mắt những cô gái nhỏ, hèn gì Lê Thư mê hắn như vậy.

Có điều, Hứa Thanh San đã không thể mê mẩn tiếp, nội dung về những bức bích họa chùa Khai Thiện lại thành chủ đề nóng, vô số người yêu cầu khôi phục nguyên trạng những bức bích họa đã bị phá hỏng.

Tóm tắt nội dung chuỗi tin tức cho thấy, bên chùa Khai Thiện đã chuẩn bị đầy đủ trước khi đệ đơn kiện. Viện thiết kế Hứa Thanh Sơn làm việc trước kia có lỗi hổng trong khâu quản lý, và tồn tại hiện tượng bán công trình ra bên ngoài. Nội dung dòng cuối cùng là: Nhân viên công tác của tổ bích họa từ chức tập thể.

"Lần trước anh về ký hợp đồng công việc, là cả tổ dự án ký à?" Hứa Thanh San huých khuỷu tay vào hấn: "Trên tin tức nói cả rồi này."

"Chùa Khai Thiện còn có địa cung, bích họa bên trong đã tu sửa được 80%, nhưng vẫn chưa làm tốt công tác bảo tồn, để phòng sau khi mở cửa du khách lỡ tay, nên chưa đề cập với bên ngoài." Hứa Thanh Sơn thấp đầu rút điều thuốc đưa lên miệng châm: "Đợi về anh dẫn em xuống xem."

"Vâng." Hứa Thanh San chớp chớp mi, vươn tay xoa mặt hấn: "Anh ở đây suốt không cảm thấy buồn sao?"

"Vẫn ổn." Hứa Thanh Sơn phun khói thuốc, cúp mắt chăm chú nhìn cô.

Trước kia thật sự không cảm thấy, từ khi cô đến rồi lại đi, thì trái tim hấn cũng không tài nào bình yên được nữa.

"Có phải làm việc mình thích thì cho dù nhàm chán cỡ nào đều cảm thấy hài lòng đúng không anh?" Hứa Thanh San ngồi thẳng

dậy, bỗng nhiên muốn dốc bầu tâm sự: "Công việc nào của em cũng chỉ chốc lát. Ông nội bảo em kế thừa gia nghiệp, em cũng chẳng hứng thú. Lúc ở Lâm Châu còn giả vờ cho có, sau khi rời đi, em chưa một lần đụng vào mấy thứ đó."

"Em không để tâm đấy thôi." Hứa Thanh Sơn vớt đầu mẫu thuốc, nhắc chân dụi tắt. Trong tình cảm, cô cũng vậy.

"Quả thực không để tâm." Hứa Thanh San cười, ngồi thẳng hơn, ngẩng đầu hôn hấn: "Lê Thư thích anh đã lâu đấy!"

Hứa Thanh Sơn im lặng, khẽ gật đầu, có phần không theo kịp suy nghĩ của Hứa Thanh San.

"Anh cảm thấy cô ấy thế nào?" Hứa Thanh San hào hứng, hai tay chống trên đầu gối hấn, đôi mắt trùm trong bóng tối sáng rõ.

Cúi đầu nhìn vào mắt cô, đáy lòng Hứa Thanh Sơn nhộn nhạo, cổ tình nói: "Một cô gái rạng rỡ như Mặt Trời, làm việc chăm chỉ, tốt tính. Giáo viên trong trường ai cũng thích cô ấy."

Ánh sáng màn hình điện thoại tối đi, Hứa Thanh San véo Hứa Thanh Sơn, mặt mỗi ngáp một cái. Trong số những giáo viên thích cô ấy có cả hấn, thảo nào tối qua còn hỏi cô có ghen không.

Cô ghen cái rắm ấy, muốn thích ai thì thích.

Nói xong chuyện mình dự định thành lập ban nhạc để thu hút tài trợ cho trường, Hứa Thanh San lại lướt Weibo, bơ luôn Hứa Thanh Sơn, cơ thể cũng rời khỏi vòng ôm của hấn.

"Tại sao em lại muốn giúp?" Hứa Thanh Sơn nhào tới, đè Hứa Thanh San xuống nệm rơm, áp trán lên trán cô, miệng hấn cách môi

cô thật gần, giọng nói trầm khàn đến cực độ, ánh mắt sáng quắc.

Hứa Thanh San vươn tay nhéo má hắn, bật cười vô tư lự: "Em vui."

Hứa Thanh Sơn: "..."

Lát sau, màn hình điện thoại tự khóa, xung quanh tối om không còn một tia sáng, từng cơn gió lạnh thổi qua ngọn cây ngoài tòa nhà phát ra những tiếng xào xạc. Hứa Thanh San nghiêng đầu, cố ý cắn tai hắn, cũng không nói gì nữa.

Hơi thở của hắn ngưa ngưa phả tới, như thể dụ dỗ lại như thể đang kiểm chế. Trong phòng im ắng đến mức chỉ có tiếng hít thở không đồng đều của hai người đan xen. Nhịp tim Hứa Thanh Sơn dần trở nên rõ ràng, mùi khói thuốc trộn lẫn mùi xà phòng thoang thoảng trên người hắn thốc tới, gợi cảm, hấp dẫn lạ thường.

Hứa Thanh San lặng lẽ ngấm khuôn mặt rất mờ ảo trong bóng tối, lồng ngực khẽ xao động, bật cười rất nhẹ: "Em mệt rồi."

Hứa Thanh Sơn không lên tiếng, hồi lâu mới nhấc người, ôm cô dậy.

Về đến phòng ký túc, Hứa Thanh San rửa mặt, thay bộ đồ ngủ, đi thẳng ra ngoài, bảo rằng tối nay muốn ngủ cùng Tống Bảo Ninh.

Hứa Thanh Sơn duỗi tay chặn cửa, nhìn cô chăm chăm đủ một phút, không nói gì, sau đó rút tay lại, cầm bao thuốc đi tìm Chung Thành. Chung Thành đã làm việc trong ngành quảng cáo một thời gian dài, vừa khéo Hứa Thanh Sơn có vài chuyện muốn nhờ anh chỉ bảo.

Chung Thành và giáo viên tình nguyện nói chuyện rất hợp, Hứa Thanh Sơn gõ cửa, rồi bình thản đi vào.

Tiếng trò chuyện phòng bên cạnh rất nhỏ, không nghe thấy được các cô ấy đang nói gì.

Nói chuyện với Chung Thành một lúc, cả hai cùng ra khỏi cửa, đạp sắc đêm, mỗi người cầm một điều thuốc trên tay, đi về phía lớp học.

Hứa Thanh San chen chúc trên một chiếc giường với Tống Bảo Ninh, trần trọc mãi vẫn cảm thấy không quen, bèn tán gẫu với cô bạn, chắc chắn cô ấy không nghi ngờ về mục đích đến của Chung Thành, Hứa Thanh San ngáp một cái, bò dậy.

"Chị Thanh San ới, chị quen ông Hứa đã lâu chưa?" Lê Thu nằm bò trên giường, cầm một quyển sách, mỉm cười gọi cô lại: "Hai người sẽ kết hôn ạ?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 24: Bờ Sông Nguy Hiểm, Về Sau Em Đừng Ra Đó Nữa!

Hứa Thanh San ngoảnh đầu nhìn qua, bắt gặp nét bối rối trong đáy mắt Lê Thu, cô cong khóe môi, xoay người quành lại, đi thẳng tới giường Lê Thu, ngồi xuống, híp mắt nhìn cô ấy.

Lê Thu đỏ mặt, mắt tự nhiên, tránh ánh nhìn của Hứa Thanh San, nắm chặt quyển tiểu thuyết trong tay, lí nhí: "Em chỉ... chỉ tò mò thôi, không có ý gì khác ạ."

Hứa Thanh San nén cười, lấy quyển truyện trên tay Lê Thu, để lên mặt bàn sách bên cạnh, nâng cằm cô ấy lên. Cô cúi xuống, ánh mắt sáng rực, chăm chú nhìn vào mắt Lê Thu, thấp giọng đến mức tối đa: "Lê Thu à, chị phát hiện ra mắt em đẹp cực kỳ, miệng cũng xinh, mũi cũng xinh nhé!"

Tổng Bảo Ninh khế ho, giọng điệu nôn nóng: "Thanh San, đừng nghịch!"

Lê Thu còn ít tuổi, lại chưa từng yêu đương, Hứa Thanh San bắt nạt người ta thế này, thực tình không nên.

Hứa Thanh San ngoảnh đầu liếc Tổng Bảo Ninh, môi nở nụ cười tươi tươi như hoa, lại quay sang nhìn kỹ vào mắt Lê Thu ở khoảng cách gần, búng ngón tay vuốt dọc lên theo cằm cô ấy, và dừng lại ở vành tai đỏ ửng của cô giáo trẻ, trong giọng nói mềm mại của Hứa Thanh San lộ ra một thoáng mượt mà gợi cảm: "Cô bé, chị hơi thích em rồi này, làm sao giờ?"

Đôi con người đen láy long lanh của Lê Thuỵ trợn to, y chang con thú nhỏ bị thương, quên hít thở, mặt đỏ tai hồng ngậy ngồì trên giường nhìn Hứa Thanh San, tim đập như sấm.

Hứa Thanh San hài lòng thu hết biểu cảm của Lê Thuỵ vào đáy mắt, khoảng khắc thẳng người, cô cố tình thơm lên má cô ấy, tỉnh bơ nói: "Chị với ông Hứa đã quen nhau hơn một năm. Cơ mà, không phải tất cả sự qua lại đều lấy kết hôn làm tiền đề đâu em."

Hứa Thanh San đứng dậy, thấy Lê Thuỵ vẫn rúc trong chăn chưa hoàn hồn. Cô cảm thấy vui vui, đi qua ôm Tống Bảo Ninh đang tức giận một cái, vênh khẻ môi mở cửa ra khỏi phòng.

Lê Thuỵ giống Du Hiểu, đều hiểu nhầm cô với Hứa Thanh Sơn chỉ vừa mới quen, có điều Lê Thuỵ đáng yêu, cũng đơn giản hơn Du Hiểu nhiều.

Cảm xúc chân thực nhất trong mắt Lê Thuỵ là kính trọng và yêu thích, chứ không phải sự chiếm hữu như của Du Hiểu.

"Hơn một năm, lâu thế cơ à..." Giọng Lê Thuỵ yếu ớt, có vẻ còn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần: "Chị Thanh San ời, nước hoa trên người chị thơm thật!"

Tống Bảo Ninh bó tay, đi đến vỗ vỗ Lê Thuỵ, nở nụ cười dịu dàng: "San Nhi đi rồi!"

"À..." Lê Thuỵ bừng tỉnh, tim đập liên hồi, xấu hổ trùm chăn kín đầu: "Chị Bảo Ninh, em mất mặt quá phải không chị?"

Tống Bảo Ninh lắc đầu, vỗ nhẹ qua tám chăn: "Em đừng cho là thật, hồi đại học San Nhi thích đùa bọn chị như vậy đấy."

"Em biết ạ." Lê Thư chui trong chăn, giọng nói hơi ngộp: "Em chỉ tò mò hỏi chút, muốn biết có phải chị ấy là người trong tranh của ông Hứa không thôi. Thật tình không có ý gì khác."

Thực ra Hứa Thanh Sơn chưa làm gì nhưng Lê Thư có thể cảm nhận được ý vị cảnh cáo vô hình toát ra trên người chị ấy. Thực tế, Lê Thư chỉ đơn thuần thích sùng bái Hứa Thanh Sơn, chưa từng nghĩ sẽ có gì đó với anh.

Trước đây không nghĩ, biết anh chị ấy đang tìm hiểu nhau thì lại càng không.

Nghe Lê Thư nhắc tới tranh, Tống Bảo Ninh cũng tò mò, cô ấy nhỏ giọng hỏi thăm Lê Thư.

Lê Thư vén chăn ra, giờ tay làm một cử chỉ "suyt", đoạn chỉ chỉ phòng sát vách, thì thào về nguồn gốc những bức tranh ấy....

Trở lại phòng bên, Hứa Thanh Sơn mở laptop viết xong kế hoạch thành lập ban nhạc mà Hứa Thanh Sơn vẫn chưa về. Cô ngáp dài, chui vào chăn, chẳng mấy chốc đã say giấc nồng.

Nửa đêm, Hứa Thanh Sơn về, khoác một lớp khí lạnh lên giường, ôm lấy Hứa Thanh Sơn, hôn nhẹ trán cô.

Hứa Thanh Sơn mơ mơ màng màng, trở mình ôm eo Hứa Thanh Sơn, gối lên cánh tay hân ngủ tiếp.

Tỉnh giấc, nghe thấy tiếng chim hót, biết Trời nắng, Hứa Thanh Sơn mở bừng mắt, ngồi dậy.

Hứa Thanh Sơn mới dậy chưa được bao lâu, trong chăn vẫn còn ấm. Hứa Thanh Sơn rời giường đi đánh răng rửa mặt, rồi ra ngoài.

Lê Thu và Tống Bảo Ninh đã thay sang bộ đồ thể thao, đang cùng Chung Thành, Hứa Thanh Sơn chạy chậm dọc sân thể dục rách nát.

Trong màn sương mù dày đặc, hai cặp bóng dáng như con thoi, hài hòa và yên bình khôn tả.

Nhìn một chốc, Hứa Thanh Sơn bấu môi, rút về phòng mở laptop, hoàn thiện nốt kế hoạch đã viết xong tối qua.

Chung Thành với Hàn Nhất Minh đều thông minh nhanh nhạy, trường học cần sửa chữa, anh tìm nhà tài trợ dễ dàng hơn Hứa Thanh Sơn nhiều.

Hôm qua cô mới đề cập qua thì Chung Thành đã đưa ra một phương án khả thi cơ bản, vừa vặn ăn khớp với dự định thành lập ban nhạc ban đầu của cô.

Điều chỉnh xong kế hoạch, Hứa Thanh Sơn về thay đồ. Hứa Thanh Sơn liếc hần, xem như không thấy, lấy thông tin của khách hàng trong ổ cứng, tìm kiếm đối tượng hợp tác phù hợp.

"Đi ăn sáng!" Thay xong quần áo, Hứa Thanh Sơn vén rèm ra, kéo cô đứng dậy.

Hứa Thanh Sơn ngẩng mặt, chăm chú nhìn hần chốc lát, cau mày nghi hoặc: "Có chuyện gì mà sáng sớm anh như ăn phải thuốc súng thế?"

"Không có gì." Hứa Thanh Sơn hôn lên đỉnh đầu Hứa Thanh Sơn, dắt tay cô đi ra: "Em có mang thuốc dạ dày theo không? Không thì để trưa anh vào thị trấn mua cho."

"Không cần." Thấy hắn không chịu nói, Hứa Thanh San cũng lười hỏi.

Sau bữa sáng, Tống Bảo Ninh đi gặp hiệu trưởng bàn chuyện lên lớp. Hứa Thanh San tạm thời rảnh rỗi, tìm Chung Thành thảo luận tiếp về tính khả thi của việc tìm nhà tài trợ. Hai người đi một vòng men theo khuôn viên trường. Trước khi quay lại, họ ngồi xuống trước cửa phòng ký túc mình đang ở.

"Sao anh nghe ra ý em muốn ném Bảo Ninh lại đây vậy?" Chung Thành móc bao thuốc trong túi, rút một điếu đưa lên miệng châm: "Tự cô ấy ở đây có được không?"

"Em tin Bảo Ninh. Thời gian này, em cũng chỉ có thể cho cô ấy sự tin tưởng." Hứa Thanh San nhướn mày, gương mặt lộ nụ cười đắc chí: "Với cả, không phải còn có anh sao? Nói thật, trước mắt Bảo Ninh rất khó tiếp nhận một ai khác nữa, nếu anh thực sự hạ quyết tâm đi cùng cô ấy trong tương lai thì chỉ ở bên thôi là không được đâu, phải có kỹ xảo."

Chung Thành cạ lời: "Cô ấy là người anh thích chứ không phải khách hàng. Chân thành là đủ, không cần kỹ xảo gì hết."

"Chả trách năm đó anh sống chết cũng chẳng theo đuổi được cô ấy." Hứa Thanh San cười xùy một tiếng, bỏ lại câu "đầu đất", đứng dậy rời đi.

Nhìn theo bóng lưng Hứa Thanh San, Chung Thành lấy làm buồn cười, anh lắc đầu. Không phải anh không biết dùng thủ đoạn để có thể dễ dàng chiếm giữ được trái tim phụ nữ, nhưng Tống Bảo Ninh lại khác. Anh muốn cùng cô ấy đi qua tất cả những tháng ngày về

sau, thì phải lấy thái độ chân thành cùng cô ấy chữa lành vết thương.

Hứa Thanh San đi xem học sinh lên lớp, cầm di động ghi lại rất nhiều video, không dợi tan học cô đã về phòng trước.

Ăn cơm trưa xong, Hứa Thanh Sơn vào thị trấn mua sẵn thuốc men cho học sinh. Hứa Thanh San xem video đã quay một lượt, vừa định chớp mắt ngủ trưa thì gã Béo đã gặp khi trước tới tìm với sắc mặt cực xấu.

"Xảy ra chuyện gì?" Hứa Thanh San đứng lên, nét mặt nghiêm nghị.

Béo áp úng một lúc, bảo rằng hồi trưa có mấy học sinh ra bờ sông chơi, giờ vẫn chưa thấy đâu.

Nghe vậy, Hứa Thanh San biết sự việc nghiêm trọng, cô đi ngay ra khỏi cửa. Tống Bảo Ninh và Lê Thư cũng đã nghe thấy những lời của Béo, bèn gọi bọn Chung Thành cùng Béo đi tìm người.

Trời nắng đẹp, nhiệt độ đã tăng trở lại, đoán chừng những em học sinh ấy ra bờ sông câu cá.

Đến bờ sông, mọi người chia nhau đi tìm, Hứa Thanh San vừa đi vừa hỏi Béo, tại sao thôn làng nghèo quá vậy, không sửa nổi cả cây cầu. Mùa này mực nước thấp, nhìn thấy rõ trụ cầu làm bằng gỗ, mục nát quá thể.

"Đất đai ít, trồng gì cũng chết, người có tí sức thì ra ngoài làm thuê cả." Béo thở dài: "Nếu có cách khác để kiếm tiền thì cái cầu này đã được sửa từ đời nào rồi. Lần trước gây quỹ sửa đường, mỗi nhà một trăm tệ (~ 350 nghìn VNĐ) mà còn không đóng nổi, sau

đành giảm xuống năm mươi tệ. Đây là còn chưa kể nhà đủ nhà không."

Hứa Thanh San nhấp môi như đang suy tư, trầm lặng hẳn, gác lại chủ đề này, tiếp tục tìm người.

Tài nguyên tốt nhất nơi này chính là phong cảnh. Chung Thành tính ở lại đây cùng Tống Bảo Ninh, không chừng lúc nào đó nổi ý tốt, sẽ chủ động thương lượng với chính quyền địa phương, tuyên truyền miễn phí cho họ.

Hứa Thanh San đã quyết định bàn giao chuyện thành lập ban nhạc cho Tống Bảo Ninh, có việc làm, còn bầu bạn cùng đám trẻ con hồn nhiên ngây thơ, sẽ rất khó ôm tâm tư ủ ê sầu não nữa.

Đi dọc bờ sông gần nửa cây số, cuối cùng tìm thấy mấy em học sinh kia. Tống Bảo Ninh bị treo chân, nằm úp trên lưng Chung Thành, sắc mặt còn đỏ hơn cả áo khoác lông mặc trên người.

Hứa Thanh San ném cho Chung Thành một ánh nhìn đầy ẩn ý, đoạn khoác vai Lê Thư, chậm rãi quay về.

Về tới trường học, Hứa Thanh Sơn cũng đã từ thị trấn trở lại, nhưng không thấy trong phòng ký túc, xe quăng trước cửa phòng học, người thì chẳng biết chạy đi đâu.

Lê Thư rất thức thời, không tới quầy rầy không gian riêng của Tống Bảo Ninh và Chung Thành, cô ấy lẳng lặng ngồi trong góc sân thể dục, cầm di động ngắm ngó.

Cách cánh cửa, quan sát Lê Thư giây lát, Hứa Thanh San đứng dậy đến bên cô ấy: "Đang nghĩ gì đấy?"

"Chị Thanh San!" Lê Thư luống cuống đứng lên, vừa mở miệng đã đỏ mặt: "Chị đừng hiểu lầm, em sẽ không phá hoại tình cảm của chị với anh Hứa đâu ạ."

"Chị biết." Hứa Thanh San gác tay lên vai Lê Thư, bật cười vui vẻ: "Đừng cuống, nói chị nghe ấn tượng của em về nơi này đi!"

Dứt lời, cô lấy di động ra mở chế độ quay camera, căn chuẩn màn hình: "Cứ nói thoải mái, không cần phải căng thẳng, nói về ấn tượng của em sau khi tới đây ấy."

Lê Thư vẫn có chút hồi hộp, chuẩn bị một lúc lâu mới đỏ mặt mở miệng. Khuôn mặt ấy phản chiếu ánh Mặt Trời, collagen căng tràn như thể sắp trào ra, khiến Hứa Thanh San cực kỳ hâm mộ.

Nói được nửa chừng, Hứa Thanh Sơn bỗng từ phía bên kia sân thể dục chạy tới, gã Béo theo sau.

Hứa Thanh San nhướn mày ngạc nhiên, còn chưa hiểu đã xảy ra chuyện gì thì hắn đã dừng trước mắt cô, kéo cô dậy, ôm chầm lấy: "Bờ sông nguy hiểm, từ sau em đừng ra đó nữa!"

Giọng nói hơi run run xuyên vào màng nhĩ, sau lớp quần áo, lồng ngực phập phồng dữ dội dán sát. Hứa Thanh San cầm di động, cứng đờ trong vòng tay hắn, vô thức chớp chớp mắt: "Hâm à. Hiện tại con sông ấy nhấn chìm được ai."

Nói thì nói thế nhưng trong lòng vẫn không khỏi sinh ra thoáng xúc động.

Bộ dạng vừa rồi của hắn thực sự dọa người, sự quan tâm hiển hiện trong mắt không hề giả dối.

Hứa Thanh Sơn buông Hứa Thanh San ra, có lẽ cũng nhận thấy mình cư xử không phải phép, để che giấu sự ngượng ngùng, hắn nắm tay cô đi về phía phòng ký túc, phớt lờ Lê Thu trợn mắt há mồm và gã Mập theo tới.

Về phòng, Hứa Thanh San nhin hết nổi, khẽ bật cười vui vẻ: "Anh nói xem, em có chỗ nào đáng để anh thất thố đến mức ấy hả?"

Hứa Thanh Sơn cúi đầu, nhìn đôi mắt đượm nét cười kia, không nói một lời, phủ kín môi cô..

Cô đáng chứ.

Hôn xong, hắn khó nhọc buông cô ra, thở gấp: "Phó Triết muốn đến, áng chừng là cuối tuần."

Hơi thở rối loạn của Hứa Thanh San khôi phục trong nháy mắt, cau đôi mày đẹp: "Anh ta biết Bảo Ninh ở đây hay đơn thuần là tới tìm anh?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 25: Không Giận, Sinh Em Bé Thôi!

Hứa Thanh Sơn nhéo má cô, hít thở chậm lại, bình thản đáp: "Cậu ta biết cô giáo Tống ở đây, cũng là cô ấy nên mới tới. Còn làm sao biết thì anh cũng không rõ."

Ngừng một thoáng, thấy Hứa Thanh San sầm mặt, hần bổ sung thêm: "Có cả Quan Hoài nữa, dẫn theo nhân viên trong phòng truyện tranh của cậu ấy và một khách hàng của công ty phát triển trò chơi, đến sưu tầm phong tục."

Sắc mặt Hứa Thanh San càng khó coi hơn, "phát triển trò chơi", sao nghe giống Khương Hạo thế nhỉ.

Vừa định hỏi thăm cho rõ thì Hứa Thanh Sơn nói tiếp: "Hình như khách hàng kia họ Khương. Gần đây, công ty họ đang quảng bá phiên bản beta của trò chơi mới, không chừng em quen đấy."

Tim Hứa Thanh San giật thót, chết tiệt.

Quan Hoài tới thì cũng thôi đi, sao còn dẫn theo cả cái tên Khương Hạo bắn tám tầng đại bác chả quen biết kia?

"Em sao vậy, dạ dày khó chịu à?" Để ý thấy sắc mặt Hứa Thanh San mỗi lúc một xấu, Hứa Thanh Sơn không khỏi nắm chặt tay cô, vội kéo cô ra ngoài: "Anh đưa em lên thị trấn khám bác sĩ."

"Em không sao, chẳng qua khá lo cho Bảo Ninh. Cô ấy vừa ly hôn đã bị gã Phó Triết khốn kiếp ấy cưỡng hôn. Em sợ đầu óc cô ấy mơ màng lại đi thích cái loại phần tử bạo lực này thôi." Hứa Thanh Sơn chột dạ giải thích, nhân tiện rút tay mình về.

Mới đến đã bỏ Tống Bảo Ninh lại đây, Hứa Thanh Sơn thật sự không yên tâm.

Chung Thành còn tốt, gã Phó Triết mặt trắng đỏ, thoát nhìn đã biết chẳng đứng đắn, Tống Bảo Ninh làm sao chịu nổi sự trêu chọc của gã. Đầu óc Hứa Thanh Sơn rối thành một nùi, quên bém Hứa Thanh Sơn vẫn chưa trả lời câu hỏi ban nãy của cô.

""Một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng", tự cô ấy sẽ biết phân biệt." Hứa Thanh Sơn nói chắc nịch, đoạn ôm bả vai Hứa Thanh Sơn, ung dung đi đến chỗ Lê Thư và gã Béo.

Hứa Thanh Sơn từ thị trấn về, hiệu trưởng đang dạy bảo mấy học sinh ra bờ sông câu cá, nghe nói bọn Hứa Thanh Sơn cũng đi tìm người, hấn liền hoảng hồn.

Thấy cô không sao, hấn vẫn cảm thấy sợ. Con sông ấy một năm bốn mùa đã nuốt chửng biết bao sinh linh vô tội. Địa hình ven sông phức tạp, không chú ý là dễ xảy ra tai nạn như chơi.

Hứa Thanh Sơn xác nhận với gã Béo thời gian đội thi công đến xong, thì chuông vào học buổi chiều vang lên.

Lần đầu tiên Tống Bảo Ninh đứng lớp dạy tiết nhạc cho học trò, Hứa Thanh Sơn và Chung Thành qua đó động viên tinh thần cô ấy. Buổi chiều, Hứa Thanh Sơn và Lê Thư có giờ dạy, nên không đi cùng họ.

Trong trường, mỗi khối chỉ có một lớp, sĩ số khoảng 30 - 40 em.

Phòng học cũ kỹ rộng rãi, bàn ghế mới được kê ngay ngắn, đằng sau thừa ra một khoảng trống lớn. Hứa Thanh San với Chung Thanh, mỗi người chuyển một chiếc ghế cũ xuống, ngồi cuối lớp, tủm tỉm cười nhìn Tống Bảo Ninh trên bục giảng.

Ban đầu Tống Bảo Ninh vẫn hơi căng thẳng, nói năng ngắc ngứ, mãi đến khi bắt đầu giới thiệu về dàn trống dùng trong tiết học hôm nay, nét mặt cô ấy mới thả lỏng.

Trình độ quen thuộc với các loại nhạc cụ của Tống Bảo Ninh còn cao hơn giáo viên âm nhạc chuyên nghiệp mấy phần, giọng cô ấy êm ái lại dễ nghe, học trò hết sức tập trung.

Tối qua, Hứa Thanh San đã gửi cho Tống Bảo Ninh một bản kế hoạch thành lập ban nhạc, do đó hôm nay không chỉ đứng lớp mà còn phải chọn ra những em học sinh có khả năng cảm thụ âm nhạc tốt, và khả năng học tập vượt trội.

Nghe được nửa tiết, Hứa Thanh San nghiêng đầu, đặc ý nhìn Chung Thành, nở nụ cười xán lạn, dùng khẩu hình nói: "Cô ấy làm được rồi!"

Chung Thành mỉm cười gật đầu, nhưng ánh mắt vẫn rơi trên người Tống Bảo Ninh, lo lắng nhìn chân cô ấy.

Anh không nghe lọt những lời Tống Bảo Ninh nói, trong đầu anh chỉ toàn màu đỏ bầm đáng sợ trên cẳng chân trắng nõn của cô ấy.

Chân Tống Bảo Ninh bị thương không nhẹ. Anh đã xịt thuốc cho cô ấy, chẳng biết có tác dụng không.

Hết tiết, học sinh tranh nhau khuôn giúp dàn trống.

Hứa Thanh San đứng dậy, chưa kịp bảo Chung Thành làm việc này thì anh đã bước lên bục giảng, cẩn thận đỡ Tống Bảo Ninh ngồi xuống chỗ của học sinh.

Mặt Tống Bảo Ninh đỏ như tôm luộc, thẹn thùng quay đầu sang bên.

Hứa Thanh San buồn cười lắc đầu, đi tới tán gẫu cùng Tống Bảo Ninh về ấn tượng của cô ấy với học sinh, tiếp đấy xé tờ danh sách cô đã viết trong quyển sổ ghi chép, đưa cho cô bạn: "Tan học giữ mấy em này lại, để tớ xác nhận một lần."

"Chốc nữa tớ sẽ nói qua với các giáo viên khác." Sắc đỏ trên mặt Tống Bảo Ninh vẫn chưa dịu bớt, đôi mắt sáng lấp lánh, đã lâu chưa từng thấy nét mặt này của cô ấy: "Tớ không sai sót gì chứ?"

"Không đâu, cậu làm tốt hơn tớ tưởng tượng nhiều." Hứa Thanh San ném cho cô nàng một ánh mắt khích lệ, cười bảo: "Đi nào, tiết sau là của lớp khác, lần này cậu chỉ cần đứng lớp thôi, không cần phải chọn học sinh. Khác khối thì không tiện tổ chức cho các em ấy học."

Tống Bảo Ninh gạt đầu, phát hiện Chung Thành cứ nhìn mình mãi, mặt cô ấy lại đỏ bừng.

Hứa Thanh San liếc mắt sang, trên môi toát lên nụ cười trêu chọc, rồi ra khỏi phòng học trước.

Kết thúc buổi học, Tống Bảo Ninh dẫn mấy em học sinh được giữ lại đến phòng để nhạc cụ, giải thích cặn kẽ về vai trò của từng thành viên trong ban nhạc

Hứa Thanh San đứng ngoài xem một lúc, khước mắt thấy bóng Hứa Thanh Sơn đang đi về phía cổng trường, cô chớp chớp mi, chạy chậm theo sau.

Chắc chắn trong lòng hấn có chuyện, ngoại trừ hồi trưa lo cô xảy ra chuyện thì hấn bơ cô suốt buổi chiều.

Có phải không rảnh đâu. Dạy xong, hấn thà đứng ngây ngốc ở hành lang gấp khúc trước cửa lớp học cũng không chịu tìm cô nói chuyện.

Cô nhớ mình đâu có chọc hấn.

Tới gần, thấy chân Hứa Thanh Sơn từ đầu chí cuối không dừng lại, Hứa Thanh San tức tối gọi: "Hứa Thanh Sơn, anh định đi đâu?"

Hứa Thanh Sơn ngừng bước, từ từ ngoảnh đầu: "Vào làng!"

Không đủ tiền sửa cầu, hấn suy xét đến việc bán lại chiếc xe. Không thể nói cho cô biết chuyện này được.

Chạy đến trước mặt Hứa Thanh Sơn, Hứa Thanh San túm tay hấn, thở phì phò: "Em đi cùng anh!"

"Không cần, em đợi ở trường đi!" Hứa Thanh Sơn đưa chìa khóa tòa nhà sau phòng học cho Hứa Thanh San: "Chán thì lên mạng!"

"Em muốn ăn thịt." Không cầm chìa khóa Hứa Thanh Sơn đưa, Hứa Thanh San kiễng mũi chân cắn cắn hấn, giọng nói nũng nịu gọi cảm mà cuốn hút: "Nhà ăn trong trường toàn ăn chay."

Hứa Thanh Sơn ôm eo Hứa Thanh San, đấu tranh chốc lát, đoạn đồng ý đưa cô theo. Trưa nay lên thị trấn, hấn cố ý mua về rất nhiều

thịt, vì e cô ăn không quen.

Chẳng qua Béo tập trung thanh niên trai tráng còn lại trong làng để bàn chuyện phá núi đào đá rồi, bằng không hẳn đã đích thân xuống bếp nấu cho cô.

Thấy hẳn gạt đầu, đôi mắt hoa đào quyến rũ của Hứa Thanh San sáng rỡ, hào phóng tặng hẳn một nụ hôn.

Nhà Béo cách nhà trưởng thôn không xa. Hai người đi vào, ngồi xuống, trưởng thôn cũng có mặt.

Hứa Thanh San không hiểu ngôn ngữ địa phương của họ, nhân lúc còn chưa bắt đầu uống rượu, cô yên lặng ăn cơm.

Xưa nay, Hứa Thanh San không có thịt không vui, ở trường mới ăn chay một ngày đã chịu hết nổi, may thay Lê Thu vậy mà vẫn kiên trì được, Tống Bảo Ninh cũng cảm thấy rất ổn.

Trong nồi là con gà không biết của nhà ai. Béo chưa kết hôn, trong nhà chỉ có bố mẹ già, những người khác không dẫn theo trẻ con. Hứa Thanh San thèm thuồng nhìn hai cái đùi với hai cái cánh, nhưng ngại nên không gấp.

Lặng lẽ ăn hết nửa bát cơm, trong bát cô bỗng có thêm một cái đùi gà, ngẩng đầu nhìn, mặt Hứa Thanh Sơn tỉnh bơ, bên môi treo nụ cười nhàn nhạt: "Ăn hết lại có."

Giọng điệu ấy... cứng chiều như thể đồ thú cưng vậy.

Hai má Hứa Thanh San nóng ran, vừa ngượng vừa bực, lườm hẳn một cái, gấp đùi gà đưa lên miệng, ăn từng miếng nhỏ.

Chén xong hai cái đùi, bụng cũng no căng, Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu nói với Hứa Thanh Sơn một tiếng, đứng dậy ra ngoài sân phơi, chờ hán.

Cô có mang theo tiền, đợi chốc nữa rời đi sẽ để lại, phải nghĩ cách không cho Béó biết, kéo làm gã xấu hổ.

Ngẫm nghĩ một hồi, tiếng trò chuyện trong nhà dần dần to hơn. Hứa Thanh Sơn vênh tai nghe, vẫn chẳng hiểu gì cả. Cô nhún vai, móc điện thoại ra, mở phần mềm, viết tiếp kế hoạch đào tạo ban nhạc.

Tổng Bảo Ninh làm việc cực kỳ nhẫn nại, cô ấy chọn ra hai em học sinh rất có tố chất, nhiều nhất là nửa tháng ban nhạc sẽ đâu ra đấy.

Cô chỉ cần trình độ sơ cấp thôi, cao quá sẽ mất đi hương vị mộc mạc.

Viết xong kế hoạch, Hứa Thanh Sơn đi ra, tay xách một chiếc túi tiện lợi. Bên ngoài bật đèn, hai cái cánh gà bông đâu nằm gọn trong chiếc túi màu trắng.

Hứa Thanh Sơn giật giật khoe môi, lấy cốc mình muốn uống nước, đổ mặt đi vào nhà.

Hỏi rõ vị trí lu nước, Hứa Thanh Sơn lại trở ra, vào bếp, móc hai trăm tệ (~ 700 000 VNĐ) để cạnh lu nước, nhặt viên đá ở bên chặn lên.

Giá gà nuôi ở thành phố B là hơn 40 tệ (~ 135 000 VNĐ) một cân, gà nuôi thả nơi này là nuôi thả hoàn toàn, bỏ hai trăm tệ ăn một bữa cũng đáng.

Ra khỏi bếp, Hứa Thanh Sơn vẫn đứng ở sân phơi trước cửa, nhìn đăm đăm về phía bờ sông xa xa.

Hứa Thanh Sơn đi tới khoác tay hấn, nói nhỏ: "Da mặt anh dày thế, ăn xong còn lấy phần mang về."

"Sợ em ăn chưa no." Hứa Thanh Sơn đưa túi cho Hứa Thanh Sơn, cúi xuống thơm đỉnh đầu cô một cái, sau đó xoay gót trở vào.

Mặt Hứa Thanh Sơn nóng như lửa, không dám ngoảnh đầu.

Hấn lo cô ăn không no, cho nên ăn xong còn đóng gói? Trong kia có tận mười mấy người, còn toàn đàn ông, Hứa Thanh Sơn thực sự không tưởng tượng ra được vẻ mặt hấn khi đó...

Hứa Thanh Sơn vào bếp nhà Bé, nhìn quanh một vòng, phát hiện cạnh lu nước có hai trăm tệ đè dưới một viên đá. Xoay đầu thoáng nhìn ngoài cửa, biết là của Hứa Thanh Sơn để lại, hấn cũng đặt tờ tiền của mình vào cùng chỗ.

Bọn Bé đang uống rượu, Hứa Thanh Sơn đi qua chào một tiếng rồi quay lại với Hứa Thanh Sơn, nắm tay cô, chậm chậm ra về.

Trên đường, không ai nói gì. Gió lạnh thổi tới, nhưng trong không khí lại thêm chút ấm áp.

Hứa Thanh Sơn xách túi, vừa buồn cười vừa cảm động, cảm xúc phức tạp lạ lùng.

Trầm lặng về đến trường, hai người không trở lại phòng ký túc, mà ngầm hiểu ý, tới tòa nhà đằng sau lớp học.

Đi bộ một quãng đường này, Hứa Thanh Sơn cảm thấy ăn chưa no thật ấy chứ. Cô ngồi xuống, lấy di động ra mở khóa. Hứa Thanh Sơn đột nhiên nhào tới, đè cô lên nệm cỏ, vẻ mặt nghiêm túc: "Cái gì gọi là "không phải tất cả sự qua lại đều phải lấy hôn nhân làm tiền đề"?"

Tối qua, hấn với Chung Thành đi chưa được bao xa thì phát hiện bật lửa hết ga. Chung Thành quên mang theo, quay lại phòng vừa vặn nghe được cô và Lê Thư trò chuyện.

Hấn có thể chấp nhận không kết hôn, miễn là cô vui.

Nhưng, nghe thấy cô nói với Lê Thư như vậy, lửa giận trong lòng hấn không dần xuống nổi.

Cô không để tâm tí nào cả, biết rõ Lê Thư thích hấn, thế mà chẳng hề bận lòng.

"Em nói sai chắc?" Hứa Thanh Sơn thăm hoảng, một luồng khí lạnh trước nay chưa từng thấy chạy dọc sống lưng.

Trên người Hứa Thanh Sơn phả hơi thở lạnh lẽo lạ thường, đôi mắt ẩn trong bóng tối toát ra tia sáng, hết vực sâu dụ dỗ cô nhảy vào.

Một tiếng hừ trượt khỏi cổ họng Hứa Thanh Sơn, hấn không nói một lời, lấp kín môi cô.

Hấn hôn cuồng nhiệt, ngang ngược vô cùng. Môi Hứa Thanh Sơn tê rần, nhận thấy tâm trạng hấn là lạ, tức thì cắn tiết đẩy hấn ra: "Anh đang giận à?"

"Không." Hứa Thanh Sơn phủ nhận, lòng bàn tay trượt xuống, lưu loát cởi quần áo của nhau, lần nữa đè lên Hứa Thanh San, ghé sát tai cô, khẽ bảo: "Không giận, sinh em bé thôi!"

Hứa Thanh San cau mày, nói không ra hơi: "Ông Hứa..."

Hứa Thanh Sơn ôm cô, giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi: "Dạo trước em định sinh con cho ai?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 26: Thì Nhiều Hơn Rất Thích Một Tẹo

Trong màn đêm, hai người đều không thể thấy rõ biểu cảm của nhau, nhưng Hứa Thanh San vẫn nhạy bén nắm bắt được mùi vị ghen tuông trong lời Hứa Thanh Sơn.

Cô chớp chớp mắt, há miệng cắn hần một phát, nhỏ giọng:
"Không sinh cho ai hết."

"Sinh cho anh." Hứa Thanh Sơn tìm đến môi cô, hôn thật sâu.

Có bóng tối yểm trợ, mặt hoang dã trong tính cách Hứa Thanh Sơn bị kích thích, bộc phát, kiểm soát hoàn toàn mọi cảm xúc của Hứa Thanh San, dẫn cô cùng đắm chìm.

Tiếng thở gấp tan đi, Hứa Thanh San nằm nhoài trên người Hứa Thanh Sơn, lắng nghe nhịp tim hần hẩy còn chưa ổn định, cổ họng đã khàn tới độ nói không ra lời, cô bực mình cắn hần.

Nghỉ một lúc, Hứa Thanh Sơn duỗi tay cầm chiếc áo lông của Hứa Thanh San qua, quần kín lấy cô, gác cằm lên vai cô, khẽ nói:
"Cuối tuần về thành phố B đi gặp một người cùng anh."

Đầu óc Hứa Thanh San vẫn trống rỗng, nghe thế liền gật đầu, rúc vào áo khoác lông. Qua một chốc, nhớ ra vấn đề ban trưa, cô không nhin nổi, lại hỏi: "Em có chỗ nào đáng để anh quan tâm đến vậy?"

"Chỗ nào cũng đáng, miệng, mắt, cái mũi, vành tai..." Hứa Thanh Sơn vừa nói vừa hôn mặt cô, tiếp đó cầm di động mở khóa, xem giờ rồi bỏ xuống, bảo cô ngồi yên đừng cựa quậy.

Với hắn, chẳng cần lý do gì hết, lần đầu tiên thấy cô, thì đã yêu sâu đậm.

Hứa Thanh Sơn bấu môi, lắng nghe tiếng bước chân hắn xuống lầu. Cô ngoảnh đầu tìm cánh gà đã lạnh ngắt của mình, chậm rãi xơi.

Ăn xong lau sạch tay, đợi một lát thì Hứa Thanh Sơn đi lên, trên tay hình như xách theo thứ gì đó, ánh sáng tù mù nên chỉ nhìn thấy hình dáng lơ mờ.

Hứa Thanh Sơn cầm di động, bật đèn flash.

Hứa Thanh Sơn xách hai cái chăn, ga giường và gối đầu.

"Anh có cần đến mức này không?" Hứa Thanh Sơn không nín nổi cười, khoác áo lông, cầm di động qua giúp một tay. Cách âm phòng hắn thật sự quá kém, quả thực cô không thích "mỗi lần" đều phải đợi đến nửa đêm, tuy rằng sẽ không ở đây lâu.

Hứa Thanh Sơn đã mua một cái nệm, một tấm ga giường. Ga giường đã được giặt sạch, ngửi thấy được cả mùi xà phòng nhàn nhạt. Rải chăn lên nệm thơm, Hứa Thanh Sơn cởi áo khoác, chui vào, đắp kín chăn, nằm tử tế: "Vừa nãy anh bảo muốn đi gặp một người, ai ạ?"

"Mẹ kể anh." Hứa Thanh Sơn nằm cạnh Hứa Thanh Sơn, duỗi tay kéo cô ôm vào ngực: "Mẹ anh mất sớm, sau khi mẹ kế lấy bố anh thì không sinh thêm nữa. Mấy năm trước, tranh vẽ của bố anh

nổi tiếng, những bức vẽ hồi đầu để bên nhà cậu anh đến giờ còn chưa đòi về được."

Hứa Thanh San sững sốt, xoay người đối diện với hắn, ngập ngừng hỏi: "Bố anh?"

"Vẫn sống, cùng mẹ kế anh thuê một mảnh đất ở ngoại ô, trồng cây ăn quả, ngày thường vẽ tranh, nuôi chó, làm việc nhà nông." Hứa Thanh Sơn cúi đầu hôn trán Hứa Thanh San: "Mẹ kế anh cảm thấy những bức tranh đó nên cho mẹ anh, nên có hơi phê bình kín đáo với việc khởi kiện."

"Anh nghĩ sao?" Hứa Thanh San nhú mày.

Hứa Thanh Sơn cười, đáp: "Anh muốn đòi lại tất cả."

Ngoài ngôi nhà trong ngõ Chim Én kia, mẹ kế và bố hắn còn lại mỗi căn hộ chung cư bị nhà cậu chiếm mất kia, tiền bán tranh mấy năm nay gần như ném hết vào nông trại, trên tay trước giờ chẳng dư dật. Hắn chỉ muốn lấy lại những thứ vốn thuộc về họ.

"Cái đó liên quan gì đến em?" Lời Hứa Thanh San rành rành mang theo bực tức: "Em đâu phải bạn gái anh."

"Có liên quan." Khuôn mặt trù trong bóng tối của Hứa Thanh Sơn bừng lên thoáng giận dữ, nhưng nháy mắt đã cất về: "Giúp anh tí thôi, để bà tưởng chúng ta sắp kết hôn, kéo bà không lấy giấy tờ cho thuê phòng năm ấy ra đâu."

Nói đoạn, hắn vỗ vai cô, chêm câu: "Anh đang cần tiền."

Hứa Thanh San lặng thinh, rầu rĩ đồng ý. Gặp phải người đàn ông quá hăng hái, làm gì cũng như thể chim công muốn kết đôi,

trưng ra mặt đẹp dễ nhất, không thể chọn sai, rạng rỡ đẹp dễ không tí vết.

Chỉ riêng hắn, dù cô nhìn thấy khía cạnh nào của hắn, hắn cũng đều rất đối thẳng thắn.

Hứa Thanh Sơn lặng lẽ thở phò một hơi, ôm Hứa Thanh San, yên tâm nhắm mắt. Gặp mặt rồi, cô không nhận cũng chẳng được.

Một đêm không mộng寐. Hứa Thanh San thức dậy, bên ngoài vẫn chưa sáng hẳn, trong phòng ngập tràn hơi lạnh thấu xương, cô rúc vào ngực hắn, bên tai loáng thoáng tiếng chim hót.

"Muốn ngủ nữa không?" Hứa Thanh Sơn mở mắt, thơm trán cô: "Giờ phong cảnh sau núi đẹp nhất đấy, em có muốn đi chụp ảnh không?"

"Anh cõng em nhé?" Hứa Thanh San nhíu mày.

Hứa Thanh Sơn trả lời ngay tắp lự: "Ừ."

Hứa Thanh San cạ lờ, đứng dậy mặc quần áo, ngáp một cái, quay về đánh răng rửa mặt, rồi cùng hắn đạp sương sớm, ra sau núi.

Lần trước, bám theo hắn tới đây, chỉ thấy một đám chim chóc, không nhìn thấy khung cảnh tuyệt đẹp.

Băng qua sân thể dục, hắn đòi cõng cô thật. Hứa Thanh San cũng không khách sáo, leo lên lưng Hứa Thanh Sơn, ôm cổ hắn, chốc chốc lại hôn vành tai hắn một cái: "Liệu Phó Triết có dẫn Du Tinh theo không, hoặc giả Du Tinh đã biết, nên nằng nặc muốn tới?"

"Họ đến thì chúng mình về thành phố B." Hứa Thanh Sơn dừng bước, giọng điệu cảnh cáo: "Không được "chăm" cậu ta."

Hứa Thanh Sơn giật mình, lát sau cười thả phanh: "Ông Hứa à, tổ tiên nhà anh ủ giấm hay bán dấm thế?"

"Đều không phải." Hứa Thanh Sơn vẫn xì mặt, tiếp tục cất bước.

Hứa Thanh Sơn cười một trận, kìm lòng không đậu lại hôn hấn: "Ông* Hứa ơi, tôi* phát hiện tôi hơi thích ông rồi đấy..."

(*Nguyên văn là 'lão Hứa', nhưng để cho phù hợp với xưng hô của người Việt mình, thì thoả khi Thanh Sơn gọi Thanh Sơn là 'ông Hứa', sẽ để xưng hô của hai người là 'ông - tôi'.)

"Hơi?" Hứa Thanh Sơn thành linh thả Hứa Thanh Sơn xuống, quay người ấn cô lên thân cây, áp trán vào trán cô, nhịp thở rối loạn: "Chỉ hơi thôi?"

"Hơi thôi." Bộ dạng thất thố của Hứa Thanh Sơn khiến Hứa Thanh Sơn buồn cười, cô đẩy mặt hấn ra, nhón mũi chân hôn môi hấn, nở nụ cười mập mờ: "Thì nhiều hơn rất thích một tẹo."

Con người Hứa Thanh Sơn sẫm lại, cúi đầu lấp kín môi cô.

Sau nụ hôn, hấn buông cô ra, lần nữa cõng cô trên lưng, đi tiếp. Sau trường học là một ngọn núi nhỏ, đi lên cao, sương trắng mỏng mảnh giăng đầy khu rừng, bỗng bênh hết cảnh tiên.

Hứa Thanh Sơn lấy di động, tìm một bức ảnh chụp tranh hấn vẽ, đưa cho Hứa Thanh Sơn, ra vẻ điềm tĩnh: "Anh vẽ thág trước đấy!"

"Vẽ gì thế?" Hứa Thanh San cầm điện thoại chụp ảnh, chẳng buồn xem. Qua một lúc thấy hấn vẫn giơ di động ra, cô lại không khỏi buồn cười, cúi nhìn.

Khung cảnh trong tranh gần như y hệt trước mặt, chẳng qua là có thêm một cô gái rất giống cô.

Quần áo mặc trên người giống bộ trong bức vẽ ở phòng tranh của hấn.

Hứa Thanh San xem một chốc, tủm tỉm cười trêu: "Anh không đổi cho cô ấy bộ quần áo được à?"

Hứa Thanh Sơn cất điện thoại, hờ hững đáp: "Không cần thiết!"

Hứa Thanh San bật cười, huých khuỷu tay vào thắt lưng hấn: "Đê xôm!"

Nhìn biểu cảm sinh động của Hứa Thanh San, Hứa Thanh Sơn nhướng môi, cũng cầm di động chụp ảnh cùng cô.

Đi xuống núi, học sinh đã bắt đầu truy bài. Hứa Thanh San tìm Chung Thành để thảo luận về kế hoạch, chọn ra một số khách hàng có khả năng quyên góp nhất, nghĩ xem làm thế nào để lấy được tiền từ túi họ.

Nom vẻ mặt nghiêm túc của Hứa Thanh San, Chung Thành nói đùa, bảo cô liên lạc với sếp bà.

Hứa Thanh San xoay đầu, nheo mắt nhìn Chung Thành: "Có phải em nên làm lộ trình mới cho chị ấy không nhỉ. Mấy hôm nay đã có phượt thủ đến đây, em lo họ sẽ xáo trộn trật tự trong trường."

"Thế này đi, chúng ta lên huyện một chuyến." Chung Thành nói, tầm mắt phiêu đãng dừng trên người Tống Bảo Ninh đang đi ngang qua sân thể dục: "Bảo Ninh quyết định yên tâm ở lại nơi này hai năm, anh mua lại căn nhà cạnh trường học rồi."

Miệng Hứa Thanh San giật giật, không nhìn được liền cho anh biết chuyện Phó Triết sắp đến: "Gã kia giàu hơn anh nhiều, anh mua căn nhà giá mười ngàn tệ ở đây, gã ta có thể mua cho Bảo Ninh biệt thự tiền triệu ở thành phố B kỳ."

"Cái Bảo Ninh cần không phải biệt thự." Trên mặt Chung Thành toát lên vẻ chắc chắn: "Bác Tống lại chẳng phải không mua nổi."

Thấy Chung Thành không có bất cứ cảm giác về nguy cơ nào, Hứa Thanh San bèn thôi.

Cất gọn máy tính, Hứa Thanh San qua nói với Hứa Thanh Sơn chuyện lên huyện, rồi ra khỏi hành lang, lên xe Chung Thành.

Ngày mai bọn Phó Triết tới, hẳn có chuẩn bị tâm lý là được.

Tới huyện đã gần trưa, hai người tìm tạm một quán cơm ăn giải quyết bữa trưa. Nhân lúc vẫn chưa đến giờ làm việc, hai người đi siêu thị mua khá nhiều đồ ăn vặt và trái cây.

Hứa Thanh San phụ trách chọn, Chung Thành chịu trách nhiệm trả tiền, khuôn hết đồ lên xe. Nhìn anh, Hứa Thanh San chợt nghĩ tới Hứa Thanh Sơn.

Hắn là người ít tiền nhất trong số những người đàn ông theo đuổi cô, những người định bụng tìm hiểu cô, những người từng qua lại với cô.

Nhưng hấn sạch sẽ.

Là kiểu dốc sức hoàn thành một việc gì đó mà nỗ lực làm thật tốt, cương trực đến mức khiến người ta say mê.

Hấn chu đáo bao dung giống Chung Thành, mặc kệ cô bắt nạt hấn thế nào, hấn tức giận cũng vẫn nhớ dạ dày cô không tốt, sợ cô ăn không ngon.

Loại quan tâm và săn sóc ấy không thể đo bằng tiền, nhưng thường thường lại không phải là đối thủ của tiền bạc.

Hiện thực sờ sờ ra đó, một khi bước vào hôn nhân, gạo dầu mắm muối, thứ nào cũng cần đến tiền. Hứa Thanh San không sợ khổ, chỉ sợ nửa kia không chịu tiến bộ, suốt ngày ca thán có tài nhưng không gặp thời.

May thay, hấn không có tật này.

"Tay Hứa được đấy, em không thể gặp ai cũng lo lắng không đi với nhau đến cuối con đường được." Chung Thành rút điều thuốc ra châm: "Lúc anh kết hôn lần đầu, từng nghĩ muốn cùng vợ cũ bên nhau đến bạc đầu. Thời gian trôi qua mới biết, không phải người mình yêu thì một chút khoan dung cũng sẽ không muốn cho."

"Rót 'trà sữa tâm hồn' cho em à?" Hứa Thanh San ném viên xylitol vào mồm, không tiếp lời anh.

Độc thân tự do hơn, trong xương cốt cô không có gen vợ hiền mẹ đảm.

2 giờ rưỡi, hai người vào trụ sở huyện, Chung Thành quen cửa quen nẻo tìm đến ban tuyên truyền, sau đấy dưới sự sắp xếp của

cục trưởng, gặp được giám đốc sở du lịch địa phương.

Civic đã hợp tác cùng chính phủ không ít dự án, các phòng ban có chức năng gì, anh còn thạo hơn cả Hàn Nhất Minh.

Chung Thành bày tỏ thái độ cực kỳ thẳng thắn và thiết tha, hỗ trợ tuyên truyền miễn phí, không tham gia tìm kiếm phát triển đầu tư.

Đang nghe được nửa chừng, điện thoại Hứa Thanh Sơn reo, cô khom người mở cửa ra ngoài bắt máy.

Là Quan Hoài gọi, anh ta hỏi cô tới huyện rồi thì đi đường nào đến trường tiểu học, và bảo rằng không gọi được cho số của Hứa Thanh Sơn.

Khóe môi giật giật, Hứa Thanh Sơn giữ phong độ hỏi thăm Quan Hoài có những ai đi cùng.

Đã nói cuối tuần mới tới, thế mà bọn họ lại tập kích bất ngờ, không biết tối nay sắc mặt Hứa Thanh Sơn khó coi chừng nào.

Quan Hoài chỉ nói số người, còn về những ai đi cùng, nghe anh ta nói ra cái tên Khương Hạo, khóe miệng Hứa Thanh Sơn lại giật giật.

"Ra khỏi huyện theo hướng Nam, thuận đường đến thị trấn Lạc Hoài, xuống đường núi đi tiếp 50 km nữa sẽ thấy đường bê tông, rẽ vào là được." Dứt lời, Hứa Thanh Sơn cúp máy cái rụp, gọi luôn cho Hứa Thanh Sơn.

Hình như hắn đang lên lớp, chuông reo hồi lâu mới nghe máy: "Trên đường gặp đá bay phải không?"

"Hôm nay mình về thành phố B được không anh?" Hứa Thanh San không nhắc tới chuyện Quan Hoài đã tới, giọng điệu nôn nóng: "Công ty có việc gấp."

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 27: Dáng Người Du Hiệp Thế Nào?

Lặng im một chốc, Hứa Thanh Sơn khó xử, đáp: "Hôm nay không được. Bọn Béo mua thuốc nổ về rồi, anh phải nói cho họ cách dùng."

Không về được thì thôi... Hứa Thanh Sơn bấu môi, đổi giọng: "Không sao, em bảo Chung Thành nói với sếp vậy."

Biết hắn đang đứng lớp, cô không tiện quấy rầy quá lâu, nói đoạn liền cúp máy, nhức đầu, day day hai đầu lông mày.

Lát sau, đầu óc tỉnh táo lại, cô thăm mắng mình dở hơi.

Ở bên hắn, cô đâu phải sớm nắng chiều mưa, làm gì phải có tật giật mình chứ.

Cất di động, quay vào, Chung Thành và mấy vị lãnh đạo huyện đã nói chuyện xong, nhưng họ nhìn vẻ nhiệt tình của anh bằng ánh mắt như nhìn kẻ lừa đảo. Hứa Thanh Sơn có phần tức giận song nhẫn nhịn không bóc trần.

Rời ủy ban huyện ra về, Hứa Thanh Sơn lấy di động, mở khóa, đăng nhập Weibo cập nhật truyện tranh, tiện thể đăng ảnh chụp sáng nay lên.

"Em bớt đăng Weibo đi, có không ít người trong diễn đàn dân phượt chuẩn bị lái xe đến đây rồi. Ngày nắng con đường ấy còn đỡ,

lỡ gặp trúng ngày mưa xảy ra sự cố, chưa biết chừng có người bắt vạ em đòi bồi thường đấy." Chung Thành liếc cô, nhắc nhở: "Chắc chắn trách nhiệm không nằm ở em, nhưng bị ghét bỏ thì cũng chẳng dễ chịu gì."

Hứa Thanh San vén mí mắt, không đáp lại anh.

Vào ngã tư Bàn Sơn, từ xa trông thấy xe của Hứa Thanh Sơn đợi ở đó, nhàn nhã dựa người vào thân xe hút thuốc, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía này. Tim Hứa Thanh San rõ ràng lỡ mất một nhịp. Cô giờ di động lên, căn chuẩn màn hình, chụp liền vài tấm.

Chẳng lẽ trước khi cô gọi điện thoại, hắn đã không ở trên lớp mà là lái xe đến chờ cô? Ý nghĩ này khiến Hứa Thanh San hoảng, vội lắc lắc đầu, buộc bản thân bình tĩnh lại đừng giàu trí tưởng bở nữa.

"Tay Hứa gặp phải em đúng là xui xẻo." Chung Thành trêu một câu, đoạn nói tiếp: "Hắn thích em thật đấy."

Hứa Thanh San khẽ "hừ" một tiếng, không coi lời Chung Thành là thật.

Từng nghe "lên xe rồi bỏ sung vé", chứ chưa nghe nói "lên giường xong bỏ sung tình cảm".

Chung Thành lại cười, có điều không khuyên cô nữa.

Xưa nay, Hứa Thanh San không phải là người dững cảm trong chuyện tình cảm, có lẽ mối tình đầu đã cho cô tổn thương quá sâu sắc, thật khó để cô thực sự thích một ai đó.

Ngẫu nhiên gặp được người khiến cô hơi "rung rinh", miệng cô nói thích, quả là "nam thần", cơ mà tiếp xúc một hai lần, đến điện

thoại của người ta, cô cũng chẳng buồn nhận. Hứa Thanh Sơn là một ngoại lệ.

Tới gần, Chung Thành dừng xe, hạ kính cửa sổ, rút điều thuốc đưa cho Hứa Thanh Sơn, cười bảo: "Về chứ?"

"Về thôi!" Hứa Thanh Sơn gạt đầu, tầm mắt lướt qua mặt Chung Thành, rơi trên mặt Hứa Thanh Sơn, bật máy lửa "xạch" một tiếng, châm thuốc.

Nhả khói thuốc, hần trở lại xe mình, nổ máy từ từ lái đi.

Trước đó Trời mưa dài ngày, hôm qua mới nắng ráo, mặt đường hầy còn vô số những vũng nước đọng.

Đường thật sự khó đi, chạy hết đường núi thì đã chạng vạng tối. Hứa Thanh Sơn có điện thoại gọi tới, hần liếc số máy, đeo tai nghe, nhận cuộc gọi: "Sao thế?"

"Thanh Sơn, bọn tôi gặp đá bay rồi, không qua được." Tiếng Quan Hoài vang lên, giọng điệu gấp gáp: "Mau đến đón bọn tôi cái!"

Hứa Thanh Sơn giảm tốc độ xe, chậm chậm tấp vào ven đường: "Buổi tối chạy đường núi không an toàn, các cậu quay xe lại huyện nghỉ một đêm đi!"

"Nghe cậu vậy." Quan Hoài hơi cáu: "Sao buổi chiều gọi điện cậu không bắt máy?"

Du Hiểu nói, Hứa Thanh Sơn đang ở trường tiểu học Hứa Thanh Sơn làm giáo viên tình nguyện. Cô ta còn cho Quan Hoài cả Weibo của Hứa Thanh Sơn, bảo anh ta tự xem.

Anh ta nhấp vào, kéo lên trước, thấy một status Hứa Thanh Sơn đăng lúc trước: Leo núi, eo mỗi chân đau không thể tả, trong chốc lát giận run cả người.

Thời gian đăng lên Weibo cách hôm cô đến tìm Hứa Thanh Sơn bàn công việc chưa tới mười ngày.

Du Hiểu còn bảo, sau khi Hứa Thanh Sơn chia tay Du Tinh, chưa bao giờ nói về bạn gái, cùng lắm trước đó hắn và Hứa Thanh Sơn chỉ quen biết sơ sơ thôi.

Nói cách khác, Hứa Thanh Sơn ngăn Quan Hoài không cho anh ta "tỏ tình", thực ra là có mục đích khác.

"Điện thoại không có tín hiệu, nhận kiểu gì?" Nghe ra bức tức trong lời Quan Hoài, Hứa Thanh Sơn cau mày không vui.

Ban đầu, đúng là Hứa Thanh Sơn chuẩn bị đính hôn với Bành Văn Tu, cũng muốn tìm người ở rể thật. Hắn chẳng nói dối nửa lời.

Điều duy nhất hắn không kể là, hắn thích Hứa Thanh Sơn, thích từ hơn một năm trước.

"Mai gặp nói tiếp." Có lẽ Quan Hoài cũng nghe ra trong lời Hứa Thanh Sơn cất giấu lửa giận, anh ta liền bợn bốt lại đã.

Hứa Thanh Sơn "ờ" một tiếng, cúp máy, tiếp tục cho xe chạy về phía trước.

Lên đường lần nữa, Hứa Thanh Sơn ôm điện thoại, ngao ngán nhìn tín hiệu 4G lúc có lúc không, không khỏi bĩu môi.

Vừa nãy Du Hiểu gửi tin nhắn cho cô, báo rằng Bành Văn Tu sẽ nhanh chóng trở lại thành phố B.

Nói thật, thoát đầu cô tức giận lắm, nhưng giờ bị tín hiệu chấp chờn của điện thoại tra tấn đến nỗi ruột cuộc hết cả bực. Quan Hoài với Khương Hạo đều dễ xử lý, Bành Văn Tu mới phiền nhất.

Ngẩng đầu, cô nhìn chăm chăm chiếc xe của Hứa Thanh Sơn, trong lòng thoáng xao động.

Có lẽ Du Hiểu tưởng, hễ mời hết những người đàn ông theo đuổi cô tới thì cô sẽ muối mặt, Hứa Thanh Sơn sẽ vì vậy mà đá cô?

Cô gái nhỏ thật ngây thơ.

Cuộc sống không phải phim cung đấu, Khương Hạo không hợp tác với Civic, xét một cách tích cực thì thực sự còn chẳng liên quan mấy đến cô. Là Hàn Nhất Minh thấy hiệu quả giai đoạn một rất tốt, nên đã nâng chi phí giai đoạn hai. Trước đây, Khương Hạo đã lưỡng lự, nên lựa chọn đối tượng hợp tác khác là điều bình thường.

Du Hiểu từng làm trợ lý cho Chung Thành, nếu cũng không nhìn rõ được điểm này, còn mơ tưởng hảo huyền đấu với cô, thì thật không biết tự lượng sức mình.

Ngẩng đầu khỏi màn hình điện thoại, Hứa Thanh Sơn quay sang nhìn Chung Thành, ra vẻ nghiêm túc: "Du Hiểu dùng nhan sắc dụ dỗ anh bao giờ chưa? Em nhớ lần đầu tiên mấy anh em mình từ đây về, có người bắt gặp hai người hôn nhau nồng nhiệt trong phòng làm việc.

"Không có nụ hôn nồng nhiệt, dùng nhan sắc dụ dỗ thì có."
Chung Thành thoải mái thừa nhận.

Hứa Thanh San cầm di động, nheo mắt chăm chú nhìn Chung Thanh chốc lát, chắc chắn anh không nói đùa, cô bật cười ra tiếng.

Chung Thanh nghiêng mắt liếc Hứa Thanh San, đợi cô cười đã mới thủng thẳng nói: "Có điều, không phải dụ dỗ anh, mà là dụ dỗ tay Hứa ấy."

Tiếng cười của Hứa Thanh San đột nhiên im bật, cô tròn mắt không dám tin: "Anh nói gì?"

"Buổi tối hôm đến đây lần đầu, Du Hiểu đi tìm tay Hứa, anh cũng đi theo. Em nhớ chứ?" Chung Thanh thở phò một hơi, thản nhiên nói: "Cô ta còn chưa gì trong mặc áo khoác, bảo với tay Hứa là nếu hần không qua lại với mình thì sẽ hô hoán gọi người."

Hứa Thanh San nghiêng răng, Hứa Thanh Sơn từng nói với cô, nhưng cô thật sự không ngờ lại đến mức này, suýt thì bị 'xơi tái'.

Chung Thanh nín cười, cho cô biết Hứa Thanh Sơn đã phá cửa sổ bỏ đi.

"Áng chừng sang tuần tòa án sẽ đưa ra câu trả lời có lập thành án hay không, đợi lát tin hiệu ổn định, anh báo cho Hàn Nhất Minh để mắt đến vụ ấy." Hứa Thanh San lơ đãng dặn một câu rồi yên lặng hần.

Không mặc gì trong áo khoác, chặc...

Về trường, Tống Bảo Ninh với Lê Thư đang đợi họ ở nhà ăn.

Hứa Thanh San xuống xe, cố tình bỏ tay ngoài túi áo khoác, đi vào chạm má hai người: "Lạnh không?"

Tổng Bảo Ninh và Lê Thu cùng đổ mặt.

Hứa Thanh San buồn cười nhướn mày, nghiêng người ghé bên tai Lê Thu, cười bảo: "Mua cho em nhiều đồ ăn vặt với hoa quả lắm, bảo anh Chung Thành mang vào giúp hai người nhé!"

Lê Thu thoáng nhìn Tổng Bảo Ninh, mỉm cười gật đầu.

Hứa Thanh San xoa đầu Lê Thu, lấy ra một hộp kẹo, một thỏi sô cô la từ trong túi áo khoác, tiện tay đưa cho cô ấy: "Có mỗi loại này là tốt nhất, không mua được cái khác. Lần tới quay lại mang kẹo đường làm bằng tay cho em."

Lê Thu ngốc đơ: "Chị Thanh San..."

"Hạ đường huyết nặng cũng sẽ toi đấy. Kết thúc học kỳ này, em đừng làm giáo viên tình nguyện ở đây nữa, thức ăn tệ quá!" Hứa Thanh San vỗ vai Lê Thu, tiếp đó đi rửa tay, lấy bát đĩa.

Hứa Thanh Sơn và Chung Thành vẫn đang dỡ giâm bông và trái cây xuống, còn chưa vào.

Trên mặt Tổng Bảo Ninh toát lên nét cười, nhỏ giọng trêu Lê Thu: "San Nhi thích đàn ông thôi."

"Em biết ạ." Lê Thu hoàn hồn, hai má lại bắt đầu nóng ran: "Chị Bảo Ninh ơi, thật ngưỡng mộ chị có người bạn tốt như vậy á."

"Chị cũng rất ngưỡng mộ mình, ngây ngốc nhiều năm thế mà cô ấy cũng không chán ghét chị." Tổng Bảo Ninh cười tự giễu, xoay đầu thoáng nhìn Chung Thành ngoài cửa, rồi mau chóng nhìn đi chỗ khác, trong mắt nhiều thêm vẻ bối rối.

"Chung Thành, ông Hứa, qua ăn cơm đã!" Hứa Thanh San cầm bát, nghiêng đầu gọi với ra ngoài cửa, tự mình đi xới cơm bắt đầu ăn.

Chung Thành đáp lời, chuyển đồ vào cùng Hứa Thanh Sơn. Tống Bảo Ninh và Lê Thu đứng lên chuyển giúp những thứ nhẹ.

Sau bữa tối, Hứa Thanh San theo Lê Thu đi lấy nước nóng về tắm rửa lau người, dọn dẹp sạch sẽ đã hơn 10 giờ tối.

Về phòng, Hứa Thanh San mở máy tính làm việc đến quá nửa đêm, Hứa Thanh Sơn mới bàn xong chuyện công việc, về lấy quần áo đi tắm. Nhớ tới những lời Chung Thành kể, sắc mặt Hứa Thanh San sầm xuống, đóng laptop, chui vào chăn, nhắm mắt.

Một lúc, Hứa Thanh Sơn tắm xong, trở lại, hình như đã giặt luôn cả quần áo, hần sẽ sàng vào cầm gì đó đi ra ngoài.

Hứa Thanh San giả vờ ngủ, cố tính lờ hẩn.

Phơi xong quần áo, Hứa Thanh Sơn trở vào phòng, ngỡ Hứa Thanh San ngủ thật, hần khẽ khàng nằm xuống, duỗi tay ôm cô vào lòng, hôn trán cô, tắt đèn đi ngủ.

"Dáng người Du Hiểu đẹp không?" Hứa Thanh San chột mở miệng, giọng nói mơ hồ.

"Anh không để ý." Hứa Thanh Sơn kìm lòng không đậu, lại hôn Hứa Thanh San, lòng bàn tay dạo chơi dọc theo eo cô tiến lên trên: "Sao bỗng nhiên em hỏi câu này?"

Tâm tình Hứa Thanh San khá hơn, cô trở mình, leo lên người Hứa Thanh Sơn, há mồm cắn cằm hần: "Du Tinh thì sao?"

"Quên rồi!" Hứa Thanh Sơn ôm chặt eo cô, khàn giọng: "Em không muốn ngủ à?"

"Không muốn ngủ ở đây." Hứa Thanh Sơn lật xuống, lấy di động dưới gối đầu, ngồi dậy.

Màn hình sáng lên, hắt ánh sáng màu xanh nhạt lên nét mặt nghiêm túc của cô: "Em chưa nói chia tay anh, không cho phép nhìn người phụ nữ khác, liếc thêm một cái cũng không được."

"Em thì có thể nhìn người đàn ông khác?" Hứa Thanh Sơn bực bội chẹn họng cô.

Hứa Thanh Sơn chột dạ, khóa màn hình điện thoại, nhào tới thơm hần: "Anh có ý kiến?"

"Có." Hứa Thanh Sơn vươn tay giữ gáy Hứa Thanh Sơn, hôn cô hồi lâu mới buông ra, ôm cô, mặt mũi khép mí.

Biết hần mệt, Hứa Thanh Sơn chớp chớp mí, gối lên cánh tay hần, yên lòng thiếp đi.

Buổi trưa, bọn Quan Hoài đến, tổng cộng hơn chục người, Du Tinh cũng trong số đó.

Bữa trưa bố trí trong nhà ăn của trường. Lúc Hứa Thanh Sơn bước vào, các giáo viên đã ăn xong và rời đi. Bọn Quan Hoài và Phó Triết ngồi một cái bàn lớn, Chung Thành với Tống Bảo Ninh, cùng Hứa Thanh Sơn ngồi riêng một bàn.

"Thanh San!" Quan Hoài vừa đứng dậy thì Hứa Thanh Sơn đã duỗi tay dứt khoát túm cổ tay Hứa Thanh Sơn, kéo cô ngồi xuống, không cho cô ngồi cùng bàn bọn Quan Hoài.

Nhà trường không cung cấp ăn ở, họ phải trả tiền bữa trưa này, Hứa Thanh Sơn mời khách.

Trông sắc mặt Du Tinh vẫn như thường, phải cái xem ra cả người rất tiêu tụy, ánh mắt uất ức, đáng thương.

Từ lúc ngồi vào bàn, Phó Triết đã nhìn chằm chằm Tống Bảo Ninh và Chung Thành ngồi cạnh cô ấy, tức đến độ hai mắt cũng tóe lửa. Khương Hạo nhìn Quan Hoài, lại nhìn Hứa Thanh San và Hứa Thanh Sơn ngồi kế bên cô, cảm xúc anh ta khá phức tạp.

Những người khác đi cùng hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, tay cầm đũa mà không ai dám ăn.

"Tôi ngồi bên này!" Quan Hoài lạnh mặt, nhắc chân đi thẳng tới ngồi vào chỗ trống sát Hứa Thanh San.

Cảm nhận được một luồng lửa giận phùng phùng, da đầu Hứa Thanh San nóng cháy. Cô điềm nhiên nhìn Chung Thành: "Chung Thành, anh qua đây đổi chỗ với em!"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 28: Gã Ta Có Bắt Nạt Anh Không?

Chung Thành thoáng nhìn Tống Bảo Ninh ở bên, đoạn đứng lên ngồi vào vị trí bên tay phải cô ấy. Chỗ ban đầu của anh vốn cạnh Hứa Thanh Sơn.

Quan Hoài híp mắt, trán nổi gân xanh, huyết thái dương nảy thành thạch, đôi đũa trên tay dần cong lại, như thể sẽ gãy bất cứ lúc nào.

Hứa Thanh San cũng chẳng buồn liếc Quan Hoài. Cô đứng dậy, qua đó ngồi. Phó Triết cũng bưng bát tới ngồi sát Chung Thành, xoay gương mặt không biểu cảm nhìn chằm chằm Chung Thành và Tống Bảo Ninh, toàn thân toát lên vẻ tức tối nồng đậm.

"Tôi cũng ngồi bên đây!" Sắc mặt Khương Hạo cũng rất khó coi, bưng bát đũa sang đây ngồi. Người bảo anh ta không thể qua lại với Hứa Thanh San, hiện tại đang ngồi cạnh cô, ngẫm sao cũng thấy sai sai thế nhỉ.

Hơn nữa, vẻ mặt Quan Hoài cũng là lạ. Từ khi Hứa Thanh San vào, cả nhà ăn sặc mùi dấm chua (ý chỉ ghen tuông).

Bầu không khí đông cứng.

Hứa Thanh San coi họ như không tồn tại, cô cầm tay Hứa Thanh Sơn, nhéo mạnh một cái, giọng điệu nhẹ tênh: "Ăn cơm thôi, em đói rồi!"

Hứa Thanh Sơn ngoảnh đầu sang, khuôn mặt vẫn luôn sa sầm giã ra, hắn nắm ngược lấy tay cô, véo một cái với lực vừa phải, sau đó buông tay cô, bưng bát đĩa bình thản dùng bữa.

Hứa Thanh Sơn chớp chớp mi, nghiêng mình ghé sát tai Hứa Thanh Sơn, nói với giọng chỉ đủ hai người nghe thấy, hờn dỗi: "Hũ giấm!"

Hứa Thanh Sơn nghiêng mắt, lướt một vòng trên mặt cô, rồi mỉm cười, rồi ánh nhìn.

Thấy thế, sắc mặt Quan Hoài càng xấu hơn, anh ta sầm xì lạnh lẽo vùi đầu ăn cơm.

Phó Triết và Khương Hạo đồng loạt nhìn Hứa Thanh Sơn, ánh mắt chẳng mấy thân thiện.

Hứa Thanh Sơn thờ ơ liếc hai người họ, cong khóe môi, mỉm cười, dán mắt nhìn Hứa Thanh Sơn tâm trạng đã khá hơn.

Nét mặt hắn không có nhiều thay đổi lắm, nhưng sự nhẹ nhõm và yên tâm lại lộ ra cực kỳ rõ ràng.

Cứ như đang được cưng chiều ấy. Chắc...

"San Nhi..." Tống Bảo Ninh cúi đầu, bả vai dựa gần vai Hứa Thanh Sơn, hít thở khó khăn, khuôn mặt mộc đỏ ửng đến nỗi không xua tan đi nổi.

Hứa Thanh Sơn thu lại tầm nhìn, cho cô bạn một ánh mắt trấn an, cười tươi như hoa: "Ăn cơm ngoan đi, có mình ở đây."

Tống Bảo Ninh vững lòng, run run gấp đồ ăn vào bát.

Chung Thành thở dài, đặt bát mình xuống, đưa tay vỗ nhẹ lưng Tống Bảo Ninh, chu đáo gấp đồ ăn cho cô ấy: "Không sao, em ăn đi, có anh ở đây, không ai bắt nạt em được đâu."

Mặt Tống Bảo Ninh đỏ hơn, cô ấy nhấp môi, khẽ gật đầu.

Những người khác đều không nói gì, ánh mắt như lưỡi dao, thỉnh thoảng dừng trên người Hứa Thanh San.

Trầm lặng ăn xong bữa cơm, Lê Thu cùng các đồng nghiệp đến bố trí cho những người khác đi nghỉ. Thoáng cái, trong phòng ăn vắng teo, chỉ còn lại mấy người bọn họ và Du Tinh vẫn luôn ngồi ở bàn bên kia.

Hứa Thanh San thu dọn bàn sạch sẽ, rồi nắm tay Tống Bảo Ninh, thông dong đi ra ngoài.

Chung Thành rút bao thuốc lá, chia cho Hứa Thanh Sơn một điếu, đoạn theo sau hai cô. Học sinh đang ngủ trưa, để tránh quấy rầy đến các em, Hứa Thanh San dẫn Tống Bảo Ninh tới gốc cây gần cổng trường, khom người phúi phiến đá, kéo cô bạn ngồi xuống.

Những tiếng bước chân nặng nề theo sau, chẳng mấy chốc trên phiến đá đã ngồi đầy người.

Hứa Thanh San không ngó Du Tinh im lặng từ đầu chí cuối lấy một cái, cô nhìn Quan Hoài, vẻ mặt như cười như không: "Quan Hoài, anh đang giận hay ghen vậy?"

Quan Hoài ghen hòng, lửa giận nén trong lồng ngực tức thì biến mất tăm, quay đầu sang phía khác: "Đều không phải!"

"Đều không phải?" Hứa Thanh Sơn cười, nghiêng đầu nhìn Hứa Thanh Sơn ngồi bên: "Ông Hứa, anh ta nói anh ta không giận, cũng không ghen kìa."

Hứa Thanh Sơn hút thuốc, chẳng ừ hử.

Cô không biết chuyện Quan Hoài bị hấn dọa nên mới chùn bước...

Hứa Thanh Sơn nhướn mày, khẽ bật cười: "Quan Hoài, ông Hứa không cạy góc tường nhà anh. Chung quy quan hệ trước đây của tụi em thế nào, trong lòng anh rõ cả. Em chọn ông Hứa, anh vác cái bộ dạng bị cấm sừng, hùng hổ đến hỏi tội, không cảm thấy nhục cười sao?"

Dứt lời, khóe mắt liếc thấy Khương Hạo muốn mở mồm, Hứa Thanh Sơn cười sảng khoái, nhìn sang: "Khương Hạo, anh cũng nhục cười quá đi. Trước sau em đâu có đồng ý qua lại với anh, anh trưng dáng vẻ bị người ta lừa này ra cho em xem hay cho ai xem?"

Lòng ngực Khương Hạo cứng ngắc, híp mắt hung dữ nhìn chòng chọc Hứa Thanh Sơn ngồi cạnh cô.

Chính anh ta bị lừa chứ đâu. Dựa vào cái gì Hứa Thanh Sơn có thể cùng cô nên đôi. Chuyện ở rể, sinh con mang họ cô là hấn nói, thế mà ngoảnh lại hấn đã theo đuổi được cô, không phải bị lừa thì là gì?

"Không phục?" Hứa Thanh Sơn dẩu môi, dõi theo tầm mắt Khương Hạo, nhìn sang Hứa Thanh Sơn: "Ông Hứa, ông quen anh ta hả?"

"Không quen." Về mặt bình thần, Hứa Thanh Sơn cũng chẳng nhìn Khương Hạo, hấn nắm tay Hứa Thanh San, thùng thảng nhả khói thuốc.

Khương Hạo thiếu chút nổ tung, sức nhớ ra Hứa Thanh Sơn cũng họ Hứa, về sau đứa bé theo họ ai đều là họ Hứa. Anh ta lúng túng quay mặt sang bên khác.

Nếu chuyện Hứa Thanh Sơn nói là thật cả thì quả thực Khương Hạo không tiếp nhận nổi.

Hứa Thanh San khẽ hừ một tiếng, quét mắt qua mặt Khương Hạo, dừng một giây trên mặt Phó Triết, rồi cố định trên khuôn mặt Du Tinh. Cô cười lạnh: "Du Tinh, cô thì sao, có lời gì muốn nói không? Giờ ông Hứa là người đàn ông của tôi, cũng là bố của con tôi."

Lời này vừa nói ra, Quan Hoài lẫn Phó Triết lần nữa nhìn sang với ánh mắt khó bề tưởng tượng.

"Hai người bên nhau khi nào?" Phó Triết giúp Quan Hoài đưa ra câu hỏi, giọng điệu hơi bén nhọn.

"Điều này không cần anh quan tâm. Hiện tại chưa có con, tương lai sẽ có." Hứa Thanh San thấy Du Tinh nín thinh, liền trút lửa lên người Phó Triết. Cô nheo đôi mắt hoa đào xinh đẹp, chằm chọc nói: "Phó Triết, anh tẩy rửa sạch sẽ bản thân trước đi đã rồi hãy xuất đầu lộ diện, bị người ta gài bẫy là chính mình ngu xuẩn, chủ động cạy góc tường là đồ đê tiện."

Phó Triết bỗng ngẩn tò te, bị sặc nước bọt, quay đầu bật ho khù khụ.

Hứa Thanh San hừ mũi một tiếng, lại nhìn sang Du Tinh, hời hợt bảo: "Du Tinh, có chuyện quên nói cho cô biết, không phải tôi với ông Hứa đang tìm hiểu nhau."

Nghe vậy, nụ cười trong mắt Hứa Thanh Sơn liền tan đi, hắn đánh mặt siết chặt tay Hứa Thanh San, ai dè cô nói tiếp: "Chúng tôi đã đăng ký kết hôn, là vợ chồng rồi!"

"Khụ khụ..." Chung Thành và Tống Bảo Ninh cùng ngoảnh đầu, nén giọng khẽ ho.

Chung Thành ho dữ dội, như thể muốn ho bắn cả phổi... Chẳng ai thấy được anh sắp không nhịn nổi cười.

Hứa Thanh Sơn nói lỏng tay, rũ mắt nhìn Hứa Thanh San đang đắc ý, tầm mắt hắn dừng lại một lúc trên mặt cô, tiếp đó chậm chậm quét qua phía đối diện.

"Tôi đến gặp cô, không liên quan đến Thanh Sơn. Tôi mong cô bỏ qua cho em gái tôi, nó là đứa không hiểu chuyện. Nếu có chỗ nào sai, tôi thay em nó xin lỗi cô." Du Tinh ngẩng đầu nhìn thẳng vào ánh mắt Hứa Thanh San, bàn tay để trên đùi nắm chặt, trông thấy được rõ ràng cả khớp xương trắng bệch.

"Bỏ qua cho cô ta? Tôi đã làm gì đáng để cô dùng từ ngữ khúm núm vậy?" Hứa Thanh San cười khẩy: "Cô có thời gian tới tìm tôi, chi bằng về dạy bảo cô ta làm người tử tế đi!"

Mặt Du Tinh trắng bệch, nhìn sang Phó Triết theo bản năng.

Phó Triết vẫn luôn nhìn Tống Bảo Ninh. Cuối cùng nhịn hết nổi, gã liền lên tiếng: "Tống Bảo Ninh, anh có lời muốn nói riêng với em!"

Tổng Bảo Ninh run lên, trốn vào lòng Hứa Thanh San theo phản xạ: "San Nhi..."

"Đừng sợ!" Hứa Thanh San vỗ vai cô bạn, ném cho Chung Thành một ánh nhìn có ẩn ý khác.

Chung Thành ngẫm hiểu, anh vỗ nhẹ vai Tổng Bảo Ninh, đỡ cô ấy dậy, đưa cô ấy về phòng nghỉ trưa. Phó Triết đứng lên. Hứa Thanh Sơn im lặng nãy giờ đột nhiên mở miệng: "Phó Triết, đi cùng tôi một lát!"

Nét mặt Phó Triết cứng ngắc, thấy Hứa Thanh Sơn đứng dậy, gãi nhú mày ngập ngừng cất bước.

Hứa Thanh San không ngăn, cô khép hờ mắt nhìn Quan Hoài, lại nhìn Khương Hạo và Du Tinh, gương mặt bừng lên nụ cười như tắm gió xuân, thản nhiên chuyển đề tài: "Kiến trúc trong làng được bảo tồn tốt lắm, nhất là từ đường, cực kỳ phù hợp với thiết kế khung cảnh trong game kinh dị. Nếu các anh cảm thấy hứng thú, chốc nữa để ông Hứa sắp xếp dẫn đường cho các anh!"

Về mặt Quan Hoài và Phó Triết chẳng khác gì bị sét đánh, lặng im gật đầu.

Hứa Thanh Sơn cùng Phó Triết đi ra ngoài trường học, Du Tinh đứng lên hòng nổi gót, nhưng mới nhắc chân thì Hứa Thanh San đã gọi giật cô ta lại: "Du Tinh, ông Hứa bị cô đẩy xuống sông suýt chết, sao cô vẫn còn mặt mũi quẩn lầy thế?"

"Cô nói gì?" Du Tinh sửng sốt, nháy mắt, huyết sắc trên mặt cạn sạch.

Hứa Thanh San cười mỉa, cô khoanh tay, ánh mắt nhìn Du Tinh đầy giễu cợt: "Cô đã đẩy anh ấy xuống thì nên nghĩ tới sẽ có nguy hiểm. Anh ấy không chết, người cứu anh ấy mất mạng. Anh ấy ở đây là vì còn món nợ lương tâm, mà hết thấy đều do cô và Du Hiểu."

"Điều này là thật sao?" Quan Hoài cũng kinh ngạc không thôi.

"Thật. Đường bê tông bên ngoài là ông Hứa xoay tiền sửa, giờ anh ấy đang gom tiền sửa cầu." Hứa Thanh San nói đúng sự thật, ánh mắt dừng trên người Du Tinh lạnh thêm.

Du Tinh ngồi lại, cúi đầu, hồi lâu không hé môi.

Mặc kệ cô ta, Hứa Thanh San nâng cổ tay xem đồng hồ, quay sang nói với Quan Hoài: "Quan Hoài, anh dẫn Khương Hạo về nghỉ đi. Phòng cảnh với kiến trúc nơi đây đủ để các anh ngắm cả tuần không trùng lặp. Em đi tìm ông Hứa!"

Quan Hoài gật đầu, trong lòng đủ loại cảm xúc.

Giữa đề tâm và chơi chơi chỉ thiếu hai chữ "nghiêm túc" mà thôi.

"Anh đi cùng em!" Khương Hạo đứng lên, ánh mắt phức tạp: "Lỡ họ đánh nhau, em cũng không can được."

Hứa Thanh San bật cười "xùy" một tiếng: "Khương Hạo, chúng ta còn một khoản nợ chưa tính đâu, em không cần anh làm anh hùng! Ngoan ngoan ở lại đi!"

Dứt lời, cô ung dung đứng dậy, xoay lưng đi về phía ngoài trường học.

Mặt Trời hơi gắt, ra khỏi cổng nhỏ, Hứa Thanh San đi thẳng tới bờ sông. Xa xa, trông thấy Hứa Thanh Sơn và Phó Triết đứng ở chỗ cô với Hứa Thanh Sơn đứng tới hôm nọ, tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Ban nãy, khi cô mắng Phó Triết bị người ta gài bẫy là ngu xuẩn, sắc mặt Du Tinh rành rành trở nên rất khó coi, hẳn là đã bị cô nói trúng.

Đến gần, Hứa Thanh Sơn như có linh cảm, đột nhiên ngoảnh đầu lại.

Hứa Thanh San nhoẻn cười, nhẹ bước đi tới, dừng trước mặt Hứa Thanh Sơn, nhón chân hôn hắn: "Gã ta có bắt nạt anh không?"

"Không." Hứa Thanh Sơn ôm cô, sung sướng vênh khế môi.

Cho dù là giả hắn cũng vui.

Nom về "tình cảm" của hai người, Phó Triết rùng mình, nổi da gà. Gã phun khói thuốc, đi về trước.

Hứa Thanh San hừ một tiếng, dắt tay Hứa Thanh Sơn, cũng chậm rãi ra về.

Đến cổng trường, điện thoại cô chợt có cuộc gọi, dây số quá đổi quen thuộc.

Thả tay Hứa Thanh Sơn ra, nhấp nghe máy. Phút chốc, sắc mặt Hứa Thanh San trở nên xấu tệ: "Chuyện gì?"

"Chị hai đang họp ở thành phố B, anh gặp chị ấy rồi. Em định tránh anh đến bao giờ?" Tiếng Bàn Văn Tu truyền tới, giọng điệu

lấy lòng: "Thanh San, anh đã tìm em hơn một năm nay, sao em không cho anh biết em đang ở thành phố B?"

Khóe môi Hứa Thanh San giật giật. Cô cúp máy, gọi luôn cho chị hai.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 29: Em Ba, Đây Là...

Về đến thành phố B đã rất muộn. Vừa vào nội thành, Hứa Thanh San liền bỏ Hứa Thanh Sơn lại, bắt taxi đi gặp chị hai.

Hệ thống của bọn chị ấy tổ chức giải đấu. Ban đầu, địa điểm tổ chức trận chung kết được chọn ở thành phố khác, không biết thế nào lại đổi sang thành phố B.

Tới cửa khách sạn, chị hai đã chờ sẵn với sắc mặt không tốt lắm. Bành Văn Tu đứng bên cạnh, khuôn mặt hốc hác.

Hứa Thanh San chẳng buồn liếc anh ta, đi lên nắm tay chị hai, bước vào sảnh lớn.

Một chiếc taxi nữa đỗ lại bên kia đường. Qua cửa kính xe, Hứa Thanh Sơn nhìn chằm chằm bóng lưng Hứa Thanh San, và rút di động gọi cho Bành Văn Tu.

Suốt cả đường từ trường tiểu học về đây, Hứa Thanh San không nói với hấn câu nào, sắc mặt cũng rất xấu. Trục giác hấn mách bảo là có chuyện.

Điện thoại kết nối, giọng Bành Văn Tu vang lên với vẻ rất phấn khởi: "Thanh Sơn hả, cậu đang ở đâu đấy? Rảnh không, ra ngoài uống với tôi một chén."

"Tôi vẫn đang ở trường tiểu học bên này. Cậu về nhà rồi à?" Hứa Thanh Sơn bình thản hỏi ngược lại: "Sao không báo trước một tiếng?"

"Tạm thời có tí việc. Cậu nhớ Hứa Thanh Sơn chứ, tôi tìm thấy cô ấy rồi!" Bành Văn Tu cười phớt lờ.

Hứa Thanh Sơn nhấp môi, hơi lạnh giọng: "Cô ấy ở đâu? Làm sao cậu tìm được cô ấy?"

"Có người gọi điện thoại cho tôi bảo cô ấy đang ở thành phố B. Lúc tôi trở lại vừa khéo ngồi cùng chuyến bay với chị hai cô ấy. Hồi nãy gặp mặt rồi, tụi tôi đang ở khách sạn Sheraton." Bành Văn Tu vẫn cười vui.

Hứa Thanh Sơn đè nén lửa giận, giọng điệu tán gẫu: "Đợi tôi về nói tiếp. Chị gái cô ấy ở phòng bao nhiêu, cậu đặt phòng cho à?"

"Không phải tôi đặt cho, hệ thống của họ tổ chức thi đấu." Bành Văn Tu không hề nghi ngờ tại sao Hứa Thanh Sơn hỏi câu này, cho hắn biết số phòng, và hỏi khi nào hắn về.

Hứa Thanh Sơn nói đại một ngày, chuyện phiếm đôi câu, đoạn gác máy, bảo tài xế về ngõ Chim Én.

Trong quầy bar của khách sạn.

Hứa Thanh Sơn trò chuyện với chị hai, lia mắt nhìn Bành Văn Tu theo sau đi vào, cô giãn khoe môi, cười toe toét: "Bố mẹ em đồng ý nhận anh làm con nuôi rồi à?"

Nụ cười trên mặt Bành Văn Tu đông cứng, anh ta lảng tránh ánh mắt của Hứa Thanh Sơn: "Em ở đây sao không cho anh biết?"

"Tại sao em phải cho anh biết?" Hứa Thanh San thành thoi ngả ra sau, lạnh nhạt nói: "Tháng trước đi Ma Cao thua bao nhiêu? Có mặc cả cây đồ không?"

Chị hai liếc Bành Văn Tu, duỗi tay bưng tách cà phê, nét mặt như cười như không: "Ông nội ghét nhất là chúng ta đánh bạc đấy. Văn Tu, không phải em quên chứ?"

Hứa Thanh San nghiêng đầu, tặng chị hai một ánh nhìn tán thưởng, sau đó tiếp lời: "Đúng rồi, hình như bố mẹ anh vẫn chưa biết cô gái đi Ma Cao cùng anh tháng trước đã mang bầu nhỉ?"

Trán Bành Văn Tu đỏ mồn hôi hột, anh ta giả vờ thản nhiên nâng cổ tay xem giờ: "Tối nay muộn quá rồi, anh về trước, hai chị em thông thả nói chuyện nhé!"

"Văn Tu..." Hứa Thanh San gọi anh ta lại, nụ cười trên môi không ngừng lan rộng: "Hình như cô gái kia chuẩn bị để sinh đứa bé ra á. Anh bảo em có cần làm việc tốt, giải thích với bố mẹ anh không?"

"Không cần, tự anh sẽ nói!" Bành Văn Tu xua xua tay, đứng dậy chạy biến ra ngoài như thể bỏ trốn.

Hứa Thanh San ném cho anh ta ánh mắt khinh bỉ, cất vẻ tươi cười trên mặt, cầm cốc cà phê nhấp một ngụm: "Sao chị lại đi cùng với anh ta?"

"Đi cùng chuyến bay. Em rảnh thì về thăm ông đi!" Chị hai ngáp dài, biếng nhác dựa vào lưng ghế: "Có bạn trai chưa?"

Hứa Thanh San ghen hòng, bình ổn nhịp tim, bình tĩnh lắc đầu: "Chưa ạ."

"Hồi chiều chị đến gặp bố mẹ Bành Văn Tu, kể đúng sự thật tất cả những gì cậu ta đã làm ở Lâm Châu, bao gồm cả việc đi Ma Cao đánh bạc." Chị hai híp mắt, làm như băng quơ, nói: "Đừng lấy có trốn cậu ta nữa, em không muốn kết hôn thì nói rõ ra. Bố mẹ có ăn thịt em đâu."

Hứa Thanh San ngượng ngùng gãi đầu.

"Trông cái bộ dạng vô tích sự của em kìa! Muộn lắm rồi, về ngủ đi! Ngày mai bọn chị thi đấu, thứ hai thì đi, em khỏi cần tiến. Nên làm gì thì làm đi!" Chị hai đứng lên, cúi đầu sửa sang quần áo trên người, xoay gót đi về phía thang máy.

Hứa Thanh San cũng đứng dậy, mở túi xách chuẩn bị thanh toán, ai dè chị hai lại quăng cho câu: "Nghe nói dạo này em đang chung sống cùng người ta."

Giọng điệu mát mẻ, vẻ chế giễu trong lời nói không che giấu nổi.

Hứa Thanh San thoáng lão đảo, hận không thể xé Du Hiểu làm tám mảnh. Ngoài cô ả, không ai rồi rã lật giở mười tám đời tổ tiên cô ra như vậy.

Bắt taxi trở lại ngõ Chim Én, Hứa Thanh San mở cửa đi vào. Trong nhà không bật đèn, không rõ Hứa Thanh Sơn đã ngủ hay vẫn chưa về.

Lúc chiều, hấn nói đồng nghiệp trong viện thiết kế có việc tìm.

Vào phòng khách, Hứa Thanh San còn chưa kịp bật đèn, không biết hấn từ đâu nhào ra, ấn ngay cô lên tường, cúi đầu ngậm kín môi cô.

Nụ hôn của hắn nóng bỏng như lửa, chẳng khác gì muốn thiêu rụi cô.

Hứa Thanh San mờ mịt, hồi lâu mới lấy lại tinh thần, khó nhọc đẩy hắn ra: "Đi tắm đi!"

"Anh tắm rồi!" Hứa Thanh Sơn cắn xương quai xanh Hứa Thanh San, cầm lấy túi xách của cô, vứt xuống sàn, thò tay vào cởi khuy áo con của cô, nắm một bên trong áo, xoa nhẹ: "Tối nay đi gặp ai?"

"Chị hai em! Bọn chị ấy đến thi đấu." Da đầu Hứa Thanh San muốn nổ tung, láng máng cảm thấy tối nay hắn là lạ.

"Khi nào chúng mình đi đăng ký?" Giọng Hứa Thanh Sơn ồm ồm: "Thứ hai tuần sau?"

Dây thần kinh căng chặt, Hứa Thanh San thở dốc lắc đầu: "Em đã kích Du Tinh nên mới nói thế..."

Trong phòng không bật đèn, ánh sáng bên ngoài rọi vào, lờ mờ chiếu sáng phòng khách. Khuôn mặt Hứa Thanh Sơn khuất trong bóng tối, chẳng thấy rõ biểu cảm.

Tiếng quần áo rơi xuống đất vang lên. Chốc lát, cái lạnh ngập tràn.

Hứa Thanh San vòng tay qua cổ Hứa Thanh Sơn, cắn chặt môi, cái trán rịn từng giọt mồ hôi mỏng.

Cô được hắn ôm tới cửa sổ bên kia, hai chân đạp xuống đất, kế tiếp cô bị hắn xoay qua, đưa lưng về phía hắn, gò má sắp dán lên bệ cửa sổ.

Giữa bóng tối, giọng hần phát qua vành tai, cùng với sự xâm nhập không có bất cứ trở ngại nào, rành rọt lạ lùng: "Anh cho là thật!"

"Ông Hứa..." Mồ hôi trên mặt Hứa Thanh Sơn chảy dọc theo cằm cổ, không thốt nên lời.

Chẳng rõ trôi qua bao lâu, ánh sáng rực rỡ, nụ hôn của Hứa Thanh Sơn lại rơi xuống. Hần bế cô lên lầu.

Giọng Hứa Thanh Sơn khản đặc, mệt đến độ không muốn nói chuyện với hần.

Tắm xong lên giường nằm, Hứa Thanh Sơn khép mi là ngủ ngay. Hứa Thanh Sơn xem thời gian, ôm cô nhắm mắt, chỉ chốc lát cũng tiến vào giấc mộng.

Ngủ một mạch, thức dậy Trời mới tờ mờ sáng.

Hứa Thanh Sơn lên lầu tưới hoa xong thì cảm di động giở một dãy số.

Hứa Thanh Sơn tỉnh giấc, eo hầy còn hơi mỏi, cô nằm nường trên giường, nhất quyết không chịu dậy.

Nằm đến 8 giờ, ngoài cửa truyền tới tiếng bước chân, Hứa Thanh Sơn vô thức xoay đầu. Đúng lúc cánh cửa được đẩy ra, bóng dáng Hứa Thanh Sơn lọt vào tầm mắt cô. Hần mặc một bộ âu phục màu đen hoàn hảo, phối cùng áo sơ mi trắng, đường nét mặt mũi gãy gọn dường như cũng góc cạnh hơn nhiều so với ngày thường, cả người tràn đầy tinh thần.

Hứa Thanh San chớp chớp mi, lại chớp chớp mi, mở miệng hỏi lâu mới phát ra tiếng: "Ông Hứa?"

"Anh hẹn gặp mẹ lúc 11 giờ rồi, tiện thể ăn trưa luôn. Em ăn tạm chút đã!" Hứa Thanh Sơn bê khay vào, ngồi xuống một cách tự nhiên: "Đánh răng rửa mặt đi!"

Hứa Thanh San hoàn hồn, duỗi tay kéo hần qua, hôn một cái, đoạn nhướn môi: "Hôm nay anh đẹp trai quá!"

Hứa Thanh Sơn rũ mi nhìn vào đôi mắt không che giấu vẻ ngạc nhiên và ngưỡng mộ của cô, hờ hững đáp: "Nhanh lên kéo đau dạ dày giờ!"

"Em đi ngay đây!" Hứa Thanh San buông hần ra, mau chóng bỏ dĩa đi đánh răng rửa mặt.

Mẹ kế Hứa Thành Sơn lái xe từ ngoại ô đến, muộn hơn họ mấy phút. Hai người tay nắm tay ra đón, trông rất thân mật.

"Mẹ, em ấy chính là Thanh San ạ." Hứa Thanh Sơn từ tốn giới thiệu họ với nhau: "Thanh San, đây là mẹ anh."

Đường Âu Hà quan sát Hứa Thanh San một lượt, trên mặt lộ nụ cười hài lòng: "Cô gái, tính Thanh Sơn nhà chú dì không tốt lắm, nếu có bắt nạt cháu, cháu cứ nói với dì!"

Hứa Thanh San khẽ ngước lên, nom về mặt đứng đắn của Hứa Thanh Sơn, cô nhoẻn cười, gật đầu: "Dì yêu tâm, anh ấy sẽ không bắt nạt cháu đâu ạ."

Vào nhà hàng, ngồi xuống. Đường Âu Hà cũng không hỏi Hứa Thanh San làm gì, không ngớt miệng khen cô hiểu chuyện và xinh

đẹp, bảo Hứa Thanh Sơn phải biết quý trọng.

Đang nói chuyện thì bên ngoài lại có người bước vào. Khóe mắt Hứa Thanh San liếc thấy quen quen, cô ngoảnh mặt nhìn qua, nhận ra là chị hai và anh rể thứ, lưng cô toát mồ hôi lạnh.

"Trùng hợp vậy." Hứa Thanh Lam khoác cánh tay chồng, tao nhã đi tới: "Em ba, đây là..."

"Đây là dì Hà, mẹ anh Hứa." Sắc mặt Hứa Thanh San như bị ăn đánh, khóe môi giật giật tợn: "Đây là anh Hứa, Hứa Thanh Sơn, Sơn trong cao sơn (núi cao)... Bạn... Bạn trai em."

Chắc sáng nay anh rể thứ đáp máy bay đến... Không phải chỉ thi đấu thôi sao, có đến mức phải căng thẳng thế không?

Những điều này đều không quan trọng, quan trọng là thành phố B lớn như vậy, hai anh chị ấy đi đâu ăn cơm chẳng được mà cứ phải tới đây.

Cô đã đồng ý giúp Hứa Thanh Sơn, nên chỉ có thể giới thiệu thế này.

"Cháu chào dì, cháu là chị hai của Thanh San ạ. Đây là chồng cháu." Hứa Thanh Lam liếc Hứa Thanh Sơn, lịch sự đưa tay về phía Đường Ấu Hà, cười tươi rói: "Thanh San không gây phiền toái cho dì chứ ạ!"

Hứa Thanh San nhắc chân đá cho Hứa Thanh Sơn ở bên một phát, quay mặt sang phía họ không nhìn thấy được mà trợn trừng mắt.

Cô lại chẳng phải em gái mười bảy, mười tám tuổi, có thể gây ra phiền toái gì.

Làm quen với nhau xong, lại ngồi xuống, Hứa Thanh Lam thoáng nhìn Hứa Thanh Sơn bằng ánh mắt sâu xa, rồi niềm nở trò chuyện với Đường Âu Hà.

Hứa Thanh San hoàn toàn không thể xen lời, đến lượt cô mở miệng là Hứa Thanh Lam hỏi cô tính khi nào đi đăng ký kết hôn.

"Phải về Lâm Châu lấy sổ hộ khẩu, chuyện này vẫn còn sớm mà." Hứa Thanh San ôm vẻ mặt chán đời.

Hình như Hứa Thanh Lam đã đoán được Hứa Thanh San sẽ nói vậy, chị ấy vén mí mắt, điềm tĩnh mở túi xách, lấy quyển sổ hộ khẩu ra: "Vừa hay chị mang theo này. Thứ Hai đi đăng ký đi, tranh thủ chị với anh rể em còn chưa về. Bên phía bố mẹ, chị sẽ nói hộ em."

"Chị hai?" Hứa Thanh San tròn to mắt, như thể không quen người trước mặt mình.

Chị ruột đây sao?

Cũng không biết Du Hiểu đã nói gì với chị ấy, vậy mà chuẩn bị đầy đủ thế này, mang cả sổ hộ khẩu theo.

"Bố mẹ bảo rồi, bây giờ tự do kết hôn, em lựa chọn người mình thích là được. Bố mẹ không can thiệp." Hứa Thanh Lam trưng ra dáng vẻ chị lớn trong nhà, sau đó quay sang Đường Âu Hà: "Dì ơi, dì nói có phải không ạ?"

Đường Âu Hà ước gì hai người đi đăng ký kết hôn ngay ấy chứ, ngại nỗi hôm nay cuối tuần, chỗ đăng ký không làm việc. Hứa Thanh

Lam vừa hỏi câu này, Đường Ấu Hà liền cười không khép nổi miệng: "Chúng ta không can thiệp, miễn hai đứa thấy ổn là được."

"Em..." Hứa Thanh San chưa cất nên lời thì bàn tay bị nắm luôn lấy, giọng nói trầm thấp, gợi cảm của Hứa Thanh Sơn từ trên đỉnh đầu truyền xuống: "Thứ Hai đi ạ, chốc nữa con sẽ hẹn trước."

(Tác giả: Du Hiểu khóc ngất trong phòng vệ sinh ~~)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 30: Chị Lại Chẳng Là Gì Của Anh Ấy, Dựa Vào Đâu Mà Phải Nói Với Chị?

Hứa Thanh San bức bối trong lòng, càng ngẫm càng cảm thấy có gì đó sai sai. Cô buông đĩa, đưa mắt ra hiệu cho Hứa Thanh Lam, đoạn đứng dậy đi tới phòng vệ sinh.

Chắc chắn trước đó chị hai không biết hôm nay cô và Hứa Thanh Sơn đi gặp mẹ kế hần. Sao có thể trùng hợp đến vậy, thành phố B rộng thế, cô ngăn người cái đã chạm mặt chị ấy. Căn gì mà chuẩn quá vậy.

Hứa Thanh Lam giả vờ không thấy ánh mắt của Hứa Thanh San, đợi cô ra khỏi phòng, chị ấy thùng thảng nhắc Hứa Thanh Sơn: "Chắc em ba không có khẩu vị, cậu đi xem chút!"

Hứa Thanh Sơn gật đầu, lịch thiệp đứng lên.

Đường Âu Hà không biết họ đang chơi trò gì, tán gẫu với Hứa Thanh Lam hết sức rôm rả, chủ động hẹn hai vợ chồng chị ấy buổi tối ra ngoài ô dùng cơm.

Hứa Thanh Lam luôn miệng đồng ý, khuôn mặt treo nụ cười, vờ như không thấy ánh mắt nhắc nhở của ông xã.

Ông nội đã có lời, nếu Hứa Thanh San không kết hôn thì Hứa Thanh Lam và chị cả, một trong hai người phải thuyết phục ông xã mình, sinh con đầu lòng phải nhập vào họ khẩu nhà họ Hứa.

Dĩ nhiên Hứa Thanh Lam không bằng lòng, có câu gọi là 'chơi thua thì phải chịu'.

Hồi đó đưa ra yêu cầu cưới rể, điều kiện là đánh bốn ván mạt chược, ai thua nhiều thì phải lấy chồng ở rể.

Từ đầu chí cuối, Hứa Thanh San không thắng ván nào, đương nhiên phải là em ấy lấy chồng ở rể rồi. Vả lại, Hứa Thanh Sơn cũng họ Hứa, sinh mấy đứa cũng đều họ Hứa hết, đâu cần phân biệt rõ cuộc là Hứa Lâm Châu hay Hứa thành phố B. Chuyện này đã được giải quyết, cũng sẽ không xảy ra mâu thuẫn gia đình, quá hay!

Phòng vệ sinh của nhà hàng.

Thấy người đến không phải chị hai mà là Hứa Thanh Sơn, Hứa Thanh San nhăn mày, sắc mặt chẳng dễ coi tí nào: "Anh cố ý hả! Đồng ý nhanh thế. Em đồng ý diễn kịch cùng anh chứ có đồng ý gả cho anh đâu!"

"Làm thế nào bây giờ, hay anh gọi chị hai tới nhé!" Hứa Thanh Sơn lạnh nhạt hỏi ngược lại. Cúi đầu nhìn khuôn mặt đỏ bừng bởi tức giận của cô, nụ cười trên môi hần dần lan rộng.

Hứa Thanh San ghen hòng, khó chịu đáp: "Nếu anh nói với chị hai, chắc chắn chị ấy sẽ cho mẹ anh biết. Thế thì anh khỏi lấy được giấy tờ."

"Vậy làm sao đây?" Hứa Thanh Sơn lại đá câu hỏi về, thu bót nụ cười, ra chiều suy ngẫm.

Hứa Thanh San cũng nhưc đầu, ngồng cổ nhìn về phía khu ăn uống, cảm giác bị "gài bẫy" càng lúc càng mãnh liệt.

Giây lát, không ai nói gì. Hành lang ngoài khu vệ sinh yên ắng đến độ nghe thấy cả tiếng nước xả bên trong.

Hứa Thanh San bực bội không tài nào giải thích được, cô xua xua tay với Hứa Thanh Sơn, đi ra trước.

Tối qua, chị hai hỏi cô đang sống chung với người ta phải không, đoán chừng chị ấy đã chuẩn bị kỹ trước khi đến, chỉ cần tóm được cô và người đàn ông khác bên nhau thì sẽ ép đi đăng ký kết hôn ngay.

Cô "nhỏ" ghê, bị chị ấy bắt gặp đã đành, mẹ kế Hứa Thanh Sơn cũng có mặt, nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không gột sạch.

Dõi theo bóng lưng cô đi xa, khóe môi Hứa Thanh Sơn thoáng nét cười. Hắn xoay người, vào phòng vệ sinh nam, rút di động gọi một cuộc.

Lần này, hẳn kết hôn chắc rồi....

Trở lại bàn ăn, Hứa Thanh San ngồi cạnh chị hai cô ấy, tuy vẫn tươi cười nhưng cảm giác rất giả.

Hứa Thanh Sơn cho cô một ánh mắt xoa diu, đoạn ngồi xuống bên mẹ kế.

"Mẹ vừa gọi điện cho bố con, ông ấy đến ngay đây!" Đường Âu Hà càng nhìn Hứa Thanh San càng thích, bà cười tít cả mắt.

Đầu năm nay con trẻ kết hôn, đều phải sắm nhà cửa, xe pháo. Cô gái này không hề chê bai Hứa Thanh Sơn lương thấp, không chuẩn bị phòng cưới, đúng là hiếm có.

"Chùng nào bố tới ạ?" Hứa Thanh Sơn thuận miệng hỏi một câu, lặng lẽ để ý biểu cảm của Hứa Thanh San.

Không có gì bất ngờ, nụ cười trên mặt cô nhạt dần, bộ dạng chực bỏ chạy đến nơi.

Ngồi một lúc, chị hai yêu cầu mang thực đơn đến, gọi thêm vài món, nói rằng ông thông gia sắp đến, không thể quá qua loa.

Mặt Hứa Thanh San đen thui. Đợi Hứa Thanh Lam gọi xong, cô kéo chị ấy cùng đi vệ sinh.

Đường Ấu Hà không chú ý đến sự thay đổi của Hứa Thanh San, chỉ lo dặn Hứa Thanh Sơn, kết hôn rồi phải bỏ bớt tính xấu của mình lại, phải chăm nom Hứa Thanh San,

Hứa Thanh Sơn nghiêm túc lắng nghe, chốc chốc chuyện trò dăm ba câu với anh rể thứ của Hứa Thanh San.

Bên kia, Hứa Thanh San dài mặt, kể cho Hứa Thanh Lam biết hôm nay mình tới, chẳng qua là giúp đỡ thôi.

"Giúp diếc gì mà cần phải sống chung thế?" Hứa Thanh Lam khoanh tay, híp mắt liếc xéo em gái, vẻ mặt như cười như không: "Em ghét cậu ta à?"

Hứa Thanh San lắc đầu. Nếu ghét Hứa Thanh Sơn, cô sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi. Khương Hạo giàu có lại đẹp trai, Quan Hoài cũng không tồi. Cô chọn ai chả được.

"Thế tại sao em sống chung với cậu ta?" Hứa Thanh Lam hỏi tiếp, với dáng vẻ quyết đập nôi hỏi cho ra nhẽ.

Hứa Thanh San hít sâu một hơi, mặt dày đáp chỉ là cô cô đơn trống vắng đầy thôi.

"Dù sao cậu ta có điểm em thích là được. Hơn nữa, đâu phải kết hôn rồi thì không thể ly hôn, tốt xấu gì em cũng ứng phó với ông nội cho xong đi. Có kết quả kiểm tra sức khỏe năm nay rồi đấy, tình hình không tốt lắm. Nếu em không tin, gọi điện hỏi Kiều Mộ mà xem." Hứa Thanh Lam cất vẻ vui cười, nghiêm túc nói: "Em ba, chơi thua thì phải chịu."

"Nhưng em không muốn nối nghiệp "món đồ" của ông nội." Hứa Thanh San nghiêng rằng: "Hai chị không thể bầy em thế được."

"Ai bảo mày nối nghiệp. Mày cứ tìm một người về dỗ ông tí, rồi trở lại đây sống. Ông lấy đâu thời gian với hơi sức ngày ngày đuổi theo bắt mày kế thừa." Hứa Thanh Lam ra vẻ rầu rĩ: "Lần trước bị ngã ở sơn trang suối nước nóng, khế cử động là đau, lâu rồi ông chưa ra khỏi cửa kia kìa."

Hứa Thanh San trầm lặng, suy xét tính khả thi của đề nghị này.

Thật ra kết hôn và không kết hôn chẳng khác nhau là mấy. Hứa Thanh Sơn sẽ sớm quay lại dự án, mười ngày nửa tháng không gặp một lần, khỏi cần lo lắng về vấn đề cãi cọ.

Hơn nữa, trông hán cũng không giống như sẽ cãi nhau với cô.

Song, trong lòng vẫn hoang mang, luôn cảm thấy chuyện hôm nay hết sức kỳ quặc.

"Tự em suy nghĩ đi. Dẫu sao chị cũng chẳng quản chuyện này." Nói đoạn, Hứa Thanh Lam đi ra ngoài: "Bố mẹ Bành Văn Tu vẫn cảm thấy em rất được, chuẩn bị đến nhà mình gặp ông nội đấy."

"Gì cơ?" Hứa Thanh San đuổi theo, nhìn chị hai bằng ánh mắt không thể tưởng tượng: "Tóm lại tối qua đến nhà người ta, chị đã nói gì hả?"

Hứa Thanh Lam gỡ tay Hứa Thanh San ra, nở nụ cười đầy ẩn ý: "Cứ đúng sự thật mà nói thôi. Nhưng không đỡ nổi tình yêu thương con của bố mẹ người ta. Em nói xem, em đi đâu chả được, chạy tới quê người ta làm gì."

"Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất..." Hứa Thanh San yếu ớt đáp lời chị gái, chán nản vô bờ.

Quay lại phòng ăn, Hứa Thanh Sơn và anh rể thứ chuyện trò cực kỳ ăn ý.

Hứa Thanh San kéo Hứa Thanh Lam ngồi xuống, trong đầu rối tung, một lúc là ông nội, một lúc là bố mẹ Bành Văn Tu muốn tới nhà.

Kết quả kiểm tra sức khỏe của ông nội không tốt, nhớ đầu óc ông lơ mơ, đồng ý với đề nghị kết thông gia của nhà họ Bành thì cô bị trói chặt cả đời thật đấy.

Cái tay cờ bạc Bành Văn Tu kia vừa cợt nhả vừa trắng hoa, nhìn sao cũng chẳng đáng tin bằng Hứa Thanh Sơn, ít nhất hiện tại cô rất thích hẳn.

Sau khoảng 20 phút, một người từ ngoài cửa đi vào. Hứa Thanh Sơn và Đường Ấu Hà cùng đứng dậy.

Nhìn tuổi tác người ấy, theo trực giác, Hứa Thanh San biết đó là bố Hứa Thanh Sơn, nên cũng đứng lên theo.

Người nọ cười ha ha, xua xua tay. Hứa Thanh San còn chưa nghĩ xong phải xưng hô thế nào thì nghe thấy giọng chị hai: "Thầy Hứa, lâu rồi không gặp thầy ạ."

"Em là... Hứa Thanh Lam, em gái của Hứa Thanh Sơn. Tôi không nhớ nhầm chứ!" Hứa Nham Khải mừng rỡ nhìn Hứa Thanh Lam, lộ nụ cười triu mến: "Cũng đã mấy năm không gặp, không ngờ em còn nhớ tôi."

"Chị cả em vẫn nhắc đến thầy luôn, em không dám quên ạ." Hứa Thanh Lam huých khuỷu tay vào Hứa Thanh San kể bên, lại cười: "Em cũng không biết con bé em gái ù lì này của mình đang cùng Thanh Sơn tìm hiểu nhau. Lần này hệ thống thi đấu, bất ngờ gặp được, dì cứ nhất quyết gọi thầy đến."

Hứa Thanh San đã không cười nổi nữa, có ý nghĩ muốn đào hồ chôn chính mình.

"Đều là người họ Hứa cả, chứng tỏ chúng ta rất có duyên." Hứa Nham Khải nhìn qua Hứa Thanh San, tiếp đó nhìn con trai ở bên, gật đầu hài lòng: "Năm ấy, nghe Thanh Hà kể em ấy còn có cô em gái tên Thanh San, tôi còn tò mò đấy. Không ngờ đã nên đôi với Thanh Sơn."

"Chứng tỏ hai đứa có duyên ạ." Hứa Thanh Lam đón Hứa Nham Khải vào chỗ, rồi gọi nhân viên phục vụ thêm bát đĩa.

Hứa Thanh San ngoan ngoãn ngồi bên, cô có thứ trực giác không đi đăng ký kết hôn với Hứa Thanh Sơn thì hôm nay đừng hòng ra khỏi cửa.

Quả nhiên, chị hai vô cùng chủ động nhắc tới việc đăng ký, còn bảo vốn hai người cũng dự định đi đăng ký trước, nay hai nhà đã gặp mặt, chị ấy thay bố mẹ đồng ý cuộc hôn nhân này.

Dưới gầm bàn, Hứa Thanh San đá Hứa Thanh Lam một phát, đây không phải lý do cô đã kể. Chị hai nói dối mà chẳng buồn chớp mắt.

Chị cả học đại học ở thành phố B, chị hai và bạn học đến học viện mỹ thuật chơi, không biết có làm sao bị ngã vào hồ nước của học viện mỹ thuật, là bố Hứa Thanh Sơn đã cứu chị ấy.

Trước kia, hình như hai nhà cũng có đi lại, Hứa Thanh San học đại học 6 năm, 3 năm đi làm, thỉnh thoảng dịp Tết mới về nhà, nên không rõ lắm.

Năm ngoái về cũng không nghe thấy chị cả nhắc tới, sau gặp phải Bành Văn Tu, Hứa Thanh San chạy té khói, không ngờ loanh quanh một vòng lại tự đưa mình vào.

Lần này có kết hôn hay không, còn chưa thể nói, nhưng chị cả nổi bão thì khủng bố hơn chị hai nhiều...

Ngẫm ngẫm, hôm nay thứ Bảy, cuối cùng kết hôn hay không kết hôn vẫn do mình định đoạt, Hứa Thanh San thoáng yên lòng.

Chân ở trên người cô, chị hai có thể trói cô đi đăng ký được à.

Ban này không sao nuốt trôi cơm, giờ nghĩ thông suốt, dạ dày cũng rỗng theo.

Hứa Thanh San cầm đũa dùng cơm, nghe chị hai và hai vị phụ huynh nói chuyện, vào tai trái ra tai phải, chẳng để ý tẹo nào.

"Thanh San tốt lắm, chị hai yên tâm, em sẽ chăm sóc cô ấy tử tế." Hứa Thanh Sơn nhìn Hứa Thanh San đang vui đầu ăn cơm, vui sướng vẻn khỏe môi.

Cô bỗng phần khởi thể này hẳn rằng không nghe thấy những lời Hứa Thanh Lam nói, tưởng ra cửa là có thể đặt vé máy bay chạy trốn đây mà.

Sau bữa cơm, Hứa Thanh Sơn đi thanh toán.

Hứa Thanh San cùng chị hai và anh rể thứ theo bố mẹ Hứa Thanh Sơn ra ngoài trước. Lúc chuẩn bị đi lấy xe, Du Hiểu vội vàng từ trên taxi xuống, trông thấy Hứa Thanh San thì sững người, sắc mặt lập tức trở nên xấu tệ: "Giám đốc Hứa, anh rể tôi đâu?"

Hứa Thanh San cau mày khó chịu: "Anh rể nào? Tôi lại chẳng nhận cô làm em gái nuôi, cô tìm anh ấy làm gì?"

"Không phải việc của chị." Du Hiểu nghiêng đầu ngó đằng sau Hứa Thanh San, qua cửa sổ thủy tinh sát đất của nhà hàng, thấy Hứa Thanh Sơn đứng trước quầy thu ngân, cô ta bèn co cẳng toan xông vào.

Hứa Thanh San duỗi cánh tay, kịp thời lôi cô ta lại, bực mình cảnh cáo: "Có chuyện gì thì nói với tôi!"

Hứa Thanh Sơn vừa về tới qua, tin tức của cô ta nhanh nhạy ghê, xem tình hình này chắc tìm đã lâu đây.

Muốn giành đàn ông với cô, Du Hiểu còn non lắm.

"Chị lại chẳng là gì của anh ấy, dựa vào đâu mà phải nói với chị!" Du Hiểu nóng lên, điên cuồng vùng ra, hòng hất tay Hứa Thanh San,

lao vào trong lần nữa.

Hứa Thanh San thuận thể buông cô ả, cong khóe môi, cười sâu xa: "Tôi là vợ anh ấy, cô bảo dựa vào cái gì?"

"Giờ vẫn chưa phải." Đang nhìn cửa ra, Hứa Thanh Lam ngoảnh đầu liếc Hứa Thanh Sơn đứng sau cánh cửa xem kịch, lặng lẽ 'tặng' em gái vốc nước mắt cảm thông.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 31: Đừng Nhìn Anh, Nhìn Đường Ấy

Trên đường đến cục dân chính, Hứa Thanh Sơn cầm lái, trong xe im phăng phắc, Hứa Thanh San nghiêng mình trên ghế phụ, nét mặt ngẩn ngơ.

Xe của Đường Ấu Hà theo sau, vợ chồng Hứa Thanh Lam đi cùng xe họ, cuối cùng là một chiếc taxi nối đuôi của cô ả Du Hiểu.

Hứa Thanh San quay sang liếc Hứa Thanh Sơn, tiếp tục giữ im lặng. Vì một câu "Giờ vẫn chưa phải" của chị hai mà đầu cô nóng lên, lôi ngay Hứa Thanh Sơn lên xe, đòi đi đăng ký kết hôn.

Mẹ Tổng làm việc ở ủy ban nên rất quen thân với các đồng nghiệp bên chỗ đăng ký kết hôn, thực sự muốn đăng ký hôm nay cũng không thành vấn đề.

Bây giờ bình tĩnh lại, cô ngẫm một lượt nguyên nhân hậu quả sự việc, cảm giác bị lừa càng lúc càng mãnh liệt, mãnh liệt đến độ cô nghi ngờ hết thảy đều do Hứa Thanh Sơn sắp đặt.

Lúc đợi đèn xanh, Hứa Thanh Sơn bỗng mở miệng: "Kết hôn không phải chuyện nhỏ, em chớ kích động. Anh biết em muốn dạy cho Du Hiểu một bài học, nhưng không cần dùng cách quyết liệt thế này."

Hứa Thanh San kinh ngạc, nổi hoài nghi vừa dâng lên tan biến trong nháy mắt: "Anh không sợ cô ta cứ quẩn lấy anh suốt à?"

"Anh sắp quay lại tổ dự án, cô ta không có cơ hội đeo bám đâu, chỉ cần không ép buộc em là được rồi." Hứa Thanh Sơn chùng giọng, nghiêm túc nói: "Nếu có một ngày, em cảm thấy muốn kết hôn, cảm thấy vẫn có thể cân nhắc tới anh, thì đích thân anh sẽ hẹn trước, dẫn em đi."

"Ông Hứa à..." Hứa Thanh Sơn cảm động đến rớt mù: "Vậy thì không đi nữa, đến thăm trang trại của bố mẹ anh đi! Ban này thực tình em là em nóng vội."

"Được." Hứa Thanh Sơn trưng ra dáng vẻ em làm gì cũng có lý. Đèn xanh bật sáng, hấn liền bật tín hiệu xin rẽ.

Hứa Thanh Sơn chăm chú nhìn sườn mặt Hứa Thanh Sơn, ngập ngừng lên tiếng: "Ông Hứa này, chúng mình thử tìm hiểu nhau đi, giống cặp đôi yêu đương thực sự tìm hiểu nhau ấy."

"Được." Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu thoáng nhìn cô, khóe môi nở nụ cười.

Trong lòng Hứa Thanh Sơn lại mềm nhũn thành vũng nước, hấn không thể nhào tới hôn hấn. Cô thích gã đầu gối này thật rồi.

Chuyện hôm nay, đặt vào bất cứ ai cũng sẽ tức hộc máu, hấn thì trái lại, còn khuyên cô, sẵn lòng tha thứ cho sự càn quấy của cô, chẳng mấy may suy nghĩ xem sẽ giải thích với bố mẹ hấn thế nào, giải thích với chị hai và anh rể cô thế nào, thậm chí không thêm bận tâm sẽ bị Du Hiểu quấy rầy.

Chị hai nói cũng đúng, đúng là trên người hấn có thứ cô thích, chưa tới mức độ yêu, nhưng thích lắm ấy.

"Đừng nhìn anh, nhìn đường kia." Tâm tình Hứa Thanh Sơn rất tốt, bên môi luôn ngậm nụ cười, khuôn mặt với đường nét rõ ràng cực kỳ sinh động.

Hứa Thanh San ngồi thẳng lại, biếng nhác lườm hắn một cái, đoạn cầm di động gọi cho chị hai.

Chắc chắn chị hai biết cô không thực lòng muốn đi đăng ký, cho nên vẫn luôn theo sau xe, nhưng lái rất thông thả. Chỉ có chiếc taxi của Du Hiểu chẳng rõ xảy ra vấn đề gì mà không bắt kịp.

Đến trang trại của bố mẹ Hứa Thanh Sơn đã là buổi chiều.

Hứa Thanh San xuống xe, đang định xin lỗi hai ông bà thì Hứa Thanh Sơn cắt lời trước: "Chứng minh thư của con đưa cho Quan Hoài hỗ trợ giải quyết vụ kiện, đợi lấy về rồi bọn con sẽ đi đăng ký ạ."

Hứa Thanh San ngẩng mặt, nhìn Hứa Thanh Sơn bình thản nói dối, lại không nhin nổi ý muốn nhào vào hắn.

Vốn là lỗi của cô, vậy mà hắn gánh toàn bộ trách nhiệm, không ỡm ờ tí nào.

Hứa Thanh Sơn từng kể bố mẹ hắn thuê một mảnh đất, Hứa Thanh San tưởng cùng lắm chỉ hai, ba mẫu, kết quả là cả nghìn mẫu. Cái này chưa tính là gì, đằng sau còn có ngọn núi hơn hai nghìn mẫu, hợp đồng thuê khoảng 50 năm, trồng đầy cây ăn quả.

Phải cái, cây chưa cho quả, nên phải đầu tư vào kha khá, chờ đến khi những cây này ra quả, tha hồ giàu to.

Nhớ năm đó sau khi thầy Trần diễn tiểu phẩm bị cấm hoạt động, nợ hàng triệu, về sau dựa vào việc thuê núi trồng cây ăn quả trả bằng hết.

Ngọn núi hai vợ chồng họ thuê, rõ ràng không to bằng ngọn núi bố mẹ Hứa Thanh Sơn thuê.

Ngôi nhà được xây dưới chân núi, vốn là nhà dân đã qua cải tạo, giống nhà nghỉ làng du lịch, trong sân trồng đầy hoa cỏ, vì chưa đến mùa nên không thấy được cảnh tượng muôn hoa khoe sắc.

Vào nhà, ngồi xuống. Hứa Thanh Sơn ra sân sau mức nước rửa tay, Hứa Thanh Sơn cũng bám gót.

Rửa tay xong, kìm lòng không đậu, cô nhào tới hôn hấn: "Đại gia nhá..."

"Đại gia giờ nghèo lắm, em còn muốn tiếp tục qua lại không?" Hứa Thanh Sơn vươn tay khóa sau gáy Hứa Thanh Sơn, cúi đầu, kề trán vào trán cô, khẽ cười thành tiếng: "Không cho nuốt lời đâu nhé, bằng không trói em lại mang đi đăng ký đấy!"

"Không nuốt lời." Hứa Thanh Sơn hơi ngửa ra sau, tránh cái trán của hấn, rồi thơm một cái.

Thực ra, sau khi nói với Du Hiểu: "Chúng tôi đi đăng ký ngay đây." thì cô đã hối hận. Có lẽ tức giận bởi thái độ cô ả, cộng thêm chị hai ở bên thêm dầu vào lửa, hại cô mất đi lý trí nên có.

Ngay cả yêu đương cô còn không muốn nghiêm túc, sao có thể đi đăng ký hôn khi chưa hề có sự chuẩn bị chứ.

Sau nự hôn, Hứa Thanh Sơn buông Hứa Thanh San ra, bụng ngón tay thô ráp dừng trên mặt cô, khẽ vuốt ve, cổ họng tràn ra những tiếng cười nhẹ: "Bố mẹ anh đều rất dễ nói chuyện. Tiếp theo, em phải giúp anh lấy được giấy tờ, vụ kiện sắp mở phiên tòa rồi."

"Anh yên tâm, xem em đây." Hứa Thanh San nhéo má hấn, mặt mày toe toét.

Buổi tối, ăn cơm xong, đưa hai vợ chồng chị hai về khách sạn. Chị hai dặn cô cất sổ hộ khẩu cẩn thận, và không nói gì khác, vẻ mặt khá mệt mỏi.

Khi hai người trở lại ngõ Chim Én đã hơn mười giờ tối. Vừa vào cửa, Hứa Thanh San quăng người lên sofa, chỉ vào túi xách của mình, bảo Hứa Thanh Sơn mở ra.

Hứa Thanh Sơn rót nước mang tới, mở túi xách, lấy sổ giấy tờ được giữ gìn nguyên vẹn, thở phào nhẹ nhõm.

"Những bức vẽ ấy quan trọng với anh hay quan trọng với bố anh, mà lúc dì đưa giấy tờ cho em, dì rất buồn ấy." Hứa Thanh San ngồi dậy, hai tay bám lên bả vai Hứa Thanh Sơn, dựa cả người, gác cằm lên vai hấn.

Hứa Thanh Sơn quay lại thơm trán Hứa Thanh San một cái, ôm cô cùng ngã vào lưng ghế: "Quan trọng với cả hai. Cậu ham ăn lười làm chiếm nhà suốt, không dọn đi, còn chỉ trích mẹ kể là kẻ thứ ba. Mẹ kể không phải người thứ ba, chẳng qua bà tốt lắm, lo lấy lại nhà thì họ sẽ không có chỗ để ở."

"Dì đúng là người tốt bụng. Em thấy bố anh rất mê bà, chẳng khác gì mối tình đầu cả." Hứa Thanh San ngoảnh đầu, ngược nhìn

cầm hần: "Em ngưỡng mộ hai ông bà ghê, nửa đường làm vợ chồng còn có thể thắm thiết vậy."

"Mẹ kế là học trò của bố anh, thầm yêu bố anh đã nhiều năm, nhưng trước sau chưa từng làm chuyện quá giới hạn, cho đến khi bà lấy bố anh, anh mới phát hiện ra bí mật này." Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu, ánh mắt nhìn cô sáng rõ, hần không nhìn được, cúi người, đè cô xuống sô pha...

Sáng Chủ nhật, Hứa Thanh Sơn lái xe trở lại chùa Khai Thiện, Hứa Thanh San bắt taxi đi gặp Hàn Nhất Minh, nhân tiện đưa một phần kế hoạch tuyến đường mới cho sếp bà.

Hứa Thanh San đưa ra cho sếp bà rất nhiều ý kiến: Ở huyện, ăn nghỉ thế nào, có những điểm du lịch nào giữ nguyên phong tục tập quán dân gian, tới thị trấn Lạc Hoài có gì chơi, có gì xem. Vì vậy, nội dung kế hoạch cực kỳ chi tiết và chính xác, cô cũng đã tính cả những cái này có lợi nhuận hay không vào trong đó.

Nói xong chuyện tuyến đường, Hứa Thanh San thảo luận với Hàn Nhất Minh về phương hướng xử lý Du Hiểu, vẫn quyết định đợi sau khi lập thành án sẽ sa thải cô ta, cũng tiện thu thập thêm bằng chứng.

Buổi chiều đi thăm bố mẹ Tống Bảo Ninh, Hứa Thanh San kể về những gì cô bạn thể hiện ở trường tiểu học. Hai ông bà nghe mà cảm thấy mừng vui yên tâm từ tận đáy lòng.

Hứa Thanh San gọi điện thoại cho Tống Bảo Ninh trước mặt hai ông bà, mở loa nói chuyện với cô bạn. Nghe cô ấy bảo thứ Bảy, Chủ nhật, học sinh đến tập ngoan ngoãn đường nào, nghe cô ấy kể

Chung Thanh đã lập đội bóng đá và đội bóng rổ, niềm vui và hào hứng không thể che giấu trong giọng nói.

Nghe vậy, hai ông bà không nén nổi, lau nước mắt, nhưng khóc dám lên tiếng.

Sợ hai cụ khóc to, Hứa Thanh San lấy cớ mình đang bận rồi cúp máy.

Chẳng rõ tại sao, Tống Bảo Ninh càng không nhắc tới Phó Triết, thì Hứa Thanh San càng cảm thấy bồn chồn.

Cô thật sự không mong muốn, Tống Bảo Ninh có bất cứ tình cảm tốt đẹp nào với gã mặt trắng Phó Triết kia....

Sáng thứ Tư, tòa án chính thức lập thành án, bên nhân sự sa thải Du Hiểu. Hứa Thanh San ôm tâm trạng vui vẻ, hẹn Lữ Giai Âm cùng ăn trưa.

Hiện tại cô đang nghỉ phép, về cũng chỉ để giải quyết một số việc khẩn cấp, công việc bên bộ phận kế hoạch không bị ảnh hưởng gì.

"Nghe nói cậu sắp lấy chồng, còn là kẻ thứ ba cơ đấy?" Lữ Giai Âm vừa gặp đã trêu cô, vẻ mặt đầy ám muội: "Kiểu đàn ông nào có thể khiến cậu mê mẩn, không cần cả giá trị đạo đức thế."

Hứa Thanh San lườm cô nàng một cái, thanh thoi tựa lưng ghế: "Nghe Du Hiểu nói hử, còn là kẻ thứ ba chen vào. Cậu nghĩ tớ sẽ làm cái việc vô đạo đức ấy sao?"

"Tớ không nghĩ vậy. Nếu nói đến xấu xa, cậu vẫn kém tớ đấy." Lữ Giai Âm rút điều thuốc đưa lên miệng châm, rít một hơi thật sâu, cười nói: "Mấy hôm nay cậu không ở công ty, những chuyện tầm

phào kia được truyền tai thú vị phết, còn bảo Chung Thành ly hôn là vì cậu chứ."

Hứa Thanh San mỉm cười, mặt dày tự tăng bốc mình: "Chúng tớ có tương đối nhiều người ngưỡng mộ, ghen tị với tớ."

Lữ Giai Âm nhả khói thuốc, cười nhạt: "Tớ cũng chả hay ho gì, được chưa. Không trình độ học vấn, từng đàn đúm ở quán bar này. Đủ để cho họ nhớ suốt đời, ước gì ngày nào đó tớ bị "bà cả" xé nát, thỏa mãn tâm nguyện xem kịch của họ."

Hứa Thanh San cười phá lên, cầm đũa gấp đồ ăn. Di động có cuộc gọi, thấy là số của Tô Nhiễm, cô nháp nghe máy: "Người đẹp bé nhỏ à, sao bỗng nhiên nhớ đến chị gái vậy?"

"Chị San, gần đây chị không xem Weibo ă?" Giọng Tô Nhiễm truyền tới, nghe ỉu xiu.

Hứa Thanh San chớp chớp mắt với Lữ Giai Âm, vươn tay lấy di động của cô nàng, mở khóa, đăng nhập Weibo: "Chị đến trường tiểu học quỳn góp cho đợt trước, bên đó tín hiệu không tốt, em nói luôn đi, chị lười gõ lắm."

Ngoài miệng nói vậy, nhưng mắt cô lại dán chặt vào màn hình di động của Lữ Giai Âm, nhăn mày.

"Thì quỷ từ thiện hợp tác lần trước xảy ra chuyện rồi, có dân mạng soi từng chi tiết, nghi ngờ họ tham ô biển thủ. Quỷ từ thiện không đưa ra câu trả lời, nên đổ hết lên đầu em. Đoán chừng cũng đã có người đi tìm bên chị đấy." Tô Nhiễm tủi thân không thể tả.

Hứa Thanh San nháp môi, trầm ngâm một chốc, cô bảo: "Tối em gửi hợp đồng cho chị, sau đó công ty của em nghĩ thế nào cũng nói

qua với chị chút. Giờ chị đang ở ngoài."

"Em hủy hợp đồng tuần trước rồi, vừa hủy thì xảy ra chuyện này. Chị San, chị nhất định phải giúp em với." Tô Nhiễm cuống đến mức sắp khóc.

"Thế này đi, chiều mai chị đến thủ đô một chuyến, em đi đón chị nhé!" Hứa Thanh San cúp máy, nhân tiện xem thời gian, đeo túi, đi ra ngoài: "Tớ đi thanh toán, cậu ăn cứ ăn trước, lần sau mời cậu một bữa hân hoan."

Lữ Giai Âm chẳng biết làm sao: "Cậu đi đâu?"

"Đồng An." Cửa nhà hàng đóng lại, giọng Hứa Thanh San từ bên ngoài vọng vào loáng thoáng cuộn cả gió.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 32: Liệu Có Quá Không Chì?

Ra ngoài, Hứa Thanh San bắt taxi, chạy thẳng đến bến xe đường dài. Trên đường, cô nhận được điện thoại của Hàn Nhất Minh, bảo rằng anh đã tố giác, cảnh sát vừa đi khỏi.

Cô hỏi đôi ba câu, đoạn kết thúc cuộc gọi, cau chặt hàng lông mày. Du Hiểu không chỉ lấy đi bản kế hoạch viết cho công ty Khương Hạo.

Chỉ có ba chuyến xe tới huyện Đồng An, còn một tiếng nữa chuyến cuối cùng mới xuất phát. Lúc Hứa Thanh San xếp hàng mua vé, vốn định cho Hứa Thanh Sơn một niềm vui bất ngờ, ai dè hán chủ động gọi cho cô.

Bắt máy nghe một chốc, Hứa Thanh San rời đội ngũ xếp hàng, neho mắt nhìn đường cái bên ngoài phòng bán vé: "Tại sao chủ động cho em biết những điều này?"

Hứa Thanh San không ngạc nhiên lắm về việc hán sắp đặt toàn bộ chuyện hôm thứ Bảy, nhưng trong lòng cô cực kỳ khó chịu.

"Du Tinh tự sát rồi!" Giọng Hứa Thanh Sơn vang lên rất yếu ớt: "Anh vừa nhận được điện thoại của Du Hiểu."

"Chết chưa?" Hứa Thanh San lạnh lùng mở miệng.

Ban sáng tòa án mới lập hồ sơ, đúng ra Du Hiểu sẽ không nhận được thông báo nhanh như vậy; chuyện Hàn Nhất Minh báo cảnh sát với lý do tài liệu bí mật của công ty bị đánh cắp, chẳng qua cũng chỉ nửa tiếng trước, sao cô ta giờ mặt với Du Tinh nhanh thế nhỉ.

Việc tự tử của Du Tinh xảy ra thực sự kỳ lạ.

Hứa Thanh San không rõ có phải Du Tinh muốn cứu vãn tình hình hay không, và cũng chẳng bận tâm đến vấn đề này, nhưng Du Hiểu nhất định sẽ không cam lòng.

"Nhảy lầu bị thương, vẫn đang cấp cứu." Tâm trạng Hứa Thanh Sơn rất nặng nề: "Du Hiểu vừa gọi điện bảo cô ta sẽ không bỏ qua cho em. Anh nghĩ thay vì đợi cô ta nói với em hôm ấy không phải tình cờ gặp gỡ mà là anh đã gọi điện cho cô ta, chỉ bằng tự mình thẳng thắn."

"Em biết rồi." Hứa Thanh San gác máy, cắt điện thoại, vẫy taxi về ngõ Chim Én.

Trên đường, cô đặt vé máy bay, lồng ngực nghẹn kinh khủng.

Lại có cuộc gọi, là số của Du Hiểu. Nhìn màn hình một lúc, Hứa Thanh San từ chối, cho vào danh sách đen.

Qua một hồi, có cuộc gọi nữa, số của Hứa Thanh Sơn.

Cô vẫn không nhận, kéo vào danh sách đen nốt.

Hành lý không nhiều, Hứa Thanh San cũng không sửa soạn mấy, cô bỏ vài bộ vào vali, đóng lại, xách xuống lầu, lên đường ra sân bay.

Việc Du Tinh tự sát liên quan rất nhiều tới Du Hiểu, không nằm ngoài mục đích buộc Hứa Thanh Sơn quay lại.

Hôm ấy, Phó Triết cùng Hứa Thanh Sơn ra bờ sông, hai người không hề động tay động chân, chứng tỏ chuyện năm đó đã sớm tan thành mây khói, đều đã buông xuống cả.

Đối với Du Hiểu mà nói, Du Tinh cắt đứt hoàn toàn với Hứa Thanh Sơn thì cô ta không còn có để tiếp tục dây dưa, cô ta có ép Du Tinh tự sát cũng chẳng lạ.

Nghĩ đến đây, sống lưng Hứa Thanh Sơn ớn lạnh.

Có khoảnh khắc, cô thật sự đã nghĩ muốn cùng Hứa Thanh Sơn yên ổn sống chung, từ thâm tâm, cô muốn bên hắn. Song giờ đây, cô chỉ cảm thấy khó chịu.

Còn khó chịu hơn cả thất tình...

Gọi liền ba cuộc không được, Hứa Thanh Sơn móc điều thuốc lá ra châm, rít một hơi, đoạn xoay gót đi về phía chính điện đã tu sửa xong.

Du Hiểu yêu cầu hắn về thành phố B gặp Du Tinh ngay, nhưng hắn không đồng ý.

Sau, cô ta năm lần bảy lượt đe dọa, hắn nghĩ đi nghĩ lại, quyết định cho Hứa Thanh Sơn biết sự thật. Từ đầu, hắn vẫn luôn biết Hứa Thanh Sơn đã không muốn nghiêm túc qua lại, cũng biết con người cô bề ngoài mạnh mẽ, nhưng trong lòng tinh tế không ai bằng.

Lúc cô đồng ý nghiêm túc cùng hấn tìm hiểu, quả tình hấn đã nghĩ đợi quan hệ ổn định thì sẽ nói với cô lý do mình làm như thế.

Hiển nhiên, cô không tính cho hấn cơ hội này rồi.

Hứa Thanh Sơn đứng ngoài cửa chính điện, hút hết điều thuốc, sau đó dụi đầu mẩu, nhấc chân đi vào, kính cẩn vái Bồ Tát ba vái, rồi lui ra, rút điện thoại gọi cho Phó Triết.

Hấn sẽ không gọi cho Du Tinh, và sẽ không cho Du Hiểu bất cứ hy vọng nào.

Điện thoại kết nối, Hứa Thanh Sơn nói thẳng tin Du Tinh tự tử, bảo Phó Triết đi xác minh.

Phó Triết vẫn đang ở trường tiểu học, có lẽ tín hiệu kém nên lặp lại mấy lần mới nghe rõ là Du Tinh tự tử, gã cúp máy mà chẳng mấy tình nguyện.

Đợi chừng 10 phút, Phó Triết gọi lại, bảo rằng đúng là Du Tinh nhảy lầu tử tử, rơi xuống ban công tầng dưới nhà cô ta, bị thương nặng.

"Tôi biết rồi." Hứa Thanh Sơn ngắt máy. Hấn trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng xóa tan ý nghĩ gọi điện thoại cho bố Du Tinh.

Cứ coi như hấn máu lạnh, hấn thật sự không thích sự đeo bám y hết bị thần kinh của Du Hiểu.

Cắt điện thoại, Hứa Thanh Sơn trở vào. Qua cánh cửa, hấn lại vái lạy Bồ Tát trong chính điện, rồi quay lại trác điện, tiếp tục làm việc.

Giờ Hứa Thanh San đang nóng giận, hấn quán lấy cô, sẽ chỉ phản tác dụng.

Hứa Thanh San hạ cánh xuống thủ đô, Tô Nhiễm đã lái xe đợi ngoài nhà ga sân bay.

Lên xe, nghe Tô Nhiễm nói hết ngọn nguồn, Hứa Thanh San mở túi xách, lấy máy tính bảng, lên mạng, đăng nhập Weibo của mình.

Về thành phố B từ hôm thứ Sáu, cô chưa vào Weibo, phần vì không có thời gian, phần vì... Hứa Thanh San lắc lắc đầu, buộc bản thân không được nghĩ tới Hứa Thanh Sơn nữa.

Cô không thích bị người ta lừa như vậy.

Vụ việc đã âm ỉ không nhỏ, bên quỹ từ thiện vẫn không có động tĩnh gì, không rõ là cố ý không trả lời hay cảm thấy không cần thiết phải trả lời. Hàn Nhất Minh cũng không nhắc với cô chuyện này.

Trên phương diện quan hệ công chúng, đúng thật là Civic không bằng các công ty quan hệ công chúng khác, nhưng quỹ từ thiện và Civic mới kết thúc hợp tác chưa được bao lâu, lúc này xảy ra chuyện, bên kia không tìm Civic, quả thực có phần khiến người ta khó bề hiểu nổi.

Lật mấy bình luận mới nhất dưới Weibo, Hứa Thanh San dựa phịch vào lưng ghế, nhíu mày: "Tên dân mạng bới chuyện đầu tiên là gì, chị tìm không thấy."

"Đổi tên rồi ạ. Kẻ này "cáo" lắm, em đã tìm người hồng tra thông tin đối phương, nhưng không tra được." Tô Nhiễm buồn bực: "Em

đang chuẩn bị ký hợp đồng với công ty mới, gặp chuyện này phát, tan thành bong bóng luôn."

Hứa Thanh San vén mí mắt, cười bảo: "Sao không tự mở văn phòng, tự lập một ekip ấy. Muốn xây dựng hình ảnh kiểu gì cũng không cần phải thông qua cái gật đầu của cấp trên."

"Thật ra em có nghĩ đến, cơ mà phải giải quyết rắc rối trước mắt đã." Tô Nhiễm thở dài: "Em đã 27 tuổi, chẳng còn mấy người thừa nhận tạo hình thiếu nữ nữa, lại không 'hot'. Chắc em mãi mãi chẳng 'nổi' được đâu. Diễn viên nữ khác với diễn viên nam, diễn viên nam càng lớn tuổi càng mặn mà càng được ưa thích. Tụi em lớn tuổi rồi thì rất khó được phân vai chính."

Hứa Thanh San gật đầu tán thành. Cô chậm rãi ngồi thẳng dậy, đăng nhập Weibo của Lữ Giai Âm.

Cô nàng này tính rộng rãi lại nhiều chuyện, cô ấy follow tài khoản Weibo chính, Weibo phụ của đồng nghiệp trong công ty chỉ để xem hàng ngày người khác đâm chọc mình, đơm đặt về mình ra sao. Xong việc, rảnh rồi còn hay đem cô ra khoe.

Lướt một vòng, quả nhiên tìm thấy tài khoản Weibo phụ của Du Hiểu.

Hứa Thanh San nhấp vào từng bài đăng, xem kỹ, đoạn nói: "Vào nội thành, tìm luôn luật sư đến văn phòng công chứng, tốc độ khẩn trương. Em có quen bạn bè nào làm luật sư, liên lạc được ngay bây giờ không?"

Dứt lời, Hứa Thanh San lười giải thích, gọi cho Hàn Nhất Minh, dò hỏi rốt cuộc ý bên quỹ từ thiện là gì, tại sao không trả lời.

Lát sau, cô cúp máy, dờ khóc dờ cười.

Sau khi quỹ từ thiện quyên tặng cho trường tiểu học của Hứa Thanh Sơn đang dạy, thì gần đây đoàn lại tới vùng núi, bao gồm cả nhân viên phụ trách quản lý Weibo, văn phòng bên này không có ai để ý Weibo, chẳng hay biết trên mạng đã om sòm dậy Trời.

Trước kia, Du Hiểu là trợ lý của Chung Thành, Chung Thành nghỉ phép, cô ta vẫn tiếp tục công việc, nên có biết đoàn của quỹ từ thiện lên đường lần nữa, cũng là bình thường.

Vì cô ta tiết lộ giấy tờ của quỹ từ thiện, ác ý vu cho Tô Nhiễm tội ăn bớt tiền quyên góp, Tô Nhiễm hoàn toàn có thể khởi tố cô ta, yêu cầu bồi thường.

"Có người đang cố ý bôi đen em phải không chị?"

"Cũng không phải bôi đen em." Hứa Thanh San thoáng cân nhắc, rồi giải thích cặn kẽ cho Tô Nhiễm.

Bởi kế hoạch tương đối thành công, số tiền quỹ từ thiện quyên được cao hơn quá nhiều so với mong đợi, sau khi cư dân mạng thấy hóa đơn, nghi ngờ bên quỹ từ thiện cố ý muốn 'bỏ túi' những khoản đó, cho nên quần chúng mới sục sôi căm phẫn.

Tô Nhiễm nhấp khước môi như đang suy tư điều gì, hồi lâu mới lên tiếng: "Thực ra, không có khả năng bọn họ trao tất cả tiền quyên góp được cho trường tiểu học kia đâu, nhưng lần này đúng là đưa rất ít. Riêng Weibo của em đã nhận được hàng trăm ngàn tệ rồi."

"Vì vậy, đừng trách người ta chát vắn em." Hứa Thanh San thở phào một hơi, bảo Tô Nhiễm khởi tố Du Hiểu phải xin lỗi, bất kể cuối cùng có đòi cô ta bồi thường hay không thì phải tỏ rõ thái độ ra.

Tô Nhiễm ngần ngừ: "Công việc trong tay em về cơ bản đã dừng hết, lúc này kiện dân mạng liệu có tệ hơn, khiến người ta ghét thêm không chị?"

"Không đâu, từ khởi kiện đến khi thành lập án là cả một quá trình. Trước đó, em trở lại trường tiểu học cùng chị một chuyến." Hứa Thanh San cho Tô Nhiễm một ánh mắt vồ về, cười nói: "Tin chị đi, chắc chắn sẽ giúp em rửa sạch, còn kiếm được tiếng thơm."

Nghe Hứa Thanh San nói vậy, Tô Nhiễm hơi yên lòng.

Vào nội thành, gặp luật sư và đến văn phòng công chứng, công chứng xong xuôi, Hứa Thanh San đề nghị Tô Nhiễm khởi tố công ty trực thuộc Weibo trước, để lấy thông tin cá nhân của Du Hiểu.

Bằng cách này thì sẽ không chỗ nào mà trách, tỏ rõ Tô Nhiễm là bởi chịu hết nổi những lời bàn luận ấy nên mới đưa đơn kiện, chứ không phải được người khác chỉ vẽ. Đồng thời không cần đăng bất cứ lời ám ức gì trên Weibo, cho dân mạng chửi, nếu không sợ làm hỏng danh tiếng, thì có thể mua thủy quân* mắng ác tí.

(*người dùng mạng được thuê để comment khen hoặc chê một người nào đó ở các topic trên mạng xã hội.)

"Liệu có quá không chị?" Tô Nhiễm thấy hoảng bởi đề nghị của Hứa Thanh San.

Hứa Thanh San nhún vai: "Chính em cũng nói hình tượng thiếu nữ chẳng được bao lâu nữa. Vậy thì tốt bụng miệt mài 'bán' năng lượng tích cực đi, nghỉ ngơi một tháng, đến trường tiểu học yên ổn làm một giáo viên, tiện thể sạc pin. Việc tuyên truyền cứ giao cho chị."

"Một tháng không có tin tức sẽ nhanh chóng bị quên á..." Tô Nhiễm càng do dự.

Hứa Thanh San vừa bực vừa buồn cười, vươn tay dí trán Tô Nhiễm một cái: "Ai bảo với em một tháng không có tin tức, có tin tức cũng không cần tự em công bố, như thế cố ý lắm. Giới giải trí chẳng thiếu dạng người nào, nhưng tạo dựng hình tượng chiếm được thiện cảm có ích hơn dựa vào nhan sắc nhiều."

Bình tĩnh suy nghĩ một hồi, Tô Nhiễm đồng ý với phương án của Hứa Thanh San.

Buổi tối ăn cơm, Tô Nhiễm gọi mấy người bạn đi cùng, có nam có nữ. Hứa Thanh San không uống một giọt rượu, cũng chẳng hứng thú với cậu trai trẻ ngồi bên, cứ thất thần suốt bữa cơm.

Ăn xong, về khách sạn, chuyện Du Tinh tự tử đã lên tin tức, nguyên nhân cụ thể là chị em gái tranh cãi, Du Tinh không kiểm soát được cảm xúc, nhảy từ ban công tầng sáu, rơi xuống ban công tầng ba, bị thương nặng.

Không hề thấy chút xú đau khổ, áy náy nào trên khuôn mặt của Du Hiểu trong bức ảnh đi kèm. Nhìn mà lạnh cả sống lưng.

Hứa Thanh San cầm di động, đứng bên cửa sổ, vô thức khoanh hai tay.

Không thể xem tiếp Weibo của cô nữa, bên dưới toàn những lời chửi cô là kẻ thứ ba, một số fan cũ lo lắng, gửi tin nhắn riêng hỏi cô có thật không?

May thay, Hứa Thanh Sơn không có Weibo, bằng không hết đợt sóng tới đợt sóng khác mắng hấn khôn nạn, có thể chìm chết hấn ấy

chứ.

Đang chờ người thì di động có cuộc gọi, số máy hiển thị thuộc thành phố B.

Hứa Thanh San bắt máy, lắng lắng bật ghi âm: "Muộn thế này gọi cho tôi, còn đổi cả số, cô thông minh giỏi, Du Hiểu ạ."

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 33: Thì Nhìn Trên Bảng Đen Í, Chị Chưa Xem Hẳn Hoi Bao Giờ A?

Tháng 3 ở thủ đô vẫn rất lạnh, Hứa Thanh San đóng cửa sổ, lười biếng nằm ỏ trên chiếc sofa đơn trước cửa sổ, nhướn mày cười nhạt: "Cô cũng từng bảo, tôi đã 29, so về tuổi tác, tôi không bì được với cô. Nhưng cô đừng quên, chị đây có đầu óc, có nhan sắc, lão Hứa chắm chị ở điểm này đấy."

Bên tai im lặng, Hứa Thanh San cũng chẳng bận tâm. Cô bật loa ngoài, đứng lên đi lục túi xách, dốc xuống, tìm hộp xylitol, vứt vào thùng rác, đoạn lấy ra bao thuốc lá, xé lớp vỏ bao, rút một điếu đưa lên miệng.

"Hứa Thanh San, mày chỉ là con điếm. Anh rể tao không hề yêu mày!" Du Hiểu then quá hóa giận, vừa gào to vừa xô đổ thứ gì đó, tạp âm rất nặng nề.

Hứa Thanh San ngồi lại, lấy điếu thuốc trên miệng xuống, khẽ cười ra tiếng: "Đừng mở mồm ngậm mồm là anh rể này nọ, cô cũng đâu có yêu hẳn, chẳng qua vì Du Tinh anh anh em em trước mặt cô nhiều quá, làm cô ghen tị, tiếp đó muốn phá hủy hạnh phúc của chị mình, chinh phục người đàn ông của chị mình đấy thôi. Du Tinh không tử tự, cô ta là bị cô đẩy xuống."

"Là tao đẩy đấy. Hứa Thanh San, mày bớt dùng thái độ từng trải dạy đời tao đi!"

"Nhưng tôi đúng là người từng trải mà! Cô không phục cũng không được!" Hứa Thanh San lại cười, để điều thuốc sang bên, xoay đầu nhìn về phía thùng rác: "Tại sao cô phải đẩy Du Tinh xuống? Chị cô đã vì cô mà đi tìm tôi, mong tôi đừng nhắm vào cô."

"Tao không cần nó giả vờ làm người tốt. Nhất định anh Thanh Sơn sẽ yêu tao, nếu không phải do mày thì anh ấy sẽ không từ chối nhận điện thoại của tao!" Không nén nổi cơn giận, Du Hiểu đập bàn đá ghế rầm rầm.

Hứa Thanh San nhấp môi, lại vặn hỏi: "Du Hiểu, Du Tinh là chị ruột của cô đấy, tại sao phải đẩy cô ta!"

"Nó giống mày, toàn cave giả thánh mẫu cả! Không đẩy nó xuống thì anh Thanh Sơn sẽ không gặp tao nữa." Phỏng chừng Du Hiểu nóng nảy đến độ hồ đồ, chẳng ý thức được mình đã nói gì.

Ngả người vào lưng ghế, Hứa Thanh San từ từ khoanh tay, trầm tư.

Nói thật, cô quá đổi may mắn vì bản thân đã không lớn lên lệch lạc trong hoàn cảnh có hai chị gái, không bởi đổ kị với những gì các chị ấy có mà đi tới mức cực đoan. Nhiều khi, Hứa Thanh San còn vô cùng biết ơn hai chị của mình.

Không có hai chị ấy, có lẽ cô sẽ chẳng được tự do phóng khoáng thế này.

Ngoại trừ chuyện cưới người ở rể nhà họ Hứa ra, những việc còn lại đều không cần cô phải nhọc lòng.

"Hứa Thanh San, mày đợi đấy! Tao sẽ không để mày và anh ấy bên nhau đâu!" Du Hiểu giận dữ cúp máy.

Hứa Thanh San nhún vai, lưu bản ghi âm, nhấp mở Wechat gửi bản ghi âm cho Hàn Nhất Minh, đồng thời gửi một bản cho người bạn trong đội hình cảnh thành phố B.

Du Hiểu đẩy Du Tinh xuống lầu, cho dù là chị em ruột liên can, chưa kể cô ta còn đánh cắp phần lớn tài liệu bí mật của công ty.

Ném điện thoại xuống, nhin một lúc, Hứa Thanh San cầm bao thuốc đã xé vỏ trên bàn trà lên, chọt lưỡng lự có muốn sinh con nuôi con một mình không?

Hai chị em Du Hiểu không sống trong gia đình đơn thân, thế mà tâm ký Du Hiểu còn vụn vẹo đến mức này. Ngẫm ngẫm, vẫn thấy đáng sợ quá!

Sợ thuốc lá vướng vãi trên sàn, Hứa Thanh San vẫn chưa quyết định xong, cô đi tắm rồi chui vào chăn, tắt đèn, nhanh chóng thiếp đi.

Hôm sau, Tô Nhiễm còn một số công việc và vài chuyện phải giải quyết, Hứa Thanh San đi gặp mấy người bạn học đang bám trụ ở thủ đô. Buổi chiều, cô liên lạc với viện phúc lợi nhận nuôi trẻ mồ côi, đến đó trải nghiệm cuộc sống của một tình nguyện viên.

Ông nội mong nhà họ Hứa có người lo hương khói lắm, bằng không cũng sẽ chẳng ép bố mẹ cô sinh vỡ kế hoạch.

Hứa Thanh San cực lực phản đối kiểu tư tưởng phong kiến tàn dư này, song chẳng nỡ nhìn ông thờ dài mỗi ngày, hờ chút là bảo: Nhà họ Hứa không có người nối dõi rồi.

Cho nên, cô muốn sinh một đứa con, quảng cho bố mẹ nuôi. Hiện tại, cô sực nhận ra mình đã quên mất điểm mấu chốt nhất:

Không thể chỉ định giới tính của đứa trẻ được, trừ phi làm thụ tinh ống nghiệm.

Từ viện phúc lợi đi ra, đường phố phía trước tắc nghẽn, ánh đèn nổi nhau sáng lên dưới bầu Trời xám xịt. Hứa Thanh San khép chặt áo khoác, băng qua lối đi bộ, rảo bước đi tới ga tàu điện ngầm.

Mới nửa ngày mà cô đã cảm thấy bản thân sắp sụp đổ, quả tình không thể tưởng tượng nổi một mình nuôi lớn một đứa trẻ sẽ thế nào.

Xưa nay tưởng tượng luôn tốt đẹp, và số đông mọi người đều không tin, cứ phải trải qua thực tiễn mới có hiểu biết chính xác.

Cô cũng thuộc số đông, chỉ là thay đổi cách đi thực tế thôi.

Về khách sạn, Hàn Nhất Minh gọi điện thoại báo Du Hiểu bị tình nghi cố ý giết người, đã bị cảnh sát thành phố B bắt giữ, chị gái cô ta cũng đã tỉnh lại.

Hứa Thanh San chuyện trò với Hàn Nhất Minh một lúc mới cúp máy, cô nhàm chán mở album lưu trữ ảnh, lật xem truyện tranh Hứa Thanh Sơn vẽ.

Hộp truyện tranh hẳn đưa tặng, cô đã chụp lại từng trang, nhưng chưa bao giờ xem kỹ.

Xem đến khung thoại thứ năm, rốt cuộc Hứa Thanh San hiểu tại sao lần đầu tiên Tống Bảo Ninh nhìn thấy lại nghĩ cô giáo trong tranh giống Hứa Thanh San

Đó không phải giống mà chính là cô.

Từ khung thoại đầu tiên, chiếc kẹp tóc trên đầu cô giáo vẫn là hình san hô màu đỏ, trên quần áo trong mỗi khung thoại đều có một từ đơn, cho tới khung thoại cuối cùng, ghép thành một câu thơ của Tagore: Her wishful face haunts my dreams like the rain at night. (Tạm dịch: Khuôn mặt hằng ao ước của nàng như mưa trong đêm, ám ảnh giấc mơ tôi.)

Trong khung hình cuối cùng, con đường gồ ghề ban đầu trở nên bằng phẳng, rộng rãi, Hứa Thanh Sơn đứng ở ngã tư, ánh mắt sâu thẳm nhìn đăm đăm về phương xa, tay cầm một tấm thiệp.

Hứa Thanh Sơn phóng to tấm thiệp hết cỡ, cuối cùng nhìn thấy nội dung trên đó: ‘Thanh San, bất kể cuối cùng em yêu ai, anh cũng mong em sẽ suôn sẻ, hạnh phúc cả đời.’

Những lời này được bổ sung thêm, viết hết sức nắn nót tỉ mỉ bằng bút mực nước thông thường, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện.

Có lẽ... hấn sợ bị từ chối?

Đêm nay, Hứa Thanh Sơn ngủ ngon lạ thường. Tỉnh dậy, ngoài trời tuyết đã rơi, bên dưới, bao trùm trong những bông tuyết rơi lả tả, xe cộ nườm nượp vẫn ồn ào huyền ảo.

Đánh răng, rửa mặt thay quần áo xong, cô đi trả phòng, vừa vặn Tô Nhiễm dẫn theo luật sư tới.

Trả phòng xong, Hứa Thanh San đến quầy bán vé bên cạnh, lấy vé máy bay, cùng Tô Nhiễm và luật sư lên xe ra sân bay.

Sắp tới mùa mưa, trước đây, phải làm tốt các biện pháp bảo vệ những bức bích họa cần được tu sửa trong chùa Khai Thiện, Hứa

Thanh Sơn phải ở đó vài ngày.

Không phải cô không nhớ hẳn, chẳng qua, khi nghĩ đến những trang truyện tranh ấy, khóe môi cô sẽ bắt giác cong lên.

Cô chắc chắn hẳn thích cô.

Về tới thành phố B, Hứa Thanh San liên lạc với người phụ trách quỹ từ thiện, nói sơ qua chuyện xảy ra trên mạng cho anh ta. Tiếp đấy, cô dẫn Tô Nhiễm và luật sư đến thẳng văn phòng quỹ từ thiện.

Sau khi đưa ra hóa đơn, giấy tờ được công chứng, quỹ từ thiện chính thức thông báo về việc Tô Nhiễm có ăn bớt tiền quyên góp của cư dân mạng hay không, cố ý viết lập lờ trong bản thông báo.

Phản ứng của dân mạng hết như Hứa Thanh San dự đoán, tiếng chất vẫn còn lớn hơn lúc trước, các "phốt" của Tô Nhiễm cũng bị bới ra.

Hứa Thanh San bảo cô nàng cứ mặc kệ. Buổi tối, cô mời Lữ Giai Âm đi ăn một bữa hoành tráng, nói đến Du Hiểu, cả hai có cảm giác không rét mà run.

Khả năng cao là Du Tinh sẽ bị liệt nửa người, tuy vẫn sống nhưng phỏng chừng còn đau khổ hơn cái chết.

Đến cùng, Du Tinh có đưa ra bằng chứng Du Hiểu đẩy mình xuống không, người ngoài không thể biết, nhưng đứng trên góc độ người xem, Hứa Thanh San và Lữ Giai Âm hy vọng cô ta sẽ "vì đại nghĩa mà không nể tình thân".

"Nói thật, đây vẫn là lần đầu tiên tớ thấy em gái có một không hai như vậy." Lữ Giai Âm hút thuốc, không tài nào chấp nhận nổi: "Tớ

xem tin hot của đám bạn học Du Hiểu, bảo rằng cô ta đã cướp bạn trai Du Tinh mấy lần, chỉ có một lần không cướp được."

Lồng ngực Hứa Thanh San nghẹn ứ, điềm nhiên mời Tô Nhiễm ăn cơm.

"Cưng à, cậu nói thật cho tớ, cái gã không cướp được kia là bị cậu 'cạy đi' phải không?" Lữ Giai Âm dụi điều thuốc, sán lại cười mờ ám với Hứa Thanh San: "Khi nào dẫn đến cho tớ nhìn chút nhá!"

Hứa Thanh San giơ tay đẩy Lữ Giai Âm ra, bình thản gấp đồ ăn vào bát mình: "Có lẽ tớ với hắn không có đoạn sau đâu, cắt sự tò mò của cậu đi!"

"Chị San ơi, người chị Giai Âm đang nói có phải là anh thầy giáo tình nguyện ở trường tiểu học không ạ?" Tô Nhiễm xen vào.

"Người đẹp bé bỏng, em cũng biết vụ này hả, nói cho chị hóng hớt với!" Lữ Giai Âm liền hào hứng, hồn nhiên phớt lờ sắc mặt đen thui của Hứa Thanh San.

Tô Nhiễm hắng giọng, bảo Lữ Giai Âm xem Weibo của Hứa Thanh San, giọng điệu sâu xa: "Dây thần kinh chị San rất thô, người ta viết thư tình trong truyện tranh, chị ấy 'ngáo ngo' nên mới không thấy."

Tim Hứa Thanh San đập rộn, híp mắt nghi hoặc: "Thư tình?"

Tô Nhiễm cười trêu: "Thì trên bảng đen í, chị chưa xem hẳn hoi bao giờ ạ?"

Hứa Thanh San sặc, tức thì bật ho dữ dội, khuôn mặt nghẹn đến đỏ bừng. Vừa ngừng ho, Lữ Giai Âm lại nói: "Ái chà, đêch, chị San

nhà chúng ta giỏi ghê, được người ta yêu thầm hơn một năm mà không hay."

Hơn một năm? Không phải Hứa Thanh Sơn vừa gặp đã yêu cô đấy chứ... Hứa Thanh Sơn lại bật ho, nhớ tới lần đầu gặp gỡ ở thành phố B, chuyện Quan Hoài đột nhiên thay đổi thái độ, cô bỗng muốn đập đầu vào tường.

Cô chưa từng để tâm, cho nên không cảm nhận được tình cảm của Hứa Thanh Sơn, dù hẳn tốt với cô hơn nữa, cô cũng chẳng nghĩ nhiều.

Là người lớn cả rồi, cảm thấy không ghét thì bên nhau thôi, đâu sao không suy nghĩ đến việc kết hôn, cũng không suy xét tới tình yêu, theo nhu cầu bản thân ấy.

Mặc dù về sau hẳn bộc lộ sự quan tâm dành cho cô khắp mọi nơi, cô cũng tưởng đó chỉ là ham muốn chiếm giữ không thể xóa nhòa trong xương cốt phái nam... đã có được một người phụ nữ, thì muốn có được toàn bộ cô ấy.

Ở lại thành phố B hai ngày, Hứa Thanh Sơn cùng Tô Nhiễm tiễn luật sư, rồi đặt luôn vé máy bay tới trường tiểu học.

Hứa Thanh Sơn không đi thăm Du Tinh, cũng chẳng cần thiết phải đi.

Số máy của Hứa Thanh Sơn đã bị cho vào danh sách đen, Wechat thì vẫn giữ lại, nhưng mấy ngày nay hẳn không gửi cho cô tin nhắn nào. Hứa Thanh Sơn cũng không gửi cho hẳn, cứ lạnh nhạt thế đi.

Đáp xuống tỉnh lỵ, Hứa Thanh San thuê một chiếc xe việt dã, dẫn Tô Nhiễm đến siêu thị, điên cuồng mua sắm.

Mua đồ ăn vặt cho Tống Bảo Ninh, mua đường viên cho Lê Thư, còn đặc biệt hỏi thăm bên doanh nghiệp khai thác thông tin liên lạc, cần bao nhiêu tiền và mất khoảng bao lâu để xây xong một trạm thu phát.

Nhận được câu trả lời rõ ràng, cuối cùng Hứa Thanh San mua một bộ khuếch đại tín hiệu.

Tín hiệu ở trường tiểu học thực sự quá kém, phát sóng trực tiếp ‘đơ’ kinh khủng, cứ vài phút lại bị đứng hình.

Lái xe đến huyện đã muộn, Hứa Thanh San tìm một khách sạn sạch sẽ, đặt phòng, sau đó dẫn Tô Nhiễm ra ngoài tìm quán ăn.

Tô Nhiễm không mang theo trợ lý, cô nàng không trang điểm nhưng vẫn rất bắt mắt giữa đám đông, có điều chẳng ai nhận ra cô ấy là ngôi sao.

Không rõ là Hứa Thanh San quá may hay quá nhỏ, ngồi xuống chưa được mấy phút thì Khương Hạo và Phó Triết cũng xuất hiện trong quán. Nom hai người chẳng khác gì nông dân làm công, nhếch nhác vô cùng.

Hứa Thanh San không nhịn nổi cười, phát hiện Phó Triết đã nhìn sang đây, cô bèn chủ động cất tiếng chào: "Khương Hạo."

"Sao em đã trở lại rồi?" Khương Hạo ngồi xuống, trông thấy Tô Nhiễm bên cạnh cô thì gật đầu, nói tiếp: "Đường lên thị trấn xảy ra lở đất, tốt nhất hai người cẩn thận chút nhé!"

Hứa Thanh San gật gật, nghiêng đầu ngó Phó Triết cứ nhìn mình chăm chăm suốt: "Mặt anh đây là sao?"

.....

(Tác giả: Thấy rất nhiều người đẹp phản ứng mạnh mẽ với nhân vật Du Hiểu này, Tam Tổ quyết định giải thích tí nhé, nhân vật Du Hiểu này có nguyên mẫu đấy.

Chuyện xảy ra vào năm ngoái, người nọ ở cùng chung cư với Tam Tổ, có điều cô chị gái kia đã kết hôn.

Mới đầu, em gái chỉ dùng mánh khỏe phá hoại tình yêu của chị gái, anh bạn trai nào của chị gái, cô ta đều muốn "rù quyền", có thành công, cũng có thất bại. Về sau chị gái ra ngoài, quen được anh rể ở đó, kết hôn rồi về bên này. Em gái tiếp tục dụ dỗ anh rể, còn mang bầu với anh rể.

Chị gái phát hiện chồng mình bồ bịch, sau khi ky hôn mới biết đối tượng cặp bồ với hấn là em gái ruột của mình.

Kết quả, anh rể ly hôn với chị gái xong cũng không nên đôi cùng cô em mà qua lại với cô gái khác. Em gái đánh đũa trẻ, cảm thấy chính chị gái đã phá hoại hạnh phúc của cô ta, bèn đẩy chị gái xuống lầu. Chị gái ngã từ trên cao xuống, liệt nửa người, em gái bị bắt, bị phạt vài năm tù.

Sau đó nhà họ chuyển đi, nghe nói anh rể đã cưới một cô nàng xinh đẹp giàu có. Chung quy có thật hay không thì Tam Tổ không nghe ngóng thêm nữa.)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 34: Lặp Lại Lời Cậu Vừa Nói Xem!

Phó Triết híp mắt, như thể không nghe thấy lời Hứa Thanh San, ngoảnh mặt nhìn phía khác.

Ngoài Trời vẫn mưa nhỏ, đường phố vắng tanh, trong quán ăn, ngoại trừ bốn người bọn họ, còn hai bàn khác đang ăn uống.

Ánh đèn vàng vọt, tiếng nói chuyện ồn ào xen lẫn tiếng bà chủ quán giục đồ ăn ngập tràn bốn phía, vô cùng huyền ảo nhưng lại cực kỳ yên ả.

Hứa Thanh San mỉm cười, cầm thực đơn gọi cho Tô Nhiễm một suất đậu phụ ma bà, còn mình thì gọi một đĩa măng khô xào thịt khô. Gọi xong, cô ngẩng mặt, cười với cô gái bán bia: "Cho hai chai bia nào!"

"Vâng! Các anh chị cần món gì nữa không ạ?" Vẻ mặt tươi rói, cô gái nhìn sang Phó Triết và Khương Hạo ngồi bên.

Phó Triết lấy thực đơn trên tay Hứa Thanh San, gọi hai món, thêm hai chai bia. Khương Hạo không gọi gì, anh ta mò điều thuốc lá đưa lên miệng châm, liếc ngoài cửa rồi nhìn Hứa Thanh San, ánh mắt phức tạp.

Viết xong các món họ gọi, cô gái vui vẻ đưa nhân viên thu ngân giao cho bà chủ, sau đó cầm bốn chai bia tới bàn họ: "Mở luôn không ạ?"

"Mở luôn đi, cảm ơn em!" Hứa Thanh San nhoẻn cười, đưa tay nhận lấy cái cốc dùng một lần, tự rót cho mình, đoạn bảo cô gái kia mang cho Tô Nhiễm một chai nước khoáng.

Phó Triết lặng thinh, gỡ cốc, rót đầy cho mình và Khương Hạo.

Mang về mặt xem kịch vui, Tô Nhiễm quan sát Khương Hạo cùng Phó Triết, muốn cười mà chẳng dám cười.

Những người ở bàn kế bên hình như nổ ra tranh luận, một người nói kiếm tiền ở bên ngoài không dễ, một người nói không đi ra ngoài thì ở nhà chịu nghèo thôi. Xong rồi, hai người chạm cốc, thở dài.

Bàn khác là một đôi vợ chồng, người đàn ông không ngừng gấp thịch vào bát người phụ nữ, người phụ nữ chối khéo mình không thích ăn, hai người nhường tới nhường lui, người phụ nữ không giấu nổi tiếng cười ngọt ngào thi thoảng vang lên.

Hứa Thanh San nâng cốc bia, nhấp một ngụm, ngược mắt nhìn Phó Triết: "Du Tinh không tự sát, là bị Du Hiểu đẩy xuống. Chuyện này nói ra đúng là có liên quan đến tôi, nhưng tôi không cảm thông, tôi máu lạnh thế đấy."

"Cô với Thanh Sơn là sao?" Rốt cuộc, Phó Triết mở miệng, sắc mặt vẫn rất khó coi.

Hứa Thanh San cười khẩy, đặt bia xuống, ung dung nhìn gã: "Anh không quản được đâu, ai cũng có thể bất bình thay hấn, riêng anh thì không được."

"Khụ khụ..." Khương Hạo khẽ ho khan, cầm cốc bia của mình, làm như hỏi vu vơ: "San Nhi, nhà em kén rể thật à? Phải ở rể hả?"

"Phải ở rể." Hứa Thanh San thôi cười, vẻ mặt nghiêm túc: "Lần đầu tiên từ chối anh, em đã nói rồi. Nhà em thiếu người ở rể."

Khương Hạo ngượng ngùng: "Anh không chú ý, anh tưởng em nói đùa..."

Hứa Thanh San cạn lời, quay sang nói vài câu cùng Tô Nhiễm. Đồ ăn được bưng lên, cô liền cầm đũa xơi.

"Tại sao Thanh Sơn cứ một mực làm việc cho cái thôn kia?" Phó Triết lần nữa lên tiếng, ánh mắt lấp lóe: "Chung Thành cũng như vậy."

"Du Tinh chưa nói với anh à, lần đó, trước khi hai người ra nước ngoài, lão Hứa suýt chết đuối dưới con sông kia. Vì cứu hân, hiệu trưởng đã không lên được." Hứa Thanh San giải thích bằng một câu, sau đấy im lặng ăn cơm.

Lúc nhắc tới Chung Thành, ánh mắt Phó Triết rất phiêu đảng, chẳng biết có phải liên quan đến Tống Bảo Ninh không.

Ăn uống no nê, Hứa Thanh San và Tô Nhiễm ra cửa gọi xe ôm về khách sạn. Không rõ Khương Hạo với Phó Triết nghỉ ở đâu, Hứa Thanh San cũng không hỏi.

Đường lên thị trấn xảy ra mấy vụ lở đất nhỏ, cũng không mấy khó đi. Hôm sau, vừa quá trưa thì hai cô vào đến trường tiểu học.

Có giáo viên nhận ra Hứa Thanh San, cười bảo nhà ăn còn cơm đấy. Qua kính cửa sổ xe, Hứa Thanh San vẫy vẫy tay, lái thẳng tới trước cửa nhà ăn.

Đỗ xe, đi xuống, ngoảnh đầu thấy sắc mặt Tô Nhiễm vẫn trắng nhợt, Hứa Thanh San không khỏi hơi buồn cười. Đường đường núi xảy ra lở đất, bất cứ ai trong số bọn cô đến đây lần lần đầu đều chết khiếp, có sợ hãi cũng rất bình thường, chính cô cũng sợ lắm ấy.

Vào trong nhà ăn, ngồi xuống, Lê Thu không biết từ đâu chạy tới, thở hổn hển, mặt mày rạng rỡ: "Chị Thanh San."

"Chị mới đến." Hứa Thanh San nhướn mày, bảo Tô Nhiễm ngồi xuống, còn mình đi cầm bát lấy đồ ăn.

Lo Tô Nhiễm ăn không quen, lúc ở trên tỉnh, Hứa Thanh San đã đặc biệt mua xúc xích giảm béo các vị. Cô cắt một khúc bỏ vào đĩa, bưng qua. Chung Thành bước vào, trông thấy Tô Nhiễm thì giật mình, lại nhìn sang Hứa Thanh San: "Trở lại cũng không nói một tiếng, anh đi đón hai cô."

Hứa Thanh San đặt khay lên bàn, ngồi xuống: "Tự em lái xe cũng được mà, không cần rầy rà vậy. Thế nào, thời gian này đã ở quen rồi chứ?"

Nói đoạn, cô nghiêng đầu nháy mắt với Lê Thu: "Lê Thu, chị mang đường viên với cả đồ ăn vặt cho em đấy. Trên xe ấy, em đi lấy đi!"

"Cảm ơn chị Thanh San!" Lê Thu đỏ mặt cười, xoay gót ra ngoài.

Hứa Thanh San xới cơm, đưa cho Tô Nhiễm, rồi xới cơm cho mình. Thấy Chung Thành không tiếp lời, cô mỉm cười, ném cho anh một ánh mắt "hiểu rõ", và không hỏi gì thêm.

Ăn cơm xong, Hứa Thanh San lên xe chở Tô Nhiễm về ký túc đầu bên kia khuôn viên trường. Tống Bảo Ninh và Lê Thu đang đợi

trước cửa.

Để không thêm phiền nhiễu đến học sinh, Tô Nhiễm ngủ giường của Tống Bảo Ninh, Tống Bảo Ninh ngủ cùng Lê Thu, Hứa Thanh San vẫn ở phòng của Hứa Thanh Sơn.

Chuyển hành lý và các thứ mua về xuống, Tô Nhiễm đi rửa mặt xong thì ở lại chợ mắt nghỉ trưa với bọn Tống Bảo Ninh. Hứa Thanh San hát cầm ra hiệu cho Chung Thành đi qua bên phòng học.

"Gặp tình địch rồi à?" Hứa Thanh San đẩy cửa một trong số các phòng học, bước vào. Cô ngoảnh đầu nhìn Chung Thành bằng ánh mắt ý vị sâu xa: "Hồi trước em đã nhắc anh, Phó Triết nguy hiểm lắm, anh lại không tin."

"Anh ta không phải đối thủ của anh." Chung Thành nhấp môi, móc bao thuốc trong túi ra, rút một điếu ngậm vào miệng, đưa bao thuốc cho Hứa Thanh San: "Đối thủ của anh là Bảo Ninh. Cô ấy thay đổi nhiều lắm, dường như đột nhiên tìm thấy mục tiêu đời mình, quyết định ở lại đây không đi."

"Em nhớ anh đã rót "trà sữa tâm hồn" cho em, nói rằng cuộc sống không dài đến vậy đâu, cùng người mình yêu làm những việc mình thích, ngủ rồi thức dậy, thức dậy rồi ngủ, cứ thế trôi qua thôi." Hứa Thanh San cầm bao thuốc anh đưa, lấy một điếu, tiện thể bật lửa châm: "Bảo Ninh với thành phố sôi động, anh thích cái nào hơn?"

Chung Thành bật cười, châm thuốc, khom người kéo một chiếc ghế ra, ngồi xuống, rít một hơi thuốc dài: "Bảo Ninh quan trọng hơn. Mà anh còn có thể làm nên sự nghiệp ở nơi này đấy."

"Đây mới là ông anh khóa trên tuyệt vời của em chứ!" Hứa Thanh San trên Chung Thành, đoạn cô kể với anh chuyện xảy ra lần này, nhân tiện giải thích lý do Tô Nhiễm tới: "Danh tiếng ngôi sao của cô ấy chắc chắn có sức hô hào kêu gọi, sẽ giúp anh rất lớn về mặt tuyên truyền."

Chung Thành lại cười, nét mặt đầy hài lòng.

Hứa Thanh San nhếch mày, giữ miệng không hỏi anh cạnh tranh với Phó Triết kiểu gì. Tối qua, trên thị trấn, về sau Phó Triết vẫn nhắc đến Bảo Ninh, trong lời nói luôn chứa đựng sự yêu thích không che giấu nổi.

Hút hết điều thuốc, hai người ra khỏi lớp học, gã Béo bỗng đi tới, nói là đội thi công sửa cầu chuẩn bị dựng trụ cầu thứ nhất, muốn mời Chung Thành qua xem bản vẽ có đúng không.

Hứa Thanh San không đi cùng, cô quay lại phòng học, say sưa nhìn bảng đen đã được lau sạch sẽ.

Chẳng rõ qua bao lâu, sau lưng vang lên giọng của Bảo Ninh: "San Nhi."

"Bảo Ninh." Hứa Thanh San ngoảnh lại cười với cô bạn: "Sao vậy?"

"Hôm qua, lúc rời đi, Phó Triết đã thổ lộ với tớ..." Tống Bảo Ninh rũ đầu, ngập ngừng bước vào cửa, gượng gạo ngồi xuống: "Anh ta bảo không để ý tớ đã từng ly hôn. Tớ từ chối sao cũng vô ích, cậu giúp tớ nói với anh ta, tớ không hề thích anh ta tẹo nào ấy."

"Thế cậu thích ai? Đàn anh Chung Thành à?" Hứa Thanh San toe toét, đến trước mặt Tống Bảo Ninh, cúi người ghé sát tai cô bạn,

cười thành tiếng: "Thích đàn anh đẹp trai hay thích anh ấy biết quan tâm chăm sóc?"

Tổng Bảo Ninh ngượng tới nổi da dẻ toàn thân đỏ bừng lên theo, vừa xấu hổ vừa bực mình, đẩy Hứa Thanh San ra: "Cậu... cậu đừng nói đùa lung tung. Đàn anh ưu tú thế, tớ... tớ không xứng với anh ấy đâu."

Hứa Thanh San bắt lấy tay Tổng Bảo Ninh, nâng cằm cô bạn lên, ép cô ấy nhìn vào mắt mình, không nhin nổi cười: "Lặp lại lời cậu vừa nói xem."

"San Nhi, cậu đừng nghịch..." Tổng Bảo Ninh tránh khỏi bàn tay Hứa Thanh San, giả vờ tức giận, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa, thở phì phò.

Đến nơi này, Tổng Bảo Ninh luôn nghĩ, sau khi tốt nghiệp, những năm qua cô ấy đã làm gì. Kết quả cô ấy phát hiện mình chưa từng làm một việc gì cho bản thân cả. Tất cả cuộc sống của cô ấy là chồng cũ. Cô ấy đã rất ngây thơ mà cho rằng, họ sẽ yêu nhau, bên nhau tới già.

Giờ mới hay, người không vì bản thân, thật ra trong mắt bất cứ ai, đều có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Lần này, Tổng Bảo Ninh muốn sống vì chính mình, làm những việc mình muốn, không gửi gắm hết niềm vui nỗi buồn vào người khác nữa.

Nhất là đàn ông.

"Được rồi, không trêu cậu nữa. Chuyện tình cảm, không nóng vội được, chúng ta không tranh hơn tranh thua vì cái gã cặn bã ấy nữa."

Hứa Thanh San vỗ vai Tống Bảo Ninh, nói chuyện nghiêm chỉnh với cô bạn.

Qua một tuần huấn luyện tăng cường, đã chọn ra được mấy em học sinh có thể thuần thục chơi nhạc cụ phát ra âm thanh, phải cái tiết tấu vẫn còn kém.

Ngoài ra, có vài em học sinh khác quá nhút nhát, mỗi lần luyện tập hay xảy ra sai sót buồn cười không chịu được.

Chăm chú nghe xong, Hứa Thanh San cho Tống Bảo Ninh một vài ý kiến, bảo cô bạn ngẫm xem làm sao xây dựng một ban nhạc hay.

Cô nhấn mạnh tầm quan trọng của tinh thần đồng đội, Tống Bảo Ninh nhanh chóng vỡ lẽ, nở nụ cười tự tin: "Tớ giải quyết được những vấn đề này, nhưng ban nhạc thiếu bản nhạc, trên thị trấn có bán không nhỉ..."

Hứa Thanh San vốn định trêu cô bạn, sao không bảo Chung Thành đi mua, nhưng lời tới bên miệng lại nuốt vào, đổi thành: "Mai chủ nhật, tớ lên thị trấn một chuyến tìm xem."

Tống Bảo Ninh đứng dậy, vòng qua bàn học, lặng im ôm lấy Hứa Thanh San.

Hứa Thanh San thở dài, đợi cô bạn ôm "đã" mới về phòng.

Sáng hôm sau, Hứa Thanh San ném Tô Nhiễm lại cho Tống Bảo Ninh và Lê Thư, lái xe vào thị trấn từ sớm.

Tìm khắp mấy hiệu sách trong thị trấn cũng không thấy bản nhạc nào dùng được, cô đành trở lại xe, cầm máy tính bảng download vài

bản mang đến cửa hàng in, in ra.

Ăn xong bữa trưa, tiện đường, Hứa Thanh San mua ít trái cây, rồi lái xe về.

Trên đường núi, Hứa Thanh San thả chậm tốc độ, dè dặt tiến lên. Dạo này mưa nhiều, đá lở thường xuyên hơn lần trước, lúc tới đã gặp rất nhiều.

Được nửa đường, lại gặp phải đá lở, Hứa Thanh San hoảng hốt vội lùi xe, không ngờ đằng sau cũng bị, hòn đá còn to hơn...

"Rầm" một tiếng, chiếc xe mất kiểm soát lao vọt về trước, từ từ dừng lại. Vô số đá lở lăn từ trên núi, nện xuống nóc xe. Hứa Thanh San choáng váng, trước mắt đen thui, ôm đầu theo bản năng.

Chẳng biết mất bao lâu, rốt cuộc tiếng động bên tai cũng ngừng, bốn bề tối om om.

Nhận thấy xe đã bị chôn vùi trong vụ sạt lở núi, nháy mắt, đầu óc Hứa Thanh San trống rỗng...

(Tác giả: Gì nhỉ, những ‘thành phần có một không hai’ trong cuộc sống thật sự nhiều hơn cả trong tiểu thuyết, chung cư của Tam Tổ có cả đồng truyền thuyết. Sau đó, Tam Tổ cũng có chị gái, quan hệ giữa chúng tôi tốt cực kỳ, rất hiếm khi tranh cãi...)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 35: Không Cần Đâu

Giây phút kinh hoàng qua đi, Hứa Thanh San bình tĩnh lại, cô tháo dây an toàn, cố gắng đẩy cửa xe để thoát thân.

Có lẽ lớp bùn đất đè trên xe dày quá, cửa xe không mấy may nhúc nhích. Hứa Thanh San khởi động xe lần nữa, không thể lái ra, buộc phải lùi lại.

Tuy nhiên, kỳ tích không xuất hiện.

Lúc thuê xe, bởi nghĩ đến đường núi khó đi, gầm xe thường thì thấp, động cơ không khỏe, nên Hứa Thanh San cố tình chọn một chiếc việt dã chạy được trên mọi địa hình. Xảy ra tai nạn thật rồi, chiếc xe này cũng chẳng có ích gì, tuyệt nhiên không thoát ra nổi, bất kể tiến hay lùi đều trượt tại chỗ.

Lo lắng mình cứ 'giấy dựa' bừa, bùn đất sệt lở bên trên nhiều thêm, Hứa Thanh San tắt máy, khó chịu, thở gấp.

Không khí trong khoang xe mỗi lúc một loãng, cô cẩn thận ngấm lại các cách tìm đường sống. Cô bò xuống ghế sau, chui vào cốp sau xe, thử dùng sức mình đẩy ra.

Nỗ lực mấy phút vẫn không ăn thua, cô đành trở lại ghế lái, cầm di động, mở khóa.

Không có tín hiệu... Hứa Thanh San nhìn màn hình điện thoại, nháy mắt, tuyệt vọng như thủy triều trào dâng, lấp kín lồng ngực cô.

Chẳng lẽ phải chết ở nơi này thật sao, ngay cả bùn đất chôn cô cũng không cần người ngoài phải động tay vào, ông Trời cho cô đầy đủ ghê. Nhếch khóe miệng, Hứa Thanh San nhắm mắt, cố gắng khiến bản thân giữ bình tĩnh, tiếp tục nghĩ cách để sống sót.

Cô không muốn chết, không muốn chết chút nào.

Chung Thành nói với cô, cuối cùng Bảo Ninh đã tìm thấy mục tiêu đời mình. Nói thật, cô ngưỡng mộ lắm, cô chưa bao giờ nghĩ xem mục tiêu của cuộc đời mình là gì, cô muốn đạt được tới mức nào.

Lúc này đây, thậm chí cô vẫn không nghĩ ra, bản thân còn tâm nguyện gì chưa thực hiện.

Không khí trong xe ít dần, Hứa Thanh San lắc lắc đầu, bỗng dừng nhớ đến Hứa Thanh Sơn, cô không khỏi cười khổ.

Cô thực sự rất sợ nảy sinh tình cảm, cô sợ sau khi mình bỏ ra, thứ nhận được là tổn thương.

Những năm qua, người ngoài nhìn vào thấy cô thanh thoi phóng khoáng đấy thôi, chứ cô không dám buông thả bản thân, sợ bị lây bệnh. Cô không muốn chết, không muốn từ biệt thế giới này sớm như vậy.

Hứa Thanh San khép mi, trong đầu hiện lên những ý nghĩ lộn xộn, nhớ kỹ lại xem còn những dụng cụ gì trên xe có thể giúp cô thoát ra.

Lát sau, chắc không khí đã quá loãng, mí mắt cô dần dần nặng trĩu, hít thở khó khăn.

Hứa Thanh San lại liếc di động, rồi tuyệt vọng nhắm mắt.

Nếu may mắn được cứu, cô thật sự muốn yêu đương nghiêm túc một lần, dù bị thương cũng sẽ chẳng bận tâm.

Đời người trông thì rất dài, nhưng thực tế thì ngắn lắm.

Nói không chừng khi nào đó nhắm mắt một cái là chẳng mở nổi nữa...

Nghĩ tới đây, Hứa Thanh San lại mở bừng mắt, mơ mơ màng màng mở ghi chép, viết di thư cho ông nội và bố mẹ.

Viết xong, nhớ đến Hứa Thanh Sơn, ghìm lòng không đậu, cô cũng để lại cho hắn một bức: "Ông Hứa à, thực ra tôi nhớ ông lắm. Cảm ơn anh đã thích em lâu như vậy, con người em vô lương tâm, đọc được thì quên em đi nhé!"

Gõ xong dấu chấm cuối cùng, rốt cuộc Hứa Thanh San không thể chống đỡ nữa, cô mệt mỏi nhắm nghiền mắt.

Có lẽ là ảo giác, hoặc giả cô thật tình muốn sống tiếp, thế mà như thể nằm mơ nghe thấy tiếng của Hứa Thanh Sơn.

Ông Trời cũng không quá tàn nhẫn, còn cho cô một giấc mơ lúc sắp ra đi...

Bên ngoài xe, Hứa Thanh Sơn cầm dụng cụ, không ngừng đào lớp bùn đất dày. Hắn gọi tên Hứa Thanh San từng hồi, giọng nói càng lúc càng khàn.

Hắn lái xe đến. Lúc tới huyện, gọi điện thoại cho Chung Thành, anh bảo Hứa Thanh San cũng đang ở trên huyện, hắn liền cúp máy gọi cho cô luôn.

Không ngờ vẫn giống mấy ngày trước, ngoài vùng phủ sóng.

Hắn không yên tâm, lại gửi tin nhắn Wechat cho cô, nhưng tiếc là mãi không trả lời. Vừa vặn Phó Triết gọi tới, bảo rằng đường lên thị trấn liên tiếp xảy ra sạt lở, cực kỳ nguy hiểm, nhắc hắn chú ý an toàn.

Sau đấy, hắn tăng tốc một mạch, hy vọng có thể gặp Hứa Thanh San trên đường, cho đến khi rẽ vào đường núi.

Khi ở dưới chân núi, từ xa xa, Hứa Thanh Sơn trông thấy một chiếc việt dã đang vũng vàng chạy lên núi, trực giác mách bảo đó là Hứa Thanh San, hắn bèn nhấn ga đuổi theo, nhưng đã chậm một bước.

Thấy sắp đuổi kịp thì tình hình xảy ra lở núi, hắn trơ mắt nhìn xe cô bị vùi dưới bùn đất.

Bùn đất rơi xuống lấp toàn bộ xe, hắn đào gần nửa tiếng rồi mà vẫn chưa chạm tới thân xe. Chắc chắn ở trong xe, Hứa Thanh San rất sợ hãi. Không khí trong xe cũng ít, chẳng biết cô còn tỉnh hay đã hôn mê.

Đào thêm mấy phút, Hứa Thanh Sơn quay đầu nhìn đường núi ngoằn ngoèo hết con rắn, rồi cắn răng đào tiếp.

Đoạn đường này chẳng có mấy xe qua lại, hàng ngày có ba chuyến xe từ thị trấn lên huyện, khả năng chuyến buổi trưa đã chạy qua, trong chốc lát sẽ không xuất hiện sự giúp đỡ.

"Hứa Thanh San, em không thể đi thế này, món nợ của chúng ta còn chưa tính xong đâu! Hứa Thanh San, em nghe thấy không, mau trả lời anh đi!" Hứa Thanh Sơn hét to, động tác trên tay vẫn không hề ngơi nghỉ.

Trong xe, ý thức của Hứa Thanh San bắt đầu trở nên lơ mơ, hai tay cầm di động lệch trên ghế lái, khoe môi cong cong.

Hứa Thanh San mơ thấy Kiều Mộ, cô nàng chết tiết ấy đã khỏi mặt mà cũng chẳng cười với cô, cứ nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lùng, hỏi cô khi nào về.

Về ư, cô muốn lắm chứ... Hứa Thanh San chỉ cười, không đành lòng cho cô bạn biết, sau này sẽ không còn gặp lại.

Kiều Mộ tức giận lắm, tiếp đấy, chị cả với chị hai xuất hiện, còn có cả ông nội và bố mẹ. Họ nhìn cô, gần là thế, nhưng cảm giác lại xa xôi lạ thường. Hứa Thanh San vươn tay, muốn kéo tay chị cả, chị hai một cái, chẳng ngờ, mấy lần đều nắm hụt.

Ngực Hứa Thanh San nghẹn ứ, đột nhiên cô bật khóc.

Cô không muốn mất họ, cô không muốn chết.

"Hứa Thanh San, em nghe thấy anh nói không!" Tiếng Hứa Thanh Sơn lại vang lên bên tai, lần này thì rõ ràng hơn.

Hứa Thanh San ngừng khóc, môi nở nụ cười, lẩm bẩm đáp lời hân: "Ông Hứa à, tôi nghe thấy rồi!"

"Hứa Thanh San, anh không cho phép em chết, không cho phép em rời đi như thế này, em nghe thấy không!" Có lẽ giấc mơ quá đổi

chân thực, tiếng gào của Hứa Thanh Sơn khàn đặc tới độ như thể phát ra từ lồng ngực, từng chữ đều ngập tràn sức mạnh.

Hứa Thanh Sơn huơ huơ tay, cười nói: "Tạm biệt, cảm ơn anh đã thích em lâu như vậy."

Cuối cùng, giọng nói trong giấc mơ biến mất, cô giữ nét mặt mỉm cười, rồi cuộc rơi hẫng vào bóng tối.

Cửa sổ xe lộ ra một tia sáng, kế tiếp là một mảng to, sau cùng lộ ra hoàn toàn. Hứa Thanh Sơn quăng cái xẻng, duỗi tay kéo cửa xe thì phát hiện rất chặt, hấn vội cầm xẻng lên nện thật mạnh, để cạy cửa xe.

Nhìn thấy mở ra một khe hở, Hứa Thanh Sơn vút xẻng, tiến lên tóm lấy khe hở đó, dùng hết sức kéo cửa xe ra.

Hứa Thanh Sơn ngồi trên ghế lái, hai tay nắm di động, môi nở nụ cười dường như đang ngủ, trên mặt còn vương vệt nước mắt chưa khô.

"Hứa Thanh Sơn!" Hứa Thanh Sơn gào to một tiếng, đưa tay kiểm tra mạch đập của Hứa Thanh Sơn, đoạn ôm cô xuống, trầy trật treo qua đồng bùn đất cao cao, chạy về phía xe mình.

Mở cửa xe, đặt cô lên ghế phụ, Hứa Thanh Sơn điều chỉnh ghế thấp xuống, tìm thấy túi cấp cứu của xe ô tô trong cốp sau. Hấn lục ra một bình thở oxy nhỏ, lộn trở lại, cẩn thận cắm cái ống vào lỗ mũi cô.

"Thanh Sơn?" Nhìn con đường núi đã bị chặn hoàn toàn, hàng lông mày Hứa Thanh Sơn cau chặt.

Quần áo trên người ướt hết, không có chỗ nào khô ráo.

Nghỉ ngơi một phút, thấy Hứa Thanh Sơn vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, Hứa Thanh Sơn khẩn trương đóng cửa xe, vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái, nổ máy quay xe.

Mặt đường khá hẹp, thử hồi lâu mới quay được.

Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu thoáng nhìn Hứa Thanh Sơn vẫn chưa có phản ứng, một nụ cười chua chát lướt qua khóe môi, hấn vững vàng điều khiển tay lái, cho xe chạy.

Đường mấp mô kinh khủng, Hứa Thanh Sơn tỉnh lại vì xóc nảy, nhận ra mình đã được cứu, theo bản năng, cô gần như nghĩ đến Hứa Thanh Sơn.

Ổn định nhịp tim, chắc chắn đúng là hấn, Hứa Thanh Sơn yên lòng, vừa định ngồi dậy thì chợt nghe thấy hấn nói: "Anh cứ nghĩ, nếu một ngày anh bị vùi trên đường, liệu có người đến cứu anh không? Không ngờ người bị vùi đầu tiên lại là em."

Giọng hấn khàn ghê gớm, trong âm điệu thấp là giọng nói khàn đặc.

"Anh chưa từng nghĩ, em mà thật sự rời xa anh thì sẽ thế nào. Đối với anh mà nói, chuyện như vậy quá xa vời. Anh luôn nghĩ, lần này gặp lại, anh nhất định sẽ không cho phép em chỉ chơi chơi thôi, anh muốn suốt đời, muốn em bên anh mãi mãi."

"Có lẽ em sẽ nghi ngờ tình cảm của anh đến quá đột ngột, nhưng chẳng sao cả, em còn sống là tốt rồi. Anh sẽ không ép em thay đổi bản thân nữa, cũng không...."

Hứa Thanh San lặng lẽ lắng nghe một lúc, không đợi hắn nói hết, tròn mắt dưới mí mắt đảo đảo, vờ như vừa mới tỉnh, cổ tình phát ra chút tiếng.

"Thanh San!" Hứa Thanh Sơn hét toáng, khó giấu nổi vui mừng, nhanh chóng tắt xe vào bên đường: "Em tỉnh rồi!"

"Ừm." Hứa Thanh San mở mắt, từ từ duỗi tay.

Hứa Thanh Sơn nắm lấy bàn tay cô đưa tới, cúi người kéo cô dậy: "Em cảm thấy thế nào, bị thương ở đâu?"

"Không bị thương ở đâu hết, lúc đất lở em đã dừng xe." Hứa Thanh San ngồi lên, tháo bình oxy ra, mỉm cười yếu ớt với hắn: "Em muốn uống nước."

Hứa Thanh Sơn liếm môi, cầm chai nước khoáng mở nắp đưa cho cô: "Uống chậm thôi!"

"Sao anh lại đến đây?" Uống hớp nước, Hứa Thanh San cảm thấy dễ chịu hơn, cô chỉnh lại ghế ngồi như cũ, toàn thân không còn chút sức lực, ngã vào lưng ghế, nhắm mắt nhắm sườn mặt Hứa Thanh Sơn.

Hóa ra, khi cô gần hôn mê đã nghe thấy tiếng hắn gào thét ngoài xe thật chứ không phải mơ.

Tầm mắt dừng giây lát rồi chậm rãi nhìn xuống...

Trên mặt và trên người hắn toàn bầm, hình như trên tay còn có vết máu chưa khô, cả người nhếch nhác không thể tả.

"Hạng mục của chùa Khai Thiện phải đợi xong thủ tục hòa giải mới tiếp tục được, sắp đến mùa mưa, tạm thời không thể tu sửa bích họa trong điện. Tuần sau bắt đầu chính thức tu sửa phần còn lại trong cung." Hứa Thanh Sơn vươn tay ra, giật mình nhận thấy trên tay đầy bùn, hấn liền rút về, khẽ nở nụ cười: "Em không sao thì tốt rồi."

Hứa Thanh Sơn chớp chớp mi, uống ngụm nước nữa, sau đó nói với Hứa Thanh Sơn trên xe có bản nhạc mang cho học sinh, chốc nữa chờ xe cầu của đội cảnh sát giao thông tới hẵng lấy.

Hứa Thanh Sơn gật đầu, nhếch khóe môi, nhìn cô bằng ánh mắt sâu thẳm, không nói gì.

Bầu không khí yên lặng.

Hồi lâu, Hứa Thanh Sơn dời tầm mắt, ra vẻ điềm tĩnh, mở miệng: "Anh đưa em đến bệnh viện kiểm tra."

"Không cần đâu." Hứa Thanh Sơn phản đối ngay lập tức.

Hứa Thanh Sơn chẳng ừ hử, khởi động xe lần nữa, cho xe chạy tiếp. Xuống đường núi, lại lái thêm hơn một tiếng, xe của đội cảnh sát giao thông xuất hiện trong tầm mắt.

Dừng xe, đi xuống, Hứa Thanh Sơn chặn xe cảnh sát trình bày rõ mình là người báo cảnh sát, người bị mắc kẹt trong xe đã được cứu ra, mong họ thông báo cho xe cứu hỏa và xe cấp cứu quay về.

Hứa Thanh Sơn cũng xuống xe, cùng hấn giải thích.

Cảnh sát giao thông xác nhận tình hình là thật, trở lại xe, thông báo cho xe cứu hỏa và xe cấp cứu phía sau quay về, còn họ tiếp tục

di chuyển lên trước.

Hứa Thanh San vẫn khó chịu trong người, đưa mắt nhìn xe cảnh sát và xe cầu đi xa, cô xoay người, trở vào xe, kiệt sức nằm đờ trên ghế.

Được một lúc, Hứa Thanh Sơn cũng lên xe, chạy nhanh theo hướng huyện.

Bầu không khí trầm lặng lại lan tràn. Hứa Thanh San cầm di động mở khóa, chưa kịp đóng mục ghi chép thì Hứa Thanh Sơn chột bảo: "Chỉ cảm ơn anh thích em, không bày tỏ gì khác à?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 36: Đừng Sốt Ruột, Đợi Anh Bảo Em Hãy Mở Mắt

Đuôi mày Hứa Thanh San khẽ nhếch. Cô không tiếp lời hần, đóng ghi chép, xoay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, uể oải nhắm mắt.

Lần đầu tiên trong đời cách cái chết gần như vậy. Loại hãi hùng nghĩ lại còn rùng mình và vô phương ứng đối này, đan xen thành một mớ bòng bong, đè nặng trong lòng.

Cho rằng mình đã nghĩ nhiều, lại cảm thấy chưa từng nghĩ gì hết.

Lúc trước vẫn không cảm thấy sợ, đây có lẽ là phản ứng xúc tác, chân tay bắt đầu không kiểm soát được mà run rẩy, nhịp tim đập rất nhanh.

Trở lại huyện lỵ, Hứa Thanh San hãy còn sợ hãi, đi kiểm tra không bị thương bên trong cũng không bị thương bên ngoài, mặt cô vẫn tái nhợt, đầu óc như thể bị chặn đứt, luôn dừng lại ở thời điểm xảy ra tai nạn.

Cô thật sự sợ chết khiếp.

Ra khỏi bệnh viện, cảm giác hoảng loạn vơi bớt, cuối cùng đầu óc tê liệt cũng hồi phục.

Chắc chắn chiếc xe đã bị đe biến dạng, dù có bảo hiểm bồi thường thì đoán chừng vẫn sẽ phải mất một khoản lớn. Ban nãy đi

vội quá, cô quên hỏi trên xe của Hứa Thanh Sơn có camera hành trình không.

Lên xe, uống hớp nước, Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu, tầm mắt dừng giây lát trên khuôn mặt Hứa Thanh Sơn, đoạn quay sang nhìn bên ngoài kính chắn gió: "Em đưa số điện thoại công ty cho thuê xe cho anh, nên bồi thường thế nào, anh xử lý dùm em. Chắc tầm tối xe cầu của đội cảnh sát giao thông mới kéo xe về. Nếu anh có việc gấp thì đợi đường thông, đi trước đi. Em ở đây chờ."

"Anh không có việc gì gấp cả. Việc cần phải giải quyết, Chung Thành làm hộ cả rồi." Hứa Thanh Sơn vặn nắp chai nước khoáng, ngửa đầu, uống liền một hơi hết hơn nửa.

Vết thương trên mu bàn tay đã được xử lý, trông không đáng sợ nữa, nhưng vẫn rỉ máu.

Đặt chai nước xuống, hấn duỗi tay qua, lòng bàn tay áp lên má Hứa Thanh Sơn, nhẹ nhàng vuốt ve một chốc, tiếp đến trượt xuống, dừng trên bắp vai cô, khẽ dùng sức, cúi người ôm cô vào lòng.

Hứa Thanh Sơn không từ chối cái ôm của hấn. Gác cằm lên vai hấn, cô có thể cảm nhận được nhịp tim hấn đập không chậm hơn mình là bao.

Lúc lâu sau, hấn buông cô ra, từ từ ngồi thẳng lại, mở nắp bao thuốc, rút một điếu đưa lên miệng, bật máy lửa "tạch" một tiếng, châm thuốc.

"Đủ tiền xây sửa cầu chưa anh?" Hứa Thanh Sơn dựa đầu vào lưng ghế, sắc mặt vẫn trắng nhợt: "Kế hoạch gây quỹ cộng đồng sẽ

triển khai ngay thôi, có mấy doanh nghiệp có ý muốn hỗ trợ xây dựng. Chung Thanh đang tích cực trao đổi."

"Đủ rồi." Hứa Thanh Sơn nhả khói thuốc, nắm tay cô rất tự nhiên: "Còn hoảng không?"

"Hơi hơi. Em tưởng ngủ rồi thì không tỉnh lại được nữa." Hứa Thanh Sơn cong khóe môi, giọng điệu tự giễu: "Xưa có câu: "Người tốt yếu mệnh, kẻ gây tai họa thì sống lâu", em ắt là tai họa rồi."

Hứa Thanh Sơn phun khói thuốc, quay sang nhìn vào mắt cô, không nhin nổi cười: "Muốn gây tai họa cho ai?"

"Cho em thời gian bình tĩnh đã!" Hứa Thanh Sơn tránh ánh mắt của Hứa Thanh Sơn, nhịp tim chẳng được tích sự gì, lại đập loạn. Cô nói với giọng nửa hờn dỗi nửa trách cứ: "Bụng dạ đen tối."

Nụ cười trên môi Hứa Thanh Sơn thêm đậm. Hắn hút nốt nửa điếu thuốc, rồi dụi vào trong gạt tàn.

Buổi tối, xe cần cẩu của đội cảnh sát giao thông mới khai thông điểm sạt lở. Chiếc xe Hứa Thanh Sơn thuê bị biến dạng nghiêm trọng, có sửa cũng không dễ.

Bên công ty cho thuê xe xem hình ảnh camera trên xe ghi lại, ngờ ý muốn thương lượng cùng công ty bảo hiểm, khi có kết quả sẽ liên lạc với cô.

Hứa Thanh Sơn không có ý kiến gì với đề nghị ấy. Tai nạn lần này hoàn toàn là thiên tai, không thể trách cô được.

Ăn tối xong, nghỉ lại huyện. Hứa Thanh Sơn chuyển đồ trên xe xuống, dùng laptop của Hứa Thanh Sơn cắt một đoạn video mà

camera hành trình trên xe ghi lại, đăng lên Weibo.

Lúc xảy ra sự cố, xe của Hứa Thanh Sơn vừa vận theo sau, camera hành trình quay được toàn bộ quá trình bị vùi lấp và được cứu thoát của cô.

Đoạn video bị vùi lấp được đăng lên trước, các fan liền sôi trào, nhao nhao hỏi cô đã gặp phải chuyện gì?

Hứa Thanh San ôm máy tính bằng, trả lời qua quýt: Sống sót sau tai nạn.

Tiếp đó, cô đăng đoạn video được cứu lên. Ngẫm một tẹo, đăng riêng một câu: Không có kỳ tích trong cuộc đời, tôi may mắn bản thân còn sống sót, may mắn có người sẵn lòng dừng cảm quên mình vì tôi.

Lúc ấy, tuy tình trạng sạt lở đã ngừng, Hứa Thanh Sơn đã cứu Hứa Thanh San ra trong tình trạng không có bất cứ biện pháp bảo vệ nào, lở như trên núi vẫn còn đá bay rơi xuống thì khả năng không tỉnh lại không chỉ có mình cô.

Xem xong đoạn video thứ hai, các fan like ầm ầm, khen "anh rể" đẹp trai.

Tên gọi trên Weibo của Hứa Thanh San là "Thần tiên tử". Thời gian ở Lâm Châu, rảnh rỗi cô hay xem bói nhân duyên cho người ta, còn tạo một Weibo riêng.

Sau khi rời khỏi Lâm Châu, cô không "xem" lung tung cho người ta nữa, nhưng nếu ai có gì khó chịu đều có thể tìm cô than thở, cho nên rất đông fan ruột.

Hứa Thanh San chọn mấy comment để trả lời, vừa vặn Hứa Thanh Sơn ra khỏi phòng tắm. Cô ngược lên thoáng liếc hắt rồi lại cúi đầu dán mắt vào máy tính bảng, vô thức nhấp môi.

Khách sạn lần này có rất nhiều phòng, hắt vẫn chỉ đặt một phòng đôi.

"Ngủ sớm đi, mai thứ Hai, chẳng phải em bảo muốn mau chóng về làm phát sóng trực tiếp cho ban nhạc học sinh sao?" Hứa Thanh Sơn nằm xuống một chiếc giường khác, vươn tay tắt đèn.

Ánh sáng trong phòng tối đi, Hứa Thanh San lén nhìn qua Hứa Thanh Sơn một cái, đoạn đặt máy tính bảng xuống, tắt chiếc đèn ngủ đầu giường khác, rúc cả người vào chăn.

Khi Trời sắp sáng, không biết cửa hàng nào gần đây khai trương, hay nhà ai có chuyện vui, pháo nổ đình tai.

Hứa Thanh San hoảng sợ tỉnh giấc, trán đầm đìa mồ hôi.

"Em khó chịu à?" Hứa Thanh Sơn cũng bị tiếng ồn đánh thức, thấy toàn thân Hứa Thanh San run rẩy, tóm chặt lấy chăn. Hắt nhú mào, vén chăn rời giường đi sang.

Tiếng pháo đì đùng mấy phút mới kết thúc, Hứa Thanh San làm ỏ trong vòng tay Hứa Thanh Sơn, run rẩy không tài nào kiểm soát được.

"Không sao đâu em, đừng sợ!" Hứa Thanh Sơn ôm Hứa Thanh San, vỗ nhẹ lưng cô với lực vừa phải: "Chỉ là đốt pháo thôi, không phải động đất, không phải sạt lở đất mà."

Hứa Thanh San "dạ" một tiếng, xoay người ôm chặt lấy Hứa Thanh Sơn: "Lúc ở trong xe, em thật sự tưởng rằng mình sẽ chết, chẳng nghe thấy tí âm thanh nào hết, di động cũng không có tín hiệu."

"Đừng sợ, đã qua cả rồi!" Hứa Thanh Sơn vuốt lưng cô, khe khẽ thở dài.

Hắn ở ngoài cũng sợ khiếp vía chứ đừng nói cô ở trong xe.

Hắn làm sao ngủ được một mình hết đêm thế, cô sợ chết khiếp đây này... Hứa Thanh San thầm ca thán một câu, gồi lên cánh tay hắn. Một mối ủa tới, cô lại nhanh chóng thiếp đi.

Mặt đường đã được dọn sạch, nhưng đoạn đường kia vô cùng nguy hiểm, lúc Hứa Thanh Sơn lái xe qua, Hứa Thanh San không nhin nổi run rẩy. May mà bình an suốt chặng.

Trường đã tan học, mấy em học sinh tham gia ban nhạc ăn cơm trưa xong, theo Tống Bảo Ninh đi bày biện phòng nhạc cụ, Tô Nhiễm và Lê Thư cũng đi cùng.

Hứa Thanh San xuống xe. Xa xa, nhìn thấy họ, trên mặt cô dần thêm ánh cười.

Bộ khuếch đại tín hiệu cô mua về đã được Chung Thành lắp đặt, tín hiệu khỏe hơn trước, không còn đứng hình rõ ràng như vậy nữa, có điều vẫn không đủ "mượt".

Tô Nhiễm là ca sĩ chính. Đợi cô ấy mở mic, các học sinh đã chật kín trong, ngoài phòng học.

Hứa Thanh San đăng nhập vào tài khoản ứng dụng phát sóng trực tiếp, mở camera trực tiếp, bắt đầu live stream. Tài khoản này tạo rất lâu trước kia, không có fan, thông tin cá nhân cũng chỉ là danh tính người dùng bình thường.

Sau khi bắt đầu, Hứa Thanh San không nhắc tới tên Tô Nhiễm, chỉ nói giáo viên âm nhạc mới của trường tiểu học có quen mắt không, xin hỏi có phải ngôi sao không?

Lúc sau, Hứa Thanh San đăng nhập Weibo share lại, cũng giọng điệu thắc mắc như thế, đòi Tô Nhiễm trả lời.

Hứa Thanh San share xong, các fan thi nhau share theo. Hứa Thanh San còn bảo Chung Thành share một lượt lên tài khoản quảng cáo của công ty. Sức nóng dần tăng cao.

Không có sự tập luyện, không có sự chuẩn bị trước, âm thanh nhạc cụ phát ra thường không khớp giai điệu, nhưng hiệu quả tốt đến bất ngờ.

Giọng Tô Nhiễm cũng không qua bất cứ sự chỉnh sửa nào, nghe ra không được tròn trịa cho lắm. Hứa Thanh San vừa livestream, vừa liên lạc với những tài khoản quảng cáo có mối quan hệ tốt với công ty, bảo họ mặc sức xả xói.

Đây là lần đầu tiên Tô Nhiễm xuất hiện trước công chúng sau khi quỹ từ thiện bị chất vấn, còn được phát sóng trực tiếp. Chưa kết thúc buổi phát sóng, tên tuổi của cô nàng đã được lên top từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất.

Đoán chừng các tài khoản quảng cáo chằm chọc xả xói quá mức, hát hết một bài, những bình luận hiển thị tới tấp trên màn hình

đều ủng hộ giọng hát của Tô Nhiễm, giành được không ít thiện cảm.

Tô Nhiễm dường như không hề biết ơn hết thảy những việc này, vẫn hằng say chơi với các em học sinh

Thấy hiệu quả đã hòm hòm, Hứa Thanh San tắt phát trực tiếp, đồng thời tuyên bố trên Weibo rằng không liên lạc được với Tô Nhiễm, Tô Nhiễm đã hủy bỏ hợp đồng với bên công ty quản lý, trợ lý cũng không rõ cô ấy đã đi đâu.

Hết thảy chuyện này đều được sắp xếp trước, hiệu quả vượt quá mong đợi.

Hình tượng thiếu nữ của Tô Nhiễm sụp đổ, nhưng càng chân thực và đa diện hơn trước kia.

Rất ít ngôi sao nữ không màng hình tượng, xuất hiện mộc mạc không màu mè trước ống kính kiểu ấy. Làn sóng này dâng cao mãi đến tối mới hạ.

Ngay cả Bảo Ninh cũng "nhuộm đỏ" theo, không ít bạn bè trên mạng hỏi thăm, tay trống xinh đẹp kia là ai.

Tô Nhiễm phấn khởi không để đâu cho hết. Bữa tối, cô nàng hào phóng tỏ ý, có việc gì cần cô ấy cứ thoải mái mở miệng.

Hứa Thanh San chỉ chờ câu này của Tô Nhiễm. Ăn cơm xong, cô dặn Tô Nhiễm tiếp đến cần phải làm gì, rồi về phòng viết kế hoạch luôn.

Bận rộn đến hơn 10 giờ tối, Hứa Thanh Sơn và Chung Thành từ trong thôn về, mở cửa liền ấn tắt màn hình laptop của cô: "Ngủ sớm đi, mai còn đầy thời gian ra đây."

Hứa Thanh San ngẩng đầu, ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt, cô cau mày: "Anh uống rượu à?"

"Hai hộp, dựng trụ cầu rồi, đợi xi măng khô thì bắt đầu thi công bề mặt cầu, có thể hoàn thành trước mùa mưa." Hứa Thanh Sơn cúi xuống nắm tay Hứa Thanh San, cũng chẳng buồn ngoảnh đầu, đi thẳng ra ngoài, giọng nói trầm thấp khàn khàn, khế bảo: "Sang bên phòng học đi!"

Hứa Thanh San rút tay về, dựa vào cửa, vênh khẻ môi: "Em không đi nổi."

"Anh cõng em." Hứa Thanh Sơn đưa lưng lại, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Hứa Thanh San không nhịn được cười, lướt qua bên người hắn, đi thẳng đến phòng học.

Cô đi cực chậm. Bầu Trời đêm đen nhánh, ánh đèn pin di động chiếu sáng rõ một khoảng trước mặt cô, đã nhìn thấy những mầm cỏ xanh nhú lên trên mặt đất.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân đằng sau lại gần, vững vàng và mạnh mẽ, bất kịp cô liền bế bổng cô lên. Nghe thấy tiếng hắn thở gấp bên tai: "Có quà tặng em đấy!"

Nén tiếng hô kinh ngạc dâng lên môi, Hứa Thanh San chậm rãi đưa tay sờ cảm hắn: "Quà gì ạ?"

"Chốc nữa em sẽ biết." Hứa Thanh Sơn thoáng nhìn cô, dưới chân không ngừng rảo bước.

Trong trường có tổng cộng hơn 20 phòng, ngoài các phòng giáo vụ, phòng chứa đồ linh tinh, phòng cải tạo làm ký túc xá, phòng cho học sinh lên lớp, thì còn hơn 10 phòng trống. Đã nhiều lần Hứa Thanh San muốn đi xem, nhưng bởi nhiều việc quá, thành thử không có thời gian.

Dừng trước gian phòng cuối cùng, Hứa Thanh Sơn thả Hứa Thanh San xuống, một tay che mắt cô, tay kia mở cửa phòng học: "Đừng sốt ruột, đợi anh bảo em hãy mở mắt!"

Hứa Thanh San "ừm" một tiếng, tim đập nhanh hơn. Cô không đoán ra được rốt cuộc hấn muốn tặng gì cho mình.

Tay hấn bịt mắt cô, che hết tầm mắt, có mở mắt cũng chẳng nhìn thấy gì.

Đêm hôm vắng vẻ, Hứa Thanh Sơn cúi đầu, khàn giọng thì thầm bên tai cô như đang tán tỉnh: "Mở mắt được rồi!"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 37: Không Trốn Trách Nữa À?

Hứa Thanh San mở mắt, tầm nhìn lập tức bị thu hút bởi chiếc hộp phát sáng đặt giữa phòng học. Cô nghiêng đầu cười với Hứa Thanh Sơn, rồi bước nhanh qua đó.

Đến gần, phát hiện trên chiếc hộp vuông màu trắng ngà còn có một chiếc hộp cỡ bao thuốc lá, cô cầm ngay lấy mà chẳng cần nghĩ ngợi.

Giây phút nhắc chiếc hộp con, cột sáng liền chiếu thẳng lên trần nhà, một chiếc hộp màu đỏ thẫm treo chính giữa cột sáng, đang liên tục xoay vòng.

Hứa Thanh San nhướng mày, với tay lấy.

Cô cầm nó trên tay, áng chừng một chút đoạn mở ra, bên trong là chiếc vòng tay san hô, phía dưới còn để một sợi dây chuyền treo đôi nhẫn bạch kim.

Kiểu dáng của đôi nhẫn cực kỳ đơn giản, nhưng không phải nhẫn hiệu tầm thường.

Hứa Thanh San không nén nổi cười. Ngoảnh đầu nhìn Hứa Thanh Sơn đã đi tới, cô nheo mắt: "Cầu hôn ạ?"

"Không phải." Hứa Thanh Sơn cầm lấy chiếc vòng tay san hô, đeo cho Hứa Thanh San, tiếp đó lấy sợi dây chuyền có đôi nhẫn,

cẩn thận đeo lên cổ cô: ""Dám" trước. Dẫu bao giờ em gặt đầu, anh cũng đợi em."

Hứa Thanh San mân mê sợi dây chuyền mảnh bằng bạch kim, cảm giác lạnh lẽo của kim loại rơi trên da. Đáy lòng cô dâng lên rung động. Cô hỏi lại gần như theo bản năng: "Nếu em mãi mãi không gặt đầu thì sao?"

"Thì đợi em mãi mãi." Trên mặt lộ nụ cười kiên định, Hứa Thanh Sơn thơm trán cô: "Mãi mãi của em là một ngày, anh chờ một ngày, là một năm, anh sẽ chờ một năm."

"Cả đời thì sao? Anh cũng đợi cả đời à? Em yêu người khác, anh cũng đợi chắc?" Hứa Thanh San ngược mặt, lặng lẽ đối diện với hắn: "Cũng bằng lòng ạ?"

Lúc còn trẻ, cô đã từng nói lời này với một người khác. Giờ nhớ lại, cô đã rất nghiêm túc khi cô nói ra, chẳng qua người nghe chưa từng để tâm.

Hứa Thanh Sơn mỉm cười, ôm chặt Hứa Thanh San vào ngực: "Cũng bằng lòng. Dù em quyết định thế nào, anh cũng không hối hận, và tuyệt đối sẽ không làm phiền cuộc sống mới của em."

"Có ma mới tin anh!" Hứa Thanh San nghiêng đầu, há miệng cắn lên cánh tay hắn, thấy cảm động không tài nào giải thích được.

"Có ma thật đấy, trong vòng tay anh đây này." Hứa Thanh Sơn khẽ cười một tiếng, lại đưa tay che mắt cô: "Còn một món quà nữa."

Hứa Thanh San gặt đầu, đi thêm mấy bước, nghe thấy tiếng bật công tắc đèn.

Cảm nhận được có tia sáng lóe lên trước mắt, bàn tay Hứa Thanh Sơn lại ấn xuống, sợ cô nhìn trộm.

Chờ gần hai mươi phút, Hứa Thanh Sơn tắt đèn, ôm Hứa Thanh San ngồi xuống, từ từ bỏ tay ra: "Mở mắt được rồi!"

Hứa Thanh San hé mắt, nhìn thấy trên bức tường cuối lớp học vẽ đầy chân dung của mình.

Vui, không vui... tất cả những cảm xúc của Hứa Thanh San được vẽ cả lên tường, mỗi biểu cảm đều sống động như thật.

"Anh vẽ khi nào vậy?" Hứa Thanh San mở to đôi mắt, kinh ngạc thán phục trước tài vẽ tranh và tâm tư tinh tế của Hứa Thanh Sơn.

Có lẽ lo học sinh nhìn thấy, nên toàn bộ mặt tường vẽ cảnh sau núi họ thấy sáng hôm ấy: Mây mờ, sương mỏng, cây cối đón ánh Mặt Trời, riêng chân dung Hứa Thanh San là dùng thuốc màu phát sáng, tắt đèn mới có thể nhìn ra.

"Năm ngoái từ Lâm Châu về, trong đầu toàn hình bóng em. Buổi tối không ngủ được, vừa khéo phòng học này bỏ trống, bình thường làm phòng dạy vẽ cho học sinh, bèn vẽ luôn." Hứa Thanh Sơn choàng tay qua vai Hứa Thanh San, giọng điệu vu vơ: "Phòng vẽ trong nhà còn mấy chục bức chân dung vẽ em đấy!"

"Mỗi chân dung thôi á?" Hứa Thanh San rõ ràng không tin.

Hứa Thanh Sơn cười, gác cằm lên đỉnh đầu cô, khẽ cọ cọ, đường hoàng đáp: "Mỗi chân dung thôi, anh không xấu xa thế đâu."

"Đợi em về sẽ biết ngay anh nói thật hay nói dối." Hứa Thanh San nheo mắt, nhướn cười: "Anh không lo các giáo viên khác đi vào,

hoảng sợ thành đau tim sao?"

Đêm khuya, trên tường toàn đầu người, nếu không phải Hứa Thanh Sơn nói trước và đi cùng thì chần chẫn Hứa Thanh San cũng sợ phát khiếp.

Hứa Thanh Sơn im lặng, chùng giọng: "Bình thường, các giáo viên khác rất ít qua đây vào buổi tối, cơ mà điều em lo lắng cũng không phải không có lý."

Nghe vậy, Hứa Thanh San càng vui.

Giáo viên nam còn dễ nói, nhớ đâu người bước vào là Lê Thu thì có thể dọa cô nàng ấy hết hồn lắm.

"Đợi anh tí!" Hứa Thanh Sơn buông Hứa Thanh San ra, đứng dậy bật đèn, cởi áo khoác, cầm mấy lọ màu nước trên bàn, thông dong tiến lên chỉnh sửa.

Hứa Thanh San đứng dậy, khoanh tay, thích thú nhìn hấn vẽ, cong khóe môi

Bên ngoài im phăng phắc, bàn chải cùng cọ vẽ trong tay Hứa Thanh Sơn ở trên tường cũng không phát ra tiếng động, nhưng động tác lại đẹp mắt và cuốn hút.

Trên người Hứa Thanh Sơn không có kiểu láu cá của Quan Hoài, cũng không có sự thô thiển, qua quýt của Khương Hạo.

Quan Hoài không bao giờ để lại nhược điểm có thể khiến mình bị bắt thóp, khi nào dứt ra cũng rất "điều luyện", phong độ hoàn hảo. Khương Hạo thích cộp một đồng hàng hiệu lên, dùng tiền bày tỏ yêu ghét một cách thẳng băng.

Nói thật, nếu đang ở độ tuổi của Du Hiểu, Hứa Thanh San thật sự sẽ gật đầu với cách theo đuổi trực tiếp của Khương Hạo.

Con gái mà, luôn có lòng ham hư vinh.

Tuổi trẻ ấy đi qua rồi, những suy nghĩ kiểu này chẳng còn mấy. Thay vào đó, cầm trên tay những thứ mình mua được mới có ý nghĩa.

Hứa Thanh San cũng "ham hố" hàng hiệu đấy. Cô từng nỗ lực tăng ca kiếm tiền vì một chiếc túi xách xịn. Tuy về sau đeo cái túi đó chẳng ra làm sao, nhưng nhớ lại quãng thời gian ấy sẽ cảm thấy rất đáng giá.

Nếu là của đàn ông tặng thì sẽ có được quá dễ dàng, mất thì thôi, sẽ không đau lòng và chẳng có nhiều kỷ niệm.

"Bật đèn lên đi em!" Hứa Thanh Sơn bỗng lên tiếng, trong giọng nói rõ ràng mang theo nét cười.

Hứa Thanh San kéo tâm tư trở lại, quay đầu đi bật đèn.

Dưới ánh đèn tù mù, những bức chân dung trộn lẫn bột huỳnh quang biến thành những đám mây phát sáng, không hề phá hỏng bức vẽ gốc.

Hứa Thanh San ngây ngốc ngắm nhìn, hồi lâu mới sực tỉnh: "Sao anh làm được như vậy?"

"Chốc nữa cho em biết!" Đặt đồ trên tay xuống, Hứa Thanh Sơn bật đèn pin di động, tủm tỉm cười, đi lướt qua cô.

Rời phòng họa, Hứa Thanh San nhắm thẳng hướng ký túc xá, nhưng mới bước ra ngoài mái hiên thì Hứa Thanh Sơn đã vươn tay kéo luôn cô lại, cúi xuống hôn môi cô.

Hắn hôn dịu dàng mà triền miên. Hứa Thanh San suýt không chống đỡ nổi.

Khoảnh khắc bị hắn bế lên, mặt Hứa Thanh San bốc lên một luồng khí nóng. Cô cúi đầu cắn mạnh vào vai hắn: "Em không đồng ý."

"Lát nữa sẽ đồng ý thôi." Giọng Hứa Thanh Sơn tỉnh bơ.

Hứa Thanh San nghẹn họng, không nhin nổi, lại cắn hắn.

Từ lần trước về thành phố B tới giờ, đã gần hai tháng, cô và hắn không bên nhau. Vừa vào trong tòa nhà nhỏ sau trường, Hứa Thanh San bị Hứa Thanh Sơn đè ngay lên tường, những nụ hôn nóng bỏng ào ào trút xuống.

Dự án chùa Khai Thiện lần nữa được khởi công. Trưa hôm sau, Hứa Thanh Sơn lên đường, phải kết thúc dự án mới có thời gian trở lại.

Hứa Thanh San cùng Chung Thành đi tiễn Hứa Thanh Sơn. Cô nhếch mày với hắn qua cửa sổ xe: "Ngoan ngoan chút, em có thể đi kiểm tra bất cứ lúc nào đấy!"

"Chỗ đó là đền chùa mà." Hứa Thanh Sơn nói đùa với cô, đoạn nhìn sang Chung Thành: "Anh vất vả rồi!"

"Khi nào quay lại, chúng ta uống một bữa ra trò!" Chung Thành mỉm cười vẫy tay.

Hứa Thanh Sơn nhấp nhấp môi, nhìn Hứa Thanh San bằng ánh mắt sâu thẳm: "Tự chăm sóc mình cho tốt nhé!"

"Anh đi đi! Em sẽ giúp anh hoàn thành việc ở đây, đừng lo!" Một thoáng

lo âu và bịn rịn hiện lên trong mắt Hứa Thanh San. Cô lùi hai bước, đứng cạnh Chung Thành, vẫy vẫy tay với Hứa Thanh Sơn.

Xe của Hứa Thanh Sơn từ từ lăn bánh, xuống con dốc trước cổng trường, đi tiếp một đoạn nữa, rồi dần dần biến mất khỏi tầm mắt.

"Về thôi!" Hứa Thanh San nhún vai, xoay gót ra về.

Quan Hoài và đội ngũ anh ta dẫn theo đã rời đi từ tuần trước. Chuyện tương đối phiền phức bên này là sửa cầu, đợi bản vẽ của Viện thiết kế đưa tới, chốt phương án tu sửa phòng học.

Buổi chiều, Hứa Thanh Sơn gửi tin nhắn báo hân đã bình an đến huyện.

Hứa Thanh San yên tâm, cầm di động đi xem Tô Nhiễm đứng lớp, dạy nhạc cho học sinh. Cô ấy cũng xem như một người đa tài đa nghệ, chẳng qua thiếu một tẹo may mắn, trước nay vẫn chưa "nổi" lần nào, mới hơi khởi sắc thì nhảy ngay ra một người mới có tạo hình không kém cô ấy là bao.

Bật phát sóng trực tiếp, cư dân mạng nghe nói có Tô Nhiễm, chẳng mấy chốc đã nhận được hàng chục nghìn quà tặng.

Tiếng hô nữ thần tràn ngập màn hình.

Hứa Thanh San livestream nửa tiếng rồi tắt camera, đi qua nêu mấy vấn đề về việc đào tạo ban nhạc với Tống Bảo Ninh. Nom dáng vẻ bồn chồn không yên của Tống Bảo Ninh, trực giác Hứa Thanh San mách bảo: Phó Triết đã gửi tin nhắn hoặc gọi điện cho cô bạn.

Hỏi một cái thì quả nhiên đúng thật.

"Cậu cứ tiếp tục từ chối gã là được. Cái gì gọi là hôn rồi thì cậu nhất định phải có trách nhiệm. Nói vớ vẩn." Hứa Thanh San cười khẩy: "Thích tới thì tới, cứ bơ hấn thôi."

Tống Bảo Ninh mím môi, buồn thiu. Nghe thấy Tô Nhiễm gọi mình, cô bạn thở phào, chạy đi.

Hứa Thanh San ngoảnh đầu, nhìn Tống Bảo Ninh bằng ánh mắt vừa bức vừa buồn cười. Sau đó, cô rời lớp học, đi tìm Chung Thành.

Sáng mai, Viện thiết kế sẽ gửi phương án sửa chữa tới, còn bên này, kinh phí của cô vẫn chưa đủ. Yêu cầu của mấy doanh nghiệp có ý muốn quyên góp đưa ra đều chấp nhận được, ngặt nỗi thời gian gom đủ sẽ khá dài, cô không muốn ở đây quá lâu,.

"Có thể giải quyết bằng cách gây quỹ cộng đồng thì làm thế đi. Thời gian này anh đã lượn các thôn một lượt, phát hiện nơi đây ngoài tài nguyên du lịch ra còn có thể xây dựng nhà máy nước." Chung Thành xoay màn hình laptop sang, chỉ vào bức ảnh trên máy, nói: "Anh đã gửi nước đi hóa nghiệm, chắc sẽ nhanh chóng có kết quả thôi. Bên chính phủ cũng cân đối xong xuôi rồi, ban đầu họ sẽ hỗ trợ tiêu thụ."

"Như vậy giải quyết được không ít vấn đề công ăn việc làm, tình trạng ô nhiễm cũng không nghiêm trọng." Hứa Thanh San chớp chớp mắt, cười bảo: "Anh tính ở lại cùng Bảo Ninh thật ạ?"

Chung Thành nhìn Hứa Thanh San với ánh mắt "đương nhiên", và hỏi ngược cô: "Em thì sao, anh thấy em với lão Hứa "ăn nhip" lắm!"

"Đang thử tìm hiểu nhau." Hứa Thanh San nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng điệu hờ hững: "Em muốn nghiêm túc một lần."

Chung Thành thoáng ngần ngừ, nhưng vẫn mở miệng: "Không trốn tránh nữa à?"

"Rõ ràng thế á?" Hứa Thanh San quay đầu lại, lấy bao thuốc lá Chung Thành vút trên bàn sách, nghĩ một lát rồi bỏ xuống: "Em rất mâu thuẫn, không rõ rốt cuộc mình yêu anh ấy hay bởi anh ấy yêu em, nên em mới đón nhận."

"Cứ từ từ! Em luôn biết bản thân muốn gì mà." Thấy Hứa Thanh San ủ ê, Chung Thành nở nụ cười, chuyển chủ đề: "Vốn đầu tư vào nhà máy nước không quá lớn, mình anh kham được. Em có muốn góp cổ phần không?"

"Không thành vấn đề. Nhưng tiền tiết kiệm của em không nhiều lắm, có một trăm ngàn tệ à(350 triệu vnd)." Hứa Thanh San cũng cười.

Bàn xong việc quan trọng, hai người đi ra ngoài thì gã Béo xồng xộc chạy tới, mặt đến độ thở hồng hộc: "Có... có chuyện rồi. Thầy Chung mau mau... lái xe."

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 38: Cô Ấy Sẽ Nhanh Chóng Trở Lại Thôi

Chung Thành lái xe chở Béo và Hứa Thanh San rời trường, huyết thái dương giật thành thịch. Anh cau chặt đôi mày hỏi gã Béo trên thị trấn có bệnh viện không.

"Trên thị trấn có. Cơ mà trang thiết bị lờm lỏm, trình độ bác sĩ cũng chẳng ra sao." Béo hầy còn thở phì phò: "Cô giáo Tiểu Thư với cô giáo Tống bị thương nhẹ thôi, học sinh cũng không việc gì, chỉ có cái cậu trong sổ những người đến lần trước bị thương rất nặng."

Tim Hứa Thanh San giật thót, vô thức xoay đầu nhìn Chung Thành.

Phó Triết vẫn chưa đi, cũng không biết mấy ngày này ở trên huyện làm cái gì.

Gã gọi điện thoại cho Bảo Ninh nói hôm nay sẽ quay lại, không ngờ vừa vào thôn đã bắt gặp hai học sinh nữ bị tên lưu manh thôn gần đấy quấy rối.

Đoán chừng tên lưu manh ấy thấy Phó Triết lạ mặt nên ra tay rất ác.

"Thằng đó trước đây từng ngồi tù, không phải người thôn mình đâu." Béo lau mồ hôi, ngồi đờ trên ghế sau: "Hắn ta bị bắt, giải đến nhà thờ tổ rồi. Chắc đợi cảnh sát tới nơi cũng đã bị đánh chết toi."

Hứa Thanh San suýt nữa muốn đáp lại là "đánh chết cũng đáng đời", nhưng cô nhin, nuốt xuống. Dân trong thôn này rất biết ơn những người đã đến trường tiểu học, đi ngang qua cửa, họ đều niềm nở chào hỏi, nhưng người ở nơi khác thì không lịch sự như vậy.

Bởi giao thông bất tiện, tin tức trong thôn tương đối không nhanh nhạy, thỉnh thoảng bắt được kẻ phạm tội cũng giải đến nhà thờ tổ để xét hỏi.

Chuyện đánh chết người thì chưa từng xảy ra. Tuy nhiên, người bị thương lần này là Phó Triết, bất kể gã tới đây làm gì, thì cầu đang được sửa, dân làng hai bên bờ coi hắn là ân nhân. Vô duyên vô cớ bị người thôn khác tấn cho bị thương thành thế kia, không xử đẹp cái thằng lưu manh đó mới lạ.

"Lo lắng cũng vô ích. Cảnh sát rất quen với tình hình nơi này, sẽ cố gắng đến sớm nhất thôi." Sắc mặt Chung Thành không tốt lắm.

Hứa Thanh San biết Chung Thành lo Bảo Ninh lại giống trước đây, sẽ nảy sinh thiện cảm thiện với Phó Triết vì gã đã "liều mình" cứu học sinh bị chòng ghẹo. Hứa Thanh San muốn an ủi nhưng không biết nói từ đâu.

Trầm lặng tới cổng thôn, có người trong thôn biết ít về y đã băng bó vết thương cho Phó Triết, còn làm một cái cáng đơn giản.

Xuống xe, thấy Lê Thư cùng Tống Bảo Ninh đang ôm nhau, run lập cập đỡ hai em học sinh, Hứa Thanh San đau cả đầu.

Ngả bằng ghế sau, vài người giúp đỡ khiêng Phó Triết vào. Hứa Thanh San ở lại, cúi xuống kéo Lê Thư và Tống Bảo Ninh dậy: "Về

thôi, không sao đâu. Chung Thành đưa anh ta lên bệnh viện trên thị trấn rồi. Béo cũng đi theo mà."

"Chị Thanh San, chị có thể khuyên giúp phụ huynh của hai học sinh kia không ạ, kéo hai em ấy về nhà cũng bị đánh mất." Giọng Lê Thư run run, lẩy bẩy nâng ngón tay chỉ vào bà cụ trong đám người đằng sau vẫn đang lải nhải luôn mồm, chẳng rõ đang nói gì trong: "Bà ấy nghĩ cháu mình không đứng đắn nên mới bị lưu manh nhớ nhưng."

"Em hiểu được bà ấy chửi gì hả?" Hứa Thanh San nhú mày.

Lê Thư gật đầu, yếu ớt đáp: "Bình thường em hay học theo các em học sinh nên hiểu chút chút."

Hứa Thanh San nhìn Lê Thư với ánh mắt trấn an, rồi giao Tống Bảo Ninh cho giáo viên của trường, cùng Lê Thư đi sang kéo bà cụ cạnh học sinh lại gần mình.

Bà cụ giật bắn, dùng tiếng địa phương hỏi cô muốn làm gì.

Lê Thư rúc sau lưng Hứa Thanh San làm phiên dịch.

"Con trẻ không làm sai, bà mắng con bé nửa ngày cũng đã mệt, nghỉ một lát nghe cháu nói này!" Hứa Thanh San đánh mặt, hết sức nghiêm nghị.

Rất nhiều trẻ con trong thôn, bố mẹ đi làm xa quanh năm, nên ở cùng ông bà nội, hoặc ông bà ngoại, căn bản chưa bao giờ tiếp xúc với giáo dục giới tính, cho dù bị chửi chết cũng không biết nên phản bác thế nào.

Lê Thư dịch lại lời của Hứa Thanh San cho bà cụ nghe.

Bà cụ trừng mắt, im bắt. Dân làng xung quanh hóng chuyện tò mò xúm đến.

Hứa Thanh San đằng hắng một tiếng, không nói đạo lý to tát gì mà hỏi ngược lại, nếu hai em học sinh bị bắt nạt là bé trai thì bà cũng cảm thấy các cậu bé cũng không đứng đắn ạ.

Bà cụ không trả lời được.

Hứa Thanh San lấy một số ví dụ nữa, thấy bà cụ có vẻ cũng nghe lọt tai. Cô liền thở phào một hơi, an ủi em học sinh đang lén lau nước mắt, sau đấy vỗ vai Lê Thu, dắt cô ấy đi tìm Tống Bảo Ninh.

Tống Bảo Ninh và Lê Thu bị thương ngoài da, không nghiêm trọng. Về ký túc xá, Tô Nhiễm thấy thế thì hoảng hồn, cuống quýt hỏi thăm đã xảy ra chuyện gì.

Hứa Thanh San giải thích một lượt, đoạn kêu Tô Nhiễm hỗ trợ, xử lý vết thương cho Tống Bảo Ninh với Lê Thu.

Làm xong, Trời đã tối hẳn. Hứa Thanh San rửa sạch tay, gọi các cô ấy đến nhà ăn ăn cơm tối. Béo bảo tên lưu manh kia thường xuyên lảng vảng quanh trường, anh ta lo lắng nhất là Tống Bảo Ninh với Lê Thu sẽ gặp chuyện, giờ thằng đó bị bắt cũng hay.

Khoảng 7 giờ, Chung Thành gọi điện thoại về nói rằng phải chuyển Phó Triết lên tỉnh, tình trạng của gã không tốt lắm.

Hứa Thanh San liếc Tống Bảo Ninh, đáp "Em biết rồi", còn bảo anh đi đường cẩn thận.

"Đàn anh phải lên tỉnh ạ?" Tống Bảo Ninh ngập ngừng lên tiếng: "Có phải Phó Triết bị thương rất nặng không?"

"Rất nặng." Hứa Thanh San ném ra hai từ, rồi im lặng xoi cơm.

Sau bữa cơm, Lê Thu với Tô Nhiễm đi trước, Hứa Thanh San kéo Tống Bảo Ninh, bật đèn pin di động, tới phòng học Chung Thành dùng làm phòng làm việc. Hứa Thanh San bật đèn, ra hiệu cho cô bạn ngồi xuống.

Trông sắc mặt sầm xì của Hứa Thanh San, Tống Bảo Ninh liếm môi, hỏi thẳng cô muốn nói chuyện về Phó Triết phải không?

Hứa Thanh San thoáng kinh ngạc, trong mắt nhiều thêm đôi phần thích thú.

Tống Bảo Ninh thay đổi rất rõ ràng. Nếu là trước kia, mình nghiêm mặt với cô bạn thế này, chắc chắn cô nàng sẽ chẳng dám hó hé, nói cái gì cũng vào tai trái ra tai phải, quay đầu một cái, vẫn là đáng vẻ không chịu thay đổi như cũ.

"San Nhi, tớ đã ngã một lần rồi, sao có thể vì vài chuyện nhỏ nhặt mà đột nhiên thích một người chứ." Tống Bảo Ninh ngồi xuống, cầm bao thuốc Chung Thành để trên bàn, cúi đầu mở nắp, rút một điếu đưa lên miệng, tay run run châm lửa: "Ngay từ đầu bị anh ta cưỡng hôn, quả thực tớ sợ lắm, sợ về nhà sẽ tiếp tục bị ăn đòn, sợ bị người khác coi thường, cảm thấy tớ bẩn thỉu."

Hứa Thanh San nhéo hai đầu chân mày, không ngắt lời cô bạn.

Tên cặn bã kia thật sự có ảnh hưởng rất lớn đến Bảo Ninh. Cô nên tìm cho cô bạn một bác sĩ tâm lý, đã thông một phen.

"Sau khi tới đây, tớ nhìn cậu, nhìn Lê Thu, bỗng nhận ra tớ đã đánh mất quá nhiều thứ." Tống Bảo Ninh nhả khói thuốc, vành mắt đỏ hoe: "Hồi bé, bố tớ bận kiếm tiền, tính mẹ tớ không tốt hay cãi cò

với ông, chọc ông nóng lên là ông thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Đánh một trận thì mẹ tớ sẽ yên yên một thời gian. Điều này khiến mỗi lần bị chồng cũ đánh, tớ sẽ luôn vô thức cho rằng đấy là lỗi của mình."

Hứa Thanh San thả tay xuống, khẽ vỗ vỗ cô bạn.

Thực ra, thời thơ ấu có tác động rất lớn đến con người ta, một số người có thể sửa chữa, nhưng có những người lại không thể.

"Năm đó không chọn đàn anh khóa trên là tưởng tên khốn kia sẽ bảo vệ tớ, sẽ không để tớ bị bắt nạt." Tống Bảo Ninh chớp chớp mi, nén nước mắt: "Hắn ta không xuất sắc bằng đàn anh, điều kiện gia đình bình thường, bố hắn ta mê bài bạc, còn có khuynh hướng bạo lực gia đình. Tớ cảm thấy, những cái đó không thành vấn đề. Li hôn rồi mới hay, ảnh hưởng của gia đình đối với mỗi người sẽ đi theo suốt cả cuộc đời."

"Bây giờ cậu đã nhìn rõ chưa?" Hứa Thanh San đọc thấy sự kiên cường và một thoáng quyết đoán mơ hồ nơi đáy mắt Tống Bảo Ninh. Tảng đá trong lòng cô liền rơi xuống.

"Ừ." Tống Bảo Ninh đáp, hút nốt điều thuốc: "Tớ phải tìm lại chính mình đã mới có thể đi yêu người khác. Hãy tin tớ!"

"Tớ vẫn luôn tin cậu đấy chứ." Hứa Thanh San toét miệng cười, khom người ôm lấy cô bạn: "Tớ muốn trông thấy cô nàng Bảo Ninh mà tớ quen hồi đại học năm nhất ấy."

"Cô ấy sẽ trở lại nhanh thôi!" Tống Bảo Ninh cười trong nước mắt: "Cậu kiên nhẫn chút nhé!"

Hứa Thanh San "ừ" một tiếng, thở phào nhẹ nhõm.

Nếu Chung Thành có thể nghe thấy những lời này, không biết anh sẽ vui sướng nhường nào.

Trưa hôm sau, Béo về trước, nói rằng Phó Triết đã qua cơn nguy hiểm. Trên đường chuyển từ bệnh viện huyện lên bệnh viện tỉnh, Chung Thành liên lạc với bố mẹ Phó Triết rồi.

Hứa Thanh San hơi yên tâm, hỏi Béo ai đang giữ kinh phí sửa cầu, còn thiếu bao nhiêu.

"Tổng dự toán là hơn hai triệu, (7 tỉ vnd). Về sau, các kỹ sư với kiến trúc sư cùng xuống, xem xét thực địa xong thì bảo không hết nhiều thế đâu. Tiền giao cho thầy Chung giữ." Béo gãi đầu, tay kia thò vào trong túi móc nửa ngày mới moi ra bốn trăm tệ đưa cho Hứa Thanh San: "Em dâu, em với thầy Hứa khách sáo quá. Tiền này, tôi không nhận được đâu."

"Nhận đi, chúng tôi không thể "ăn không" được. Các anh cũng chẳng dễ dàng gì." Hứa Thanh San cười, bảo Béo đi xem cây cầu đang thi công.

Béo đổ mặt một hồi, nhét tiền lại vào túi, hào hứng dẫn đường cho cô.

Đến công trường, Hứa Thanh San đội mũ bảo hộ, đi vào. Cô phát hiện hầu hết công nhân đều là dân làng quanh đây, loáng thoáng hiểu ra tại sao không tốn nhiều tiền như vậy.

Phần lớn số tiền là Hứa Thanh Sơn bỏ ra, dân làng góp sức, hơn nữa tự phá núi kéo đá cần dùng, tiết kiệm rất nhiều chi phí.

Bản vẽ thiết kế cây cầu có phong cách tương tự những nhà dân gần đó, vừa nhìn đã biết là "sản phẩm" của Hứa Thanh Sơn, bên

viện thiết kế chỉ làm kỹ thêm tí, lên giàn khung và chi phí dự toán.

Hỏi ra thì câu trả lời Béo đưa ra y hệt cô nghĩ.

Ra khỏi công trường, hình như nghĩ tới điều gì, Béo chợt mở miệng: "Còn một chuyện. Hôm nay lúc ngồi xe bus về, trên đường lên núi có không ít xe con. Máy người đó không sợ chết, cố tình đợi ở chỗ nhiều đá bay dễ chụp ảnh."

Hứa Thanh San chau mày, nhớ ra Chung Thành từng bảo lỡ có phượt thủ chết trên đường, làm không tốt, người nhà sẽ kiện cả cô đấy. Hứa Thanh San lảng máng bất an trong lòng.

Ngẫm ngẫm, thích kiện thì kiện đi.

Trên tấm biển to tướng đầu đường lên núi đã viết: "Nguy hiểm đá rơi, xin chú ý gần gũi hoặc tăng tốc khi đá rơi!" thế kia, không mù đều trông thấy được, có chết cũng chẳng thể oán cô.

Đưa cô ra khỏi thôn, Béo vội đi làm việc khác.

Trên đường, Hứa Thanh San đăng lên Weibo, nhắc nhở những phượt thủ tự lái xe, mùa này hay bị lở đất và đá rơi, rồi không bận tâm đến chuyện này nữa.

Nhận được bản vẽ và dự toán sửa chữa phòng học, Chung Thành vẫn đang ở trên tỉnh. Hứa Thanh San không biết làm thế nào, đành ngồi xe bus tới huyện, chuyển xe lên tỉnh, đưa một bản sao cho anh, tiếp đến mang bản gốc bay về thành phố B tìm Hứa Thanh Sơn.

Lái xe đến chùa Khai Thiện đã hơn 11 giờ tối. Hứa Thanh San đỗ xe đi xuống, nói rõ ý mình tới với chú tiểu nhỏ trông cổng. Chú tiểu

ấy nhìn cô chăm chăm một lúc, đoạn lễ phép cho cô qua.

Hứa Thanh San bước vào. Trong chùa chỉ để mấy ngọn đèn. Tường bên ngoài trổ điện và mái chùa đã được sửa xong gần hết, ban đêm cũng nhìn ra được nét tinh xảo đẹp đẽ.

Tới trước cửa chính điện, cô làm lễ, rồi xoay gót đi tới lối vào địa cung.

Hiện tại không có ai trông giữ cổng vào này, công nhân và sư sãi trong chùa đã đi ngủ cả, bốn bề yên tĩnh.

Nhìn quanh một vòng, Hứa Thanh San dựa cột, rút di động gọi cho Hứa Thanh Sơn. Chuông đổ một tiếng, cô ngắt máy luôn, gửi tin nhắn cho hắn: Bồ Tát chùa Khai Thiện có thiêng không anh?

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 39: Sẽ Không Chấp Nhận

Hứa Thanh Sơn không trả lời, cũng không gọi điện thoại, hình như một tiếng chuông ban nãy chỉ là ảo giác.

Đền chùa vốn yên tĩnh. Bây giờ đã là đêm khuya, bốn bề dường như rơi vào trạng thái tĩnh tại, không nghe thấy được cả tiếng gió.

Hứa Thanh San dựa cột, thấy hơi "quê". Cô do dự có cần gọi lại cho hắn không?

Màn hình di động khóa rồi lại mở, lặp đi lặp lại mấy lần. Bỗng, đằng sau vang lên tiếng bước chân mạnh mẽ vững chãi, hơi thở quen thuộc bao phủ ngay tiếp đó, cùng với giọng nói lẫn nụ cười của Hứa Thanh Sơn: "Có."

Khoảnh khắc Hứa Thanh San ngoảnh đầu, cả người bị hắn kéo vào vòng tay. Trái tim cô đập loạn: "Anh cố tình hả?"

"Đâu. Bồ Tát nói yêu tinh đã vào chùa, bảo anh ra ngoài xem thử, có phải người thân của anh không." Hứa Thanh Sơn ghé sát tai Hứa Thanh San nói đùa, đoạn vừa gọi điện thoại vừa dắt tay cô đi ra ngoài.

Các đồng nghiệp trong tổ bích họa vẫn đang tăng ca. Hứa Thanh Sơn mà đi, những khâu sau sẽ không thể hoàn thành, chỉ có thể bảo họ về nghỉ trước.

Ra khỏi cổng núi, Hứa Thanh Sơn quay đầu liếc chú tiểu canh đêm, thấy chú ta ngáp dài, đóng cổng, hấn liền dừng bước, ôm eo Hứa Thanh san, cúi đầu khóa môi cô.

Cô sẽ nhận được bản vẽ trong tuần này. Ban đầu, hấn định bớt chút thời gian về một chuyến. Nhưng, chiếc bán tải của Béo đang vút trên thị trấn để sửa, Chung Thành thì còn vài việc cần làm trên tỉnh. Thực sự không tiện nên bấy giờ hấn mới xóa bỏ ý nghĩ này.

Hứa Thanh Sơn không ngờ Hứa Thanh San sẽ đến. Lúc nhận được tin nhắn, hấn giật mình, kể tiếp là mừng như điên.

Kết thúc nự hôn, Hứa Thanh Sơn véo khuôn mặt đã lạnh tới mức đông cứng của Hứa Thanh San, rồi dẫn cô đi lấy xe.

Hai ngày nay, tuy nắng ráo nhưng nhiệt độ trong núi vẫn se lạnh. Hứa Thanh San ngủ giường tập thể trong phòng thiền của nhà chùa, không thể dẫn cô vào.

"Vẫn lên thị trấn ạ?" Lên xe, Hứa Thanh San ngáp một cái, biếng nhác lịch người trên ghế phụ: "Lỡ không còn phòng thì chẳng phải phí công à?"

Hứa Thanh Sơn thoáng mím môi, không đáp lời. Hấn khởi động xe, lái đi và dừng lại trên con đường ra sau núi. Tắt máy, hấn quay sang hôn cô lần nữa.

"Ông Hứa..." Trái tim Hứa Thanh San run lên. Dây an toàn được cởi ra, lưng ghế từ từ hạ xuống.

Không gian trong xe rất rộng, cũng tương đối ổn định, bầu không khí yên ắng, hơi thở đôi bên hòa quyện lấy nhau, nóng bỏng mà mãnh liệt.

Hứa Thanh Sơn hôn rất nghiêm túc và nồng nàn. Trên người Hứa Thanh Sơn nhanh chóng không còn mảnh vải che, cô không nhin nổi run rẩy.

Cuối cùng mới hít thở được không khí mới mẻ, bên tai vang lên tiếng cười trầm khàn của hắn: "Trong thần thoại với truyền thuyết nói, dáng vẻ xinh đẹp mới là yêu tinh. Hiện tại anh rơi vào tay em, muốn hấp hay kho đây?"

"Đường Tăng cũng chẳng như anh thế này..." Hứa Thanh Sơn ngửa ngáy né tránh, liền bị Hứa Thanh Sơn khóa sau gáy, xoay lại, cảm nhận sự xâm lược của hắn. Cô nhăn mày: "Muốn hấp."

"Được." Hứa Thanh Sơn lại cười, cúi xuống dịu dàng hôn má cô.

Màn đêm buông xuống, mở cửa sổ trên nóc xe, bầu Trời đầy sao gần đến mức như thể giờ tay là chạm tới.

Hứa Thanh Sơn làm ổ trong vòng ôm của Hứa Thanh Sơn, trên mình đắp cái chăn dày, buồn ngủ ngáp dài: "Nếu thời tiết vẫn nắng ráo thì khoảng thứ Tư tuần sau có thể đổ mặt cầu. Các vật liệu đã đặt, được làm xong cả rồi."

"Ừ." Hứa Thanh Sơn đáp, hai tay khóa trước ngực cô, cổ họng tràn ra tiếng cười nhẹ: "Em còn chưa cho anh biết, hôm chúng mình gặp mặt, tại sao em đuổi đến tận nhà anh?"

Hứa Thanh Sơn hơi ngó người, xoay đầu cắn hắn: "Bụng dạ đen tối!"

"Lúc ở cửa hàng 4S, anh đã nhận ra em, vừa vặn Quan Hoài gọi điện cho anh bảo muốn mua xe cho em để thổ lộ." Hứa Thanh Sơn

nhịn đau, thơm lên đỉnh đầu cô: "Trên đường về, anh ngần ngại suốt, cũng hối hận đã không chào hỏi."

"Cho nên anh nói với Quan Hoài là nhà em kén người ở rể đúng không?" Hứa Thanh San nhướn môi: "Hôm ấy đuổi theo anh, thực ra là đánh cuộc với vận may. Đợt Tết, em rút một quẻ ở bên ngoài khu thắng cảnh động Ngàn Phật, trên quẻ thẻ nói em nên từ bỏ những gì không tốt, theo đuổi hạnh phúc mới."

"Có phải sư cụ tay luôn lần chuỗi tràng hạt trên bậc tam cấp thứ tám ngoài cổng khu thắng cảnh Ngàn Phật bảo em rút, hôm mừng ba tháng Giêng không?" Hứa Thanh Sơn khẽ cười thành tiếng: "Anh cũng bị chặn lại, bắt rút một quẻ này."

Trùng hợp thế... Trong lòng Hứa Thanh San dâng lên sự tò mò, ghìm lòng không đợi bèn hỏi hẩn nội dung quẻ thẻ.

Hứa Thanh Sơn cắn vành tai cô, nhỏ giọng đáp.

Nhưng hẩn nói nhanh quá, Hứa Thanh San không nghe rõ, phải ngồi dậy. Trong bóng đêm, đôi mắt cô mở to, không dám tin: "Anh vừa nói gì?"

Hôm ấy, rất nhiều người bị ngăn đón rút quẻ thẻ, hai bạn học đi cùng Hứa Thanh San cũng rút, không thấy các cô ấy nhắc tới có linh hay không. Thực tế, chẳng phải Hứa Thanh San thật sự muốn kiểm chứng gì đâu. Cô chỉ muốn cho mình cái cớ, để có thể yên tâm thoải mái.

"Không nói, nói nữa em lại bỏ chạy." Hứa Thanh Sơn lấp kín môi Hứa Thanh San, không cho cô hỏi tiếp chuyện này.

Thực ra, quẻ thẻ rất đơn giản, chỉ có bốn từ: Sắp cưới được vợ.

Sau khi rút xong, hắn cũng không nghe giải thể, ghi chú trên que thẻ của sư cụ cũng bị hắn tiện tay vứt vào sọt rác.

Duyên phận giữa cô và hắn chưa bao giờ bị cắt đứt, chẳng qua hắn không chủ động đi tranh giành đấy thôi.

Lần đầu gặp Hứa Thanh San, cô thật sự giống như bước ra từ trong bức tranh kia, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều mang theo vẻ quyền rũ mê hoặc.

Cuối buổi gặp, hắn với Bành Văn Tu lái xe cùng đưa cô về quán bar. Ngồi ghế sau, cô thanh thoi tiếp chuyện, nụ cười luôn nở trên môi. Cái kiểu cởi mở mà tinh quái lộ ra trong lúc lơ đãng ấy đã cuốn hút lại còn mang theo mùi vị nguy hiểm, khiến hắn không ngăn nổi si mê.

Nhất là khi cô cười, vẻ đắc thắng trong mắt là động lòng người nhất.

Lúc đó hắn nghĩ, nếu có thể thấy cô cười mỗi ngày thì hạnh phúc xiết bao.

Không ngờ, ngày này sẽ đến sau hơn một năm, biến thành hiện thực thật rồi.

"Không nói là tối nay không cho ngủ đâu." Hứa Thanh San đẩy Hứa Thanh Sơn đang thờ dốc ra: "Không cho chơi xấu!"

"Vậy thì không ngủ." Một tay Hứa Thanh Sơn giữ chặt gáy Hứa Thanh San, lại cúi xuống hôn....

Ngoài cổng chùa Khai Thiện có mấy gian phòng cho các Phật tử, mấy Phật tử trẻ tuổi trong thị trấn thường tới ở đêm bữa. Sau, ít

người đến, nên phòng bỏ trống. Trụ trì thấy bỏ không những phòng này thì tiếc quá, bèn bảo đồ đệ thu dọn làm chỗ dừng chân cho khách hành hương tới dâng hương.

Hứa Thanh Sơn hỏi xin trụ trì chìa khóa của một căn phòng trong số đó. Lúc phải tăng ca tìm tư liệu, để không ảnh hưởng đến các đồng nghiệp khác, hắn sẽ ở đây.

Dạo này khá nhiều Phật tử tới dâng hương, phóng sinh, cách âm lại kém, cộng thêm chốn cửa Phật thanh tịnh, Hứa Thanh Sơn mới không dẫn Hứa Thanh San về đây ngay từ đầu.

Đỗ xe vào trong sân, Hứa Thanh Sơn tắt máy, rút chìa khóa, vòng qua đầu xe, mở cửa cho Hứa Thanh San: "Có lẽ điều kiện tương đối sơ sài, để em chịu thiệt thòi rồi!"

"Có chỗ ngủ là tốt rồi." Hứa Thanh San xuống xe, nắm lấy bàn tay hắn duỗi ra, cong khoe môi.

Với nhiệt độ này, ngủ trên xe quả thực không mấy dễ chịu.

Mở cửa, bước vào, Hứa Thanh Sơn bật đèn, bảo cô ngồi, còn mình quay lại xe lấy hai chai nước khoáng.

Hứa Thanh San sờ soạng chặn trên giường, cúi xuống ngửi ngửi, rồi cởi áo khoác, yên tâm chui vào chăn.

"Nghe Chung Thành nói Phó Triết bị thương rất nặng?" Hứa Thanh Sơn mở nắp một chai nước, cởi áo khoác, tắt đèn, cầm chai nước ngồi bên mép giường: "Cậu ta tương tự cô giáo Tống thật hả?"

Hứa Thanh San lấy chai nước trên tay Hứa Thanh Sơn, uống một hớp, gạt đầu: "Thực ra em bức lắm ấy. Sao gã thích Bảo Ninh mà không phải Lê Thu. Lê Thu trẻ tuổi, xinh đẹp, tính tình cũng giống Bảo Ninh."

"Em không cảm thấy cô giáo Tống rất có dáng mẹ hiền vợ đảm à. Lê Thu hãy còn ít tuổi, mới tốt nghiệp đại học." Hứa Thanh Sơn nhắc hai chân lên, nằm xuống cạnh Hứa Thanh San, ôm cô vào lòng: "Cậu ta muốn kết hôn, nghiêm túc đấy!"

"Tào lao! Bố mẹ gã có thể chấp nhận việc Tống Bảo Ninh từng qua một đời chồng không?" Hứa Thanh San căn bản chẳng tin Phó Triết sẽ nghiêm túc.

Nói ra, đến ma cũng không tin chỉ bởi cưỡng hôn Tống Bảo Ninh ở cửa quán bar cho nên gã phải lấy cô ấy về bằng được mới cam lòng.

Trầm lặng một lát, Hứa Thanh Sơn rầu rĩ đáp: "Họ sẽ không chấp nhận."

"Vậy là được rồi. Lần này bị thương nặng thế kia, nếu bố mẹ gã biết đến sự tồn tại của Bảo Ninh, sẽ xé cô ấy ra là cái chắc." Hứa Thanh San véo Hứa Thanh Sơn, cố ý hỏi: "Ví thử em cũng từng ly hôn, liệu bố mẹ anh có phản đối không?"

"Không đâu, họ chỉ lo anh cô đơn đến già thôi. Miễn là nữ giới, đang sống, hai ông bà đồng ý hết." Hứa Thanh Sơn nhin đau, hôn Hứa Thanh San, khàn giọng thủ thỉ: "Ngủ đi em!"

Hứa Thanh San chớp chớp mi, tìm một tư thế thoải mái trong vòng ôm của hắn, thả lỏng, nhắm mắt lại.

Người tới dâng hương đều dậy rất sớm, cảm giác chưa ngủ được bao lâu thì tiếng động ở gian bên cạnh đã ầm ỹ nhức cả đầu.

Hứa Thanh San mở mắt, mò di động mở khóa xem giờ, rồi lại nhắm lại.

Mới hơn 5 giờ sáng, rốt cuộc những người này có nguyện vọng gì mà phải quấy nhiễu sự thanh tĩnh của Bồ Tát lúc tỉnh mơ vậy...

Hứa Thanh Sơn cũng đã tỉnh giấc. Hắn thơm cô một cái, đúng lúc di động có tin nhắn. Mở khóa đọc nội dung, hắn cau mày.

Béo nói, trong số khách du lịch tự lái xe đến Lạc Hoài, có người bị thương. Song, không quá nghiêm trọng.

Hắn không quản được vấn đề này, và cũng không thể quản.

Gửi tin nhắn lại cho Béo xong, Hứa Thanh Sơn cúi nhìn Hứa Thanh San đã ngủ tiếp trong vòng tay mình. Hắn lắc lắc đầu, cảm di động của cô lên.

Mấy hôm nay, Hứa Thanh Sơn đã dành ít thời gian viết ra kinh nghiệm tự lái xe đến Hoài Lạc, vốn tính gửi cho cô, nhưng ngẫm nghĩ tín hiệu bên đó rất kém, không nhận được hình ảnh, hắn đành thôi.

Mở khóa màn hình điện thoại Hứa Thanh San, Hứa Thanh Sơn nhấp vào Weibo của cô, share kinh nghiệm qua, đăng bài, ghim lên đầu.

Đang định thoát ra, để ý những chủ đề Hứa Thanh San xây dựng trước đây, Hứa Thanh Sơn bất giác vênh khéo môi, khóa màn hình, nhắm mắt, ôm cô.

6 giờ hơn, hầu như khách hành hương và Phật tử đã thức dậy. Hứa Thanh Sơn sẽ sàng rời giường, ra giếng múc nước, cho vào ấm, đun sôi.

"Mấy giờ rồi anh?" Hứa Thanh Sơn mơ màng mở mắt, hốc mắt rõ ràng thâm quầng: "Sáng sớm ngày ra đã đi khăn vái Bồ Tát, họ không thấy mệt à?"

"Chắc họ nghĩ như thế mới thành tâm. Nhà chùa sẽ chuẩn bị bữa sáng đồ chay. Em ăn chay hay ăn mì tôm?" Hứa Thanh Sơn ngoảnh đầu cười với Hứa Thanh San: "Trên xe có thịt hun khói đấy."

Hứa Thanh San lườm Hứa Thanh Sơn, bò dậy đi đánh răng rửa mặt, sau đó xoa mái tóc, đi tới nhón chân cắn hẳn: "Ăn thịt."

"Đợi anh đi lấy." Hứa Thanh Sơn lắc đầu, bật cười.

Ăn xong, Hứa Thanh San đem bản vẽ trên xe mình xuống, hỏi Hứa Thanh Sơn mua gạch và ngói xanh dùng tu sửa chùa ở đâu, giá tiền khoảng bao nhiêu.

Viện thiết kế đã cho dự toán, nhưng giá thành cao quá, số tiền gây quỹ cộng đồng không đủ.

"Em bảo Bé đi tìm, nhiều nhà trong thôn có trữ ngói xanh, giữ lại để sửa mái nhà đấy." Dứt lời, điện thoại đổ chuông, Hứa Thanh Sơn rút ra xem dãy số gọi tới, nói nhanh với cô: "Là Du Tinh."

Hứa Thanh San bấu môi, sắc mặt khó chịu, ra hiệu cho hẳn nghe máy.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 40: Em Chạy Cái Gì?

Hứa Thanh Sơn không bắt máy, tiện tay cầm, đợi hết hồi chuông, đoạn tiếp tục xem bản vẽ.

Có quá nhiều chỗ cần sửa, một số phần kết cấu hoặc phải làm ngay tại chỗ, hoặc phải đặt với bên công ty chuyên xây dựng kiến trúc cổ. Về thời gian thì không có vấn đề gì, chỉ sợ kỳ hạn thi công quá dài, hết kỳ nghỉ hè vẫn chưa sửa xong.

Một lúc sau, điện thoại lại reo, vẫn là số máy của Du Tinh. Hứa Thanh Sơn cau mày, gạt phím nghe, đưa sát tai Hứa Thanh Sơn luôn: "Em nghe đi!"

Hứa Thanh Sơn giật mình, duỗi tay véo hấn, hờ hững mở miệng: "Ông Hứa đang bận, cô có chuyện gì không?"

Đầu dây bên kia yên lặng, chỉ loáng thoáng nghe thấy tiếng hít thở của Du Tinh.

Hứa Thanh Sơn cảm di động, bật loa ngoài. Cô không nhin nổi, nghiêng người cắn tai Hứa Thanh Sơn một phát. Đổi thành kẻ khác, trải qua chuyện suýt bị người yêu cũ hại chết, e rằng sẽ càng tuyệt tình, còn trả thù ấy chứ. Hấn thế này cũng chẳng có gì sai.

"Chào cô, giám đốc Hứa. Tôi tìm Thanh Sơn không có việc gì khác, nói với cô cũng vậy cả." Giọng Du Tinh rất lạnh nhạt: "Trát gọi

hầu tòa của Du Hiểu đã được gửi đến nhà tôi. Bố mẹ tôi mong công ty các cô bỏ qua cho nó, chung quy nó vẫn là một đứa trẻ."

"Tìm tôi ích gì, phải tìm lãnh đạo cấp cao của công ty, chứ tôi chỉ là nhân viên quèn, không có cổ phần trong Civic đâu." Hứa Thanh San trừng mắt, quăng di động sang một bên, lại cầm bản vẽ lên.

Du Tinh đã thành như vậy mà còn muốn bảo vệ cho Du Hiểu. Đầu óc cô ta bị ngã hỏng rồi chẳng.

"Đó là ý của bố mẹ tôi, tôi không thể cưỡng lại." Giọng Du Tinh truyền tới lần nữa, lạnh lùng hơn lúc trước: "Cá nhân tôi hy vọng nó "đi vào" thì mãi mãi đừng trở ra."

Cuối cùng, Hứa Thanh San nghe ra sự căm hận của Du Tinh. Cô ngược nhìn vào mắt Hứa Thanh Sơn, không tiếp lời, cũng không ngắt máy.

Chừng nửa phút sau, Du Tinh nói tiếp: "Có phải công ty các cô tồn thất cực lớn không, đến mức có thể phán ngòi tù ấy?"

"Cái này tôi không rõ lắm. Cô đã xem giấy gọi của tòa án thì hẳn phải rõ về mức bồi thường cụ thể chứ." Hứa Thanh San nhăn mày.

"Vậy được rồi, tôi sẽ cố gắng liên lạc với lãnh đạo cấp cao của công ty các cô. Vì trong tay tôi có USB của Du Hiểu, trong đó toàn tài liệu bí mật của công ty." Nói xong, Du Hiểu liền gác máy.

Hứa Thanh San đặt bản vẽ xuống, ngoẹo đầu, thở dài: "Ngẫm ra đúng là lòng người lạnh lẽo dã man. Du Tinh có thể nói là hết sức cứng chiều Du Hiểu, biết chúng ta bên nhau, vậy mà năm lần bảy lượt tìm em, mong em không nhắm vào Du Hiểu."

"Du Hiểu trở nên điên rồ thế này cũng là kết quả sự nuông chiều của cô ta và bố mẹ." Hứa Thanh Sơn không muốn nói chuyện về hai chị em Du Tinh cho lắm.

Hứa Thanh Sơn rất đồng ý với cách nói của hắn. Nếu trên tay Du Tinh có USB của Du Hiểu, thì cô ta ắt hẳn đã biết hành vi của em gái mình có dấu hiệu phạm tội, ắt thế mà không ngăn cản, lại còn đi xin người khác đừng nhắm vào. Sai lè lè rồi.

Gần 8 giờ, Hứa Thanh Sơn nhận một cuộc gọi của đồng nghiệp. Cúp máy, cất bản vẽ, hắn dắt Hứa Thanh Sơn đi ra, khóa cửa, lấy xe về chùa Khai Thiện.

Nhớ ra hắn từng nói sẽ dẫn mình vào địa cung, Hứa Thanh Sơn nhướng khóe môi.

Lối vào địa cung có người trông, ngăn những ai không liên quan đi vào đụng phải giàn giáo đang thi công. Hứa Thanh Sơn nói mấy câu với người gác cửa, rồi cầm mũ bảo hộ và khẩu trang cho Hứa Thanh Sơn, dẫn cô chầm chậm bước xuống.

"Bích họa dưới này dài khoảng bao nhiêu ạ?" Hứa Thanh Sơn rất tò mò.

"Đã hoàn thành khoảng 20 mét liền, còn lại tầm 30 mét, tương đối rời rạc. Một số thì đã làm xong, nhưng không nhìn ra ban đầu vẽ cái gì. Bọn anh đang nghĩ cách khắc phục các vấn đề kỹ thuật khó khăn, sửa chữa phục hồi toàn bộ." Hứa Thanh Sơn nắm tay Hứa Thanh Sơn, cẩn thận bước qua đồng vật liệu trên nền đất.

Nụ cười bên môi cô lan rộng, lướt mắt nhìn phần đã được tu sửa xong, thầm khen ngợi.

So những bức bích họa dùng màu sắc lòe loẹt của tổ làm trong trắc điện trên mặt đất với những bức này thì ngay cả mua trên mạng cũng không bằng, xấu kinh đi được.

Băng qua đường hầm địa cung đã sửa xong, bên trong có người ra đón. Trông thấy Hứa Thanh Sơn, người nọ dường như hơi sửng sốt, tầm mắt chuyển sang Hứa Thanh Sơn: "Kỹ sư Hứa, thuốc màu mới mở tối qua không đúng lắm. Tội tôi đã thử trên bảng, khác biệt rất lớn."

"Để tôi xem xem!" Hứa Thanh Sơn gật đầu, nắm tay Hứa Thanh Sơn, rào nhanh bước chân.

Thuốc màu dùng tu sửa lần này đều chọn mua đồng loạt trước đó, đáng lý không nên xuất hiện vấn đề này mới phải.

Đến địa điểm thi công, Hứa Thanh Sơn thả tay Hứa Thanh Sơn, mở hết tất cả đèn led trong đường hầm, cẩn thận so sánh tỉ lệ trên tấm bảng thử với phần bị thiếu của bích họa.

Hứa Thanh Sơn yên lặng đứng một bên, rũ mắt nhìn hẩn làm việc.

Họ thảo luận về phương pháp đơn màu, phương pháp ba màu, bích họa xuất hiện từ thời đại nào, thói quen dùng màu của thời đại ấy, kỹ xảo đầu bút ra sao. Cô nghe chẳng hiểu gì cả.

Lát sau, Hứa Thanh Sơn cầm bút vẽ, vẽ thêm vài nét trên bảng mẫu, hình như cảm thấy không đúng nên lại đổi màu khác, thử tiếp.

Đứng mỗi chân, trông thấy bên cạnh có cái ghế đầu, Hứa Thanh Sơn bèn khẽ khàng ngồi xuống.

Sau khoảng nửa tiếng, đã pha được màu, Hứa Thanh Sơn rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Hứa Thanh Sơn nhướn mày, nụ cười trên mặt không ngừng lan rộng. Dáng vẻ hẩn nghiêm túc làm việc, nghiêm túc nói chuyện cực kỳ cuốn hút.

Pha xong màu, Hứa Thanh Sơn cùng đồng nghiệp tiếp tục làm việc, hồn nhiên quên bém sự tồn tại của Hứa Thanh Sơn. Cô cũng không bận tâm, trái lại còn cảm thấy mình có thể nhìn hẩn làm việc, không nói gì, suốt ngày cũng chẳng biết chán.

Buổi trưa ra ngoài ăn cơm, đồng nghiệp của Hứa Thanh Sơn thì nhau đùa, trêu hẩn im ỉm thế mà đã có bạn gái.

Hứa Thanh Sơn cũng hòa theo, ghé bên tai hẩn cười hỏi, bạn gái là ai.

Hứa Thanh Sơn ngoảnh sang, giơ tay chạm vào đầu cô, chỉ cười không nói gì.

"Kỹ sư Hứa ơi, trưa nay cho chúng ta tí phúc lợi đi, gần một tuần không nghỉ trưa rồi." Có người nhân cơ hội đề nghị.

Những người khác nghe nói vậy liền nhao nhao kể lể theo, yêu cầu nhất định phải cho phúc lợi này.

Hứa Thanh Sơn hờ hững nhìn quanh một lượt, tầm mắt dừng trên mặt Hứa Thanh Sơn, đoạn nghiêm túc nói: "Nghỉ trưa hai tiếng, mấy hôm nữa phải thức đêm liên tục đấy!"

"Chuyện mấy hôm nữa thì để mấy hôm nữa nói đi!" Người mở miệng đầu tiên cười hềnh hếch. Những người khác lập tức vỗ tay

rào rào.

Hứa Thanh San lại âm ỉ theo. Bàn tay Hứa Thanh Sơn nắm tay cô âm thầm siết chặt, quăng một ánh mắt đầy cảnh cáo. Hứa Thanh San không nhin nổi cười, nhưng không quậy nữa.

Ăn xong trở lại gian phòng cho Phật tử tối qua, Hứa Thanh San gọi điện cho Chung Thành, biết thứ Ba tuần sau anh mới về trường, cô hẹn anh thời gian gặp nhau, rồi xem tiếp bản vẽ, viết ghi chú.

Sau khi được chuyển lên bệnh viện tỉnh, Phó Triết đã tỉnh táo, tình hình vết thương cũng ổn định.

Chung Thành một là không yên tâm, mặt khác là anh đã liên lạc với bạn học của mình, thực lòng dự định gây dựng sự nghiệp ở đó.

Nói thật, nếu Hứa Thanh San là Bảo Ninh, chắc chắn cô sẽ chọn Chung Thành.

Chung Thành đương độ tuổi ngoài ba mươi, mặt mũi tử tế, tình tình hiền hòa, có đủ tài sản để khiến anh "đổi mình" bất cứ lúc nào. Điều kiện như thế, dẫu từng ly hôn thì cũng rất được ưa thích trên thị trường tình yêu và hôn nhân.

"Phần kết cấu còn thiếu, để anh nghĩ cách. Số tiền gây quỹ cộng đồng của em tổng cộng được bao nhiêu, tính xem phải đáp lại bằng gì?" Hứa Thanh Sơn cúi người mở bản vẽ, cầm tay Hứa Thanh San, nói với giọng điệu bàn bạc: "Có người thích xe anh, giá tiền quả thực ít hơn anh bán sang tay nhiều."

"Không cần, em chưa xem cụ thể số tiền gây quỹ, nhưng hẳn là khá khá. Đáp lại thì chưa nghĩ đến, nhưng chắc chắn rất có giá trị

rồi." Hứa Thanh San thư giãn cái cổ, cười nói: "Anh tính bán hết gia sản để làm việc này thật sao?"

Hứa Thanh Sơn nhấp môi, nghiêm túc gật đầu.

"Thực ra không cần đâu, khoản lớn nhất trong dự toán là ngói xanh và nhân lực. Thợ thuyền có thể để Béo tập hợp. Còn về ngói xanh, những nhà trong làng có, nhất định sẽ quyên góp." Hứa Thanh San nhoẻn cười, tính toán hẩn hoi cho hẩn: "Nếu thế thì chỉ mất tiền vào cửa sổ với tường, tổng chi phí tầm gần hai trăm nghìn tệ. Số còn lại đủ để rải đường chạy."

"Cảm ơn em." Hứa Thanh Sơn hôn lên trán cô.

Hứa Thanh San vốn định trêu chọc Hứa Thanh Sơn, không ngờ hẩn đột nhiên tóm tay cô kéo dậy, mở cửa đi lấy xe.

"Anh có cần đến mức này không? Sáng thứ hai em mới đi mà." Lên xe, Hứa Thanh San vừa tức vừa buồn cười.

"Không đến mức đó." Hứa Thanh Sơn liếc cô với ánh mắt sâu xa, khóe môi không khỏi giương lên. Hẩn chỉ muốn dẫn cô đi xem những bức bích họa của tổ trác điện đã bị cô ""ném đá" hăng say thôi.

Hứa Thanh San xấu hổ, gò má nóng bừng, xoay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tổ bích họa bên trác điện tu sửa dở dang đã không còn bất cứ dấu vết nào của bích họa trên vách tường.

"Đơn giản thô bạo vậy, quét trắng tường là xong ạ?" Khóe môi Hứa Thanh San giật giật, có phần khó bề tiếp nhận.

"Đừng vội!" Hứa Thanh Sơn cười, dắt tay cô đi tiếp vào trong.

Tới trước mặt, Hứa Thanh Sơn để ý thấy có một bức chưa treo lên để ở bên cạnh, y hết phong cách bức bích họa đã được tu sửa xong trước đây. Cô thầm thở phào.

Hứa Thanh Sơn nhéo vai cô, bình tình giải thích lý do bích họa trên tường lỏng trong khung ảnh.

Thời điểm đó, Viện thiết kế mong bọn hắn đi làm một dự án khác, thế là đem bán dự án trùng tu bích họa này ra ngoài.

Hứa Thanh Sơn và các đồng nghiệp đều tương đối lo lắng bích họa sẽ bị phá hủy, bèn vẽ mô phỏng một bức, đồng thời gỡ bức họa nguyên gốc trên tường xuống, tu bổ bề mặt tường, vẽ lại lên đó hết như trước khi sửa, còn làm cũ đi.

"Lần này lãnh đạo Viện nghiên cứu đã bị kiện, phỏng chừng về sau sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Hứa Thanh Sơn từ từ ngồi xổm xuống, hỏi Hứa Thanh Sơn trên tranh vẽ gì.

"Kiếp trước, kiếp này của thiện nam tín nữ." Hứa Thanh Sơn cũng ngồi xổm xuống, giọng điệu băng quơ: "Tại sao phải đăng món quà anh tặng em lên Weibo? Em chưa xem kỹ à?"

Hứa Thanh Sơn ho khan một tiếng, đứng dậy. Cô lấy cớ trong điện bí, nhắc chân đi ra ngoài.

"Em chạy cái gì?" Hứa Thanh Sơn kịp thời tóm lấy tay Hứa Thanh Sơn, lôi cô lại: "Em chưa xem thật sao?"

Hứa Thanh Sơn ngược mặt, nhìn ánh mắt thâm tình quyến luyến của hắn, khẽ cắn môi, cười nói: "Một cuốn truyện tranh thôi mà, có

gì đáng xem kỹ chứ?"

Hứa Thanh Sơn nâng cổ tay xem đồng hồ. Hắn kéo cô ra ngoài, hai chân như thể có gió, ra khỏi chùa Khai Thiện, lên xe luôn, không nói một lời, nổ máy cho xe chạy về phía con đường sau núi.

"Anh giận hả?" Hứa Thanh Sơn chớp chớp mi, vênh khöhe môi: "Truyện tranh toàn vẽ cái gì ấy. Anh đây là đang hy vọng em đã xem?"

Hôm đó, gặp phải lở đất trên đường lên núi, hắn còn hỏi cô, ngoài cảm ơn, cô có gì muốn thể hiện nữa không. Cô tưởng hắn biết cô đọc kỹ truyện tranh rồi.

Hứa Thanh Sơn lặng thinh, lái xe một mạch đến chỗ đêm qua dừng xe mới tắt máy, cởi dây an toàn, nghiêng người sang nhìn vào mắt cô với khoảng cách rất gần: "Chưa xem thật à?"

"Xem rồi thì sao, chưa xem thì sao?" Hứa Thanh Sơn ôm cổ hắn, khẽ cười ra tiếng: "Anh định ăn em chắc?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 41: Anh Muốn Em Cam Đoan

"Ăn em luôn!" Hứa Thanh Sơn cúi đầu hôn cô, rất đổi quyến luyến.

Sau nụ hôn, Hứa Thanh Sơn ôm Hứa Thanh San với nhịp tim đập rộn và đang thở hổn hển, nói: "Chỗ anh còn nhiều bản vẽ mô phỏng bích họa, em có muốn lấy đăng Weibo không?"

Hắn biết Hứa Thanh San đã xem truyện tranh, ban nãy là cố ý thử cô thôi. Cô không một mực phủ nhận, ngược lại còn trêu chọc hắn, chứng tỏ cô đã dần chấp nhận mối quan hệ giữa họ.

Quan hệ yêu đương.

"Hay anh lập một tài khoản Weibo phổ cập khoa học đi, em làm nó "hot" giúp anh!" Hứa Thanh San hơi ngửa đầu ra sau, thở gấp, hai má phớt hồng, mỉm cười: "Anh vẽ gì cũng muốn để em biết à."

Hứa Thanh Sơn tủm tỉm cười, gác cằm lên đôi vai gầy của Hứa Thanh San, nói với giọng điệu đứng đắn: "Anh thích em, rất rất thích em."

"Thật không?" Nụ cười trên môi Hứa Thanh San thêm tươi tắn, đôi mắt đầy tinh quái, nhưng đáy lòng mềm nhũn thành vũng nước.

Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu thơm má cô: "Thật."

"Thật mới lạ!" Hứa Thanh Sơn nhún vai, đẩy Hứa Thanh Sơn ra. Cô nắm tay hắn, nhào vào lồng ngực hắn, vui vẻ cười khúc khích: "Đưa em đến đây với mục đích gì, xử lý em hả?"

Hứa Thanh Sơn lại cười, tháo dây an toàn của Hứa Thanh Sơn, đè cả người lên, nhân tiện điều chỉnh ghế ngồi của cô thấp xuống.

Hứa Thanh Sơn run rẩy. Cô cắn môi, đôi mắt mơ màng nhìn khuôn mặt Hứa Thanh Sơn đang gần kề, trái tim đập như sấm. Hình như hắn quá đổi phần chấn, chứ không phải giận cô vô tâm....

Hôn một lúc, Hứa Thanh Sơn thử đẩy Hứa Thanh Sơn ra, mặt mày đỏ lựng: "Sẽ có người đi qua đây, ông Hứa...."

Hứa Thanh Sơn đáp lại cô bằng một từ "ừm" đơn âm tiết, đoạn khóa môi cô, lòng bàn tay dán trên eo cô trượt xuống, dễ dàng loại bỏ trở ngại.

"Ông Hứa à..." Đầu óc Hứa Thanh Sơn trống rỗng, cảm giác bản thân như thể cây cung trong tay hắn, không ngừng căng lên, giãn ra, rồi lại căng lên. Mọi giác quan bị hắn nắm kiểm soát. Cô không kìm nén nổi, rên thành tiếng.

Hồi lâu, cuối cùng chiếc xe ngừng rung lắc.

Hứa Thanh Sơn dịu dàng hôn gương mặt xinh đẹp của Hứa Thanh Sơn, khàn giọng: "Ít nhất phải một năm mới có thể hoàn thành tu sửa những bích họa trong địa cung. Khả năng là anh không có nhiều thời gian để bên em."

"Anh muốn gặp em thì sẽ luôn có thời gian." Hứa Thanh Sơn ôm thắt lưng rắn chắc của Hứa Thanh Sơn, gian nan lấy lại bình tĩnh: "Không có thời gian là cái có và lý do tốt nhất."

Nếu bên nhau mỗi ngày, có khi chưa đầy một tháng cô đã phiền chán hoặc sợ hãi. Như hiện tại thật tốt, cô nhớ hấn thì đến gặp hấn, sẽ không có mâu thuẫn, hấn cũng không cần phải chịu đựng tính xấu và sự càn quấy của cô suốt.

Hứa Thanh Sơn tóm lấy tay Hứa Thanh San, đưa lên môi hôn, hơi thở gấp gáp dần dần ổn định: "Anh sẽ không lừa dối em, mỗi câu anh nói đều là thật."

"Tạm thời tin anh." Hứa Thanh San ngẩng mặt, nhắm mắt hôn cái trán mướt mồ hôi của hấn: "Ông Hứa à, tôi không có cảm giác an toàn."

Hứa Thanh Sơn ngẩn người, vô thức ôm cô chặt hơn: "Em muốn anh phải làm sao?"

"Em không biết." Hứa Thanh San vùi đầu trong lồng ngực Hứa Thanh Sơn, lắng nghe nhịp tim của hấn, giọng nói có phần bức bối: "Hôm nào nghĩ ra em sẽ cho anh biết."

"Được." Hứa Thanh Sơn đáp, khẽ thơm lên đỉnh đầu cô, thả lỏng dây thần kinh căng thẳng.

Chỉ cần lời cô không phải là: "Quan hệ của chúng ta dừng tại đây thôi!", thì dù bao lâu, hấn cũng bằng lòng đợi cô.

Mặc quần áo tử tế, Hứa Thanh Sơn rút trong túi áo khoác một chiếc hộp, mở ra, bảo Hứa Thanh San ngồi quay lưng lại, đừng nhúc nhích.

"Gì vậy anh?" Hứa Thanh San chẳng nhìn ngó thấy gì, nên không khỏi tò mò.

Hứa Thanh Sơn cười, hai tay lùa vào tóc cô, vuốt vuốt, rồi nhanh chóng vén tóc lên, cài bằng một chiếc kẹp tóc: "Cặp tóc san hô thật, anh tìm người đặt làm."

Hứa Thanh San nhớ ra trong truyện tranh, cô luôn cài một chiếc cặp tóc san hô trên đầu, không khỏi bật cười thỏa thích: "Anh có "thắm" quá không đấy, chả khác mấy cặp tóc của mẹ em."

"Chốc nữa em nhìn rồi hẵng bình luận." Khóe miệng Hứa Thanh Sơn giật giật, néo gáy cô, từ từ ngồi thẳng lại.

Hứa Thanh San ổn định nhịp tim, điều chỉnh ghế ngồi. Chờ hết nổi, cô bẻ gương chiếu hậu qua. Thấy chiếc kẹp trên tóc, cô chớp chớp mắt, nghiêng người hào phóng tặng hẳn một nụ hôn: "Cảm ơn anh. Ngoài biết chải đầu ra, anh còn biết làm gì không?"

Tạo hình rất đẹp và hợp mốt, không phải kiểu "hường huệ" trong truyện tranh.

"Em muốn anh biết làm gì, anh sẽ thử học hết." Hứa Thanh Sơn lập tức ôm vai cô, mỉm cười: "Làm thế nào, em dạy anh là được rồi."

Sắc hồng trên mặt Hứa Thanh San vừa mới hết thì chớp mắt lại đỏ từ mặt tới tận mang tai. Cô hờn dỗi mắng hẳn: "Đồ dê xồm!"

Hứa Thanh Sơn khẽ bật cười, hôn trán Hứa Thanh San cái nữa, đoạn cầm chai nước khoáng, mở nắp đưa cho cô.

Hứa Thanh San nhận lấy chai nước hẳn đưa, ngồi về chỗ, ngửa đầu uống. Bàn tay bất giác mân mê sợi dây chuyền bạch kim trên cổ, đầu mày cuối mắt đều nhuộm nét cười.

Bụng dạ đen tối...

Trưa thứ Hai, Hứa Thanh San trở lại thành phố B. Gọi điện thoại cho Hàn Nhất Minh, biết được Du Tinh thật sự đã đến tìm anh ta, còn đưa cho anh ta một bản ghi âm đối thoại có thể dùng làm bằng chứng, cô thoáng ngạc nhiên.

Ngoài ra, bố mẹ Du Hiểu ngày ngày đến công ty làm âm ỉ, vừa vào sảnh lớn đã quỳ xuống khiến khách khứa không dám tới, báo cảnh sát cũng phiền.

Bảo vệ ngăn không cho vào, hai ông bà liền quỳ trước bảo vệ, làm bảo vệ sợ hết hồn.

Mường tượng về cách hành xử của bố mẹ Du Hiểu, Hứa Thanh San đau đầu lạ lùng.

Buổi tối đi ăn cùng Lữ Giai Âm, hai người ngồi chưa được bao lâu thì bỗng một đôi vợ chồng trung niên từ ngoài cửa xông vào, quỳ "phịch" trước mặt hai cô.

Lữ Giai Âm đứng ngay dậy, kéo Hứa Thanh San, ra về muốn đi. Không ngờ đôi vợ chồng ấy liền tóm lấy chân Lữ Giai Âm, buộc cô phải ngồi lại.

Trực giác Hứa Thanh San cho biết họ chính là bố mẹ của Du Hiểu, cô bèn ngồi yên.

Thấy Hứa Thanh San không nhúc nhích, Lữ Giai Âm cũng bình tĩnh, yên tâm ngồi xuống cạnh cô, nhìn cặp phụ huynh trước mắt với tâm trạng phức tạp.

"Cô Hứa ơi, Du Hiểu nhà chúng tôi trẻ người không hiểu chuyện, cô đừng nhắm vào em nó! Xem như chúng tôi cầu xin cô có được không?" Bà Du không ngừng dập đầu: "Giờ nó đã bị bắt, chị nó thì bị

thương nặng, nhận đủ trừng phạt rồi. Cô giờ cao đánh khế tha cho em nó một con đường sống!"

Bà mẹ vừa dứt lời, ông bố cũng bắt đầu dập đầu. Người có lòng dạ sắt đá mấy đi chăng nữa, đối diện với cảnh này, đều khó tránh khỏi cảm thấy mềm lòng.

Hứa Thanh San cũng không ngoại lệ, nhưng thứ cảm xúc này không duy trì bao lâu, chẳng qua thoáng cái là tan biến.

Mất thấy thực khách vây xem càng lúc càng đông, Hứa Thanh San cau mày, lạnh lùng mở miệng: "Hai bác cầu xin tôi cũng vô ích. Ăn cắp bí mật của công ty bán cho đối thủ cạnh tranh với giá thấp là phạm tội, sẽ có pháp luật xét xử. Hai bác cầu xin cho cô ta thế này, có từng nghĩ đến cảm xúc của Du Tinh không?"

"Đó là việc riêng của gia đình chúng tôi, không cần cô lo." Mẹ Du Hiểu hình như bị chọc giận, ngẩng đầu, dữ tợn nhìn Hứa Thanh San chòng chọc: "Tất cả là tại cô. Không phải cô thì Du Hiểu nhà chúng tôi đã không phạm sai lầm. Nó ngoan ngoãn thế, từ bé đã rất vâng lời."

"Theo như bà nói, Du Hiểu ăn cắp bí mật của công ty là bất đắc dĩ, bị ép buộc?" Lữ Giai Âm quả thực không nhìn tiếp được nữa, thình lình đập bàn, cao giọng "đốp" lại: "Chính bởi có loại cha mẹ như ông bà thế này, Du Hiểu mới coi Trời bằng vung, cho rằng dù làm gì cũng có ông bà dọn dẹp hậu quả đấy."

Lữ Giai Âm phụ trách bộ phận nghiệp vụ, bình thường giọng điệu nói chuyện đã không nhỏ, quát lên một phát, cả nhà hàng yên lặng luôn.

"Tội của cô ta không phải lấy bừa thứ gì đó của đồng nghiệp, trả lại là xong đâu." Lữ Giai Âm bực mình với hai ông bà ngu muội: "Có hơi sức đập đầu khắp nơi vút hết thể diện, chi bằng tìm một luật sư giỏi, nghiên cứu kỹ về luật pháp, xem xem có thể giảm hình phạt cho cô ta hay không đi!"

Nói đoạn, Lữ Giai Âm đứng phắt dậy, kéo Hứa Thanh San ngồi bên lên, ùng ùng rời khỏi nhà hàng trước con mắt tò mò quả quần chúng.

Ra khỏi cửa, xuống lầu, Hứa Thanh San thở phò một hơi, quay sang hỏi Lữ Giai Âm muốn ăn gì, đổi nhà hàng khác, cô mời.

"Cậu biết không, thực ra tớ ngưỡng mộ Du Hiểu có bố mẹ như vậy lắm." Lữ Giai Âm nhếch môi cười khẩy: "Đời này tớ cũng chẳng thể cảm nhận được sự yêu chiều ấy."

"Tự mình yêu mình là đủ rồi." Hứa Thanh San vỗ vai Lữ Giai Âm, kéo cô nàng lên xe.

"Tớ thích nghe câu này của cậu, không uổng công tớ coi cậu là chị em!" Lữ Giai Âm cầm di động, quay sang nhìn bên ngoài cửa sổ xe, trong lòng

vô vàn cảm xúc.

Hứa Thanh San nỏ máy, lái đi, nhấp môi, không khuyên gì.

Có những nút thắt trong lòng, người ngoài không thể hiểu.

Buồn cũng tốt, vui cũng được, chỉ có người đã từng trải qua mới rõ mùi vị trong đó nhất.

Bố mẹ Lữ Giai Âm ly hôn lúc cô ấy còn rất nhỏ. Sau đó, mỗi người xây dựng gia đình mới, còn sinh cho cô ấy hai em trai, hai em gái. Lữ Giai Âm hoàn toàn trở thành kẻ thừa thãi, không ai quan tâm, không ai cần cô ấy.

Nhìn thấy bố mẹ Du Hiểu như thế, cô ấy khó tránh khỏi xúc động.

Chuyện bố mẹ Du Hiểu đến tìm mình dập đầu, Hứa Thanh Sơn không để trong lòng. Khi cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức đã là sáng hôm sau.

Hứa Thanh Sơn biết hôm nay cô quay lại trường tiểu học, không yên tâm nên sáng sớm hần đã gọi điện tới.

Để Lữ Giai Âm có bạn uống cùng, tối qua Hứa Thanh Sơn đã "phá giới" uống rất nhiều rượu. Tuy tỉnh rồi nhưng đầu óc Hứa Thanh Sơn vẫn lơ mơ: "Anh yên tâm, em sẽ chú ý an toàn mà!"

"Anh muốn em cam đoan!" Giọng của Hứa Thanh Sơn không lành: "Tối qua em uống rượu?"

"Vâng, uống cùng một người bạn ở nhà thôi, bạn gái ạ." Hứa Thanh Sơn giải thích luôn một lèo. Cô dụi mắt, ngáp to: "Em cam đoan nhất định sẽ về trường tiểu học một cách bình yên. Anh đi làm đi, đừng lo cho em!"

"Tới nơi báo cho anh ngay đây!" Hứa Thanh Sơn không mấy yên lòng.

"Em biết rồi!" Hứa Thanh Sơn lại ngã xuống sô pha, duỗi chân đá Lữ Giai Âm vẫn say như chết, nhỏ giọng: "Giờ em đang hơi nhớ anh này..."

"Anh cũng nhớ em, nhớ vô cùng!" Rốt cuộc giọng nói của Hứa Thanh Sơn có thêm nụ cười. Hắn dặn dò ba câu, sau đấy bịn rịn cúp máy. Hứa Thanh Sơn quăng di động, ngã phịch vào sofa, khó chịu nhắm mắt lại.

May mà tối qua uống rượu ở nhà, ví thử ở quán bar thì... Chắc chắc... Nếu Hứa Thanh Sơn biết, chắc chắn sẽ dùng dao băm cô thành nhân bánh bao.

Tỉnh được một chút, Hứa Thanh Sơn ngồi dậy, cảm di động lần nữa, mở khóa lướt Weibo một lúc, rồi kích động nhắc chân đạp Lữ Giai Âm ngủ say tít thò lò: "Dậy, dậy mau! Tớ sắp nổi tiếng rồi này!"

Lữ Giai Âm "hừ hừ", đầu tóc bù xù, ngồi dậy, ánh mắt mờ mịt: "Nổi tiếng á?"

(Tác giả: Chớp mắt đã chương 41 rồi, cuối tháng có hy vọng kết thúc~~~~~O(∩_∩)O Cảm ơn các người đẹp đã theo dõi truyện ~~~~ Yêu các bạn muahhhhh)

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 42: Đồng Đội Như Lợn Còn Đáng Sợ Hơn Đối Thủ Mạnh Nhiều

Hứa Thanh San lườm cô bạn một cái, bò dậy khỏi ghế sofa, đầu óc mơ màng, gọi điện cho Hàn Nhất Minh.

Video ghi lại cảnh tối qua bố mẹ Du Hiểu quỳ xuống dập đầu, khóc lóc kể lể với cô và Lữ Giai Âm ở nhà hàng đang hót hòn họt trên mạng, với hàng triệu lượt chia sẻ. Trên Weibo của Hứa Thanh San toàn những tiếng chửi bới.

Không chỉ có vậy, họ còn đào hết cả lý lịch của cô lên, nào là mở quán bar, làm phát thanh viên ở Lâm Châu, làm phóng viên thời sự ở thủ đô, rồi chạy sang mạng tin tức giải trí, còn vào làm biên kịch trong một đài truyền hình nọ.

Tất nhiên, các bức ảnh trong mỗi thời kỳ của cô cũng gần như bị lục ra hết.

Những tư liệu này đều có thể tra được trên mạng. Hứa Thanh San chẳng cảm thấy có gì phải xấu hổ. Cô không ăn cắp, không ăn cướp, không làm những việc mất hết tính người, lựa chọn làm nghề gì là tự do của cô.

Điều thú vị nhất là lượng fan ruột của cô vẫn kiên quyết bảo vệ, mắng chửi lại cư dân mạng.

Điện thoại kết nối, Hứa Thanh San hắng giọng, bình tĩnh mở miệng: "Mục đích của Bác Chúng là cố gắng bơi đến Civic thông qua việc bơi đến em. Khả năng là trong tay họ còn có tư liệu khác. Anh xem tiếp theo phát thông báo thanh minh em đã từ chức 20 ngày trước hay là đánh trực diện với họ."

"Văn bản của bên quan hệ công chúng sắp ra rồi, em đừng lo! Chung Thành cũng đã đọc các bình luận trên mạng." Hàn Nhất Minh không quá lo lắng.

Nghe anh ta nói thế, Hứa Thanh San trò chuyện dăm ba câu, đoạn cúp máy, nhìn Lữ Giai Âm vừa tỉnh táo. Cô chớp chớp mắt, cong khóe môi: "Cậu cũng hot rồi đấy. Số người mắng cậu cũng không ít hơn tớ đâu."

Video quay rất rõ nét. Hai câu nói kia của Lữ Giai Âm bị lý giải thành "đừng nói chuyện nên không mỗi eo". Thú vị phết! Không biết lần này Bác Chúng đã mua bao nhiêu thủy quân*.

(*Những tài khoản trên mạng nhận tiền để lăng xê, hoặc "vùi dập" ai đó)

"Tớ chỉ ngủ một giấc thôi sao đã hot rồi?" Lữ Giai Âm còn chưa tỉnh hẳn rượu, đầu óc vẫn đơ đơ.

"Video quay cảnh tối qua bị bố mẹ Du Hiểu ngăn lại và dập đầu lạy, đã bị Bác Chúng đưa lên mạng, còn "xào" cho nóng cực kỳ luôn." Hứa Thanh San giải thích với giọng điệu trêu đùa: "Cậu mau liên lạc với bạn học kia, xem thử có tin tức nội bộ gì không?"

Lữ Giai Âm xoay xoay đầu, "ừ" một tiếng, tìm được túi xách của mình dưới sofa, lấy di động ra, mở khóa, gọi cho bạn học.

Hứa Thanh San ngáp một cái, lên lầu đánh răng rửa mặt. Thật ra, cô chẳng lo lắng tẹo nào.

Sửa soạn xong xuôi đi xuống, Lữ Giai Âm đã kết thúc cuộc gọi. Cô nàng nằm ườn trên sofa, thờ người nhìn chăm chăm lên trần nhà.

"Đi đánh răng rửa mặt đi! Khăn mặt với bàn chải cho cậu này!" Hứa Thanh San đặt bàn chải và khăn mặt xuống bàn trà, búi tóc lên, bắt đầu dọn dẹp.

"Bố mẹ tớ lại có thể gọi điện thoại tớ này. Chắc mấy em trai, em gái không để người khác bớt lo của tớ đã xem video." Lữ Giai Âm ngồi dậy, cầm khăn mặt và bàn chải đánh răng trên bàn, bĩu môi mỉa mai: "Họ vui tính thật đấy! Không hện mà cùng gọi điện vòi tiền tớ. Có tớ cũng chẳng cho."

Hứa Thanh San lắc đầu, an ủi: "Cậu có để bụng đâu. Lần nào họ gọi cho cậu mà không phải vòi tiền."

"May thay tớ đã sớm trở lại rồi." Lữ Giai Âm ngáp một cái, đi đánh răng rửa mặt.

Ăn sáng xong, trở lại công ty, Hàn Nhất Minh bảo trợ lý phát thông báo cả trên mạng và một đài truyền thông nào đó, báo chí thì sáng mai mới ra, không giải thích gì, chỉ đăng thông báo thành lập hồ sơ vụ án.

Sau đó, Hứa Thanh San nghĩ bố mẹ Du Hiểu theo được tới tận nhà hàng thì bản lĩnh không tầm thường, ắt hẳn Bác Chúng đã làm rất nhiều việc.

Cùng Hàn Nhất Minh thảo luận xong kế hoạch đối phó, Hứa Thanh San về phòng làm việc của mình, gọi Phương Minh Hải vào, bảo cậu ta để mắt đến tin tức trên mạng, có thay đổi thì thông báo ngay.

Lữ Giai Âm bị cô làm liên lụy, không khéo cặp bố mẹ có một không hai của cô nàng sẽ đuổi giết đến tận thành phố B, chắc chắn sẽ không rảnh để ý nhiều là có phải con gái mình vô tình bị kéo vào hay không. Theo bạn học của Lữ Giai Âm ở Bác Chúng nói, lần này Bác Chúng đã tốn một khoản lớn mời luật sư, phủ nhận việc bên họ mua bản kế hoạch từ tay Du Hiểu.

Hứa Thanh San đã sớm có dự đoán về điều này, cho nên không hề thấy bất ngờ.

"Sáng nay Phó tổng giám đốc Chung cũng gọi điện thoại bảo em để mắt nhiều hơn." Phương Minh Hải nói với vẻ mặt rất nghiêm túc: "Du Hiểu đẩy chị gái xuống lầu thật ạ? Ác quá!"

"Tình hình cụ thể sẽ được thông báo sau khi cảnh sát điều tra rõ." Hứa Thanh San mỉm cười, ý bảo Phương Minh Hải ra ngoài.

Đóng cửa phòng làm việc, cô xem một lượt những tài liệu cần ký nhận. Ký xong, cô rời công ty, đi thang máy xuống lầu.

Ra khỏi đại sảnh tầng một, cô trông thấy xe của Khương Hạo đỗ ven đường. Anh ta đang dựa vào thân xe, nhìn thẳng sang bên này, tay kẹp điều thuốc lá, sắc mặt u ám.

"Anh muốn cứu vãn tổn thất thì khởi kiện Bác Chúng, chứng minh bản kế hoạch này không phải các anh cung cấp, và yêu cầu bên kia

bồi thường đi." Hứa Thanh San nâng cổ tay xem đồng hồ, kế tiếp lấy chìa khóa xe, mở khóa.

"Em biết kế hoạch của mình bị bán trộm ngay từ đầu phải không?" Khương Hạo ngăn Hứa Thanh San, cau mày hỏi: "Tại sao em không nhắc anh?"

Hứa Thanh San chậm rãi ngẩng đầu, chăm chú quan sát Khương Hạo một chốc, cười đáp: "Chính anh đã xem qua bản kế hoạch này, mà bản kế hoạch Bác Chúng đưa cho anh cũng y hệt. Thực ra, trong lòng anh biết rõ ở đây có vấn đề. Anh không từ chối, chẳng qua là vì ôm tâm lý ăn may."

Quả thực Hàn Nhất Minh ra giá khá cao, nhưng không phải là không thể thương lượng. Rốt cuộc là ai để lẫn cảm xúc cá nhân trong làm ăn, Khương Hạo rõ mười mười.

"Anh là người làm ăn." Mặt Khương Hạo ửng lên vẻ bối rối: "Anh biết nếu đích thân em dẫn nhóm thực hiện, thì hiệu quả sẽ tốt hơn bây giờ."

"Cảm ơn anh đã coi trọng. Nhưng làm ăn cũng phải hiểu luật làm ăn cơ bản chứ." Hứa Thanh San gạt Khương Hạo ra, hờ hững nói: "Em thức suốt mấy đêm chỉnh lý số liệu, nghĩ lời dẫn, đặt tâm trí cùng sức lực tính toán từng bước, rồi tự dưng bị người ta chiếm đoạt. Chẳng có lý gì phải nhịn hết."

Biết cô đang tức giận, Khương Hạo khẽ mím môi, trầm lặng hẳn.

Kế hoạch Bác Chúng đưa ra không phải sao chép mà là bê nguyên xi. Có lẽ bọn họ cũng không ngờ hành động của Civic sẽ mau lẹ đến vậy.

"Em đi đây. Chuyện của anh có thể giải quyết thông qua pháp luật, tìm em vô ích thôi." Hứa Thanh San hạ cửa sổ xe, ngược mặt, khước miệng nở nụ cười nhàn nhạt: "Bỗng nhiên em cảm thấy chúng ta không cần thiết phải làm bạn bè nữa đâu."

Nói rồi, không đợi Khương Hạo đáp lời, Hứa Thanh San nổ máy, êm ru lái xe đi.

Khương Hạo từng gặp Hứa Thanh Sơn. Tối hôm ấy gặp nhau ở huyện, cùng ăn cơm uống rượu, Khương Hạo không chỉ ra là Hứa Thanh Sơn nói cho anh ta biết cô phải cưới một anh chàng về ở rể, nhưng trong lời nói lại tiết lộ rất nhiều thông tin.

Chẳng hạn tại sao đột nhiên hủy hợp tác với Civic, tại sao thoát cái lạnh nhạt và cái kính với cô.

Thực ra, những điều này đều không quan trọng, quan trọng là anh ta là dân kinh doanh, không nên trộn lẫn làm ăn với tình cảm làm một.

Con người là động vật dễ xúc động, anh ta biết chùn chân cũng rất bình thường, có thể kiềm chế mới xem như chín chắn.

Máy bay đáp xuống tỉnh lỵ, xe của Chung Thành đã đỗ ở dưới tầng nhà ga sân bay.

Hứa Thanh San ôm bản vẽ, mở cửa xe, ngồi vào ghế phụ, cười khở: "Bác Chúng quyết chơi đến cùng, bản thân rơi xuống bùn vẫn không quên kéo Civic xuống, giẫm cho mấy phát. Có điều, vị làm kế hoạch kia đã hết hy vọng thăng chức, không khéo còn bị sa thải ấy."

Chung Thành cười bảo: "Muốn đánh bại kẻ thù, điều không nên nhất đó là đi lối tắt."

Hứa Thanh San tặng anh một ánh mắt tán thành, dựa vào lưng ghế, ngáp liên tục: "Em chộp mắt tí. Tối qua uống rượu với Lữ Giai Âm, giờ vẫn còn khó chịu."

Chung Thành gạt đầu, vững tay lái, cho xe lăn bánh.

Đến huyện đã quá trưa, hai người dừng xe ăn tạm gì đó, rồi quay lại xe, tiếp tục lên đường.

Hứa Thanh San đã có tinh thần, nhân lúc vẫn có tín hiệu, cô lấy di động, mở khóa xem bình luận trên mạng, không khỏi lắc đầu phì cười.

Video bố mẹ Du Hiểu đến Civic gây rối cũng hot ghê, đã có phóng viên lao đến thành phố B điều tra ngọn nguồn.

Hứa Thanh San xem một lúc, thoát khỏi Weibo, gửi tin nhắn cho đám phóng viên thân quen bảo bọn họ cũng đi theo.

Bác Chúng thành lập trước Civic khá lâu. Họ đã thực hiện rất nhiều kế hoạch có tầm ảnh hưởng cực kỳ lớn, từ thực phẩm, đồ dùng hàng ngày, hóa mỹ phẩm, cho tới bất động sản, xưa nay có danh tiếng rất tốt trong ngành.

Lần này bị kiện lên tòa án, phỏng chừng mấy ông già trong đám cán bộ cấp cao đang quỳnh đít, ấy thế mà còn đồng ý với cách xử lý của cấp dưới, bôi đen Civic để đạt được mục đích.

Thật sự thì Civic cũng cuống đấy, nhưng toàn bộ đội ngũ tương đối trẻ, ông chủ vững như núi Thái Sơn, tất nhiên cấp dưới cũng ổn định rồi.

Chủ yếu vẫn là bên mình thắng về lý, đây chính là chỗ dựa vững chắc.

"Bác Chúng và Civic vẫn luôn là đối thủ một mất một còn. Tiếp theo đây, có khả năng họ sẽ công bố những tài liệu đã bị đánh cắp của công ty chúng ta." Chung Thành bỗng cất lời, nhướn khóe môi: "Hàn Nhất Minh tức kinh lên được."

"Anh không tức à, anh cũng là ông chủ mà." Hứa Thanh San mỉm cười trêu chọc anh.

Cô còn tức đây này, hướng chi Hàn Nhất Minh. Khó khăn lắm Civic mới đi tới hôm nay, có thể nói là tâm huyết bao nhiêu năm của Hàn Nhất Minh và Chung Thành. Nếu không phải cô với Hứa Thanh Sơn nên đôi, bị Du Hiểu ghen ghét thì căn bản sẽ không xảy ra chuyện xui xẻo này.

"Bác Chúng chuẩn bị lên sàn chứng khoán. Lực sát thương của vụ kiện này mới là trọng điểm mối quan tâm của anh và Hàn Nhất Minh." Chung Thành lại cười: "Công ty phát triển đến ngày hôm nay, từ một đội năm móng đến tổng công ty với hơn hai trăm người, mấy công ty con. Trước mắt là nguy hiểm, cũng là cơ hội và thử thách."

"Trước kia em không nghĩ xa đến thế. Nghe anh nói vậy, tính ra Du Hiểu trái lại đã làm việc cực kỳ tốt rồi." Hứa Thanh San không nhin nổi trêu đùa.

Ở thành phố B, Civic và Bác Chúng xem như là đối thủ sống còn, lần này ngã chổng vó một cú, trên thực tế, nguyên do thật sự là sự bất ổn bên trong.

Hàn Nhất Minh rất có kinh nghiệm về điểm này. Anh ta biết rõ vụ kiện sẽ dẫn đến hậu quả gì, đạt được lợi ích gì, nên sống chết không đồng ý cho Hứa Thanh San từ chức, cũng không đồng ý để Chung Thành bỏ trọng trách.

"Du Hiểu là tội phạm. Bác Chúng bê đá đập chân mình, đáng đời!" Chung Thành vui sướng nói: "Đồng đội ngu như lợn còn đáng sợ hơn đối thủ mạnh nhiều."

Hứa Thanh San liếc xéo anh, rồi mở trang web gây quỹ cộng đồng để kiểm tra số tiền.

Từ khi cô về thành phố B thì tin tức về Tô Nhiễm lại xít. Tuy Bác Chúng đã mua mấy tài khoản fan công chúng hoạt động sôi nổi, rêu rao đối phương hợp tác với Civic, nhưng không có bằng chứng chứng minh tài khoản phát trực tiếp cũng là của Civic.

Các fan và dân mạng nghi ngờ rằng hết thảy là thêm mắm dặm muối, nhưng cũng chỉ dừng ở mức nghi ngờ.

Từ khi bắt đầu, Hứa Thanh San đã không dùng giọng của mình để livestream, cũng không lộ mặt, người lộ mặt là Tống Bảo Ninh.

Anti fan với siêu năng lực khủng khiếp đã moi ra thông tin của Bảo Ninh, ngược lại càng thêm mơ hồ. Tống Bảo Ninh vốn đến làm giáo viên, từng ly hôn, quay lại nghề cũ cũng rất đổi bình thường.

Về tới trường học, Trời đã tối đen.

Hứa Thanh San hạ cửa sổ xe, vẫy tay với ba bóng dáng xinh đẹp đang ở cửa nhà ăn, cầm di động gọi cho Hứa Thanh Sơn.

Cô đã hứa đến nơi sẽ báo bình an cho hắn.

Điện thoại kết nối, Hứa Thanh Sơn cười, mở cửa xe đi xuống:
"Em vừa đến."

"Tín hiệu 4G ổn định không em? Nếu ổn định thì em lên mạng xem video mới nhất nhé!" Giọng Hứa Thanh Sơn vang lên, hơi khàn khàn: " Có liên quan tới em!"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 43: Tân Hôn Vui Vẻ

Hứa Thanh San vẫy tay với bọn Lê Thu, đoạn đi xa thêm vài bước, hơi cong khóe môi, nói: "Video gì cơ? Em không xem đâu, anh nói luôn nội dung cho em đi!"

Bên tai im lặng hẳn, cô nghe thấy được cả tiếng hít thở có phần nặng nề của hắn, mang theo chút ý tứ hàm súc khó nắm bắt.

Một lúc sau, giọng của Hứa Thanh Sơn vang lên lần nữa. Lần này, rõ ràng đã có thêm một thoáng cười không dễ phát hiện, hắn nói: "Thật ra cũng chẳng có gì, chỉ là quay được cảnh chúng ta đang hôn môi thôi."

Còn tưởng là chuyện gì to tát, Hứa Thanh San thở phò một hơi, khẽ cười ra tiếng: "Có thời gian em sẽ xem, tín hiệu ở đây không tốt."

Hứa Thanh Sơn cũng cười, dặn dò thêm mấy câu rồi giục cô mau đi ăn cơm.

Hứa Thanh San cúp máy, sau đó quay trở lại, gọi Lê Thu và Tô Nhiễm đi ăn cơm. Tống Bảo Ninh và Chung Thành đã đi xa, phỏng chừng đang hỏi thăm về tình trạng vết thương của Phó Triết, không tiện qua đó quấy rầy họ.

Vào phòng ăn, từng người đi rửa tay, bưng khay cơm, ngồi xuống ghế. Những giáo viên khác trong trường đã xong công việc

tới ngồi chung một bàn, đợi Chung Thành và Tống Bảo Ninh đến, mọi người vui vẻ bắt đầu động đũa.

Hứa Thanh San thực sự đã đói lắm rồi, càn quét sạch khay cơm, đoạn đi rửa bát đũa, sau đó trở lại gọi Tô Nhiễm còn chưa ăn được bao nhiêu đi cùng mình.

Tô Nhiễm đến đây đã được chục hôm, nhưng những bài báo có liên quan đến cô ấy vẫn không dừng lại, còn thường xuyên hơn cả lúc cô ấy còn ở thủ đô.

"Vụ kiện Du Hiểu và Weibo thuộc công ty đòi bồi thường đã được lập thành án rồi. Hóa ra, người đại diện của em đi ăn máng khác, hi vọng em có thể đi theo." Tô Nhiễm có phần lo lắng: "Em muốn về một chuyến."

"Giữa hán ta và công ty đã liên lạc với em lúc trước thì ai tốt hơn?" Hứa Thanh San không vòng vo, nói thẳng luôn: "Nếu em cho rằng hán ta tốt hơn, vậy thì về đi!"

Tô Nhiễm thoáng lưỡng lự, rồi tỏ ý là công ty đã liên lạc lúc trước tốt hơn.

Hứa Thanh San mỉm cười, bật đèn pin điện thoại, dẫn Tô Nhiễm tới một phòng học: "Nếu có mối tốt hơn tìm đến cửa, em sẽ không hối hận chứ?"

"Em sẽ hối hận ạ." Tô Nhiễm quả quyết gật đầu.

Hứa Thanh San lại cười, phân tích tình hình trước mắt của Tô Nhiễm cho cô ấy nghe, bảo cô ấy tự mình quyết định.

Vào công ty lớn, không thấy được có cơ hội nổi tiếng hẳn, thì người ta vào trước, tiếng tăm lừng lẫy, nhiều khán giả, có duyên, dựa vào cái gì mà phải chia sẻ cơ hội đó cho cô.

Hơn nữa, trong công ty lớn, các nghệ sĩ chủ chốt đều có studio chỉ phụ trách cho một nghệ sĩ, muốn loại người nào, nhón tay là có.

Tô Nhiễm lẫn lộn trong ngành đã nhiều năm mới miễn cưỡng là nghệ sĩ ở tuyến ba, tuyến bốn, lựa chọn thế nào, trong lòng cô ấy chắc chắn đã có sự cân nhắc.

"Vậy em ở đây tiếp, hai mươi hôm nữa em mới đi!" Tô Nhiễm nhoen cười, thấp giọng: "Chị San, chị với thầy Hứa cũng bắt cần quá đấy! Sao lại để bị quay được rõ nét thế."

"Hôn môi thôi mà, quay rõ thì làm sao?" Hứa Thanh San không bận tâm, hai người họ lại chẳng phải ngôi sao.

Tô Nhiễm không nén nổi, lại cười, nói với giọng điệu trêu đùa: "Trên mạng đều đang bảo chị là người thứ ba, ‘cạ’ bạn trai của Du Hiểu, cho nên cô ta mới báo thù."

Hứa Thanh San cũng không nhịn nổi cười: "Bớt lấy chị ra đùa đi, cẩn thận chị ‘dìm hàng’ cô đấy!"

Tô Nhiễm ngậm miệng, cảm di động của mình, mở khóa màn hình, đăng nhập vào Weibo. Lật hot search một lúc, cô ấy dừng lại, phấn khích túm lấy Hứa Thanh San: "Thầy Hứa được phết, ra mặt làm sáng tỏ rồi này! Anh ấy nói anh ấy đã kết hôn, người bạn gái thứ hai mà anh ấy qua lại tìm hiểu trước khi kết hôn là chị, giờ đã là vợ của anh ấy."

Tim Hứa Thanh San đập rộn, sát tới gần, nhìn chăm chăm vào màn hình di động của Tô Nhiễm. Chắc hẳn video Hứa Thanh Sơn muốn cô xem là video làm sáng tỏ này.

Hắn không lộ mặt, nhưng những gì nên nói đều đã nói rõ ràng, còn trưng ra cái nhẫn hắn đã tặng và sổ hộ khẩu của hai người bọn họ, cùng hai tờ giấy chứng nhận đăng ký kết hôn vẫn đang gập lại.

Phía sau còn có truyện tranh hắn vẽ cho cô, và một phần nhỏ bản thảo tu sửa bích họa, ngày tháng bên trên là từ năm ngoái, bắt đầu từ sau khi hắn rời Lâm Châu, mỗi ngày hai, ba trang hoặc hơn mười trang, nội dung các trang khác nhau.

Những bằng chứng này đủ để chứng thực rằng giữa họ không có người thứ ba, dường như hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, nên còn đăng thêm một đoạn ghi âm lúc Du Hiểu tìm hắn tỏ tình, đã bị hắn từ chối.

Thời gian ghi âm không phải gần đây, mà khoảng năm ngoái, trước khi hắn đi Lâm Châu.

Nguyên văn lời từ chối của hắn là: "Du Hiểu, bị người không thích ve vãn là quấy rối tình dục đấy. Tôi hi vọng cô có thể hiểu được, tôi sẽ không qua lại với cô, cũng không hề thích cô. Và nhất là, tôi không thích sự quấy rối của cô. Xin cô hãy tự trọng!"

Phản ứng của Du Hiểu cũng rất mạnh, gọi thẳng cả họ lẫn tên, nói hắn không biết tốt xấu, Du Tinh có gì tốt, lãng nhãng với anh em tốt của hắn, rồi chạy ra nước ngoài, chẳng đáng để nhớ mãi không quên.

Hứa Thanh San võ vai Tô Nhiễm, đăng nhập vào Weibo của mình, tìm tài khoản của Hứa Thanh Sơn, bấm theo dõi hắn rồi share

lại video làm sáng tỏ của hắn, còn cố ý trêu chọc: "Lão Hứa, tân hôn vui vẻ nhé!"

Lần đầu tiên cô tới trường tiểu học này, sau khi họ đến nhà trưởng thôn ăn cơm xong ra về, Hứa Thanh Sơn đã uống rượu, rồi hôn cô rất đỗi nồng nhiệt, không ngờ Du Hiểu vậy mà đã quay được, còn đưa video đó cho Bác Chúng.

Về cơ bản, những đòn "đấm đá" loạn xạ tung ra ngoài chào hỏi lần này của Bác Chúng đều là nhắm vào một mình Hứa Thanh Sơn, cũng không biết là quyết sách của ai. Chức vụ của cô ở Civic là giám đốc kế hoạch, không chừng mục ý tứ trong đời sống cá nhân không có nghĩa là không giỏi trong công việc, đây căn bản là hai chuyện khác nhau.

Vả lại, cuộc sống riêng tư của cô rất sạch sẽ, có mập mờ với người khác cũng chỉ là với một người trong một thời điểm, chưa vào giờ quăng lưới rộng, bắt nhiều "cá" để chọn lấy một người ưu tú nhất trong số đó.

"Xuẩn" nhất là lấy việc cô mở quán rượu, làm người dẫn chương trình trên radio ra để công kích cô. Quán rượu mở cửa làm ăn đang hoàng, lúc làm chủ trì chương trình radio, lời lẽ của cô quả thực khác người, nhưng thính giả rất thích nghe, lỗi tại cô chắc?

"Em nghe Lê Thư bảo thầy Hứa thâm tình cực kỳ." Tô Nhiễm nén giọng, khẽ cười ra tiếng: "Cô ấy kể cô ấy đã vô tình nhìn thấy những trang truyện tranh kia, không kìm lòng nổi liền giở ra xem mấy trang, kết quả là thầy Hứa nổi giận đùng đùng, "sạc" cho cô nàng một trận."

Trong đầu Hứa Thanh San phác họa ra dáng vẻ tức giận của Hứa Thanh Sơn, rồi cũng bật cười theo: "Hắn siêu hung dữ luôn."

"Trong nóng ngoài lạnh", bụng dạ lại còn đen tối chết đi được...

"Không tán dóc những chuyện này với chị nữa! Chiều mai có tiết, em với chị Bảo Ninh đã bàn bạc xong, chơi một lần thật khác luôn." Tô Nhiễm hớn hờ lạ lùng: "Vẫn là em hát chính đây!"

Hứa Thanh San muốn đập đầu vào tường cho rồi: "Để Bảo Ninh hát đi, em chơi trống ấy! Giọng Bảo Ninh thật ra cũng rất êm tai."

Giọng hát của Tô Nhiễm quả thực rất "mất hồn", lỗ tai Hứa Thanh San không chịu nổi.

"Chị ghét bỏ em chứ gì!" Tô Nhiễm cười to: "Dọa chị đấy, lần này chị Bảo Ninh hát, em đánh trống, học sinh hát phụ họa."

Hứa Thanh San gật đầu vui sướng, cùng Tô Nhiễm quay trở về ký túc xá đầu bên kia.

Cổ chịu đựng cái lạnh, tắm rửa xong, Hứa Thanh San nằm xuống giường, nghĩ một tẹo lại giờ số của Hứa Thanh Sơn ra gọi cho hắn.

Điện thoại được kết nối, cô không nhịn nổi cười, nhỏ giọng trêu: "Ông Hứa à, em thấy cứ gọi anh là ông Hắc (đen) thì tốt hơn. Anh chụp được sổ hộ khẩu lúc nào thế, cả giấy chứng nhận kết hôn ở đâu ra đấy?"

"Giấy chứng nhận kết hôn là ảnh tìm trên mạng, sổ hộ khẩu thì chụp tối hôm về chỗ bố mẹ anh." Giọng nói của Hứa Thanh Sơn chất chứa nụ cười: "Tân hôn vui vẻ."

Hai má Hứa Thanh San nóng bừng, nhắc đến chuyện video, bảo hẳn không cần đề ý, đây là công ty của cô và đối thủ cạnh tranh đang "so chiêu".

"Chuyện liên quan đến em, anh không thể không đề ý được." Hứa Thanh Sơn đột nhiên trở nên nghiêm túc hẳn lên: "Video Du Hiểu quay được, quay em không đẹp gì cả, hay chúng mình quay lại một đoạn rồi đăng lên đi!"

Hứa Thanh San cười, mắng: "Mơ đi anh!" sau đó ngáp một cái, nói chúc hẳn ngủ ngon.

Buổi tối không nghỉ ngơi cho tốt sẽ thật sự rất mệt mỏi.

Hứa Thanh San gác máy, tắt đèn, nhắm mắt chìm vào giấc nồng.

Chiều hôm sau, có mấy người bên viện thiết kế tới, hạch toán lại chi phí sửa chữa. Hứa Thanh San và Chung Thành gọi gã Béo đến, xác định không cần phải mua ngói xanh, cũng không cần bên phía viện thiết kế cử công nhân xây dựng đến, phương án sửa chữa phòng học về cơ bản đã được quyết định.

Nói xong chuyện này cũng đã đến giờ dạy nhạc của Tống Bảo Ninh.

Hứa Thanh San không nói với Chung Thành chuyện Tống Bảo Ninh và Tô Nhiễm muốn dẫn cả lớp cùng chơi, cứ thế kéo luôn anh đi xem.

Đến ngoài cửa lớp học thì Lê Thư cũng vừa vặn tới. Hứa Thanh San mở phát trực tiếp, bảo Lê Thư lên tiếng, hơn nữa còn giả vờ là đang quay lén, cầm di động khom người băng qua mái hiên ngoài cửa, vòng xuống cửa sau của phòng học để quay phát.

Đi vào theo sau hai cô, Chung Thành nhìn không chớp mắt vào Tống Bảo Ninh đang đứng trên bục giảng.

Khí sắc của cô ấy đã tốt hơn, nụ cười trên mặt cũng nhiều thêm, vẫn là giọng nói nhỏ nhẹ, đáng vẻ dễ đỡ mặt khi nói chuyện, nhưng càng ý vị, càng cuốn hút hơn so với trước kia. Đứng trên bục giảng, cả người cô ấy dường như biết phát sáng.

Giờ học hôm nay là dạy ca khúc thiếu nhi "Bé yêu vui vẻ" đã được cải biên. Tô Nhiễm đệm đàn organ, sau khi Tống Bảo Ninh hát một lượt thì bắt đầu đặt câu hỏi: Từ nào xuất hiện khá nhiều lần trong bài hát, bài hát muốn thể hiện nội dung gì?

Các học sinh trả lời vô cùng sôi nổi. Hai mươi phút đầu tiên trôi qua, Tống Bảo Ninh gọi các học sinh trong ban nhạc ra, những em còn lại đứng lên, trước tiên là dạy các em ấy hai lượt, rồi bắt đầu hát phụ họa cho màn biểu diễn.

Bài hát do Tô Nhiễm "cầm trịch", để không ảnh hưởng đến học sinh các lớp khác, nên chỉ thêm một chút rock anh roll, không quá sôi động.

Hứa Thanh San giờ ngón tay cái với Tống Bảo Ninh đang ở trên bục giảng, biếng nhác dựa vào tường, mỉm cười nhìn đáng vẻ nghịch mặt si mê của Chung Thành.

Đúng là thích một người thì ánh mắt không thể nào che giấu nổi điều đó.

Kết thúc giờ học, những em học sinh không ở trong ban nhạc ulla lên, nhao nhao đặt câu hỏi có thể chơi những nhạc cụ kia không.

Tổng Bảo Ninh và Tô Nhiễm nhìn nhau cười, đồng ý cho các em ấy chơi.

Giờ học tiếp theo vừa khéo lại là tiết tiếng Anh của Lê Thu. Hứa Thanh San liếc nhìn màn hình điện thoại, cố tình trêu cô ấy: "Chị cũng phát trực tiếp cho em nhé?"

"Chị Thanh San, chị đừng trêu em mà!" Lê Thu đỏ mặt chạy lên bục giảng, dáng vẻ dễ thương cực kỳ.

Hứa Thanh San nhìn xuống số phần thưởng của tiết học trước, có hơi hoảng hốt. Một tiết học mà đã nhận được hàng chục ngàn tệ, số tiền này như thể lá rụng mùa thu ấy, gió thổi một cái đã được một đồng.

Căn thẳng ống kính về phía Lê Thu, Hứa Thanh San làm cử chỉ "cố lên" với cô ấy, ý bảo cô nàng đừng hoảng loạn, rồi mở phát trực tiếp lần nữa, nhưng khóe mắt từ đầu chí cuối vẫn để ý tới Chung Thành và Tổng Bảo Ninh.

Cho dù cuộc hôn nhân trước đã mang đến bao nhiêu tổn thương cho Tổng Bảo Ninh, thì tương lai cô ấy nhất định sẽ rất, rất hạnh phúc.

Livestream hết tiết tiếng Anh, Hứa Thanh San vẫy tay với Lê Thu, rồi đi bộ tới tòa nhà nhỏ sau phòng học.

Số tiền huy động được từ việc gây quỹ cộng đồng nhiều hơn so với cô mong đợi, đủ để rải nhựa đường chạy, xây dựng một sân bóng rổ, sân bóng bàn, còn có thể xây dựng một thư viện cho trường học.

Cô dừng lại trước tòa nhà nhỏ, lấy chìa khóa trong túi áo khoác ra, khẽ nhướng môi, lại cất vào túi, quay ra gọi điện thoại cho Hứa Thanh Sơn.

Có lẽ hắn vẫn đang ở trong địa cung, điện thoại không có tín hiệu.

Hứa Thanh Sơn khẽ nhấp môi, xoay người trở lại.

Vào đến sân thể dục, Lê Thu và Tô Nhiễm đang sắp xếp cho các em học sinh ở lại trường đến nhà ăn ăn cơm, Tống Bảo Ninh đang chạy ào về phía cô, trông rất gấp gáp.

Hứa Thanh Sơn rảo nhanh bước, tiến lên đón cô bạn, không nhịn nổi nói đùa với cô ấy rằng: "Làm gì mà chạy vội thế?"

Tống Bảo Ninh không còn thời gian để giải thích, thở hổn hển túm lấy cánh tay Hứa Thanh Sơn, chạm mở loa ngoài của di động: "Chuyện gì, anh có thể nói luôn bây giờ đi!"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 44: Chết Rồi?

Trực giác Hứa Thanh San mách bảo cuộc điện thoại này là của chồng cũ Tống Bảo Ninh gọi tới, vừa mới nghĩ như vậy liền nghe thấy tiếng của gã khốn nạn đó: "Có phải Hứa Thanh San đang ở bên cạnh em không? Nói với cô ấy, Thừa Hiên muốn gặp cô ấy."

Tống Bảo Ninh nhấp môi, chột dạ ngẩng đầu, muốn nói gì đó lại thôi.

Hứa Thanh San vỗ vai cô bạn, ghé sát bên tai cô ấy, nói với giọng chỉ đủ hai người nghe thấy: "Nói với hắn ta là, giẫm phải cút chó một lần đã đủ buồn nôn rồi, sẽ không có lần thứ hai giẫm phải nữa đâu."

Quả nhiên, hai ngày nay, "thịt người" nhiều nên còn vấy gọi cả ruồi bọ đến.

Con người đôi khi thật kỳ lạ, sau khi chia tay cứ mong có ngày mình có thể lấp lánh về vang xuất hiện trước mặt đối phương, để khiến cho đối phương hối hận.

Gặp lại thật thì trong lòng lại lạnh như nước.

Trước đây, bản thân cô cảm thấy không có cảm giác an toàn trên phương diện tình cảm, là bị ảnh hưởng bởi Thừa Hiên. Tối qua, lúc nhìn thấy bức ảnh giấy chứng nhận kết hôn mà Hứa Thanh Sơn đăng lên, cô chột ngộ ra.

Điều cô sợ là chính cuộc hôn nhân.

Cô sợ kiểu ngày tháng đã hình thành thì không thay đổi, sợ mình bị mắc kẹt cả đời bởi những thứ vụn vặt như củi gạo mắm muối.

Giờ nghĩ lại nguyên nhân bị "cắm sừng" hồi đó, cảm thấy thực sự buồn cười. Hầu Thừa Hiên yêu cầu cô phải thi công chức sau khi tốt nghiệp đại học, nói rằng bố mẹ anh ta đã nhờ vả xong xuôi, thi đỗ công chức, cả đời sẽ an ổn.

Cô đã từ chối yêu cầu của anh ta, chăm chỉ ôn tập thi lên cao học.

Mọi thứ về sau giống hệt như trong phim truyền hình "máu chó", Hầu Thừa Hiên bồ bịch đã đành, bị cô "đá" còn già mồm hùng hồn nói: "Em không thích thi công chức, thì anh dĩ nhiên phải tìm cái anh thích rồi."

Từ khi chia tay đến giờ, ngoài Hứa Thanh Sơn ra, cô đã qua lại với hai người bạn trai, cũng không phải là không có cảm giác rung động, chẳng qua là không nhắc nổi sự hăng hái muốn tiến sâu hơn.

Một khi bên kia có ý định muốn kết hôn, cô liền chủ động bỏ chạy.

Có lẽ là cô che giấu quá tốt, mọi người trong nhà đều tưởng cô không gặp được người thích hợp.

Thật ra không phải vậy.

Trên cơ sở yêu nhau mà nói, thì "phù hợp" thật sự rất kỳ diệu, bao gồm sự hài hòa các loại, từ nhỏ đến lớn khi hai người sống chung. Tuy nhiên, phù hợp gần như bao hàm cả sự thỏa hiệp.

Nó có nghĩa là một ngày nào đó trong tương lai, gặp được người đích thực khiến cho mình rung động không thôi, nghe thấy giọng nói của người đó là không nhin nổi mà mềm nhũn cả chân, không thể không dừng cảm quên mình để theo đuổi.

"San Nhi đã nói vậy đấy, anh có muốn nghe chính miệng cô ấy nói lại một lượt với anh không?" Tống Bảo Ninh bỗng nhiên cất cao giọng, rõ ràng đã tức giận rồi.

Hứa Thanh San kéo những suy nghĩ của mình trở lại, nghe thấy gã cận bã kia nói: "Bảo Ninh, chúng mình tái hôn được không em? Anh phát hiện ra người anh yêu nhất vẫn là em."

Mùi vô sỉ xuyên qua di động, tràn ra. Không khí dường như cũng đã bị ô nhiễm.

Hứa Thanh San nhướn mày, nhanh nhẹn bật ghi âm lên.

Tống Bảo Ninh thoáng im lặng, cắn chặt môi, dựa người vào Hứa Thanh San theo bản năng, sắc mặt dần dần sa sầm: "Anh nói gì? Tôi không nghe rõ."

"Chúng mình tái hôn được không, người anh yêu nhất trước nay vẫn là em." Trong giọng điệu của bên kia đã có thêm ý lấy lòng.

Tống Bảo Ninh nhắm mắt, như muốn mượn chút can đảm từ Hứa Thanh San, lại dựa sát thêm vào người cô bạn, bình tĩnh hỏi ngược lại: "Anh nói là tái hôn?"

"Bảo Ninh, anh xin lỗi em." Trong tiếng thở dài xen lẫn tiếng ho khan khe khẽ.

Tổng Bảo Ninh đưa điện thoại cho Hứa Thanh San, vỗ ngực thật mạnh, và hỏi: "Chẳng phải anh bảo người anh yêu nhất là cô vợ bây giờ của anh sao?"

"Sao anh có thể yêu cô ta được chứ, cô ta vừa xấu xí lại ham ăn lười làm, chẳng qua là anh bị cô ta gài bẫy thôi." Bên kia lại bắt đầu thở dài, giọng nói cũng trở nên thâm tình: "Bảo Ninh, anh biết em không thể quên được anh, anh cũng không thể quên được em."

Tổng Bảo Ninh ngẩng đầu, lặng lẽ trao đổi một ánh mắt với Hứa Thanh San, vẻ mặt thêm lạnh lùng: "VẬY, anh trả lại tôi căn phòng chúng ta đã mua sau khi kết hôn đi, chiết khấu cũng được. Bằng không tôi không thể tin tưởng thành ý của anh."

"Trả phòng cho em thì em sẽ tái hôn với anh?" Bên kia rõ ràng phần khởi hấn lên.

"Tôi sẽ cân nhắc." Tổng Bảo Ninh dần dần bình tĩnh lại, giọng nói vẫn mềm mỏng không chút độ ấm: "Anh cũng suy nghĩ thêm đi!"

Nói đoạn, cô ấy cúp máy, cầm di động về, gọi cho bố mình.

Hứa Thanh San chậm rãi khoanh tay, thích thú nhìn cô bạn. Người thật thà dịu dàng nữa cũng có lúc cáu, tên cặn bã kia tưởng đã ăn chắc được Bảo Ninh rồi, ly hôn mới được bao lâu đã muốn hưởng hạnh phúc một vợ một chồng, mỡ đầy mà húp.

Mấy phút sau, Tổng Bảo Ninh kết thúc cuộc gọi với bố Tổng, quay lại cười với Hứa Thanh San: "San Nhi, cậu bảo tớ có cần gửi bản ghi âm cho vợ hấn ta không? Hấn ta bị công ty đuổi việc rồi."

"Trước cứ treo đấy đã, nếu hấn thật sự chỉ chiết khấu cho cậu nửa cái phòng, thì hấn gửi ghi âm cũng chưa muộn." Hứa Thanh

San tặng cho cô bạn một ánh mắt khen ngợi, rồi kéo cô ấy đi đến nhà ăn: "Tớ muốn kết hôn rồi này, hận không thể chạy đi đăng ký ngay bây giờ ấy."

"Thầy Hứa thật sự rất được mà." Tống Bảo Ninh bật cười, ráng hồng trên má vẫn chưa tan: "Cậu có yêu anh ấy không?"

"Vẫn không chắc, nhưng tớ rất thích ở cùng anh ấy." Hứa Thanh San thở phò một hơi, nghĩ đến Hứa Thanh Sơn là khốe môi cô lại bất giác cong lên.

Cùng hần bên nhau, làm gì cũng thấy vui, dù chỉ là chờ đợi cũng không cảm thấy nhàm chán. Hần rất đáng yêu, cũng rất thú vị trong khoản "giường chiếu", biết tất cả sở thích của cô và sẵn lòng phối hợp.

Không chọn hần, cô sẽ hối hận cả đời.

Sáng Chủ Nhật, bắt đầu thi công mặt cầu. Hứa Thanh San theo Chung Thành đi kiểm tra an toàn công trình từ sớm. Mấy hôm nữa là tết Thanh Minh, lượng nước mưa đang tăng nhiều, nên không thể lơ là về vấn đề an toàn.

Gã Béo đi cùng bọn họ kiểm tra một lượt, rồi nhận một cuộc điện thoại, nói rằng phải lên huyện một chuyến, tạm tối mới về.

Hứa Thanh San đưa cho gã một danh sách, bảo gã tiện thể mang giúp những thứ này.

Gã Béo cười hê hê, cất cẩn thận tờ danh sách, đoạn vẫy tay, xoay người đi lấy xe. Hứa Thanh San và Chung Thành nghe giám sát công trình giới thiệu xong, lại đi thực địa một lượt, sau đó lui về

chỗ an toàn, đợi công nhân khởi động máy móc, đưa mặt cầu lên trụ cầu.

Cây cầu gỗ ban đầu gần như là song song với mặt sông, thiết kế của Hứa Thanh Sơn đã tôn cao lên rất nhiều, đảm bảo mặt cầu không bị chạm mực nước trong mùa lũ, do đó việc thi công có hơi rầy rà.

Giữa trưa, gã Béo gọi điện cho Chung Thành bảo rằng đã xảy ra hai sự cố lớn nghiêm trọng trên đường Bàn Sơn, một chiếc xe tư nhân biển ngoại tỉnh bị vùi trong vụ lở đất, tài xế và hành khách được cấp cứu nhưng không có kết quả, đã tử vong.

Ngoài ra, còn vài chiếc xe tư nhân khác bị đá bay nện trúng, một chiếc bị lật xuống vách đá, mấy người trong xe cũng thiệt mạng ngay tại chỗ, những người trong những chiếc xe còn lại thì bị thương nhẹ.

Nghe Chung Thành kể lại xong, sắc mặt Hứa Thanh San liền trắng bệch, vội lấy di động, đi ra ngoài gọi cho Hứa Thanh Sơn.

Hắn đã nói mấy ngày này sẽ về thành phố B để chuẩn bị tài liệu làm thực nghiệm, nhớ đâu hắn đột nhiên hứng chí đến gặp cô...

Điện thoại vẫn đổ chuông suốt, nhưng từ đầu chí cuối, hắn không nghe máy. Hứa Thanh San nóng ruột không thể tả, dứt hời chuông là gọi lại ngay.

Gọi đến lần thứ sáu hay thứ bảy gì đó, cuối cùng hắn cũng bắt máy, trong giọng nói loáng thoáng lộ ra sự mệt mỏi: "Anh mới tỉnh ngủ, điện thoại để ở chế độ im lặng, có chuyện gì hả em?"

Cảm xúc lo lắng của Hứa Thanh San tan biến trong chớp mắt, cô cố ra vẻ bình tĩnh: "Không, em sợc nhớ ra, tết Thanh Minh, em phải về Lâm Châu."

"Mùng mấy em đi?" Giọng Hứa Thanh Sơn to hơn, nghe ra có phần nôn nóng: "Em về một mình à?"

Hứa Thanh San không nhin nổi cười, nhẹ bước đi về phía bên kia mái hiên: "Một mình."

Bên tai trầm lặng đi, hồi lâu mới lại vang lên giọng nói rầu rĩ của Hứa Thanh Sơn: "Có cần mang theo đặc sản gì về không, anh chuẩn bị cho em?"

Trong đầu Hứa Thanh San phác họa ra dáng vẻ hần đang vừa bực vừa không dám nổi giận, nụ cười bên môi dần dần lan rộng: "Có muốn mang đặc sản về, anh xem chuẩn bị cho em nhé!"

"Ừ. Vậy anh chuẩn bị trước." Tâm trạng của Hứa Thanh Sơn dường như đã khá hơn, trò chuyện vài câu nữa thì cúp máy.

Hứa Thanh San không khỏi mỉm cười, đứng một lúc rồi trở lại tiếp tục thảo luận với Chung Thành về việc sửa chữa phòng học. Ngày mai sẽ kết thúc việc gây quỹ cộng đồng, tiền sẽ được chuyển vào thứ Hai, đến lúc đó, những việc còn lại sẽ giao cho Chung Thành, cô phải về đi làm.

Hai hôm nay, Bác Chúng đã yên ắng, nhưng họ đã mời công ty quan hệ công chúng nổi tiếng thử thuyết phục Hàn Nhất Minh rút đơn kiện.

Hôm qua, Hàn Nhất Minh gọi điện đề cập đến vấn đề bồi thường, nói đối phương bằng lòng trả gấp đôi trên cơ sở số tiền gốc, và công

khai xin lỗi.

Hàn Nhất Minh cũng có ý muốn đưa công ty lên sàn chứng khoán, nên việc có thể hòa giải riêng với nhau, giữa đôi bên mà nói đều có lợi, không biết anh ta sẽ chọn thế nào.

Bản kế hoạch là do cô viết lúc đang tại chức, nếu công ty rút đơn kiện, thì cô không thể khởi kiện Bác Chúng với danh nghĩa cá nhân.

Cho dù khởi kiện thì chưa chắc tòa án đã lập thành án.

Ý của Chung Thành là kiện đến cùng, công ty phải bảo vệ quyền lợi của nhân viên của mình. Một khi chuyện này được hòa giải thì sau này công ty sẽ rất khó mời gọi được những nhân tài cao cấp hơn.

Chẳng ai mong muốn thứ mình làm ra bị lấy trộm, bán trao tay cả, ấy vậy mà công ty không truy cứu trách nhiệm pháp luật, chỉ nhận một lời xin lỗi là xong chuyện.

Thảo luận được một lúc, di động của Chung Thành có cuộc gọi, anh nghe máy một lát, cầm cái bút trên bàn lên ghi chép loạt xoạt: "Về thời gian thì không có vấn đề. Tài liệu bên này đã được chuẩn bị hòm hòm, Qua tết Thanh Minh hoàn thành xong là có thể đi vào thi công."

Không biết bên kia lại nói thêm gì. Sau đó Chung Thành kết thúc cuộc gọi, nghiêng người thư giãn cái cổ: "Có lẽ bên trường học sẽ cho nghỉ trước, vừa khéo rơi vào ba ngày cuối tuần, đến lúc đó anh em mình đi cùng luôn."

Hứa Thanh San cười, khéo mắt liếc thấy Tống Bảo Ninh đang đi tới, cô nhú mày đứng dậy đi ra đón.

"San Nhi, anh ta trả lại phòng đã chiết khấu và sổ tiết kiệm sau khi kết hôn của bọn tớ cho tớ rồi." Tống Bảo Ninh thở dồn dập: "Cơ mà, anh ta chết rồi."

"Hờ..." Hứa Thanh San giật mình: "Chết rồi?"

"Chuyển khoản xong, anh ta lái xe tới đây, gặp phải lở đất, bị vùi bên dưới, cứu ra thì đã ngừng thở." Tống Bảo Ninh thở phào một hơi thật dài, kéo Hứa Thanh San đi xa thêm mấy bước, rồi thành linh nhào vào ngực cô, nghẹn giọng, nói: "Nếu tớ nói là tớ rất vui, liệu có phải là độc ác lắm không?"

"Không đâu. Có điều, cậu phải chuẩn bị trước, giờ vợ hán ta đang mang thai, không khéo hai ông bà già kia sẽ tìm cậu gây rắc rối đấy." Hứa Thanh San cũng rất vui mừng, có một loại kích động muốn mua pháo hoa về đốt.

Nghe cô nói vậy, Tống Bảo Ninh hít sâu một hơi, đoạn nói: "Thừa Hiền đi cùng xe với anh ta, cũng không cứu được."

Hứa Thanh San chau mày, nét mặt hồ hững: "Tớ biết rồi..."

Tống Bảo Ninh buông Hứa Thanh San ra, chăm chú quan sát cô chốc lát, biết cô không thích bị ai quấy rầy vào lúc này, cô ấy liền lùi lại mấy bước, thu hết can đảm, xoay gót đi tìm Chung Thành.

Không ai biết được ngày mai và tai nạn ngoài ý muốn, cái nào sẽ đến trước. Lần đầu tiên, Tống Bảo Ninh ý thức được rõ ràng điều này, có lẽ có những thứ không nắm chắc lấy, sẽ thật sự trở thành niềm tiếc nuối.

Tống Bảo Ninh lao thẳng một mạch vào. Nhìn thấy Chung Thành, cô ấy căng thẳng đến nỗi toát mồ hôi.

"Có chuyện gì mà vội vã thế em?" Chung Thành đứng dậy, tiện tay rút khăn giấy đưa cho cô ấy: "Em lau mồ hôi trên mặt đi."

Tổng Bảo Ninh nhận lấy khăn giấy anh đưa, nghẹn đỏ bừng mặt, khó nhọc cất tiếng: "Đàn anh..."

"Ơi, có chuyện gì khó mở miệng vậy sao?" Chung Thành vòng qua chiếc bàn, đứng trước mặt cô ấy. Mang theo nụ cười bên khóe môi, anh hỏi: "Gặp khó khăn à, hay khó là có chỗ nào không thoải mái?"

Tim Tổng Bảo Ninh đập như trống, dũng khí xông vào đây hình như phút chốc đã tan biến. Cô ấy mím môi không biết nên nói thế nào.

"Không sao, có gì em cứ nói thẳng ra là được mà." Chung Thành với tay định cầm lấy khăn giấy trên tay Tổng Bảo Ninh, phát hiện ra cô nắm rất chặt, anh đành nghiêng người lấy một tờ khác trên bàn, cẩn thận lau đi mồ hôi trên trán cô ấy.

"Anh ơi, em..." Tổng Bảo Ninh ngập ngừng mở miệng, nhưng sống chết không nói ra được nửa câu còn lại.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 45: Thứ Quan Trọng Lắm

Dáng vẻ căng thẳng này của Bảo Ninh khiến Chung Thành cũng căng thẳng lây. Anh hơi nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, thì thấy Hứa Thanh San đang đứng ngăn người dưới mái hiên. Sự nghi hoặc hiện rõ giữa hai đầu chân mày, anh thấp giọng: "Em đừng sợ, đã xảy ra chuyện gì thì luôn có anh ở đây mà."

"Không có chuyện gì ạ, chỉ là em muốn..." Tống Bảo Ninh áp ứng hồi lâu vẫn không thể nói ra những lời ghen trong miệng. Cô ấy cúi đầu, lặng lẽ đi ra ngoài: "Em vẫn nên đi tìm Thanh San thôi!"

"Bảo Ninh!" Chung Thành gọi Tống Bảo Ninh lại, vươn cánh tay, vốn định tóm lấy cánh tay cô, nhưng không ngờ đúng lúc cô đang muốn lau mồ hôi, thế là anh liền tóm được tay cô.

Hai người cùng đờ cả ra.

Tim Chung Thành đập nhanh hơn, anh không nỡ buông ra. Tay Bảo Ninh ấm áp, mềm mại, mang đến xúc cảm tinh tế mịn màng. Ngọn lửa giấu nơi đáy lòng như thể tức thì tìm được cửa ra, đột nhiên bùng lên.

Kể từ sau khi ly hôn đến nay, Chung Thành không nắm tay bất cứ người khác giới nào, dù là với Du Hiểu mà anh có thiện cảm, anh cũng không ỷ vào việc mình là cấp trên của cô ta để "lợi dụng" sàm sỡ.

Lúc đó, anh chưa từng nghĩ Tống Bảo Ninh sẽ ly hôn, cho nên rất có thiện cảm với Du Hiểu, cô gái cũng có gương mặt dễ nhìn, tính tình lại lạnh lợi.

Đêm ấy, khi biết Tống Bảo Ninh đã ly hôn, anh chẳng khác gì một thằng ngốc mới biết yêu, đã mơ về cô ấy.

Ánh nắng chói chang giữa mùa hè rọi xuống nền đất sau lưng cô gái, cô ấy mặc chiếc áo phông trắng đơn giản và cái váy màu hồng cánh sen dài chấm đầu gối, phối với đôi giày xăng đan quai đen để bệt, tóc buộc đuôi ngựa, đỏ mặt chặn đường anh, nhỏ giọng hỏi: "Đàn anh ơi, cho em hỏi đi đến tòa nhà ký túc xá của khoa tiếng Trung thì đi theo hướng nào ạ?"

Anh cúi đầu, nhìn thấy vành tai cô đang chuyển từ màu hồng sang màu đỏ lựng, thấy làn da cô cũng ửng hồng lên theo, nghe rõ cả tiếng nhịp tim đập thình thịch.

Để hiểu thêm về cô, anh đã đưa cô đến tận tòa nhà ký túc xá, biết được tên cô là Tống Bảo Ninh, sinh viên năm thứ nhất khoa tiếng Trung. Anh còn dẫn cô đi dạo quanh khuôn viên trường một vòng, nói cho cô biết đến phòng học thì đi hướng nào, đến nhà ăn thì đi đường nào.

Cảm giác về phương hướng của Tống Bảo Ninh rất kém, cô không phân biệt được Đông Tây Nam Bắc, chỉ biết phân biệt trái phải.

Anh cố gắng kiềm chế, giả vờ làm một đàn anh khóa trên nhiệt tình, để lại số điện cho Tống Bảo Ninh, giả vờ vô tình nhớ đến cô, gửi tin nhắn cho cô.

Dần dần, sau khi đã thân quen, anh bắt đầu chính thức theo đuổi cô.

Tổng Bảo Ninh của năm 18 tuổi xinh đẹp lại ngoan ngoãn, vừa căng thẳng là đã đỏ mặt, đôi mắt trong veo đến nỗi khiến người ta không nhìn nổi muốn đắm chìm trong đó.

Nói không ngoa chút, các nam sinh quen biết Tổng Bảo Ninh, gần như không ai là không muốn theo đuổi cô. Trong số tất cả những người muốn theo đuổi cô, anh quả thực không mấy nổi bật, lại không biết cách làm sao lấy lòng phái nữ, nên đáng tiếc đã bị loại.

Sau khi cô và người đó chính thức qua lại, anh không dám để ý đến những tin tức có liên quan đến cô nữa. Tốt nghiệp xong, tình cờ liên lạc với Hứa Thanh San vì lý do công việc, Hứa Thanh San cũng chưa bao giờ chủ động nhắc đến Tổng Bảo Ninh, mãi cho đến khi Tổng Bảo Ninh ly hôn.

Thành thật mà nói, anh không có nhiều tự tin có thể khiến Tổng Bảo Ninh lần nữa đón nhận một tình cảm mới sau khi cô đã ly hôn.

Vậy nên, anh đã lựa chọn ở lại đây, lựa chọn bầu bạn bên cô.

Đã từng bỏ lỡ một lần, anh không muốn lại bỏ lỡ, để rồi tiếp tục nhớ mãi không quên suốt quãng đời còn lại.

"Đàn anh, anh cứ... làm việc của mình đi ạ!" Tổng Bảo Ninh căng thẳng đến nỗi cái trán mướt mồ hôi. Cô vẫn cúi đầu, mặt đỏ tới tận mang tai.

Chung Thành "ừ" một tiếng, nhưng không buông Tổng Bảo Ninh ra mà lại tiến lên một bước, nhìn xuống cô gái đang cúi đầu mỗi lúc

một thắp. Ma xui quỷ khiến thế nào, anh ôm cô vào lòng và gọi: "Bảo Ninh..."

Tim Tống Bảo Ninh run lên, nhắm tịt hai mắt lại, rầm rì nói:
"Chung Thành à, em muốn cùng anh ở bên nhau."

Chung Thành hơi choáng: "Gì cơ?"

"Anh cứ cân nhắc thêm cũng được." Tống Bảo Ninh thình lình đẩy anh ra, đỏ bừng mặt chạy trốn.

Chung Thành liền sực tỉnh, đuổi theo Tống Bảo Ninh. Cô ấy đã chạy đến giữa sân chơi, còn nhanh hơn cả thỏ. Phản ứng của cô ấy khiến anh buồn cười, nhin một chốc, anh không đuổi theo nữa mà lấy di động ra gửi tin nhắn cho cô ấy.

Dù đã kết hôn một lần mà phản ứng của cô ấy vẫn như thời thiếu nữ, nhút nhát, rụt rè, giống viên kẹo, lúc nào nhìn thấy cô, cũng sẽ có cảm giác ngọt ngào trong lòng.

.....

Tống Bảo Ninh hoảng hốt lao vào trong nhà ăn, thì thấy Hứa Thanh San vẫn thản nhiên như không có chuyện gì, đang ngồi ăn cháo với Tô Nhiễm và Lê Thư. Tống Bảo Ninh liền yên tâm, lẳng lặng ngồi xuống, thở hồn hển.

"Bị ma đuổi à?" Hứa Thanh San cố tình trêu chọc cô bạn.

Vừa nãy đứng dưới mái hiên, cô đã nghe thấy cô bạn gọi "đàn anh" mấy lần mà vẫn không dám thổ lộ. Lúc đó, Hứa Thanh San suýt nữa đã không nhin nổi xông vào giúp một tay, nên đành phải rời đi trước. Lần đầu tiên Tống Bảo Ninh bạo gan như vậy, khó tránh

khỏi hồi hộp, tính cách của cô bạn xưa nay không phải kiểu mạnh dạn.

"Không có gì, tớ đang lo cho cậu thôi." Ánh mắt Tống Bảo Ninh né tránh, chớp mũi lấm tấm mồ hôi, phỏng chừng da dẻ trên người đã đỏ đến tận ngón chân rồi.

"Tớ ổn mà." Hứa Thanh San ném cho cô bạn một ánh nhìn trấn an, nở nụ cười với vẻ ý vị sâu xa, sau đó ăn cháo tiếp.

Cô thật sự không có cảm giác lấm với cái chết của Hầu Thừa Hiên, ngoại trừ thờ dài cảm khái "thế sự vô thường" ra, thì dường như không có gì muốn bày tỏ.

Đối với cô mà nói, Hầu Thừa Hiên từ đầu chí cuối chỉ tồn tại trong ký ức.

Chia tay nhau đã nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ liên lạc với anh ta, cũng không nhận những cuộc gọi mà anh ta gọi đến. Lại nói, một người đàn ông đã kết hôn, vứt bỏ vợ con, vượt nghìn dặm xa xôi để đi tìm bạn gái cũ trước kia bị anh ta "cắm sừng", rồi vứt bỏ, kết quả là chết trên đường.

Không biết điều này có tính là gặp báo ứng hay không.

Đáng thương nhất là vợ con anh ta, kiếp trước rốt cuộc đã tạo cái nghiệt gì mới gặp phải tên đàn ông rác rưởi có một không hai thế này.

Chồng cũ của Tống Bảo Ninh lại càng vô liêm sỉ, mất việc rồi mới nghĩ đến cô ấy, nhớ ra cô ấy còn có ông bố giàu có.

Thường nói "ngưu tầm ngưu, mã tầm mã", Hứa Thanh San thật sự rất muốn tặng cho hai gã đó hai chữ: Đáng đời!

Nhưng suy cho cùng cũng là mạng người, nhớ lại trước kia, sẽ không tránh khỏi bụi ngùi. Lúc cô muốn Hứa Thừa Hiên chịu trách nhiệm thì anh ta đã dùng câu "Chúng ta vẫn còn trẻ" để tống cổ cô đi.

Khi cô muốn khiến bản thân trở nên ưu tú hơn, thì anh ta lại dùng một câu "Ổn định là tốt nhất", và còn áp đặt yêu cầu bắt cô phải phụ thuộc vào anh ta.

Hồi đó, bố mẹ anh ta thậm chí còn cố ý từ dưới quê lên trường học, hi vọng hai người họ kết hôn ngay sau khi tốt nghiệp. Cô thi công chức trước, Hầu Thừa Hiên tiếp tục học lên thạc sĩ.

Lúc gặp mặt, bố mẹ anh ta đã nói một câu làm cho cô cảm thấy mâu thuẫn đến tận bây giờ: Con gái học lên đại học là đủ rồi, tương lai sinh con đẻ cái, đi chợ, làm việc nhà, ngồi văn phòng uống trà chuyện phiếm, cần trình độ học vấn cao như thế làm cái gì.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, việc cô sợ hãi hôn nhân đến vậy không phải là không liên quan đến thái độ của bố mẹ Hầu Thừa Hiên đối với cô. Trong mắt họ, cô thậm chí còn không bằng hàng hóa, nói khó nghe thì chỉ là một cỗ máy sinh đẻ được con trai họ cưng chiều.

Biết rõ là không thể nhìn vấn đề một cách phiến diện, nhưng những cô tiếp xúc người sau đó, vẫn không đi đến mức độ tình cảm ổn định được, chỉ đến mức độ gặp bố mẹ bên kia thôi.

Không phải cô sợ mà là không muốn đặt tinh thần và sức lực vào việc làm sao để thuyết phục bố mẹ bên kia, không muốn cuộc đời

mình bị cố định trong sự mong đợi của bề trên. Có người sẽ coi chuyện kết hôn, sinh con, chăm sóc chồng, hầu hạ bố mẹ chồng là niềm vui, nhưng cô thì không.

"Tổng Bảo Ninh, mặt chị đỏ lắm nhé! Có phải sếp phó Chung đã nói gì với chị không đấy?" Tô Nhiễm liếc Hứa Thanh San, cố tình trêu Tổng Bảo Ninh.

Từ khi đến đây, niềm vui lớn nhất của Tô Nhiễm chính là trêu Tổng Bảo Ninh và Lê Thư, hai cô nàng một lớn một nhỏ không hay bị trêu này, rất thú vị.

"Em đừng nghĩ lung tung, không có gì đâu." Tổng Bảo Ninh cúi đầu, đúng lúc điện thoại có tin nhắn gửi tới, cô bạn giật mình, đặt bát xuống, chột dạ chạy ngay ra ngoài cửa.

Hứa Thanh San không nhịn nổi cười, quăng cho Tô Nhiễm một ánh mắt cảnh cáo.

Có lẽ Tổng Bảo Ninh đã bị kích thích bởi cái chết của chồng cũ, mới ly hôn được một tháng đã bằng lòng đón nhận Chung Thành.

Tốc độ này quả thực hơi nhanh, nhưng hẳn là quá chậm đối với Chung Thành. Trong số bao nhiêu người theo đuổi Bảo Ninh, chỉ có mình anh coi trọng con người Bảo Ninh chứ không phải gia đình có điều kiện của cô ấy, không phải coi trọng cô ấy tình tính dễ lừa.

Hiện tại đã quay một vòng trở lại điểm khởi đầu, con đường tương lai của họ chắc chắn sẽ hạnh phúc, không cần Hứa Thanh San phải lo lắng.

Buổi tối, thảo luận xong với Tô Nhiễm những việc sau Thanh Minh trở lại sẽ làm, Hứa Thanh San đi tắm, rồi về phòng bên cạnh,

mở máy tính, liệt kê ra những việc Chung Thành cần phải làm, đánh dấu từng mục.

Ngói xanh cần dùng để sửa chữa phòng học đã được người dân trong thôn chọn và mang đến, đang chất đống cả trên sân thể dục. Tiền đặt cọc cho cửa sổ đã ghi hóa đơn, sau thanh minh sẽ giao hàng ngay, đội kiến trúc sư của viện thiết kế và giám sát của công ty giám sát tới đây, thì công nhân đã được tìm đủ có thể khởi công.

Mười giờ hơn, Hứa Thanh Sơn bỗng gọi điện thoại đến, nói rằng USB của hắn để quên trong tòa nhà nhỏ sau phòng học, bảo cô qua đó lấy giúp hắn.

"Thứ gì mà cần gấp thế anh?" Hứa Thanh Sơn không muốn nhúc nhích, phòng bên cạnh đã đi ngủ, chẳng hề nghe thấy tiếng động nhỏ nào.

"Thứ quan trọng lắm!" Hứa Thanh Sơn rõ ràng là đang cười.

Hứa Thanh Sơn bĩu môi, vẫn không muốn đi: "Ở đây đã khuya rồi, lại còn rất lạnh nữa, để mai đi mà!"

Không biết hắn đang ở trong thư phòng hay trong phòng vẽ mà xung quanh quá đổi yên tĩnh, không có lấy một chút tạp âm.

"Anh đang làm một bản kế hoạch rất quan trọng, trong tối nay phải có được tư liệu. Em chịu khó đi một chuyến nhé!" Hứa Thanh Sơn lại cười: "Vừa mới tân hôn mà em đã không muốn quan tâm đến anh rồi?"

Hứa Thanh Sơn bối rối, nén giọng, cười mắng: "Bớt dớt* vàng lên mặt mình đi!"

Đầu dây bên kia, Hứa Thanh Sơn dựa vào cây cột ngoài cửa lớp học, ánh mắt nhìn về phía ký túc xá, khẽ cười ra tiếng: "Vậy thì không dán* mặt nữa."

(*贴 có nghĩa là 'dát' và 'dán'. Ở đây Hứa Thanh Sơn đang cố ý bẻ cong lời của Hứa Thanh San, ý anh đang trêu là sẽ không "dán mặt"/ kề sát mặt vào nhau nữa."

Bên chùa Khai Thiện gặp phải vấn đề kỹ thuật, vừa vận chưa mua được nguyên liệu cần làm thực nghiệm, hấn thực tình nhớ cô quá, nên đã đặt vé máy bay, bay thẳng đến đây.

Hứa Thanh San trợn mặt với không khí, rồi híp mắt nhìn chằm chằm vào thời gian hiển thị ở góc bên phải, dưới màn hình, miễn cưỡng đồng ý, đoạn đứng dậy mặc áo khoác, đi ra ngoài.

Đã sắp sang tháng Tư, buổi sáng và buổi tối ở đây vẫn rất lạnh, nếu ban trưa có Mặt Trời thì sẽ đỡ hơn.

Tiếc rằng, mấy ngày nay Trời nhiều mây, không thì cũng đổ mưa lất phất.

Phòng bên cạnh đã tắt hết đèn, tối nay ăn cơm xong, cô thấy Tống Bảo Ninh và Chung Thành đi ra ngoài cổng trường, tuy họ không nắm tay, nhưng cảm thấy hai người rất "tình cảm".

Lượn qua phòng học, gió từ nơi xa thổi tới, lùa qua những cành cây, phát ra tiếng xào xạc. Cả ngôi trường bị bao phủ trong bóng tối, thấp thoáng lộ ra mùi khùng bố.

Hứa Thanh San nhìn quanh một lượt, thầm nghĩ nếu có một con ma nam đẹp trai xuất hiện thật thì cô nên chạy hay không. Tiếc thay, chẳng có ma nam, đàn ông thì...

Cô cong khoe môi, đúng lúc điện thoại lại có cuộc gọi, mã vùng số máy hiển thị trên màn hình thuộc một tỉnh lạ.

Cô thoáng ngần người, dừng lại nhìn mã vùng ấy mất mấy giây, tựa như nhớ ra đây là mã vùng của quê Hầu Thừa Hiên. Cô ngần ngừ gạt phím nghe: "Xin chào, xin hỏi là ai vậy?"

"Tôi là vợ của Thừa Hiên. Chúng tôi vừa đến nhà tang lễ huyện." Bên kia hẳn là đã khóc rất lâu, giọng nói đã khản đặc, tràn ngập oán hận: "Không ngờ chứ gì? Tôi cũng không ngờ. Bảy năm nay, các người vẫn chưa từng thật sự chia tay."

Hứa Thanh San bật ghi âm, ngẩng đầu, nhàm chán nhìn bầu Trời đêm đen kịt và đáp: "Nén bi thương, vượt qua nỗi đau. Tôi không muốn cãi nhau với cô, cô ngay không sợ chết đứng."

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 46: Chưa Đủ Thành Ý

Bên kia rõ ràng đang lấy Hứa Thanh San làm nơi trút giận. Hứa Thanh San không nghe cô ta mắng hết đã ngắt lời luôn: "Cô có bằng chứng thì cứ đi mà kiện tôi, tôi không thừa hơi nghe cô chửi."

Nói đoạn, Hứa Thanh San dứt khoát cúp máy một cách nhanh gọn, tiện tay kéo luôn sổ cô ta vào danh sách đen, sau đó quay sang gọi cho đám anh em bạn bè thân của Hầu Thừa Hiên.

Hầu Thừa Hiên cứ như vậy ra đi, cô có thể hiểu được nỗi đau trong lòng vợ anh ta, nhưng chẳng tài nào đồng cảm cho được.

Cô cũng không biết tại sao đầu Hầu Thừa Hiên lại nóng lên, nhất định phải theo gã chồng cũ của Tống Bảo Ninh cùng đi chuyến này nữa. Hiện tại anh ta chết rồi, không còn người để đối chứng, người nhà anh ta cứ thế coi cô là hung thủ như một lẽ đương nhiên. Nhưng cô sẽ không để mình chịu uất ức, vô duyên vô cớ làm cái thùng rác bắt tội bản thân phải nhận những lời chửi rửa đầu.

Điện thoại vừa kết nối, Hứa Thanh San liền nói cho người nọ biết tin Hầu Thừa Hiên đã gặp chuyện. Cô bật ghi âm, hỏi anh ta có biết lý do Hầu Thừa Hiên muốn đến đây không.

"Cơ quan họ đã ký một thỏa thuận công việc giúp đỡ người nghèo với bên đó, cậu ấy theo tổ công tác đi công tác, việc ấy thì có liên quan gì đến em?" Người nọ hết sức bất ngờ.

Hứa Thanh San cau mày: "Không phải em nghĩ như vậy mà là vợ anh ta chẳng hiểu sao gọi điện thoại đến chửi em. Em oan quá đi mất!"

"Em cũng biết, con người ta hay muốn tìm một nơi để xả ra khi đau đớn và tuyệt vọng mà." Người nọ khẽ cười rồi nói tiếp: "Dạo này tin tức của em luôn xuất hiện trên mạng, lại vừa đúng thời điểm Thừa Hiền đi công tác, vợ cậu ấy đang mang thai đứa thứ hai, khó tránh khỏi cả nghĩ. Em cũng hiểu cho ít nhiều, đừng chấp cô ấy."

"Bỏ đi! Không có chuyện gì khác, làm phiền anh rồi!" Hứa Thanh San gác máy, thở dài thườn thượt.

Chuyện đi công tác có thể đổ lỗi lên đầu cô sao? Có bị chập mạch không đấy?

Đứng một lúc, Hứa Thanh San nghiêng đầu nhìn về một nơi nào đó, đoạn nhướn môi, cầm di động lên soi sáng, rút chìa khóa ra, mở cửa tòa nhà nhỏ.

Điện thoại lại có cuộc gọi, là số của Hứa Thanh Sơn.

Hứa Thanh San dừng bước, điềm nhiên như không, tựa vào cửa, mặt mày đượm nét cười, nhìn về phía bóng dáng đang đập sắc đêm từ từ đi tới. Cô biết hắn ở đây, lúc nhận cuộc gọi của vợ Hầu Thừa Hiền, cô đã ngửi thấy mùi trên người hắn.

"Anh còn tưởng em sẽ sợ cơ đấy." Hứa Thanh Sơn khẽ cười một tiếng, đi đến ôm cô vào lòng.

Hứa Thanh San ngược mặt, chậm rãi đưa tay lên, đèn flash của di động tức thì chiếu sáng mặt hắn. Cô không nhin nổi mà kiễng chân hôn hắn một cái: "Hôm nay Béo đi đón anh à?"

"Ừ." Hứa Thanh Sơn cúi xuống, cọ cọ cằm lên đỉnh đầu cô và nói: "Anh nhớ em!"

"Em cũng nhớ anh..." Hứa Thanh Sơn còn chưa nói hết câu thì nụ hôn của hắn đã rơi xuống, nóng bỏng, triền miên.

Sau nụ hôn, Hứa Thanh Sơn ôm cô đi vào trong, không hỏi cô vừa rồi nói chuyện điện thoại với ai, cũng không hỏi cụ thể là chuyện gì, chỉ nói với giọng điệu băng quơ: "Tết Thanh Minh về Lâm Châu tảo mộ, em muốn mang đặc sản gì về?"

Hứa Thanh Sơn bật cười, chế giễu hắn: "Quanh co lòng vòng làm gì."

"Quanh co lòng vòng đâu! Anh đã chuẩn bị rất nhiều đặc sản." Hứa Thanh Sơn đường hoàng đáp: "Phải đặc biệt đến một chuyến này đây."

Hứa Thanh Sơn đã bước lên một bậc cầu thang, quay đầu đối diện với Hứa Thanh Sơn, tầm mắt ngang bằng với hắn: "Đặc biệt đến để kiểm tra em à?"

Mấy ngày nay, rảnh rỗi là cô lại tới đây lên mạng, xử lý chuyện công ty, nên cô rất rõ có đồ bị bỏ quên ở chỗ này hay không.

"Em đoán xem!" Hứa Thanh Sơn nhéo má Hứa Thanh Sơn, lòng bàn tay rơi xuống đầu vai cô, dừng lại vài giây rồi trượt xuống, bế xốc cô lên vai mình, sải bước đi lên tầng.

Lên đến tầng trên, hai chân Hứa Thanh Sơn vừa chạm đất, liền thành linh đẫy hắn xuống nệm cỏ, nhào xuống, nằm bò trên người hắn, vui sướng cười thành tiếng: "Anh đã chuẩn bị đặc sản gì rồi? Bao nhiêu?"

"Thế nào cũng phải tầm một tỷ đấy." Hứa Thanh San cũng cười, cởi áo khoác ngoài của cô, ném đi. Hai hôm nay, trên mạng đã không còn tin tức của cô nữa, dù sao cũng chẳng phải là ngôi sao.

Hắn ôm cô, cảm giác hình như những ngày này cô lại gầy đi, trọng lượng cơ thể rõ ràng đã nhẹ hơn. Đưa tay vào ra sức xoa nắn, hắn khàn giọng, cười bên tai cô: "Có muốn mang đặc sản tốt nhất của thành phố B này về cùng không, chỉ cho mình em thôi đấy!"

"Không cần." Hứa Thanh San cúi xuống cắn vai hắn: "Sao không ghen chết anh đi nhỉ?"

Hứa Thanh Sơn im lặng, lật người đè cô xuống, cúi đầu dịu dàng khóa kín môi cô.

Một lát sau, Hứa Thanh San nghiêng mặt qua một bên, hơi thở hỗn loạn: "Ông Hứa à..."

Trong đêm tối, giọng nói mang theo âm rung mềm mại nghe như thể nước suối mát trong, ngọt ngào và dễ chịu, lại như mưa rơi trên hoang mạc. Hứa Thanh Sơn hôn nhẹ đôi môi cô, trong miệng hắn phát ra những tiếng rên trầm thấp: "Muốn hay không muốn?"

Trong bóng tối, Hứa Thanh San không thể nói ra lời, cắn môi, lắc đầu.

Hắn rõ ràng là đang cố ý...

Khi hơi thở của hai người đã ổn định lại, Hứa Thanh San gối đầu lên khuỷu tay hắn, rên hừ hừ như mèo con: "Đặc sản to thế này, phí vận chuyển đắt lắm."

"Anh bỏ tiền bỏ sức." Hứa Thanh Sơn khẽ cười, cúi đầu hôn cái trán ấm mồn hời của cô: "Giao hàng tận nhà luôn."

Hứa Thanh San cũng không nhin đợc cười, tìm một tư thế nằm thoải mái trong vòng tay Hứa Thanh Sơn, ôm eo hần, mệt mỏi nhắm mắt lại.

Nằm một chốc vẫn không ngủ đợc, cô mở mắt, làm như lơ đãng thăm thì: "Đã hẹn với bên cục dân chính chưa anh."

"Không vội, đợi em nghiêm túc suy nghĩ rõ ràng đã rồi hẵng nói." Hứa Thanh Sơn ôm chặt Hứa Thanh San, dịu dàng hôn lên mắt cô: "Anh nghe Béo kể trong số những người gặp đất lở bị chôn vùi trong xe, có một người là chồng cũ của cô giáo Tống à?"

Lúc họ ăn cơm trên huyện, đồn công an bên đó đã gọi điện cho Béo, bảo rằng đã xác định rõ lai lịch của người chết, hỏi Béo có phải một trong số những người ấy đang định đến trường học hay không.

Thời gian này, trường tiểu học khá nổi tiếng trên mạng, bên anh ninh mạng của sở công an có lưu ý đến thông tin đó.

Tình bạn của Hứa Thanh San và Tống Bảo Ninh không phải chỉ là tốt bình thường, Hứa Thanh Sơn đoán có khả năng người đàn ông cùng tử vong trên xe với chồng trước Tống Bảo Ninh, có quan hệ với cô.

Liên hệ với cuộc trò chuyện vừa rồi nghe đợc dưới tầng, người đó chắc hẳn là mối tình đầu của cô.

"Là chồng cũ của cô ấy." Hứa Thanh San trầm lặng một thoáng, rồi nói tiếp: "Sở dĩ em muốn đi đăng ký là vì anh, chứ không phải vì

nguyên nhân gì khác. Bỏ lỡ cơ hội lần này, có lẽ em sẽ lựa chọn không kết hôn. Anh nghĩ kỹ đi!"

"Anh nghĩ kỹ rồi." Hứa Thanh Sơn trả lời cực nhanh, đoạn ôm cô thật chặt: "Em nói cho anh biết trước đã, có muốn mang đặc sản về không."

"Không mà..." Hứa Thanh Sơn bị Hứa Thanh Sơn chọc cười, nghiêng đầu tránh nụ hôn của hắn. Đặc sản thành phố B? Da mặt cũng dày gồm.

Hứa Thanh Sơn cười nhẹ, há miệng cắn vành tai cô: "Không muốn thật à?"

"Thật ạ." Hứa Thanh Sơn định đẩy hắn ra, nhưng tiếp đó bỗng nhiên nhú mào: "Ông Hứa, không phải là ông đấy chứ..."

"Nói em muốn dẫn anh về cùng!" Hứa Thanh Sơn ôm cô ngồi dậy, đôi mắt ẩn trong bóng tối như đang tóe lửa.

Hứa Thanh Sơn vẫn không mở miệng, bị hắn "bỏ dở" giữa chừng, trong lòng như có vuốt mèo đang cào gãi, đành mềm giọng cầu xin: "Em dẫn anh về!"

"Chưa đủ thành ý." Hứa Thanh Sơn "rấp tâm" tra tấn cô.

"Đồ khốn nhà anh..." Hứa Thanh Sơn mắng, há miệng cắn hắn.

Sau khi đã hoàn toàn yên ổn, cô thậm chí không buồn nhúc nhích, cũng không còn sức để véo Hứa Thanh Sơn, chỉ làm ổ trong vòng tay hắn, ngáp liên tục, kể về Hầu Thừa Hiên.

Thực ra chuyện đó đã sớm không còn quan trọng nữa. Cô không nói, Hứa Thanh Sơn chắc chắn sẽ không ép hỏi, trải qua khoảng thời gian tiếp xúc này, cô đã càng ngày càng hiểu rõ hắn. Ham muốn chiếm giữ của hắn rất mạnh, nhưng rất kiềm chế, cho dù trong lòng hắn cực kỳ muốn biết cô đang nghĩ gì, hắn cũng sẽ không quá khích.

Hắn sẽ không chất vấn, sẽ không thể hiện cảm xúc ra mặt, để không ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Hắn đợi, đợi cô mở lòng, cam tâm tình nguyện theo hắn đi tiếp. Nếu nhìn nhận điều này khi còn trẻ, thì lại là một trải nghiệm khác: Hắn căn bản không bận tâm, ngay cả ghen cũng không ghen.

Nhưng họ đã là người trưởng thành.

Hầu hết những người sau khi đã trưởng thành, lập gia đình, thường quen trưng tất cả những mặt tốt đẹp ra cho người ngoài, và để lại sự nóng nảy, xấu tính cho những người thân thiết nhất. Sự đồng nhất cả trong lẫn ngoài của hắn là điều khiến cô rung động nhất.

Cùng hắn bên nhau rất thú vị, không có chuyện cãi vã, mà cũng không cãi được ấy.

Hắn luôn có cách khiến cô không thể mở miệng...

"Anh xưa nay không để ý chuyện quá khứ đã qua." Hứa Thanh Sơn nhéo má Hứa Thanh San, cúi đầu hôn lên tóc cô. Từ thông tin cá nhân được lan truyền khắp trên mạng của cô, hắn biết cô đã có bao nhiêu người tiền nhiệm.

Con số này còn ít hơn so với tưởng tượng của hắn.

"Anh nhớ hẹn trước nhé!" Hứa Thanh San ngáp một cái rõ to, vẫn gối đầu trên khuỷu tay hắn, mỉm cười khép mi.

"Được." Hứa Thanh Sơn ôm chặt lấy cô, lồng ngực dần dần được cảm giác hạnh phúc lấp đầy.

Hứa Thanh San quả thực đã rất mệt, nhắm mắt chưa được bao lâu đã ngủ mất, hít thở đều đều.

Hứa Thanh Sơn vừa ôm cô, vừa thò một tay kia vào trong túi áo khoác tìm thuốc lá, đưa điếu thuốc lên miệng châm, đoạn nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên môi hiện lên nụ cười thỏa mãn.

Việc cô đồng ý dẫn hắn cùng về Lâm Châu, nhắc hắn hẹn với bên cục dân chính để đi đăng ký, đều là cô tự nguyện. Hắn có thể cảm nhận được điều này.

Một đêm không mộng寐, khi thức dậy thì ngoài trời đang đổ mưa phùn.

Hai người trở lại ký túc xá như thể kẻ trộm, đánh răng rửa mặt xong, phòng bên cạnh cũng vừa rời giường. Hứa Thanh San mở khóa màn hình laptop, tập trung báo cáo với hắn tiến triển những công việc trong tuần này.

Hứa Thanh Sơn ngồi cạnh cô, nét cười càng thêm đậm.

Bảy giờ hơn, bọn Tống Bảo Ninh đến phòng học, Chung Thành và thầy giáo cùng phòng cũng rời đi, bên đây dần dần yên tĩnh.

Hứa Thanh San đẩy laptop ra, biếng nhác ngã xuống giường, cầm di động lướt Weibo.

"Anh qua bên nhà ăn nấu bữa sáng cho em, em chớp mắt thêm lúc nữa đi!" Hứa Thanh Sơn cúi người, mỉm cười đặt một nụ hôn lên trán cô: "Không cần đặt báo thức, để lát anh sẽ quay lại gọi em."

Má Hứa Thanh San nóng ran, cô nghiêng rằng, không kìm nổi mà véo hấn: "Biến mau!"

Hứa Thanh Sơn khẽ cười, lại hôn cô cái nữa rồi mới đứng dậy đi ra ngoài.

Hấn vừa rời bước, Hứa Thanh San lại cảm di động lên. Vụ tai nạn hôm qua đã lên tin tức, lãnh đạo cơ quan của Hầu Thừa Hiên đã đến huyện, giải quyết những việc tiếp theo. Người nhà của mấy du khách xảy ra tai nạn ngoài ý muốn khác cũng đã lục tục chạy tới, phía dưới tin tức toàn là bình luận yêu cầu tu sửa đường xá.

Lần trước, sau khi cô xảy ra tai nạn, đội cảnh sát giao thông huyện đã dựng một tấm biển ở ngã tư đường Bàn Sơn, nhắc nhở những du khách tự lái xe phải chú ý an toàn, nhưng vẫn không ngăn nổi những người lái xe gia đình đến đây.

Con đường đó, chạy xe vượt dã với xe bán tải cũng đã rất nguy hiểm rồi, lái mấy xe kiểu xe gia đình, đúng là tìm đường chết.

Hứa Thanh San nhú mày xem một lúc rồi thoát ra khỏi trang web, đăng nhập Weibo. Số lượng fan của cô đã gần năm triệu người, hàng chục nghìn tin nhắn riêng chưa đọc.

Nhấp chuột mở bừa mấy tin, không ai nói cô là kẻ giết người, tất cả đều là những tin nhắn nhắc cô cập nhật truyện tranh và bản thảo tu sửa bích họa, còn hỏi thăm tại sao "anh rể" không cập nhật Weibo.

Hứa Thanh San vĩnh khóe môi, kéo xuống tin nhắn tiếp theo.

Thoạt đầu, cô không để ý đến tên người dùng, phát hiện avatar là của Du Tinh, còn chưa mở ta thì Quan Hoài đột nhiên gọi điện tới.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 47: Vẫn Còn Tức À?

Hứa Thanh San chần chừ một lát rồi nhận cuộc gọi, giọng của Quan Hoài tức thì như đạn bắn vào lỗ tai: "Du Tinh ra nước ngoài chữa trị, sẽ bay chuyển tối nay."

Hứa Thanh San chỉ "Ờ" một tiếng, sau đó im lặng. Ở lại trong nước, cha mẹ Du Tinh đe dọa cô ta đủ kiểu, hòng thuyết phục cô ta tha thứ cho Du Hiểu, mất đi sức khỏe đã là một đòn chí mạng, nay còn phải đối mặt sự giày vò của việc mất đi người thân, lựa chọn rời đi đúng là cách tốt nhất.

"Cô ấy không để lại lời nào, cũng không định liên lạc với Thanh Sơn. Cho dù là chuyện năm đó đã đẩy hẳn xuống nước, hay những phiền phức mà Du Tinh mang lại cho bọn em, cô ấy đều cảm thấy vô cùng xin lỗi." Giọng Quan Hoài trầm xuống, có lẽ tâm trạng cũng rất phức tạp.

Hứa Thanh San khẽ nhấp môi, dừng dừng đáp: "Ông Hứa đã không giận cô ta từ lâu rồi. Em trước giờ cũng không bận tâm những chuyện này, thay em chúc cô ấy bình an."

Quan Hoài trầm lặng hồi lâu mới rầu rầu nói: "Anh cũng chúc hai người tân hôn vui vẻ."

"Cảm ơn anh." Hứa Thanh San cười, đoạn bổ sung thêm một câu: "Về sau có chuyện gì anh gọi cho ông Hứa ấy, em sẽ nhanh

chóng từ chức thôi, sẽ có người tiếp nhận công việc, em không muốn liên lạc riêng với anh về những chuyện khác."

Quan Hoài lại trầm lặng. Hai phút trôi qua, tiếng anh ta vang lên lần nữa, trong âm giọng khàn khàn có thêm đôi phần trêu chọc: "Lúc em để tâm thì đối xử với người khác tuyệt tình thật đấy."

"Tuyệt tình cũng tốt, hi vọng anh cũng có thể gặp được người khiến anh để tâm. Vậy nhé, tạm biệt." Dứt lời, Hứa Thanh San lưu loát cúp máy.

Du Tinh không để lại lời nào cho cô, chẳng qua là vì vừa rồi Quan Hoài đã nói hết những lời đó rồi.

Hứa Thanh San xem xong mấy tin nhắn thì nhắm mắt nằm một lúc. Nghe thấy tiếng cười của bọn Tô Nhiễm, cô nhướn mày, tinh thần sáng khoái, đầu óc tỉnh táo, bỏ dặt làm nốt dự toán.

Thời tiết tháng Tư đến tháng Sáu không thích hợp để trải nhựa đường chạy, chỉ có thể đợi đến kỳ nghỉ hè mới thi công được. Trong thời gian này, cô có thể bắt tay vào việc lên kế hoạch, đáp lễ cho những món quà của cư dân mạng đã tham gia gây quỹ cộng đồng.

Theo kế hoạch lúc trước, những cư dân mạng tham gia gây quỹ cộng đồng quyên góp dưới 100 tệ, có thể nhận được album ảnh chân dung hoặc áo phông của Tô Nhiễm; quyên góp từ 100 - 1000 tệ thì trong hai năm, chỉ cần bộ phim điện ảnh nào có Tô Nhiễm tham gia được công chiếu, đều sẽ nhận được hai vé xem phim miễn phí.

Quyên góp hơn 1000 tệ, ngoài vé xem phim của Tô Nhiễm ra, còn có một phần quà do các em học sinh của trường tiểu học tự tay

làm, kèm theo album ảnh chân dung có chữ ký của Tô Nhiễm.

Quyên góp từ 5000 tệ đến 10.000 tệ, những lựa chọn như rau trái, trứng thịt được nuôi trồng hữu cơ hiện giờ chiếm khá nhiều, tỉ lệ đòi tự mình đến trường học một chuyến chiếm 20%.

Cô vẫn chưa xem giấy tờ chi tiết, không biết có khoản quyên góp trên 10.000 tệ hay không. Nếu có, thì khả năng phải hy sinh Tô Nhiễm, để cô ấy đích thân làm hướng dẫn viên du lịch, dẫn những cư dân mạng giàu có này đến thăm quan trường học.

Tính sơ sơ một lượt, sau khi làm phẳng sân thể dục, rải nhựa đường chạy, xây sân bóng, số tiền gây quỹ vẫn còn thừa.

Chỉ có điều, đến lúc đó có lẽ phải làm phiên Lê Thư về việc ghi cụ thể chi phí của những khoản này, ghi chép kỹ càng tỉ mỉ để tránh dẫn tới những rắc rối không cần thiết.

Làm việc gần xong thì Hứa Thanh Sơn bừng bừng sáng, khoác một thân hơi nước ẩm ướt bước vào, với nét mặt tươi cười, không hề che giấu tâm trạng đang rất vui của mình.

Hứa Thanh Sơn đẩy laptop ra, nhận lấy bát cháo trong tay hắn, người lấy người để, rồi hỏi: "Anh tự nấu ạ?"

"Ừ." Hứa Thanh Sơn xoa đầu cô, duỗi tay xoay màn hình laptop qua, ngồi xuống, chăm chú xem bản kế hoạch cô đang viết.

Càng xem, nụ cười trên môi càng không ngừng lan rộng. Mỗi một việc trong bản kế hoạch này, cô đều làm rất tốt, kế hoạch được lên rất chi tiết, cẩn thận. Đổi lại thành hắn, chắc chắn sẽ không làm được đến mức này.

"Đừng mơ mộng nữa, rót cho em cốc nước với!" Hứa Thanh Sơn khẽ huých khuỷu tay vào hấn: "Khi nào anh về? Ngày mai hay hôm nay đi luôn?"

"Hôm nay phải đi luôn." Hứa Thanh Sơn cầm cốc, đứng dậy rót nước.

Những vật liệu cần dùng cho thực nghiệm sẽ được đưa đến vào sáng thứ Ba, vừa vặn, phiên tòa thứ hai của vụ kiện hấn khởi kiện ông cậu để lấy lại bất động sản và những bức tranh vẽ của bố hấn cũng sẽ mở vào sáng hôm đó. Buổi chiều hấn phải trở lại chùa Khai Thiện, cố định những bức bích họa đã bị hư hỏng nặng trước, đề phòng khi tiến hành cách ly những phần đã tu sửa xong sẽ gây ra vết bong tróc mới.

Hứa Thanh Sơn khẽ liếm môi, cười nói: "Em đi cùng anh, về làm thủ tục từ chức."

Cho dù Hàn Nhất Minh vẫn khẳng khẳng tiếp tục kiện Bác Chúng, cô cũng sẽ không ở lại Civic.

Thời gian Quan Hoài và Civic hợp tác rất dài. Sáu tháng cuối năm, phòng vẽ khung hình hoạt họa trò chơi của anh ta muốn mở rộng thành truyện tranh, bên phòng trưng bày tranh cũng có hoạt động cần làm. Hợp đồng đã được ký kết, cô không muốn vẫn giao lưu trao đổi với anh ta vì lý do công việc, khiến Hứa Thanh Sơn không vui

Dù cô thẳng thắn vô tư, nhưng cũng sẽ có ngày những lời đồn đại ấy trong công ty truyền đến tai Hứa Thanh Sơn.

Hắn nhất định sẽ không nghi ngờ, nhưng miệng người đời đáng sợ lắm.

Từ nay về sau, cô muốn cùng ăn, cùng ngủ, cùng trò chuyện với hắn. Có lẽ chỉ vài năm, cũng có khi là cả đời, và dù chỉ có một tháng thì cô cũng tuyệt đối không cho phép xảy ra chuyện như vậy.

"Lát anh đặt vé máy bay." Hứa Thanh Sơn mang cốc nước đã rót cho Hứa Thanh San quay lại, tiện thể hôn lên đầu cô: "Một thì nghỉ ngơi một thời gian, anh nuôi được em mà."

Hứa Thanh San chớp chớp mắt, vênh khöhe môi: "Nuôi cả đời cũng nuôi được sao?"

"Được." Hứa Thanh Sơn cho cô một ánh mắt kiên định, đoạn xem tiếp bản kế hoạch của cô.

Bên Như Ý Trai có rất nhiều tranh chữ cần sửa chữa phục chế, lại còn một số bức họa mô phỏng. Hắn bớt thời gian nhận vài việc trong số đó, mang qua đây làm. Nuôi cô, nuôi gia đình, đều không thành vấn đề.

Hứa Thanh San cười tíu tít, nửa đùa nửa thật trêu hắn: "Em có hơi hối hận đã không gặp anh sớm hơn."

"Gặp sớm hơn, em cũng chẳng nhìn trúng anh đâu." Hứa Thanh Sơn vạch trần bản chất mê vẽ bề ngoài của cô một cách không nề nang: "Em cũng chỉ nói miệng thôi."

Lúc mới quen, cô đã nói với cô bạn nổi khố của mình rằng: Giá trị nhan sắc xem như ở mức trung bình, dáng người èo uột, đâu có gợi cảm như nam thần của tớ.

Nam thần trong miệng cô lúc ấy là Bành Văn Tu.

Sau khi tên đó quản lý Hằng Khang thay bố mình, việc đầu tiên chính là đến phòng tập thể hình làm thẻ, tập luyện như điên.

Thực tế chứng minh, "thận hư" nặng cũng chẳng hề gì, chỉ cần trên người có cơ bắp, có đường cong bụng dưới, có sáu múi, cộng thêm gu thưởng thức tốt và gia sản giàu có thì không lo không "ghẹo" được các em gái.

Từ Lâm Châu về, Hứa Thanh Sơn không cố ý tập thể dục, nhưng vóc người trở nên tốt hơn là do sau hơn một tháng đi theo bọn gã Béo khuôn đá, vác xi măng mỗi ngày, để sửa đường.

Gã Béo vốn hơn 100 cân, sửa xong con đường kia, gã tụt xuống còn 80 cân, nếu đáng người mà cao thì căn bản không tính là béo.

"Anh ghen hả?" Hứa Thanh San thích chí bật cười, sán lại hôn Hứa Thanh Sơn, làm mặt hấn dính đầy dầu: "Vấn tức à?"

"Không dám." Chính Hứa Thanh Sơn cũng không nhịn được cười, hấn đặt tay lên vai cô, vô thức nhéo nhéo: "Ăn ngoan đi, kéo lại đau dạ dày."

Hứa Thanh San cười một chốc, rồi dần dần ngừng lại, ngoan ngoãn ăn mì.

Tám giờ đúng, bọn Tô Nhiễm về đánh răng rửa mặt chuẩn bị đi ăn sáng. Hứa Thanh San nghe thấy các cô ấy đang nói chuyện, trêu chọc cô nào là buổi sáng không bò dậy nổi là bởi lão Hứa đã đến. Hứa Thanh San âm thầm nghiêng răng.

Lúc mang bát đi trả cho nhà ăn, mưa càng dày.

Hứa Thanh Sơn đã đặt xong vé máy bay, tranh thủ vẫn còn thời gian, hai người ra khỏi trường học, đến bờ sông xem mặt cầu đang được thi công.

Bờ sông bên này có tổng cộng sáu thôn, mỗi thôn có mấy chục hộ gia đình. Bờ sông bên kia có nhiều thôn hơn, đám trẻ con ở lại trường học căn bản toàn là ở bờ bên kia. Gần như mỗi nhà đều có người ra hỗ trợ việc xây cầu, tiến độ thi công rất nhanh, hiện tại đã đến nhịp cầu thứ hai.

"Ông hiệu trưởng dưới suối vàng có linh, nhìn thấy trường tiểu học đã giống như mơ ước của ông ấy, chắc chắn sẽ rất vui." Hứa Thanh San nheo mắt nhìn về phía mặt sông lát phát mưa phùn.

Gã Béo nói, khúc sông này vào mùa khô cũng phải sâu hai, ba mét, vào mùa mưa thì sâu ít nhất là sáu mét.

"Cảm ơn em!" Hứa Thanh Sơn ôm lấy vai Hứa Thanh San, nghiêng ô về phía bên cô: "Nếu không phải là em và Chung Thành, có lẽ muốn thực hiện hết tất cả những việc này, cũng phải mất hai, ba năm."

"Chỉ cảm ơn ngoài miệng, không thể hiện gì khác à?" Hứa Thanh San bĩu môi, giả vờ tức giận: "Vô lương tâm."

Hứa Thanh Sơn cười nhẹ, gác cằm lên đỉnh đầu cô, khẽ cọ cọ: "Đền thịt nhé!"

Hứa Thanh San véo hấn một cái, nhìn từ xa thấy Chung Thành và Tống Bảo Ninh đang che chung một chiếc ô, thông thả băng qua con đường nhỏ lát đá xanh trong thôn, nhưng cả hai vẫn còn cách nhau xa nhau, cô không nhìn nổi cười.

Đoán chừng bữa sáng ăn chưa no nhỉ? Chung Thành đang muốn ăn Bảo Ninh lắm kia kìa, chắc chắc.

Hứa Thanh Sơn nhìn theo tầm mắt cô, rồi nâng cổ tay xem giờ, đoạn thấp giọng hỏi: "Em có muốn đi theo không?"

"Anh xấu xa thật đấy!" Hứa Thanh Sơn đùa vui, ra hiệu cho hắn gấp ô lại, trùm chiếc mũ áo khoác lên đầu, kéo hắn lặng lẽ bám đuôi.

Cô thực sự tò mò chết đi được.

Tổng Bảo Ninh nhát như cáy... Hôm qua, cô nàng đi tỏ tình, kết quả Chung Thành còn chưa phản ứng lại thì cô nàng đã tháo chạy.

Chung Thành gửi tin nhắn thổ lộ tình cảm với cô ấy, cô ấy vừa căng thẳng vừa luống cuống, chạy đến hỏi Hứa Thanh Sơn liệu có phải Chung Thành cảm thấy cô ấy rất tùy tiện hay không, có phải là không muốn làm tổn thương lòng tự ái của cô ấy nên mới gửi tin nhắn cho cô ấy không.

Hứa Thanh Sơn an ủi cô bạn một hồi, kết quả trái lại... hay rồi. Buổi tối, chung Thành hẹn Tổng Bảo Ninh đi dạo, cô ấy cũng thật sự đi dạo cùng anh, nhưng không để anh nắm tay lấy một cái.

Sau khi trở lại, Hứa Thanh Sơn hỏi cô bạn cảm thấy thế nào, cô bạn ghen nửa ngày mới cười như một đứa ngốc, đáp rằng: "Chung Thành đã mua nhà ở cạnh trường rồi, sân vườn bên trong lớn lắm, có thể trồng được rất nhiều loại hoa. Anh ấy bảo tớ muốn trồng gì cũng được, dù trồng một sân toàn xương rồng, anh ấy cũng không phản đối."

Hứa Thanh Sơn, Tô Nhiễm và Lê Thư nghe mà trợn trừng cả mắt, trợn đến nỗi lúc sau suýt nữa không trở lại bình thường được.

Tốt xấu gì cũng là người đã trải qua một lần kết hôn đấy...

"Em không xấu xa thì chúng mình đừng đi nữa, về nghỉ ngơi một lát, còn một tiếng nữa Béo mới đến." Hứa Thanh Sơn cố tình trêu cô.

Hứa Thanh Sơn lườm hắt một cái, sau đó cúi đầu nhìn đôi giày bệt trên chân, yên tâm mạnh dạn cất bước.

"Chung... Chung Thành, em vẫn nên gọi anh... gọi anh là đàn anh thôi! Gọi tên, không quen lắm!" Giọng nói của Tống Bảo Ninh theo cơn mưa phùn bay đi, chất giọng êm ái toát ra một thoáng ước ắt, đặc biệt dễ nghe.

Hứa Thanh Sơn ló đầu ra nhìn, thấy hai người họ đang dừng lại cạnh sân phơi bên ngoài từ đường, cô vội bịt mồm, không để mình cười thành tiếng.

Hứa Thanh Sơn khẽ quệt mũi, ôm cô vào ngực, cũng thò đầu ra nhìn.

Trước sân phơi, hai người đứng dưới chiếc ô, nhưng bờ vai vẫn cách nhau rất xa.

"Gọi là gì cũng được, chỉ cần em gọi, anh đều thích nghe." Giọng Chung Thành vô cùng dịu dàng. Kế tiếp, anh bất ngờ ôm Tống Bảo Ninh qua: "Hình như mưa to hơn rồi, em đừng để bị ướt."

"Thật ả?" Tống Bảo Ninh ngẩng đầu, gò má đỏ bừng, bối rối kêu lên: "Đàn anh..."

Chung Thành đáp: "Ời." Nụ cười bên môi lan rộng vô tận, anh ôm Tống Bảo Ninh chặt thêm, rũ mắt nhìn vào mắt cô ấy, nhìn một lúc

mới kìm nén được nổi kích động muốn hôn cô.

Đối với anh mà nói, phản ứng của cô đúng là một loại tra tấn. Tối qua, anh đã tưởng tượng suốt đêm, sáng sớm ngày ra trở dậy, anh hẹn cô đến phòng học điều chỉnh nhạc cụ, vậy mà cô lại dẫn cả Tô Nhiễm với Lê Thu theo cùng.

Hai cô nàng ham hóng chuyện không nề hà việc lớn ấy cứ ở bên cạnh cười trộm suốt, chỉ thiếu nước chưa nói thẳng ra: "Anh mau "đẩy ngã" chị ấy đi mà!"

Sao anh không muốn điều đó chứ.

Tính tình Tống Bảo Ninh không phóng khoáng, mạnh bạo như Hứa Thanh San. Cô ấy kì thực rất nhút nhát, nhiệt tình quá ngược lại sẽ làm cô ấy sợ.

"Anh định sống ở đây bao lâu, chắc hẳn đã tốn rất nhiều tiền để mua nhà đúng không ạ?" Tống Bảo Ninh căng thẳng né tránh tầm mắt của Chung Thành, trái tim khua rộn ràng.

Ánh mắt anh quá nóng bỏng, như thể muốn "ăn" luôn cô vậy.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 48: Có Ma Mới Tin Anh!

Chung Thành mỉm cười, khó khăn dời ánh mắt, rồi ôm bả vai Tống Bảo Ninh vừa đi về phía từ đường vừa đáp: "Tiền mua nhà không tốn là bao, công việc ở đây còn tiếp tục trong thời gian rất dài. Em muốn ở đây bao lâu thì anh ở đây bấy lâu."

Tống Bảo Ninh dừng bước, cặp mắt nhìn ngón chân mình, ngần ngừ hỏi ra lời: "Anh ở lại là vì em ạ?"

"Ừ." Chung Thành lại cười, lòng bàn tay dán trên vai cô vỗ nhẹ: "Có phải câu trả lời của anh khiến em thấy áp lực không?"

Tống Bảo Ninh lắc đầu, sau đó lại gật đầu. Cô biết hồi Đại học, Chung Thành rất thích mình, cũng biết cả chuyện anh đã kết hôn rồi ly hôn.

Bản thân cô cũng đã kết hôn rồi ly hôn, nhưng vẫn có phần không dám chắc, anh đồng ý qua lại một cách nhanh chóng như vậy là bởi vẫn chưa hết tình cảm với cô, hay là làm việc ở nơi này quá cô đơn trống trải.

Hôm qua, sau khi nói ra câu đó, thật ra cô hơi hối hận về sự lỗ mãng của mình.

Chung Thành có thiện cảm với cô, cô có thể cảm nhận được điều ấy.

Nhưng nói sao đây, ở nơi này thật sự không có gì để giải trí, đến tín hiệu di động cũng chập chờn. Mọi người đều đã là người trưởng thành, tiếp xúc nhiều sẽ có thiện cảm cũng là lẽ bình thường, cộng thêm họ từng có sự qua lại gần gũi khi còn học Đại học, thứ thiện cảm này vô hình trung sẽ trở nên đặc biệt mãnh liệt.

"Vậy nếu anh nói cho em biết, ban đầu anh tới không vì bất cứ công việc gì, chỉ đơn giản là muốn cùng em ra khỏi "đáy vực", liệu em có thấy áp lực hơn không?" Chung Thành bị chọc cười bởi ánh mắt đầy mâu thuẫn của Tống Bảo. Bàn tay anh dùng thêm sức, lập tức kéo cô lại, ôm cô vào lòng: "Em khờ thế này, sao anh yên tâm để em sống một mình cơ chứ."

Bố Tống là một người cực kỳ yêu thương con gái, sau khi công việc làm ăn khởi sắc, ông liền về sống bên vợ con.

Cũng từ đó trở đi, Tống Bảo Ninh hầu như không ra khỏi cửa một mình, bạn bè đều là người cùng giới.

Sau đấy, Tống Bảo Ninh lên Đại học, bố Tống đã mua một căn hộ gần trường, cho phép cô được ở ký túc xá trong trường, nhưng cuối tuần phải về nhà, muốn đi dạo phố với bạn cùng phòng thì phải xin phép trước, còn phải báo cáo hành trình bất cứ lúc nào.

Ngoài những điều này ra, còn quy định cô không được yêu đương trước khi tốt nghiệp Đại học.

Bảo vệ quá mức, hơn nữa tính tình cô lại đơn thuần và nhút nhát, gần như không có kinh nghiệm giao thiệp với người khác giới.

Chồng trước của cô hoàn toàn là cái số giãm phải phân chó, vừa đúng lúc cô gặp chuyện trên tàu điện, điều này đã tạo thành một loại

ảo giác anh ta sẽ bảo vệ cô mãi mãi, cho nên cô đã lao đầu vào.

Khi còn trẻ, con người ta luôn có một quãng thời gian nào đó cảm thấy sự quản lý của các bậc phụ huynh đều sai cả, chỉ có bản thân mình mới đúng.

Phụ huynh càng phản đối, sự chính xác của nhận định trong lòng càng cao, Tống Bảo Ninh cũng vậy.

Nghe đâu, cô đã bất chấp sự phản đối của gia đình, thậm chí cắt đứt quan hệ với bố mẹ cũng phải kết hôn bằng được với gã chồng cũ của cô. Khi đó, Chung Thành thật sự đã có thứ kích động muốn đi cướp dâu.

Tuy nhiên, hồi ấy cô căn bản không liên lạc với các bạn học, Hứa Thanh San là người duy nhất thường xuyên liên lạc với cô cũng không tìm được địa chỉ cụ thể của cô.

Đêm đó ở nhà họ Tống, Chung Thành và bố Tống đã trò chuyện mấy tiếng đồng hồ, hầu như là anh ngồi nghe bố Tống sấm hời.

Ông hời hợt không nên bảo vệ con gái quá kỹ như vậy, không nên lựa chọn từ bỏ, rồi lùi bước khi cô kiên quyết muốn kết hôn, còn dùng thủ đoạn cực đoan để uy hiếp cô.

Hồi nhỏ cô ngoan ngoãn, giờ bỗng dưng nổi loạn, không ai kiềm được cô.

Giống như cái lò xo, lực nén càng lớn, bật lại càng mạnh.

"Không phải là anh đến đây... vì công việc?" Tống Bảo Ninh bị anh ôm chặt có chút ngạt thở, giọng nói nghèn nghẹt: "Là vì em ạ?"

"Là vì em." Chung Thành cúi đầu, nhìn đôi má đỏ bừng như sắp nhỏ máu của cô mà lấy làm buồn cười, khàn giọng, nói: "Em không tin sao?"

Vành mắt Tống Bảo Ninh đỏ lên, ngập ngừng ôm lấy Chung Thành, vùi đầu thật sâu vào lồng ngực anh.

Không phải cô không tin, mà là buồn cho chính mình hồi ấy mắt mù, không nhìn ra chỗ tốt của anh.

"Khóc nhè rồi?" Chung Thành không nhịn nổi, khẽ bật cười, dịu dàng hôn lên tóc cô: "Em đừng khóc, kéo lát nữa về, các cô ấy lại tưởng anh đã bắt nạt em đấy!"

Tống Bảo Ninh khịt khịt mũi, vẫn vùi mặt trong vòng ôm của anh, không chịu ngẩng đầu lên.

Lúc Tống Bảo Ninh quyết định kết hôn, Hứa Thanh San mới thất tình chưa được bao lâu, còn khuyên bảo cô bạn hết nước hết cái rằng để xem một người có thể cùng mình đi hết cả đời hay không, không phải nhìn vào việc anh ta có chịu ra mặt vì bạn trong thời khắc quan trọng không, mà phải xem bình thường anh ta đối xử với bạn có đủ bao dung, đủ săn sóc không.

Hôn nhân khác với yêu đương, nhưng có một số nhược điểm, không phải cứ yêu là có thể nhẫn nhịn.

Năm ấy, Tống Bảo Ninh bị ma xui quỷ khiến thế nào mà không nghe lọt tai bất cứ điều gì.

Từ lúc kết hôn đến khi ly hôn, cô chưa bao giờ nếm trải cảm giác được ai đó mà không phải bố mẹ cô yêu thương và trân trọng.

Là Chung Thành đã cho cô cảm giác ấy.

Lần đó, lúc đi theo bọn gã Béo để tìm những học sinh ra ngoài bờ sông chơi, chân cô đã bị thương. Khi ấy, Chung Thành hận không thể làm một chiếc xe lăn cho cô, chốc chốc lại hỏi cô có đau không. Những thiện cảm mà cô đã từng dành cho anh liền thức tỉnh.

Thậm chí, cô không khỏi lấy anh ra so sánh với gã chồng cũ của mình, lại không nhịn nổi dò hỏi Hứa Thanh San về chuyện tình cảm của anh sau khi ly hôn.

Nghe Hứa Thanh San nói anh thích cô trợ lý bé nhỏ bên cạnh, và đã theo đuổi được một thời gian, cô thật sự buồn lắm.

Kết quả Hứa Thanh San lại bảo, cô trợ lý bé nhỏ kia không có tình cảm với Chung Thành, anh cũng đã bỏ cuộc, tâm tình Tống Bảo Ninh mới khá hơn.

Trong khoảng thời gian tiếp xúc với nhau này, cô thật sự muốn cùng anh nên đôi, nhưng lại lo anh sẵn sóc cô là vì Hứa Thanh San, trong lòng hết sức mâu thuẫn.

"Bảo Ninh..." Chung Thanh vỗ nhẹ lưng cô, giọng nói dần trầm thấp: "Đừng khóc được không em?"

Tống bảo Ninh khẽ gật đầu trong vòng tay anh, lầm rầm nói: "Em không khóc ạ."

"Không khóc sao?" Chung Thành buông Tống Bảo Ninh ra, bất ngờ ngồi xổm xuống, vừa vặn nhìn thấy hơi nước trong đáy mắt cô dâng lên, liền cảm thấy đau lòng lạ lùng: "Tại anh, nên để muộn hơn hẵng nói với em!"

Tổng Bảo Ninh lấy làm buồn cười bởi vẻ buồn bã của anh, cô nhanh chóng xoay mặt sang bên khác: "Không liên quan đến anh, là em thấy mình ngu ngốc, không phân biệt được tốt xấu."

"Em không ngốc." Chung Thành thấy cô cười, thầm thở phào một hơi, lại ôm cô vào lòng, khàn giọng, nói: "Đừng lo, sau này em không biết được, anh sẽ dạy em."

Tổng Bảo Ninh ôm eo anh, đỏ mặt gật đầu, trong giọng nói lẫn tiếng nghẹn ngào: "Em muốn đi xem ngôi nhà anh đã mua, được không ạ?"

"Tất nhiên là được rồi, em là bà chủ nhà mà." Chung Thành chợt bật cười, không kìm nổi mà hôn lên đỉnh đầu Tổng Bảo Ninh, rồi ôm cô chậm rãi quay lại.

Cô đã dần thay đổi, trở lại với vẻ đơn giản ban đầu, thích ai liền trao cho người đó sự tin tưởng hoàn toàn.

Chung Thành rất may mắn, anh vẫn có thể tham dự vào quãng đời còn lại của cô, cũng có thể bảo vệ sự đơn giản ấy của cô.

Mưa rơi càng dày, hai người đi xa dần, tiếng trò chuyện ngọt ngào rắc khắp con đường nhỏ.

Hứa Thanh San lấy ô về, mở ra, đoạn quay đầu, nhón chân hôn Hứa Thanh Sơn một cái: "Về thôi, phần còn lại giao cho Chung Thành làm, nhất định sẽ làm xuất sắc hơn anh với em."

Hứa Thanh Sơn đáp "Ừ", rồi nâng cổ tay nhìn đồng hồ, cầm lấy ô, ôm gần như cả người cô vào trước ngực mình, xoay gót ra về.

Trời mưa nên đường khó đi, lái xe từ thôn đến huyện mất khoảng năm tiếng.

Hứa Thanh Sơn đến gara sửa xe, ngó qua chiếc xe mình đã thuê, vẫn chưa sửa xong. Ăn cơm trưa xong, họ lại tiếp tục lên đường.

Phòng công trình giao thông huyện đã cử đội công trình lắp đặt thêm rào chắn ở những nơi dễ xảy ra sạt lở đất trên đường Bàn Sơn, cũng đang tiến hành mở rộng thêm ở một số đoạn ven đường tương đối hẹp.

Đường núi nối liền với thị trấn vẫn rất hiểm trở, có lẽ sau khi tu sửa gấp xong, không dễ xảy ra sự cố sạt lở đất như vậy nữa.

"Mấy ngày nay, tôi đã bố trí cho công nhân tăng ca. Vào mùa mưa, nước dâng nhanh lắm." Gã Béo vừa lái xe vừa mỉm cười: "Anh Hứa ơi, người trong thôn đã thống nhất muốn nhờ anh đặt cho cây cầu cái tên."

"Cứ gọi là cầu Vĩnh Ninh đi, lấy tên của thầy hiệu trưởng cũ ấy." Hứa Thanh Sơn siết chặt bàn tay, cúi đầu nhìn bàn tay nhỏ bé mà mình đang nắm, đoạn nói tiếp: "Cây cầu đó là do thầy ấy dựng nên, không phải công của tôi."

Gã Béo há miệng, nhưng cũng không nói gì, chỉ gật đầu thật mạnh.

Năm đó, gã cũng có mặt lúc thầy hiệu trưởng cũ cứu Hứa Thanh Sơn.

Chính thầy ấy đã dẫn người dân trong thôn dựng cây cầu trên sông, bây giờ lấy tên của thầy ấy đặt cho cây cầu này cũng xem như ý nguyện của ông.

"Anh phải để ý hơn vào việc tu sửa phòng học nhé! Khoảng nửa tháng nữa, những vật liệu tôi đã đặt riêng sẽ được đưa đến huyện." Hứa Thanh Sơn cất tiếng lần nữa: "Đến lúc đó, thuê xe chở về, đừng tiếc phí vận chuyển."

"Tôi biết rồi!" Gã Béo lại bật cười.

Hứa Thanh Sơn thấy nhẹ nhõm hơn, dạo dò một lượt những chuyện cần lưu ý, khéo mắt liếc thấy Hứa Thanh San đã ngủ gà ngủ gật, bấy giờ mới ngừng lời.

Về đến thành phố B đã 10 giờ tối.

Hứa Thanh Sơn đến bãi đậu xe lấy xe, đón Hứa Thanh San, thấy cô vẫn đang rất buồn ngủ thì không khỏi mỉm cười: "Em muốn ăn gì?"

"Lúc nào gần về đến nhà thì gọi đồ ăn bên ngoài đi ạ!" Hứa Thanh San ngáp một cái, kể cho hắn biết chuyện Du Tinh ra nước ngoài.

Hứa Thanh Sơn gật đầu, không nói gì cả.

Hứa Thanh San lại ngáp cái nữa, rồi thuận miệng hỏi: "Vụ án của Du Hiểu vẫn phải mất một thời gian nữa mới đưa ra kết luận, bố mẹ cô ta có làm phiền anh không?"

"Có." Hứa Thanh Sơn bắt đắc dĩ cười khổ: "Tìm đến chỗ bố mẹ anh, bố mẹ anh bảo không rõ chuyện này, nên mặc kệ."

"Phải thế chứ!" Hứa Thanh San ngả người vào ghế, hỏi hắn liệu Quan Hoài có đi dự thẩm phiên tòa lần thứ hai không.

Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu thoáng nhìn cô, khẽ cười thành tiếng: "Anh rất yên tâm về Quan Hoài, cũng yên tâm về em. Em không cần phải miễn cưỡng bản thân mình thay đổi bất cứ điều gì đâu."

"Có ma mới tin anh." Hứa Thanh Sơn bĩu môi, không coi lời hấn vừa nói là thật.

Hấn là chúa nghĩ một đằng nói một nẻo.

Sáng thứ hai, Hứa Thanh Sơn trở lại công ti làm thủ tục từ chức, khiến Lữ Giai Âm giật mình.

Hàn Nhất Minh không đồng ý, anh ta đưa ra rất nhiều lý do thuyết phục cô tiếp tục ở lại Civic, thậm chí còn lấy cả chung Thanh ra để đe cô.

Hứa Thanh Sơn không dao động: "Em vẫn thích tự do hơn, cảm ơn sếp Hàn đã giữ lại, công việc nên bàn giao em đã bàn giao xong xuôi cho cấp phó rồi, có chỗ nào không hiểu thì cứ liên lạc bất cứ lúc nào."

Hàn Nhất Minh hết cách, đành phải đồng ý với yêu cầu của cô, thông báo cho phòng tài vụ và phòng nhân sự làm thủ tục cho cô.

Làm xong thủ tục thôi việc, Hứa Thanh Sơn quay lại văn phòng, Phương Minh Hải và Lữ Giai Âm đang đợi cô ở đó, các nhân viên khác của phòng kế hoạch cũng đến đây nói lời tạm biệt với cô.

"Đi làm việc cả đi, làm cứ như sinh ly tử biệt ấy!" Hứa Thanh Sơn nói đùa một câu, rồi đóng cửa lại.

"Cưng ời, bên Bác Chúng không thể nắm thóp được Hàn Nhất Minh, đang nghẹn chết kia. Cậu từ chức vào lúc này có phải là không được lý trí cho lắm không?" Lữ Giai Âm có phần khó hiểu.

Hứa Thanh San mỉm cười, lắc đầu: "Tớ rất lý trí nhé. Bác Chúng hiện tại bị đủ các thứ tiêu cực quẩn lầy, việc đưa công ty lên sàn chứng khoán đã hóa thành bong bóng, không nhắm được vào Civic nhưng sẽ luôn có cách nhắm vào tớ. Giám đốc kế hoạch của Civic mà ngày nào cũng đầy "phốt" thế này, sẽ mang đến cảm nhận rất xấu cho khách hàng, chưa kể đến nhắm vào tớ, chủ yếu là vấn đề tác phong lối sống."

"Haizzz..." Lữ Giai Âm thở dài thườn thượt. Những cái đó cô ấy hiểu cả, và cũng biết về cơ bản trong thời gian này không gọi được vào số điện thoại công việc của Hứa Thanh San, muốn liên lạc với cô, thì chỉ có thể gọi vào số máy riêng.

Cũng may mà Du Hiểu không biết số máy riêng của Hứa Thanh San, bằng không thật sự không thể sống nổi trong những ngày này.

Hứa Thanh San buồn cười, vỗ vai Lữ Giai Âm, đúng lúc di động có cuộc gọi, cô liếc nhìn dãy số hiển thị rồi đeo túi xách chạy ra ngoài: "Phương Minh Hải, cậu đóng gói đồ đạc cá nhân hộ tôi với nhé, lát nữa tôi quay lại lấy."

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 49: Màu Nào Mùi Vị Chả Giống Nhau

Lúc Hứa Thanh San ra khỏi sảnh lớn của công ty, Hứa Thanh Sơn đã biếng nhác đứng dựa vào thân xe đợi cô, trên tay kẹp điều thuốc, nhìn qua đây với nụ cười thật đậm nét.

Để đi mua sắm cùng cô, hắn đã cố ý đổi sang bộ quần áo trông rất trẻ trung, râu ria cũng đã được cạo sạch, nom vừa có tinh thần vừa phong độ.

Hứa Thanh San bước xuống bậc thềm trước cửa, cong khốe môi, rào nhanh chân đi tới: "Anh có "hai lúa" không vậy, không cần phải mua thật mà!"

"Có hai lúa." Hứa Thanh Sơn mỉm cười, đứng thẳng dậy, mở cửa xe cho cô: "Lần đầu tiên tới nhà, anh đã khệnh khạng đi tay không đến thế này, chị Hai có thể đá ngay anh ra ngoài ấy."

Hứa Thanh San lườm hắn một cái, đoạn khom người ngồi vào trong xe.

Cô đã chủ động dẫn người về, phỏng chừng cả nhà từ trên xuống dưới hận không thể bắn pháo hoa chúc mừng, chứ lấy đâu ra chuyện đuổi người ra ngoài.

Sau khi chị Hai trở về, bố mẹ cô liền gọi điện thoại đến, hỏi cô sống ở bên này thế nào, ràng ràng là có ý thăm dò. Đổi lại là bình

thường, mỗi tháng họ cũng không gọi cho cô lấy một cú điện thoại, trái lại là ông nội thỉnh thoảng gọi đến.

Hứa Thanh Sơn đóng cửa xe, rồi vòng qua đầu xe, ngồi vào ghế lái, dụi tắt điều thuốc, thắt dây an toàn, sau đó nổ máy lái đi: "Anh mang cái gì về thì phù hợp, chú thích uống rượu hay uống trà hả em?"

"Anh muốn mua thật à?" Hứa Thanh Sơn đỡ trán: "Nhà em không câu nệ thế đâu."

Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu, thoáng nhìn cô, đột nhiên im lặng.

Ấn tượng lần đầu tiên đến nhà sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến việc bố mẹ vợ có đồng ý cho họ đi đăng ký kết hôn hay không, nói thế nào đi nữa cũng không thể thất lễ được.

Lần trước Hứa Thanh Sơn tới, mặc dù chị ấy đã nói bố mẹ họ không can thiệp vào tự do hôn nhân của Hứa Thanh Sơn, nhưng hẳn dám chắc, về cùng cô mà không mang theo cái gì, hai bậc phụ huynh nhất định sẽ có ấn tượng xấu cực điểm đối với hắn.

Mười bảy, mười tám tuổi đi tay không đến nhà chơi, phụ huynh cùng lắm chỉ cười.

Hắn ba mấy tuổi đến nhà, là quyết tâm muốn cưới được Hứa Thanh Sơn, cho dù bố mẹ cô không có ý kiến, nhưng hai chị gái trên cô cũng sẽ nghĩ hắn không hiểu chuyện.

"Anh không cần phải căng thẳng thật mà." Hứa Thanh Sơn không nhìn nổi cười: "Nếu anh thật sự muốn mua, thì mua mỹ phẩm, túi xách, mấy chai nước hoa, với cả son môi cho em đi!"

"Được." Hứa Thanh Sơn trả lời rất dứt khoát.

Hứa Thanh Sơn chớp chớp mắt, ôm bụng bật cười vui sướng:
"Giận rồi?"

"Không đâu." Chính Hứa Thanh Sơn cũng không nhịn nổi cười:
"Em muốn ngắm cửa hãng nào, chúng mình đến thẳng đó luôn."

Hứa Thanh Sơn dần dần thôi cười, cầm di động lên, mở khóa, gửi tin nhắn qua Wechat cho Lữ Giai Âm. Lát sau, cô ngẩng đầu, đáp: "Đến Bách Hóa đi!"

"Thời tiết cũng ấm lên rồi, nhân tiện mua cho em mấy bộ quần áo." Hứa Thanh Sơn từ từ dừng xe lại, liếc nhìn đèn đỏ, đoạn nói tiếp: "Mua cả mấy đôi giày nữa."

"Anh không sợ phá sản à?" Hứa Thanh Sơn quay đầu sang, híp mắt trêu đùa hấn: "Quẹt thẻ thả ga cho em, không đau lòng sao."

Hứa Thanh Sơn quăng cho cô một ánh mắt "Coi thường anh hả?", rồi đưa bàn tay rảnh rỗi sang, tự nhiên như không mà nắm lấy tay cô.

Trong thẻ hấn có đủ tiền để hôm nay cô mua sắm xả láng, tiền công vẽ mô phỏng lại bức họa cho Thư Ý Trai khi trước đều đã cầm đi sửa cầu, sau đó hấn lại nhận sửa một bức nữa với thù lao một trăm ngàn tệ (350 triệu vnd), hấn chưa nói với cô đấy thôi.

Tiền lương của viện thiết kế không cao lắm, bình thường hấn cũng không tiêu mấy, phần lớn đều bỏ vào chỗ trường tiểu học nơi hấn làm giáo viên tình nguyện.

Trước kia, khi và Du Tinh còn bên nhau, cô ta luôn chê hấn không giàu có, không như Phó Triết và Quan Hoài, thích cái gì liền mua luôn cái đó.

Không phải là hấn không có khả năng để cho cô ta cuộc sống như vậy, mà là hồi đó trẻ tuổi, trí nhớ và thể lực đều ở trong thời kỳ sung mãn, hấn rằng đã đặt tinh thần cùng sức lực nhiều hơn vào công tác nghiên cứu.

Một khi không chuyên tâm, hiện tại chưa chắc hấn đã có thể trở thành kỹ sư trưởng của tổ bích họa, cũng sẽ không tinh thông môn nghệ thuật tương đối hiếm gặp này.

Tình cảm của hấn và Du Tinh thay đổi, chủ yếu vẫn là cả hai đều trẻ tuổi, có rất nhiều vấn đề lớn trong việc trao đổi với nhau, cộng thêm hấn ở nơi hoang vu hẻo lánh trong thời gian dài, sẽ tạo thành cảm giác chênh lệch càng mãnh liệt cho Du Tinh.

Loại chênh lệch này trải qua sự so sánh với Phó Triết và Quan Hoài là sự dày vò, tra tấn đối với cô ta.

Cô ta luôn là một người rất kiêu ngạo, thành tích hồi Đại học đã rất xuất sắc, được nhận học bổng hàng năm, lại còn xinh đẹp. Cô ta không cần bạn trai săn sóc tỉ mỉ chu đáo, mà cần một người bạn trai phải ưu tú hơn cô ta để làm nổi bật được sự tài giỏi của cô nàng.

Nếu không có chuyện bị Du Tinh đẩy hấn xuống cầu sau khi cãi nhau, hấn sẽ không chia tay với cô ta, tuy không thể đạt đến trọn vẹn yêu cầu của cô ta, nhưng hấn hoàn toàn có thể cho cô ta một cuộc sông vô ưu vô lo.

"Không nói đùa với anh nữa, bố mẹ em không đặc biệt thích món gì, cho nên cũng không cần phải quá chú trọng, mua hai chai rượu ngon là đủ rồi." Hứa Thanh Sơn nhướn khóe môi, cố ý trêu hấn: "Nếu anh muốn cưới em, chẳng lẽ không nên dỗ em trước hay sao?"

"Nên lắm!" Hứa Thanh Sơn cực kỳ tán thành.

Hứa Thanh Sơn bối rối, gò má nóng bừng, giả vờ tức giận, trừng mắt với hấn: "Không nói chuyện với anh nữa!"

Hứa Thanh Sơn bật ra một tiếng cười nhẹ từ trong cổ họng, hấn buông tay cô, từ từ tăng tốc, cho xe chạy về phía trước.

Bên ngoài tầng một của bách hóa đang có hoạt động tặng hoa hồng và tờ rơi cho nữ giới, tặng khăn giấy cho nam giới, để quảng cáo cho hãng điện thoại di động

Hai người dừng xe, đi xuống. Hứa Thanh Sơn còn chưa vào đến tầng một thì trong tay đã có mấy bông hoa hồng và vài tờ rơi.

Hứa Thanh Sơn không nói một lời, cầm lấy hết số hoa hồng trong tay cô, đi sang bên, ngang qua thùng rác, vứt cả vào trong đó mà không hề do dự, sau đấy bước tiếp về phía trước.

Hứa Thanh Sơn khẽ cắn môi, nhìn hấn cười, cố ý không vạch trần.

Lúc về, vậy mà còn nói với cô, cứ thoải mái tiếp tục qua lại với Quan Hoài, hấn sẽ không để ý. May là cô không tin một chữ nào. Ngay cả mấy bông hoa hồng người ta tặng cho, bình dấm chua cũng vỡ tung thế này, cô mà tiếp tục qua lại với Quan Hoài thật thì hấn sớm muộn cũng ghen chết mất.

Bên ngoài cửa bách hóa, cách đó ba trăm mét vừa vặn có một cửa hàng hoa tươi. Hứa Thanh Sơn nắm tay cô bước vào, gọn gàng và dứt khoát hỏi mua mười một bông hồng đỏ và chín bông hoa ly.

Lúc ôm hoa đi ra, Hứa Thanh San cuối cùng không nín nổi nữa, bật cười thành tiếng, kiễng chân hôn hấn: "Vại dấm!"

"Đó là hoa hồng, không phải hoa khác." Hứa Thanh Sơn khoác tay lên bả vai Hứa Thanh San, ôm cô quay lại bách hóa.

Có lẽ sát khí trong mắt hấn quá nặng, lần này đi qua cửa, không ai tặng hoa hồng cho Hứa Thanh San nữa, càng không dám tặng khăn giấy cho hấn.

Hứa Thanh San lại không nhịn được cười, vào cửa liền nhét hoa vào lòng Hứa Thanh Sơn, khoác tay hấn, hếch cằm, nói: "Ôm cho cẩn thận, rơi một cánh hoa thì tối nay anh ngủ mình trên tầng ba!"

"Được." Hứa Thanh Sơn nhân cơ hội, cúi đầu đặt xuống trán cô một nụ hôn: "Buổi chiều đi thăm Phó Triết với anh nhé, cậu ấy đã chuyển viện về bên này để tiếp tục điều trị."

"Vâng, trước đó Bảo Ninh cũng từng nhắc với em việc này." Hứa Thanh San thoải mái đồng ý.

Họ đến hơi sớm, lại đang giờ làm việc của cánh công chức văn phòng, nên quầy mỹ phẩm hầu như không có ai.

Năm trước, Hứa Thanh San cứ bận rộn suốt, gần như không có thời gian lượn phố mua sắm. Đi dạo một vòng, cô dừng lại, hào hứng bắt đầu thử son môi.

Cô cố tình chọn mấy màu son hồng đặc biệt, khéo mắt lạng lẽ để ý tới phản ứng của Hứa Thanh Sơn. Hấn rất nhạy cảm với màu sắc, thành thực mà nói, mấy màu son này còn xem như hợp với da cô, nhưng không hợp với độ tuổi cho lắm.

Thử đến màu thứ ba, hấn vẫn không có phản ứng là bao, Hứa Thanh San không kìm nổi liền hỏi: "Màu nào đẹp hả anh?"

"Màu nào mùi vị chả giống nhau." Hứa Thanh Sơn rũ mắt nhìn vào mắt cô, khéo môi hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Em thích là được rồi! Có điều, anh khuyên em chọn màu sắc đậm chút, lúc ăn mùi vị khá đậm."

Dạo này da mặt Hứa Thanh San nhờ tôi luyện cũng đã dày lên, nhưng nghe hấn nói vậy, hai má vẫn không khỏi nóng ran.

Vừa xấu hổ vừa bực mình, cô lờm hấn một cái, phớt lờ ánh mắt ái muội của nhân viên bán hàng, khẽ nói: "Lấy cho chị một thỏi màu đỏ, một thỏi màu đậu đỏ."

Mua son và mỹ phẩm xong, hai người lượn một vòng từ tầng một lên tầng năm. Hứa Thanh San không thích túi xách với quần áo, ra khỏi cửa liền đến Vương Phủ Tĩnh.

Trang phục mùa xuân sắp rời khỏi thị trường, cô lười chọn, vào cửa hàng, ưng mấy bộ, thử rồi bảo nhân viên bán hàng đóng gói luôn.

Dạo phố đến trưa, trên tay Hứa Thanh Sơn đã gần như không còn chỗ trống, một tay ôm hoa, tay kia xách năm, sáu cái túi, yên lặng theo sau Hứa Thanh San, vẻ mặt không hề có lấy một thoáng không vui.

Lúc đi ăn cơm, Hứa Thanh Sơn gọi điện thoại cho Lữ Giai Âm, vô thức ngược nhìn Hứa Thanh Sơn đang ngồi đối diện, vờ như rầu rĩ, thấp giọng hỏi: "Có thể đừng phá đám không?"

"Dù sao cậu cũng phải cho tớ nhìn một cái chứ, bằng không tớ đến luôn nhà các cậu bây giờ!" Tiếng Lữ Giai Âm ào ào bắn tới, giọng điệu không thể thương lượng.

Hứa Thanh Sơn trợn mắt, lấy cốc đang bận, cúp máy ngay tắp lự.

"Bạn em à?" Hứa Thanh Sơn đẩy cốc nước qua, vẻ mặt thản nhiên: "Sao không mời đến cùng ăn bữa cơm?"

"Hôm khác đi, chốc nữa bọn mình còn phải đi thăm Phó Triết." Hứa Thanh Sơn khẽ nhấp môi, nghiêm túc hỏi: "Bố mẹ Phó Triết biết nguyên nhân anh ta xảy ra chuyện chứ ạ?"

Hứa Thanh Sơn im lặng, bình tĩnh gật đầu.

"Họ có nói muốn đi làm phiên Bảo Ninh không anh?" Hứa Thanh Sơn không mấy yên tâm.

Từ khi Phó Triết gặp chuyện, cô luôn thấp thỏm lo lắng, sợ bố mẹ già ta cũng ngang ngược, vô lý giống bố mẹ Du Hiểu.

"Cái này thì không, Phó Triết chưa từng nói đến việc này, em yên tâm đi!" Dứt lời, Hứa Thanh Sơn như chợt nhớ ra điều gì, liền cau mày nói: "Anh chợt nhớ ra một chuyện, có phải bố cô giáo Tống là tổng giám đốc của Gia Duyệt không?"

"Vâng, là bác ấy đấy." Hứa Thanh Sơn thấy vẻ mặt hần nghiêm nghị, không khỏi bực mình: "Làm sao?"

Hứa Thanh Sơn nắm lấy bàn tay đang đặt trên bàn của cô, nghiêm túc nói: "Lát nữa đến bệnh viện, em tuyệt đối đừng nhắc đến cô giáo Tống nhé! Bố mẹ Phó Triết rất thích cô bé bên nhà hàng xóm của họ, về sau các nhà chuyển đi, đã mất liên lạc. Nếu anh nhớ không nhầm thì cô bé đó chính là cô giáo Tống."

Hứa Thanh Sơn: "..."

Thảo nào Phó Triết mở miệng ra là đòi chịu trách nhiệm vì đã cưỡng hôn Tống Bảo Ninh. Trước kia cô nghĩ mãi không hiểu, hôn bừa một cô gái trước cửa quán bar, sao phải một mực khẳng khái đến mức đó, điều này không hợp lẽ thường.

Hóa ra còn có nội tình khác.

Nhưng hình như Tống Bảo Ninh không nhớ ra Phó Triết là ai, bằng không sẽ không có phản ứng như vậy.

"Có lẽ Phó Triết còn phải nằm viện một tháng nữa, không xuất viện sớm thế đâu." Hứa Thanh Sơn cho cô một ánh mắt trấn an, thuận miệng hỏi thăm về ngọn nguồn mối quan hệ của Chung Thanh và Tống Bảo Ninh.

Hứa Thanh Sơn cất vẻ kinh hoàng, kể tỉ mỉ cho hắn nghe chuyện hai người ấy quen nhau ra sao, Chung Thanh theo đuổi Tống Bảo Ninh như thế nào.

Hai người vốn nghĩ mình không nhắc đến, mà có bố mẹ Phó Triết lại đang ở đây, gã ta chắc chắn cũng sẽ không nhắc đến. Ai ngờ, hai người vừa đặt giỏ trái cây xuống, Phó Triết liền hỏi chừng nào thì Tống Bảo Ninh về thành phố B.

Bố mẹ Phó Triết đều đang có mặt, nghe xong câu này, hai ông bà tức thì kinh ngạc: "Con bé Bảo Ninh vẫn ở thành phố B sao?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 50: Ngốc Qua Đi

Hứa Thanh San sầm mặt, nhìn chằm chằm Phó Triết với ánh mắt cảnh cáo.

Tổng Bảo Ninh và Chung Thành vừa mới nên đôi, Phó Triết đi tìm Bảo Ninh để ăn vạ vào lúc này, không biết Chung Thành có ứng phó nổi với cái bánh bao lòng dạ mềm như gì kia không.

"Vâng, mới về chưa được bao lâu. Trước đó con cũng đã gặp cô ấy." Phó Triết làm như không cảm nhận được sự lạnh lùng trong ánh mắt Hứa Thanh San, vẫn thản nhiên nói: "Cô ấy đã kết hôn, cũng ly hôn rồi."

Hai ông bà Phó lại giật mình. Không chờ họ hỏi, Phó Triết đã thùng thẳng bổ sung thêm câu: "Con muốn cưới cô ấy."

Hứa Thanh Sơn khẽ ho, lặng lẽ chuyển đề tài câu chuyện, quan tâm hỏi thăm tình hình hồi phục vết thương của Phó Triết ra sao. Hai ông bà họ Phó nghe thấy hẳn hỏi về chuyện vết thương thì liếc nhìn Phó Triết với ánh mắt phức tạp, bắt đầu thở ngắn than dài.

Hứa Thanh San nén giận, giữ nụ cười trên môi, cực lực kiềm chế bản thân không nói xen vào.

Chuyện trò được khoảng nửa tiếng, y tá đến đo nhiệt độ cho Phó Triết. Hứa Thanh San nhìn đồng hồ đeo tay, rồi dẫn Hứa Thanh San cáo từ rời đi.

Ra khỏi khoa điều trị nội trú, Hứa Thanh Sơn ngáp một cái, sau đó hỏi Hứa Thanh Sơn chiều này còn có việc quan trọng phải không.

"Phải đến Viện Thiết Kế một chuyến, cơ mà không vội, đi mua giày cho em trước đã." Hứa Thanh Sơn nhéo vai cô, cười nói: "Ban nãy em muốn cảnh cáo Phó Triết đừng quán lấy cô giáo Tống hả?"

Hứa Thanh Sơn bị hắn nhìn thấu cõi lòng, bèn bấu môi, kiên quyết không thừa nhận: "Không phải."

Hứa Thanh Sơn chỉ cười không nói gì. Đến bãi đậu xe, hắn đột nhiên dừng bước, xoay người nâng cằm cô lên, khóa môi cô.

Hai mắt cũng sắp trợn trừng rồi mà còn bảo không.

Đang thời gian nghỉ trưa, bãi đỗ xe dưới tầng lầu khu nội trú của bệnh viện không có ai qua lại, hắn hôn cô một trận thỏa thuê mới rời cánh môi, ôm lấy cô, khẽ cười ra tiếng: "Phó Triết theo đuổi cô giáo Tống cũng không có gì là dở. Chưa biết chừng, có đối thủ cạnh tranh, Chung Thành sẽ không kiềm chế được nữa."

"Anh tưởng ai cũng giống anh, đen tối từ trong lẫn ngoài chắc." Hứa Thanh Sơn thờ hờn hển, thấp giọng cười, mắng: "Chung Thành giúp anh không ít, anh báo đáp như thế à?"

Hứa Thanh Sơn lại cười. Một lúc sau, hắn mới buông cô ra, mở khóa xe, đoạn mở cửa, ý bảo cô lên xe.

Tính chiếm hữu tận trong xương cốt của Chung Thành không thua kém hắn, nếu Phó Triết thật sự đến phá đám, Chung Thành chắc chắn sẽ không nhịn nổi.

Sự dịu dàng nho nhã của hiện tại chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Hắn lén liên lạc với Chung Thành rất thường xuyên, gần như mỗi ngày một cuộc điện thoại, có thể xem như là không giấu nhau điều gì.

Còn nhớ buổi tối lần đầu tiên gặp mặt, họ đi đến phòng học bên kia nói chuyện quan trọng. Chung Thành vừa mở miệng đã nói: "Người phụ nữ của tôi là Tống Bảo Ninh, không phải Thanh San, cậu không cần phải ôm sự thù địch với tôi."

Nói thẳng toẹt đến mức chỉ thiếu nước không đánh dấu ấn đặc biệt của riêng Chung Thành anh lên người Tống Bảo Ninh.

"Em hơi mệt, không muốn mua giày đâu." Hứa Thanh San lại ngáp, rồi nghiêng đầu nhìn Hứa Thanh Sơn: "Anh hẹn hôm nào?"

"Hôm nào từ Lâm Châu về thì mình đi." Hắn nở nụ cười, nắm lấy tay cô bằng bàn tay rảnh rỗi: "Thật ra hôm nay muốn đi luôn, vừa khéo còn thời gian."

"Nhưng em không muốn đi hôm nay." Hứa Thanh San ngồi thẳng lên, cong khóe môi: "Còn chưa trả hộ khẩu cho em đâu đấy."

Hứa Thanh Sơn mỉm cười, không hề tỏ ra tức giận, như thể không nghe thấy lời cô vừa nói.

"Biết anh nghĩ một đằng nói một nẻo mà." Hứa Thanh San không nhin được liền bật cười.

Hứa Thanh Sơn bóp chặt tay cô một cái rồi thả ra, tập trung lái xe. Tới Viện thiết kế xác định thời gian vật liệu được chuyển đến,

nhân tiện báo cáo cho kỹ sư trưởng của dự án tiến độ của tổ dự án tư sửa bích họa.

Xong xuôi công việc đi ra, Hứa Thanh Sơn đã mở cửa sổ xe, biếng nhác nằm bẹp trên ghế nghịch di động.

Hứa Thanh Sơn khẽ cười, lên xe, nổ máy lái đi: "Giờ đi đâu em?"

Hứa Thanh Sơn giả vờ không nghe thấy. Một lúc sau, không thấy Hứa Thanh Sơn nói gì, cô không kìm nổi mà nhếch môi, lấy chứng minh thư từ trong túi xách ra, đưa cho hắn: "Trước thanh minh, có lẽ chỉ hai, ba tháng là em sẽ hối hận đấy!"

"Vậy thì anh lại theo đuổi em lần nữa!" Hứa Thanh Sơn cầm lấy chứng minh thư của cô, cười nhẹ: "Theo đuổi đến khi khi nào em đồng ý mới thôi."

Hứa Thanh Sơn chớp chớp mắt, nụ cười không ngừng lan rộng bên môi.

Đây có là quyết định điên rồ nhất, mạo hiểm nhất của cô.

Đến cục dân chính, hai người xuống xe, nhìn nhau cười rồi dắt tay nhau đến chỗ làm thủ tục đăng ký kết hôn.

Sổ hộ khẩu vẫn luôn do Hứa Thanh Sơn cất giữ. Hứa Thanh Sơn biết tổng, hắn muốn đăng ký kết hôn phát điên lên được.

Điền vào mẫu đơn và chụp ảnh xong, Hứa Thanh Sơn nhân lúc nhân viên ủy ban không chú ý, bèn cúi đầu hôn lên môi Hứa Thanh Sơn: "Tân hôn vui vẻ!"

Hứa Thanh Sơn tức thì đỏ bừng mặt, tim đập thành thịch, đôi mắt hoa đào xinh đẹp ngập tràn ánh nước sóng sánh: "Tân hôn vui vẻ!"

Hứa Thanh Sơn khẽ cười, nắm tay Hứa Thanh Sơn rồi ngồi xuống, trái tim hần nhảy nhót điên cuồng không sao kiểm soát được.

Ra khỏi cục dân chính, ngoài trời đang đổ mưa lất phất. Hứa Thanh Sơn giơ tay lên che trên đỉnh đầu Hứa Thanh Sơn, bật cười thành tiếng: "Em có muốn đi chụp ảnh cưới không?"

"Không chụp." Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu liếc hần, ngay sau đó liền chạy về ra ngoài.

Hứa Thanh Sơn đuổi theo sau. Trở lại trên xe, hần nâng cổ tay xem đồng hồ, rồi nổ máy cho xe chạy và hỏi: "Tối nay ăn ở ngoài hay về nhà ăn hả em?"

"Về nhà ăn đi!" Hứa Thanh Sơn cầm giấy chứng nhận đăng ký kết hôn, lật xem đi xem lại.

Hứa Thanh Sơn rất ăn ảnh. Trên ảnh chụp, trông hần trẻ hơn so với thực tế. Có điều, đàn ông tầm ba mươi là độ tuổi hoàng kim, cho dù là khí chất hay học thức cũng đều có sự lắng đọng nhất định. Đây là thứ học môn từ bên trong toát ra bên ngoài khiến con người ta muốn ngừng cũng không được.

Dọc đường rẽ vào siêu thị mua thức ăn, Hứa Thanh Sơn kéo hần đến khu bán đồ của trẻ sơ sinh, thuận miệng hỏi hần thích con trai hay con gái.

Hứa Thanh Sơn nhìn quanh một lượt, đoạn cúi đầu khẽ cười bên tai cô: "Em sinh gì anh đều thích hết. Hiện tại chưa vội, cứ sống thế giới của hai người trước đã!"

Hứa Thanh San nghe mà nổi da gà, hờn dỗi lườm hấn: "Mặt dày."

Thực ra cô cũng nghĩ như vậy...

Buổi tối, Hứa Thanh Sơn xuống bếp, Hứa Thanh San hỗ trợ hấn.

Nhớ ra mình mới đi lên phòng ẩm trồng hoa trên tầng ba có một lần, ăn cơm xong, cô kéo Hứa Thanh Sơn lên cùng.

Mẹ kế của hấn là người trồng hoa rất mát tay, trong phòng này có nhiều loại hoa mà cô không biết tên.

Khi đèn được bật lên, Hứa Thanh San cúi đầu tháo sợi dây chuyền bạch kim trên cổ xuống, lấy ra một đôi nhẫn rồi đưa cho Hứa Thanh Sơn, nhướn khóe môi: "Anh đeo cho em!"

Hứa Thanh Sơn mỉm cười, cầm lấy nhẫn, quỳ một gối xuống và nói: "Bà Hứa, đưa tay cho anh nào!"

"Đây ạ!" Hứa Thanh San giơ tay ra, rũ mắt nhìn hấn, bật cười vui sướng: "Ngốc quá đi!"

"Có ngốc nữa cũng là chồng em đấy!" Hứa Thanh Sơn đeo nhẫn cho Hứa Thanh San, đoạn nắm tay cô, chậm rãi đứng lên, cũng đeo chiếc nhẫn của mình vào ngón tay. Sau đó, hấn bế cô ngồi xuống chiếc ghế dài trong nhà ẩm.

"Nhà ẩm trồng hoa này được xây dựng đợt Tết, lúc đó thật sự rất muốn bảo em đến ngắm!"

"Anh chém gió vừa thôi!" Hứa Thanh San đẩy Hứa Thanh Sơn xuống, cúi người, nâng cằm hấn lên rồi nói: "Nhìn vào mắt em nói lại

lần nữa!"

"Nhà hoa được xây dựng đợt Tết, lúc đó thật sự rất muốn bảo em đến ngắm!" Hứa Thanh Sơn lặp lại câu vừa nói, cánh tay dừng trên eo cô, ấn cô kề sát vào người mình: "Ngắm giống như bây giờ vậy!"

Hứa Thanh Sơn chớp chớp mi, nghiêng đầu cắn vành tai hân: "Cùng ngắm đi!"

Hứa Thanh Sơn ôm dịch lên phía trên Hứa Thanh Sơn, khóa sau gáy cô, dịu dàng hôn....

Chiều thứ Sáu, Hứa Thanh Sơn và Hứa Thanh Sơn nắm tay nhau, kéo vali hành lý ra khỏi nhà ga sân bay. Xe của Kiều Mộ đã đỗ bên đường, trông như cô bạn đã đợi rất lâu rồi.

Hứa Thanh Sơn vẫy tay, rào bước đi tới ôm lấy Kiều Mộ, nói nhỏ: "Tao kết hôn rồi!"

Kiều Mộ "ừ" một tiếng, ném chìa khóa xe cho Hứa Thanh Sơn, đoạn mở cửa, chậm rãi lên xe. Hứa Thanh Sơn đưa tay đỡ Kiều Mộ. Khóe mắt liếc thấy một bóng dáng quen thuộc, không kịp nghĩ ngợi đã buột miệng: "Chị dâu?"

Sao vợ cũ của Chung Thành lại đến Lâm Châu? Gọi xong, cô nhìn bé con trong lòng chị ấy với anh mắt kinh ngạc xen lẫn nghi hoặc cùng hoang mang: "Đây là...?"

Sau khi Chung Thành ly hôn với chị ấy thì không nghe nói gì đến việc chị ấy tái hôn, đứa trẻ trông đã được hơn sáu tháng, trắng trẻo bụ bẫm, mặt mũi rất dễ thương, thoát nhìn rất giống Chung Thành.

"Con gái chị." Vợ cũ của Chung Thành dường như cũng thấy bối rối, bèn cất tiếng chào hỏi, sau đó mỉm cười chỉ sang bên: "Chị đang vội, xin lỗi em nhé!"

Hứa Thanh San cứng đờ cả mặt, gật đầu cười gượng.

Chị ấy căng thẳng như vậy, đứa bé chắc chắn là của Chung Thành rồi. Nhìn thái độ ban nãy của chị ấy, rõ ràng là không muốn để Chung Thành biết. Nghĩ đến bố mẹ của Tống Bảo Ninh và Chung Thành, lòng Hứa Thanh San đầy lo lắng.

Phó Triết đã khó chơi, Chung Thành và vợ cũ lại đã có con, chẳng biết hai người họ có thể thật sự bên nhau không...

"Em lo lắng cũng vô ích. Cho dù cô giáo Tống chọn ai, hẳn rằng cũng sẽ hạnh phúc." Hứa Thanh Sơn ôm lấy Hứa Thanh San, cúi đầu hôn lên trán cô: "Đã là người lớn cả rồi, biết nên chọn thế nào mà."

Hứa Thanh San đáp vâng, bất đắc dĩ thở dài.

Có những chuyện, cô lo lắng cũng vô ích. Hai người đó muốn ở bên nhau thì phải đối mặt với quá khứ của nhau.

Sau khi lên xe, Hứa Thanh San giải thích với Kiều Mộ rồi hỏi sao Tiêu Trì yên tâm để cô ấy đến đón mình.

"Tiêu Trì còn đang bận, phải đến lúc ăn cơm mới có thể bớt thời gian tới được." Kiều Mộ nhướn mày, điều chỉnh độ cao ghế ngồi, mặt mày tươi cười.

Ra khỏi sân bay, Hứa Thanh San không kìm được mà xoa bụng Kiều Mộ: "Sắp đến ngày dự sinh rồi nhỉ?"

"Tháng Bảy." Kiều Mộ héch cằm về phía Hứa Thanh Sơn, trêu chọc cô bạn: "Ai chủ động trước?"

Hứa Thanh Sơn ngượng ngùng, khẽ ho một tiếng, giơ tay chỉ vào mình, ngẩng ngẩng thấy không đúng lại chỉ vào Hứa Thanh Sơn: "Anh ấy."

Kiều Mộ liếc cô bạn với ánh mắt đầy ẩn ý, giọng điệu mát mẻ: "Là đụng nhau tóe lửa chứ gì?"

"Gần vậy! Đúng là không thể giấu nổi bí mật trước mặt mày." Hứa Thanh Sơn không nhịn nổi cười: "Bé con rất khỏe đúng không. Hình như mấy ngày này là thời gian kiểm tra thai nhi thì phải."

Kiều Mộ mỉm cười gật đầu, Hứa Thanh Sơn còn lo lắng hơn cả Tiêu Trì. Từ khi cô bắt đầu mang thai, cứ cách hai ngày, Hứa Thanh Sơn lại gửi tin nhắn bảo cô phải chăm sóc con trai nuôi của mình cho cẩn thận.

Lần đầu tiên tưởng đã có thai, đến bệnh viện B làm siêu âm, kết quả không phải, hôm đó "dì cả" của Kiều Mộ liền ghé thăm.

Tiêu Trì mừng hụt một phen, thời gian về nhà ngày càng sớm hơn. Lại qua hơn nửa năm, cuối cùng Kiều Mộ đã thật sự mang thai.

Hai người này, một người lải nhải trước mặt, một người lải nhải qua điện thoại, làm Kiều Mộ vừa tức vừa buồn cười.

"Lúc nào mày sinh, tao nhất định sẽ về, phải nhìn thấy con trai nuôi của tao trước tiên mới được." Hứa Thanh Sơn không nhịn được lại xoa cái bụng đã nhô cao của Kiều Mộ: "Thật tò mò cậu nhóc trông như thế nào quá!"

"Sao mà mày không tự sinh một đứa." Kiều Mộ liếc nhìn cái gáy Hứa Thanh Sơn, cất lời trêu chọc: "Chẳng phải trước kia mày bảo không kết hôn, tự sinh một đứa rồi vứt cho ông nội với bố mẹ mày nuôi, xem như báo cáo kết quả công tác cơ mà."

"Kế hoạch không theo kịp với sự thay đổi." Hứa Thanh Sơn nóng bừng hai má, lặng lẽ chỉ vào Hứa Thanh Sơn, và ghé sát tai Kiều Mộ, cười nói: "Đẹp trai hơn trước nhiều phải không mày?"

Kiều Mộ chớp chớp mắt, mỉm cười gật đầu. Với ánh mắt của Hứa Thanh Sơn, không đẹp trai thì khỏi phải qua lại tìm hiểu chứ đừng nói đến kết hôn.

Trước đó, Hứa Thanh Sơn đến thành phố B tham gia thi đấu, sau khi trở về, chị ấy bảo Hứa Thanh Sơn sắp kết hôn, đối tượng rất được, còn có quan hệ sâu xa với nhà họ Hứa.

Kiều Mộ không nghĩ người đó lại là Hứa Thanh Sơn. Có điều, cũng không quá bất ngờ. Ánh mắt Hứa Thanh Sơn nhìn Hứa Thanh Sơn rất nóng bỏng, căn bản là không thể che giấu được.

"Mày nói vẫn chuẩn đã man." Hứa Thanh Sơn nháy mắt với Kiều Mộ, đoạn mở túi xách lấy ra một chiếc hộp tinh xảo: "Cho con nuôi của tao, phù hộ thẳng nhóc bình an khôn lớn."

Kiều Mộ nhận lấy chiếc hộp, mở ra xem rồi cất cẩn thận: "Mày cũng không ngại tốn kém nhỉ."

"Ông Hứa bỏ tiền mà." Hứa Thanh Sơn đắc ý nhướng mày: "Mua trước khi đi đăng ký kết hôn nên không tính là tiền của tao."

Hứa Thanh Sơn liếc Hứa Thanh Sơn một cái qua gương chiếu hậu, khoe miệng hơi cong lên.

Về đến nội thành, Tiêu Trì không biết từ đâu chui ra, mở cửa xe, đưa tay đỡ Kiều Mộ xuống với dáng vẻ như giáp mặt với quân địch. Bụng Kiều Mộ đã rất to, nên khá bất tiện khi hoạt động.

Hứa Thanh San xuống xe từ phía bên kia. Nhìn thấy Tiêu Trì như vậy, cô nàng không khỏi trêu ghẹo: "Anh nghĩ gì mà để cho cô ấy tự lái xe ra sân bay hả?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 51: Có Cảm Giác Lừa Bán Người Ta Còn Tự Đưa Mình Đến Tận Cửa

Nghe thấy thế, Tiêu Trì liếc xéo Hứa Thanh San một cái với ánh mắt đặng đặng sát khí, mím môi không hé răng.

Anh vốn đã đồng ý đi cùng với Kiều Mộ ra sân bay đón hai người, không ngờ trong Cục có việc đột xuất nên không đi được, bấy giờ mới miễn cưỡng đồng ý để Kiều Mộ tự lái xe đi.

Từ khi mang thai, Kiều Mộ vẫn chưa nghỉ làm. Dì Lưu ngày nào cũng ca cẩm với anh, nói rằng Kiều Mộ không thể mệt mỏi như vậy. Anh dùng biện pháp mềm không được, cứng cũng không xong, tất cả đều không ăn thua, cũng buồn bực lắm chứ.

"Anh Trì..." Kiều Mộ nắm lấy tay Tiêu Trì, nói với giọng nửa làm nũng nửa trách cứ, mặt mày đượm nét cười: "Lại dọa người ta đấy!"

Nét mặt nghiêm nghị của Tiêu Trì tức thì dịu đi, giọng nói có phần bất đắc dĩ: "Anh không dọa cô ấy mà!"

Từ sau khi mặt Kiều Mộ hồi phục trở lại, cô đã học cách làm nũng, anh vừa yêu vừa hận, không biết làm thế nào với cô, có giận dữ hơn nữa đựng đến giọng nói êm ái mềm mại của cô cũng hóa thành bọt nước.

Nụ cười trên môi Kiều Mộ lan rộng, đôi mắt sáng lấp lánh, vẻ mặt không tin.

Tiêu Trì im lặng chốc lát, đoạn cúi đầu hôn lên má Kiều Mộ:
"Không thật mà, anh cũng có giận đâu."

Kiều Mộ đáp "ừ", xem như tha cho anh.

Hứa Thanh San nhìn bộ dạng "tình cảm" của hai người, không khỏi bĩu môi, vòng qua đầu xe khoác tay Hứa Thanh Sơn, cố tình làm nũng: "Ông Hứa ời, anh ta dọa em!"

"Chúng mình không thể tấn công cảnh sát." Hứa Thanh Sơn thớm vào trán Hứa Thanh San một cái, cố nhịn cười: "Về cho em đánh anh xả giận."

Hứa Thanh San ngẩng đầu nhìn hấn: "Anh nói đấy nhé!"

"Ừ, anh nói!" Hứa Thanh Sơn khẽ bật cười.

Lên lầu, sau khi ngồi vào bàn, Kiều Mộ giới thiệu Hứa Thanh Sơn với Tiêu Trì xong thì kéo Hứa Thanh San đi rửa tay. Mở cửa đi ra khỏi phòng bao, Kiều Mộ đỡ eo, mỉm cười trêu Hứa Thanh San: "Xem mày trơn láng, mơn mớn chưa kìa."

"Mày có lương tâm tí được không hả, tao phòng không buông trống gần ba năm mới cùng hấn nên đôi đấy." Hứa Thanh San đỡ Kiều Mộ: "Nói nghiêm chỉnh thì hấn thật sự rất tốt với tao, thậm cũng rất khỏe."

"Người có thể khiến mày chủ động đề nghị kết hôn không chỉ có thậm khỏe và tốt với mày nhỉ?" Kiều Mộ nhướn mày: "Nói thật, hấn cho tao ấn tượng là một người luôn rất kiên định."

Hứa Thanh San đỡ Kiều Mộ ngồi xuống, cả người thả lỏng, mặt mày tươi cười nhìn hoa gạo ngoài tòa nhà: "Đúng là rất kiên định và

còn rất sáng tạo, cũng rất tài hoa."

Kiều Mộ không nhịn được cười, Hứa Thanh San cứ khen suốt, không hề chê trách. với tính khí của cô nàng, một tháng không có mâu thuẫn thì cả đời cũng sẽ không.

"Trước đây tao thật sự sợ kết hôn mà ạ, còn thích bói lông tìm vết, cứ luôn muốn tìm được một đối tượng hoàn hảo không có bất cứ khuyết điểm nào." Hứa Thanh San nghiêng đầu nhìn sườn mặt Kiều Mộ, gương mặt đầy hạnh phúc: "Về sau thấy mà với Tiêu Trì bên nhau, chợt hiểu ra cái gọi là hoàn hảo chẳng qua chỉ là yêu một người, yêu đến sẵn lòng xem nhẹ những khuyết điểm."

"Lời này được nói ra từ miệng mà, tao chỉ nghe ra mỗi một ý thôi." Kiều Mộ cũng mỉm cười: "Lão Hứa nhà mà rất giỏi trên phương diện "giường chiếu"."

Mặt Hứa Thanh San nóng bừng, đè thấp giọng, cười mắng: "Tao cũng cần cả thể diện nữa, được chưa?"

"Bảo lão Hứa nhà mà cho mà, tao đây không có." Kiều Mộ nhếch mà hả hê: "Quay vào đi, đồ ăn cũng được bưng lên gần hết rồi."

Hứa Thanh San "ừ" một tiếng, đứng dậy trước rồi đỡ Kiều Mộ.

Sau khi mang thai, Kiều Mộ mượt mà hơn, nhưng không quá rõ ràng, có lẽ nhiều biểu cảm trên mặt hơn, hơi thở thiếu nữ trên người còn mạnh mẽ hơn cả trước khi lấy chồng.

Hứa Thanh San nghĩ đến Tống Bảo Ninh, lại thăm thở dài.

Tình yêu đẹp là thành tựu của cả hai, thật hi vọng Tống Bảo Ninh và Chung Thành có thể nên đôi.

Trở lại phòng bao, Hứa Thanh Sơn và Tiêu Trì đang chuyện trò khá hợp, không hề ngại ngùng điều gì. Kiều Mộ và Hứa Thanh San nhìn nhau cười, ngồi vào chỗ của mình.

Các món ăn đã được bưng lên đầy đủ, chỉ có bốn người ăn nên họ không gọi nhiều.

Tiêu Trì gần như không ăn mấy mà chỉ gấp cho Kiều Mộ. Từ khi Kiều Mộ ngồi xuống thì ánh mắt anh không rời khỏi cô lấy một giây.

Hứa Thanh San nhìn vậy cứ buồn cười suốt.

Ăn xong ra về, hai vợ chồng Hứa Thanh San xuống xe giữa chừng, muốn đến khách sạn ngủ một tối, sáng mai mới về nhà.

Tiêu Trì lái xe đưa Kiều Mộ về ngõ An Cư, không nhịn nổi bèn hỏi: "Có phải trước kia anh đã gặp người yêu của chị em con chấy cắn đôi của em rồi không nhỉ?"

"Anh ấy từng đến Lâm Châu, lúc đó Thanh San đang theo đuổi bạn nổi khổ của anh ấy - giám đốc Bành của chi nhánh Hằng Khang tại Lâm Châu." Kiều Mộ đặt hai tay lên bụng, mỉm cười đáp: "Mới đầu em đã thấy anh ấy rất được, nhưng mà Thanh San không thích. Quay một vòng hai người thoáng cái đã lấy nhau. Duyên số thật kỳ diệu."

"Bản thân em thích mà còn cảm thấy người ta xứng đôi với bạn thân mình." Giọng Tiêu Trì không khỏi toát ra mùi giấm.

Kiều Mộ quay sang nhìn khuôn mặt in nghiêng giấu trong bóng tối của anh với ánh mắt nghiền ngẫm: "Chua quá đi!"

"Có à, sao anh không ngửi thấy?" Tiêu Trì vươn bàn tay rảnh rồi áp lên bàn tay Kiều Mộ đang đặt trên bụng cô: "Em là vợ anh, đang mang trong bụng con của anh, không nên nghĩ đến ai khác, mà có nghĩ cũng vô ích."

Kiều Mộ khẽ cười ra tiếng, không đáp lời anh.

Đến nhà, xuống xe. Liệt Phong vẫy đuôi lao vào gara, đứng ở xa nhìn về phía họ như một cảnh vệ, đợi Kiều Mộ xuống xe mới tiến lên.

Tiêu Trì cúi xuống xoa đầu nó, sau đấy ôm Kiều Mộ ra khỏi gara đi vào phòng khách.

Ông nội Kiều đang chơi cờ với Hoàng Viện, nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu lên liếc một cái rồi lại tiếp tục nhìn bàn cờ: "Đôi tượng của con bé Thanh San thế nào?"

"Được lắm ạ, một người rất kiên định." Tiêu Trì đỡ Kiều Mộ ngồi xuống, nói sơ qua về ấn tượng của mình cho ông cụ nghe, sau đó đứng lên đi về phía nhà bếp.

Kiều Mộ ngẩng đầu, mỉm cười nhìn theo bóng lưng anh biến mất sau cánh cửa, và bổ sung thêm: "Thanh San thích là được rồi ạ. Mọi người có thể có ý kiến nhưng nhất định đừng gây áp lực quá lớn cho đôi trẻ."

Tiêu Trì ở trong bếp có lẽ đã nghe thấy, bèn nói thật to, tiếp lời Kiều Mộ: "Hai người họ đã đăng ký kết hôn, cho chút áp lực vừa phải cũng không sao."

Ông nội vừa nghe thấy vậy liền quay sang mỉm cười nhìn Kiều Mộ: "Đăng ký kết hôn thật rồi à?"

"Thật ạ, cũng được một tuần rồi." Kiều Mộ gật đầu.

"Con bé này năm nay cũng đã ba mươi. Kết hôn rồi cũng tốt, để ông già bên đó đỡ phải ngày nào cũng than vãn với ông." Ông cụ Kiều lộ ra nụ cười vui mừng, quay về phía bếp, nói: "Tiêu Trì à, nhớ pha sữa ấm cho Kiều Mộ nhé! "

"Dạ." Tiêu Trì đáp lời ông.

Một lúc sau, anh bưng sữa và hoa quả đi ra, gọi Hoàng Viện nghỉ tay ăn đã.

"Chú Tiêu ơi, buổi chiều anh Trương Dương gọi điện thoại nói là mai anh ấy về đến Lâm Châu. Anh ấy hỏi có thể ở lại đây không ạ?" Hoàng Viện cười tí mắt, bưng cốc sữa đưa tận tay Kiều Mộ: "Anh ấy bảo chú gật đầu thì mới được."

"Việc này phải hỏi ông, chú không có ý kiến." Tiêu Trì ngồi xuống, cầm tăm xiên một miếng măng cụt, đút cho Kiều Mộ.

Ông nội thoáng nhìn anh, lắc đầu cười mắng: "Ông lại không ghen với thằng bé, hỏi ông làm gì."

Kiều Mộ nuốt miếng măng cụt xuống, khẽ nói: "Chúa hay ghen."

Tiêu Trì mang vẻ mặt "đương nhiên phải ghen rồi". Tiếp đó, anh miễn cưỡng đồng ý: "Bảo cậu ấy xuống xe thì gọi điện cho chú."

"Cháu cảm ơn chú Tiêu." Hoàng Viện thở phào nhẹ nhõm.

"Ăn xong rồi thì mau đi nghỉ đi!" Ông nội trưng ra vẻ mặt ghét bỏ.

Kiều Mộ lại cười, ăn xong hoa quả, uống sữa, cô cùng Tiêu Trì lên lầu trước. Từ khi cô mang bầu, hẳn có thời gian rảnh là Tiêu Trì lại ở bên cô, không đọc sách cho cô thì mở nhạc cho cô nghe. Nói một cách hoa mỹ là: Giáo dục thai nhi.

Anh giống hệt Hứa Thanh San, cứ một mực bảo rằng bé con là con trai. Cô lười chẳng buồn giải thích, dù sao tên anh đặt cho bé thì con trai hay con gái đều dùng được. Là trai hay gái cũng tốt.

"Lúc nào hai người họ đi, để anh bớt chút thời gian đi tiễn. Cho dù anh bận cũng sẽ sắp xếp người đi đưa họ. Em đừng đi!" Tiêu Trì đỡ Kiều Mộ ngồi xuống sofa, đoạn lấy một chiếc ghế con, ngồi bên cạnh bóp chân cho cô: "Rất không an toàn!"

"Vẫn còn sớm mà, không sao đâu anh!" Kiều Mộ nhéo má anh, trêu chọc: "Không tin em à?"

"Không phải." Tiêu Trì tóm lấy tay Kiều Mộ, đưa tới bên miệng thơm một cái, sau đó nghiêng người hôn cô.

Anh tin cô có thể chăm sóc tốt cho bản thân, nhưng dù sao bây giờ cô không chỉ có một mình, chẳng sợ gì chỉ sợ lỡ như.

Sau nụ hôn, Kiều Mộ ngã xuống ghế sofa, thở hổn hển: "Tối nay có phải tắm ca không anh?"

Tiêu Trì mỉm cười lắc đầu, cúi xuống hôn lên khóe môi Kiều Mộ, cẩn thận bế cô lên: "Đi tắm nào!"

"Vâng." Kiều Mộ nương môi, vòng tay ôm lấy cổ anh.

Sau khi bụng to, mỗi lần cô tắm rửa đều rất bất tiện, không cúi xuống được. Tiêu Trì không bận còn đỡ, anh sẽ giúp cô tắm. Nhưng

anh mà bận thì cô chỉ có thể xối nước qua loa.

Tắm xong, về phòng. Ông nội và Hoàng Viện vẫn đang chơi cờ dưới lầu, giọng nói vang cả giếng trời, trong chốc lát sẽ chưa đi lên lầu.

Liệt Phong giờ đã luyện thành thói quen, chỉ cần Tiêu Trì về là nó sẽ không quẩn lầy anh nữa. Bình thường Kiều Mộ đi đâu, nó theo đó, kiên quyết không để người lạ tới gần cô.

Đèn bàn được chỉnh tối bớt. Tiêu Trì dán lên bụng Kiều Mộ lắng nghe một lúc mới ngoan ngoãn nằm hẳn hoi. Anh ôm lấy cô từ phía sau, khàn giọng hỏi: "Được không em?"

"Được." Kiều Mộ nhoẻn cười, quay người lại đối diện với anh, nhỏ giọng: "Anh không sợ dạy hư con trai anh sao?"

"Em cũng không sợ còn gì..." Tiêu Trì ôm cô nằm dịch lên trên, rồi hôn cô thật dịu dàng...

Nửa đêm, trời bất chợt đổ mưa, cho đến sáng mà vẫn chưa có dấu hiệu ngừng, tầng không mù mịt.

Hứa Thanh San rời giường đi đánh răng rửa mặt, trang điểm xong thì xuống lầu trả phòng với tinh thần phờ phợt.

Tối hôm qua vốn nên về thẳng nhà, nhưng Hứa Thanh San nói đến chơi nhà khi đã tối muộn rất mất lịch sự, căn hộ của cô đã cho thuê nên đành phải nghỉ tại khách sạn.

Ra khỏi sảnh lớn, Hứa Thanh San bắt một chiếc taxi, ngồi lên xe, báo địa chỉ ngõ An Cư cho tài xế.

Hứa Thanh Sơn bỏ vali vào cốp sau, đoạn lên xe, vô thức lau mồ hôi.

Thấy vậy, Hứa Thanh San không kìm được mà cong khóe môi: "Ông Hứa à, ông đang căng thẳng sao?"

"Hơi hơi." Hứa Thanh Sơn choàng tay qua vai cô, cười nhẹ: "Có cảm giác hoảng loạn khi lừa người ta mang đi bán còn tự đưa mình đến tận cửa."

Hứa Thanh San không nhin nổi cười, dọc đường cứ dọa Hứa Thanh Sơn suốt, bảo hấn chuẩn bị tinh thần sẽ bị gây khó dễ đi.

Vào nhà, chị cả, chị hai và hai ông anh rể đang ngồi hai bên trên sô pha, hai ông cụ ngồi vị trí chính giữa, bố mẹ Hứa Thanh San và Kiều Mộ ngồi bên phải, ngay cả Liệt Phong cũng theo sang.

Hứa Thanh San choáng váng với khí thế này. Cô nuốt nước bọt, bình tĩnh giới thiệu Hứa Thanh Sơn với mọi người.

Hứa Thanh Sơn mua cho hai ông cụ một bộ cờ tướng bằng ngọc, không biết còn kiếm được của ai hai chai rượu Mao Đài lâu năm. Hấn cũng tặng cả quà cho bố mẹ và hai chị gái của Hứa Thanh San. Quà vừa được mở ra đã lập tức đổ được hai ông cụ luôn miệng: "Tốt, tốt!"

Thuận lợi qua được cửa thứ nhất, tiếp theo là cửa thứ hai.

Theo quy củ của nhà họ Hứa, việc đầu tiên con rể đến nhà cần phải làm chính là chơi mạt chược.

Hứa Thanh Sơn và anh rể cả ngồi đối diện nhau, hai ông cụ ngồi đối diện nhau. Nói xong quy tắc chơi, Hứa Thanh San lấy di động

gửi tin nhắn cho Hứa Thanh Sơn, nội dung chỉ có ba chữ: Không được thắng.

Hai ông cụ đều là chúa không chịu thua, đánh thắng hai ông thật, e rằng phải ngồi chơi suốt cả ngày.

Hứa Thanh Sơn xem xong tin nhắn liền nhìn Hứa Thanh San với ánh mắt ngăm hiểm ý, sau đó bắt đầu xào bài.

Hứa Thanh San bị chị cả, chị hai và Kiều Mộ kéo sang phòng trà bên cạnh phòng khách để nói chuyện.

Cả nhà đã mong chờ cô có thể dẫn một chàng rể về từ lâu. Hứa Thanh Sơn thể hiện rất tốt về mọi mặt, gần như đã chiếm được hoàn toàn số phiếu thông qua.

Hứa Thanh San thở phào nhẹ nhõm hẳn. Sáng thanh minh đi tảo mộ, ăn cơm trưa xong thì hai người lên đường rời Lâm Châu.

Về đến thành phố B đã hơn 4 giờ chiều. Trên đường vào nội thành, Hứa Thanh San nhận được điện thoại của Chung Thành. Cô nâng nhìn đồng hồ đeo tay rồi nói: "Còn 40 phút nữa thì em với ông Hứa đến nơi, anh với Bảo Ninh cứ đi trước đi!"

Hôm thứ Sáu đó, cô đã gửi tin nhắn cho anh, kể rằng mình gặp vợ cũ của anh dẫn theo một đứa bé tầm sáu, bảy tháng.

Vậy là anh cứ nóng lòng muốn gặp cô, không biết có phải liên quan đến chuyện này không.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 52: Đừng Sợ, Anh Không "Ăn" Em Đâu!

Dịch:

Hứa Thanh San đã không hỏi Chung Thành rằng đứa bé mà cô nhìn thấy có phải con của anh không, dù sao thì đó cũng là chuyện giữa vợ chồng họ. Cô nhớ rõ lúc Chung Thành ly hôn với vợ cũ, hai người không hề ầm ĩ. Anh cho vợ trước một khối bất động sản và hơn một triệu tệ tiền mặt.

Hứa Thanh San đã từng gặp vợ trước của anh vài lần, cũng không rõ lắm, chỉ biết hai người họ khá thân thiết.

Có điều Chung Thành vẫn luôn thích trẻ con, bố mẹ anh lại càng khỏi phải nói. Từ khi anh kết hôn, hai ông bà đã bắt đầu giục anh sinh cháu cho mình bế bồng.

Nếu đứa bé thật sự là con của anh thì có lẽ tình huống của Bảo Ninh sẽ rất xấu hổ.

"Chung Thành không giống như loại người sẽ bội tình bạc nghĩa. Em cũng đừng cả nghĩ." Hứa Thanh Sơn thấy sắc mặt Hứa Thanh San không tốt thì không thể không lên tiếng an ủi cô: "Anh ấy có thể bỏ được công ty để đuổi theo cô giáo Tống thì chắc chắn sẽ không vương vấn chuyện cũ đâu."

Hứa Thanh San bấu môi, bắt đắc dĩ thở dài: "Chỉ mong vậy. Anh ấy tốt với vợ cũ lắm. Lúc nghe nói anh ấy ly hôn, em còn lấy làm khó hiểu suốt một thời gian dài."

"Đôi khi, đàn ông tốt với một người cũng có rất nhiều loại lý do. Phó Triết chăm sóc Du Tinh ba năm, chẳng phải người ngoài nhìn vào cũng thấy rất tốt sao." Hứa Thanh Sơn vừa xoa đầu Hứa Thanh San bằng bàn tay rảnh rỗi, vừa cười nói: "Tin anh đi, sẽ không có chuyện gì đâu."

Sao Hứa Thanh San không thể lo lắng cho được. Nghe Hứa Thanh Sơn nói thế, cô không nhịn nổi cười: "Tin anh cũng vô ích, Chung Thành là Chung Thành cơ mà."

Thời đại học, thật ra vị đàn anh khóa trên này của cô được chào đón kinh khủng, tài đức đủ cả, diện mạo cũng rất ổn.

Tình yêu thời đại học, những điều kiện đi kèm chỉ là thứ yếu, mà chú trọng đến cảm giác và vẻ ngoài hơn.

Rất nhiều người đã theo đuổi Chung Thành, trong đó không thiếu những nữ sinh khóa dưới có vẻ ngoài và xuất thân "ăn đứt" Bảo Ninh. Nhưng anh đều không thích, cứ mê mẩn Bảo Ninh như thể bị trúng tà vậy.

"Trực giác của đàn ông." Hứa Thanh Sơn lạnh lùng cho một câu, rồi nhếch khóe miệng: "Tình cảm là chuyện của hai người, Chung Thành không phải kiểu do dự thiếu quyết đoán, anh ấy sẽ xử lý tốt thôi. Em cắt lo lắng đi, hoặc lo cho anh thì hơn."

Hứa Thanh San nghe ra ẩn ý trong lời nói của Hứa Thanh Sơn, bèn bật cười: "Mùi dấm lan từ Lâm Châu đến tận thành phố B, anh

không thấy mệt à?"

"Em không mệt thì anh chắc chắn sẽ không mệt rồi." Hứa Thanh Sơn khẽ cười ra tiếng.

Ở lại nhà họ Hứa hai đêm, hẳn đều ngủ một mình.

Hứa Thanh Sơn nóng bừng hai má, lười phải để ý đến hắn. Khi họ tới nơi, xe của Chung Thành đã đỗ dưới lầu. Dừng xe, bước xuống, Hứa Thanh Sơn thấy Chung Thành cũng gọi cả vợ cũ của anh là Lương Dĩ Đồng tới thì hơi ngạc nhiên.

"Qua cửa của bố mẹ vợ chưa?" Chung Thành trêu Hứa Thanh Sơn, đoạn mời họ ngồi xuống.

Hứa Thanh Sơn khẽ gạt đầu với Lương Dĩ Đồng, rồi ngồi xuống bên cạnh Bảo Ninh, tự nhiên nắm lấy một tay của cô bạn. Tống Bảo Ninh chưa từng trải qua trường hợp như này, nhiệt độ trong phòng ăn không cao, nhưng trán cô ấy lại đầy mồ hôi, rõ ràng là đã rất sợ.

"Hôm nay tôi gọi hai người tới cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nói rõ trước mặt hai người và Bảo Ninh." Chung Thành thả tay Bảo Ninh ra, nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy, cười bảo: "Em yên tâm, anh sẽ không từ bỏ em."

"Hay để em nói cho!" Lương Dĩ Đồng nhấp ngụm trà, sau đó dừng ánh mắt ở Tống Bảo Ninh, mỉm cười: "Tôi tái hôn rồi, bé con được sinh ra trước khi đăng ký kết hôn. Trước đây, tôi và Chung Thành đã thử muốn chung sống yên ổn. Nhưng thật đáng tiếc, chúng tôi đều không thể yêu nhau. Thật ra, sau khi kết hôn nửa năm thì chúng tôi đã làm thủ tục ly hôn, cứ giấu giếm mãi là bởi khi đó mẹ tôi không được khỏe."

Hứa Thanh San nghiêng đầu nhìn Chung Thành một cách khó tin. Cô mấp máy môi nhưng rồi lại không nói gì.

Chung Thành nói tiếp, sắc mặt thản nhiên: "Giấu giếm hơn một năm. Sau khi ly hôn thì chúng tôi ly thân."

Hứa Thanh San thở phào một hơi, đồng thời không khỏi cảm thấy hơi ngượng: "Là em nghĩ nhiều rồi."

"Không trách em được, hôm đó ở Lâm Châu, quả thực chị đang rất vội nên không kịp giải thích rõ với em." Lương Dĩ Đồng mỉm cười rộng lượng: "Tôi không dùng bữa đâu, để bé con cho bố cháu, tôi không yên tâm lắm. Tôi đi trước đây." Dứt lời, cô ấy khẽ gật đầu với Chung Thành, đoạn đứng dậy chào tạm biệt.

Chung Thành cũng đứng lên: "Đi đường cẩn thận nhé!"

Lương Dĩ Đồng nhoẻn cười, vẫy tay, nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Chung Thành thực sự là một lựa chọn rất lý tưởng để làm chồng, nhưng không yêu chính là không yêu, có thử thế nào cũng vô ích.

Trong nửa năm sau khi cưới, số lần hai người "ngủ" với nhau chỉ đếm trên một bàn tay. Vấn đề không nằm ở Chung Thành mà là ở Lương Dĩ Đồng. Mỗi lần cô ấy đều không cảm nhận được sự hưởng thụ, trái lại có cảm giác như đang ra pháp trường.

Chung Thành cũng không thoải mái, có một lần đang "làm" được nửa chừng thì bị Lương Dĩ Đồng đẩy ra. Từ đó, anh không bước vào phòng ngủ chính nữa.

Chung Thành là một người rất kiêu ngạo. Lương Dĩ Đồng nói không, anh tuyệt đối sẽ không làm khó cô ấy.

Quãng thời gian đó, bọn họ tôn trọng mà khách sáo với nhau, như thể hai người bạn cùng phòng sống chung trong căn phòng tân hôn. Cuối tuần, họ vẫn trở về ăn cơm vào cuối tuần. Hai bên cha mẹ đều ngỡ rằng họ rất ân ái, không ngừng thúc giục họ sinh con.

Cuộc nói chuyện dài đầu tiên sau khi kết hôn là lần Lương Dĩ Đồng đẩy Chung Thành xuống khỏi người mình lần nữa. Chung Thành vẫn luôn quan tâm đến cảm nhận của Lương Dĩ Đồng liền bật đèn lên, nghiêm túc yêu cầu nói chuyện. Hai người trò chuyện một đêm, họ mở lòng và cùng cẩn thận phân tích cuộc hôn nhân này có thể tiếp tục được không. Kết luận cuối cùng là không thể.

Lúc ly hôn, Lương Dĩ Đồng vốn không cần gì cả. Nhưng Chung Thành nói suy cho cùng cô là vợ anh, sau này muốn kết hôn cũng sẽ bị người khác đánh giá thấp bởi đã từng ly hôn một lần. Cho nên anh đền bù cho cô rất nhiều, và còn tỏ thái độ rất cứng rắn.

Lương Dĩ Đồng cực kỳ cảm động, lại vô cùng tự trách. Cô ấy còn nhớ rõ khi hai người ra khỏi Cục Dân Chính, cô ấy đã nghĩ lại, tại sao mình không có cách nào để yêu Chung Thành.

Hồi đó không nghĩ ra câu trả lời, mãi đến vừa rồi nhìn thấy anh nắm tay Tống Bảo Ninh cùng xuất hiện, Lương Dĩ Đồng mới chợt hiểu ra.

Họ là cùng một loại người, bề ngoài sẵn sàng thỏa hiệp nhưng tận trong xương cốt lại không làm được điều đó. May mà đã kịp thời ngăn chặn tổn thất.

Lương Dĩ Đồng bây giờ rất hạnh phúc, gả cho người mình yêu, còn sinh một cô con gái dễ thương, sống cuộc sống đầm ấm. Còn Chung Thành, khi anh nhìn Tống Bảo Ninh, sự thâm tình và quyến

luyện trong mắt nồng đượm đến nỗi dường như sắp trào ra. Chắc hẳn anh cũng đang rất hạnh phúc.

Lương Dĩ Đồng lên xe, liếc nhìn chiếc xe của Chung Thành qua gương chiếu hậu, nở nụ cười thư thái, rồi nổ máy lái xe đi.

Hoàng hôn, cả thành phố chìm trong sắc đêm nhàn nhạt, đèn đường lần lượt được thắp sáng.

Ánh đèn nê ông bên ngoài cửa sổ sát đất của nhà hàng rọi vào qua kính thủy tinh, khuôn mặt Tống Bảo Ninh như càng đỏ hơn. Chung Thành nắm tay cô, vừa lấy khăn tay lau mồ hôi cho cô vừa không nhịn nổi cười: "Làm em sợ à?"

Tống Bảo Ninh khẽ "vâng", rút tay về, giả vờ bình tĩnh. Nghe anh nói muốn dẫn cô đi gặp vợ cũ, cô thật sự rất sợ, tưởng rằng anh sẽ nói anh sắp tái hôn với vợ cũ.

"Hai người đừng sến nữa!" Hứa Thanh Sơn rùng mình, nổi da gà, lườm Chung Thành: "Anh biết cô ấy nhất còn dọa cô ấy! Cần thận dọa cô ấy bay mất bây giờ!"

Phó Triết vẫn nhìn chằm chằm vào Tống Bảo Ninh kia, Chung Thành vậy mà lại không lo lắng chút nào.

"Mai anh dẫn Bảo Ninh về ra mắt bố mẹ anh. Em đợi một hôm, đến lúc đó cùng nhau về trường tiểu học luôn. Hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn, ký xong là có thể khởi công." Chung Thành cất nụ cười ranh mãnh vào đáy mắt, cất lời mời Hứa Thanh Sơn ăn cơm.

Hứa Thanh Sơn bắt được sự thay đổi trong ánh mắt của Chung Thành, bỗng nhiên có phần cảm thông với Tống Bảo Ninh. So với

con sói Phó Triết kia, sự yêu thương che chở lặng lẽ của Chung Thành càng khó cưỡng lại hơn.

Chuyện cô gặp Lương Dĩ Đồng, chỉ nói qua với Chung Thành, không hề để lộ tin tức cho Tống Bảo Ninh. Anh chủ động nói ra đã đành, còn mời cả Lương Dĩ Đồng tới, không biết trong lòng Tống Bảo Ninh cảm động nhường nào. Với chỉ số IQ của Tống Bảo Ninh, cho dù thêm mười Phó Triết, e rằng cũng không thoát khỏi bàn tay của Chung Thành.

Gần kết thúc bữa ăn, Hứa Thanh San hỏi Chung Thành có rảnh không, đổi sang chỗ khác uống một chén.

"Anh phải đưa Bảo Ninh về." Chung Thành nở nụ cười, nghiêng đầu nhìn Tống Bảo Ninh và hỏi cô ấy: "Em có muốn đi dạo phố một lát rồi hăng về không?"

Tống Bảo Ninh cắn môi, khẽ gật đầu.

Chung Thành xoa đầu Tống Bảo Ninh, ném cho Hứa Thanh San một ánh nhìn xin lỗi. Kế tiếp, anh nắm tay Tống Bảo Ninh cùng đứng dậy: "Tôi đi thanh toán, hai người cứ ăn thông thả!"

Hứa Thanh San lườm anh, xua tay đuổi người: "Biến nhanh!"

Chung Thành phớt lờ Hứa Thanh San, dắt tay Tống Bảo Ninh đi thanh toán rồi choàng vai cô ấy chậm rãi xuống lầu.

Ra khỏi nhà hàng, thấy Tống Bảo Ninh ngần ngại, anh buồn cười quá bèn trêu cô ấy: "Giờ em đã tin tấm lòng thành của anh chưa?"

Tống Bảo Ninh liền đỏ bừng mặt, gục đầu xuống, cắn môi không lên tiếng. Đâu phải cô không tin, rõ ràng là anh cố tình nói lập lờ đấy

chứ.

"Ngốc ả, nếu anh có con với cô ấy thì cho dù anh không yêu cô ấy, cũng nhất định sẽ không ly hôn." Chung Thành nhẹ nhàng nhéo sau gáy Tống Bảo Ninh, ôm cô đi lấy xe.

Trước khi chưa trở lại thành phố B, mỗi ngày Tống Bảo Ninh đều bận rộn với Tô Nhiễm và Lê Thu, chỉ có buổi tối mới đi tản bộ cùng anh một lát. Mà hai cô nàng hóng chuyện kia lần nào cũng cứ tò tò đi theo, hại anh chỉ có thể nắm tay cô, chẳng làm được gì khác.

Sau khi lên xe, Chung Thành không vội nổ máy. Anh nở nụ cười, ánh mắt sáng rực: "Muốn đến nhà anh xem qua không?"

Tống Bảo Ninh va vào ánh mắt như ngâm trong lửa của anh, trái tim tức thì đập thành thịch: "Dạ."

Một tiếng đáp nhỏ nhẹ, rơi vào tai Chung Thành vô cùng dễ nghe và tuyệt vời.

Anh không kìm lòng được, nhào người sang dịu dàng hôn lên trán cô: "Đừng sợ, anh sẽ không ăn em đâu."

Không nói ra còn đỡ, cả người Tống Bảo Ninh như cháy rực, bối rối quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Chung quy, cô đã từng kết hôn, nên biết rằng anh đưa ra yêu cầu như vậy, không phải chỉ là ngồi chơi uống nước...

Song, cô không mấy may kháng cự, chẳng qua hơi căng thẳng mà thôi.

Tiếng động cơ vang lên, chiếc xe từ từ lăn bánh, nháy mắt đã hòa vào dòng xe cộ. Tống Bảo Ninh nhìn khung cảnh đường phố

không ngừng lướt qua bên ngoài cửa sổ, lòng bàn tay toàn mồ hôi.

"Cơm tối anh thấy em không ăn mấy, chốc nữa anh nấu bữa khuya cho em nhé?" Chung Thành nghiêng đầu, liếc nhìn cần cổ dường như vẫn còn lưu lại màu hồng nhạt của Tống Bảo Ninh, cổ họng anh thoáng nghẹn lại.

Anh "muốn" cô đã rất nhiều năm, trong khoảng thời gian chính thức qua lại tìm hiểu này, hằng đêm anh đều mơ thấy cô.

Loại khát vọng ấy mãnh liệt đến nỗi chỉ đơn giản nắm tay cô thôi, anh cũng không kiềm chế nổi phản ứng sinh lý. Tuy nhiên, cô quả thực rất chậm hiểu, nhất là ở phương diện này. Ngoại trừ nắm tay ra, cô chỉ hôn má anh, mà chỉ vô thức "đụng chạm". Có Trời mới biết anh muốn "ăn" cô đến mức nào.

"Vâng." Tống Bảo Ninh quay sang, cười ngượng ngùng: "Liệu có phiền phức quá không anh?"

Chung Thành khẽ ho khan một tiếng, chột mồm cười, đáp: "Không đâu."

Anh không biết cô có hiểu tầng ý khác trong lời nói vừa rồi của anh hay không...

Về đến chung cư anh đang ở, xe dừng lại. Chung Thành đi xuống, vòng qua đầu xe qua bên kia mở cửa xe cho Tống Bảo Ninh. Anh chìa tay ra: "Phải đi siêu thị một chuyến, lâu rồi không ở nhà, phòng chừng các thứ trong tủ lạnh cũng đã hỏng hết."

Tống Bảo Ninh đưa tay cho anh, có lẽ quá hồi hộp nên lúc xuống xe cô không đứng vững, loạng choạng một cái, may mà anh đỡ kịp.

"Sao bắt cần vậy?" Chung Thành đóng cửa xe lại, không nén nổi cảm xúc, nghiêng người về phía trước, áp cô dựa vào thân xe. Anh cúi đầu nhìn đôi môi xinh đẹp căng mọng của cô bằng ánh mắt sâu thẳm: "Người em thơm quá!"

Tổng Bảo Ninh chạm vào "nơi đó" của anh, toàn thân cô cứng đờ, hít thở rối loạn: "Đàn anh..."

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 53: Yêu Tinh Ấy Đã Phốt Lờ Anh Hai Ngày Rồi Đây!

Chung Thành nhìn vào ánh mắt bối rối hoảng loạn của Tống Bảo Ninh, khẽ cười thành tiếng: "Em đang nghĩ gì vậy, mặt đỏ hết lên rồi!"

Tống Bảo Ninh vô cùng xấu hổ, đỏ bừng mặt, cắn môi và đẩy anh ra.

Nhưng thân mình cao lớn của anh dường như lại cố ý áp sát, gần như dán vào trước ngực cô, chỉ miễn cưỡng duy trì chút xíu khoảng cách, cho dù cô đẩy thế nào cũng không xê dịch.

Chung Thành cúi đầu đặt lên trán cô một nụ hôn rồi thản nhiên thẳng người lại, nhân tiện cũng đỡ vững lấy cô: "Lát nữa anh có quà muốn tặng em."

Tống Bảo Ninh đáp lời, trống ngực gõ loạn từ đầu chí cuối vẫn không ổn định lại được. Cô tưởng vừa nãy anh định hôn cô.

Siêu thị rất đông người. Chung Thành lấy một xe đẩy hàng, một tay đẩy xe, một tay ôm Tống Bảo Ninh, đề phòng cô bị người ta va vào.

Đến khu thực phẩm tươi sống, có rất ít người, nhưng Chung Thành vẫn giữ tư thế thân mật ôm lấy cô như lúc bước vào cửa.

Sau khi mua mì và thịt, anh nhớ ra ngày thường cô thích ăn hoa quả, lại dẫn cô vòng qua chọn hai quả bưởi ngọt, một quả dưa mật.

Lúc xếp hàng tính tiền, Tống Bảo Ninh đi ra ngoài chờ trước.

Siêu thị rất đông người mua sắm, hầu như trước quầy thu ngân nào cũng xếp một hàng dài. Tống Bảo Ninh đứng ở lối ra vào đợi một lúc, nhịp tim dần bình tĩnh lại. Cô mỉm cười với Chung Thành, chỉ tay vào cửa hàng đồ chơi bên cạnh. Thấy anh gật đầu, gò má cô lại nóng ran, luống cuống chạy bước nhỏ qua đó.

Cô rất thích búp bê và thú nhồi bông, sau khi kết hôn thì không mua những thứ đó nữa.

Đứng ngoài cửa kính nhìn một hồi, bà vai cô đột nhiên nặng trĩu, bóng dáng một người đàn ông cao gầy phản chiếu lên cửa kính, giọng nói khàn khàn của người nọ vang lên trên đỉnh đầu cô: "Anh nằm viện gần một tháng mà em không quan tâm tí nào sao?"

"Phó Triết..." Tống Bảo Ninh dịch sang bên theo phản xạ: "Anh ra viện rồi, tôi rất vui."

"Bảo Ninh!" Phó Triết sầm mặt, trong mắt bùng bùng lửa giận: "Em coi những lời anh nói với em là gió thoảng bên tai phải không?"

Tống Bảo Ninh sợ hãi trước bộ dạng giận dữ của Phó Triết. Cô quay đầu nhưng không nhìn thấy được Chung Thành, sắc mặt liền trắng bệch, vành mắt hơi đỏ lên: "Tôi sẽ không ở bên anh đâu, anh mau đi đi!"

Phó Triết bị kích thích bởi câu trả lời với logic lộn xộn của cô, lửa giận bùng lên, nhưng thấy hốc mắt cô đỏ hoe lại tan đi. Gã nắm cổ

tay cô, kéo cô vào trong cửa hàng, dịu giọng xuống: "Em muốn cái nào, anh tặng em, em đừng khóc!"

Tổng Bảo Ninh nén nước mắt, rút tay về: "Tôi... tôi sẽ tự mua."

"Anh là bạn trai em sớm hơn hẳn tám trăm năm kia. Em đã đồng ý làm cô dâu của anh cơ mà." Phó Triết nghiêng đầu. Nhìn thấy Chung Thành vẫn đang xếp hàng đằng xa, nhưng ánh mắt vẫn luôn quét mắt về phía bên này, gã nghiêng răng, tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống.

Sợi dây chuyền này là của Tổng Bảo Ninh tặng cho gã, gã đã đeo nó rất nhiều năm.

Tổng Bảo Ninh chớp chớp mắt, từ từ ngẩng đầu lên. Cô đỏ mặt, lắp bắp giải thích: "Tôi chỉ... chỉ coi anh là bạn tốt thôi, lời nói trước kia... không tính."

"Bạn tốt?" Trên mặt Phó Triết lại hiện lên vẻ tức giận: "Anh không phải bạn tốt của em, anh là bạn trai em."

Rất lâu trước đây, nhà họ Tổng và nhà họ Triết sống cùng một khu chung cư, hai nhà là hàng xóm đối diện nhau. Gã và cô cùng lớn lên từ nhỏ, cho đến năm mười ba tuổi bố Tổng mở rộng việc làm ăn kinh doanh nên nhà họ Tổng mới chuyển đi.

Sau đó, việc làm ăn của bố Phó cũng ngày một phát đạt, nhà họ cũng dọn khỏi khu chung cư đó. Cả nhà gã đều cho là bố Tổng đã dẫn hai mẹ con Tổng Bảo Ninh rời thành phố B. Nếu không phải gặp được cô ở trước cửa quán bar, hẳn còn thật sự tưởng rằng đời này mình không tìm được cô nữa.

"Lời trẻ con nói... không thể là thật." Tống Bảo Ninh co rúm người lại, lùi về phía cửa ra vào theo bản năng.

Phó Triết đã nhìn thấu ý định của cô. Gã đành mặt, vươn tay kéo cô lại: "Hồi đó còn nhỏ, vậy sau đây lên cấp ba gặp nhau, em đã nói sẽ liên lạc với anh. Tại sao về sau không liên lạc?"

Tống Bảo Ninh bị Phó Triết tóm chặt tới nỗi phát đau, chực rơi nước mắt, vẻ mặt đau đớn: "Bố tôi không cho tôi giữ liên lạc với các bạn nam."

Phó Triết thấy Tống Bảo Ninh lại sắp khóc bèn vội buông lỏng tay, cẩn thận xoa lên cổ tay đã đỏ tấy của cô: "Anh không cố ý, em đừng khóc mà!"

Tống Bảo Ninh lấy tay về, đang muốn quay đầu thì bỗng nhiên một cánh tay từ sau lưng duỗi tới, tức thì kéo cô lại với sức lực kinh người. Cô kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn rõ là Chung Thành, bấy giờ mới yên tâm: "Đàn anh!"

Chung Thành ôm cô vào trước ngực, lòng bàn tay khẽ vỗ nhẹ vài cái vào lưng cô, thong dong đưa mắt nhìn thẳng vào Phó Triết: "Bảo Ninh là vợ của tôi, mong anh sau này đừng quấy rầy cô ấy nữa!"

"Vợ á?" Phó Triết không dám tin, trừng mắt nhìn cái gáy của Tống Bảo Ninh, lửa giận cuộn cuộn trong lồng ngực, "Bảo Ninh, hẳn ta nói có thật không?"

Tống Bảo Ninh vùi đầu vào lồng ngực Chung Thành, ử rử gạt đầu: "Là thật!"

Phó Triết giận quá hóa cười, nén giận "đấu mắt" với Chung Thành chốc lát, rồi thần thờ đi lướt qua hai người họ. Cô đã kết hôn,

gã lại chậm một bước rồi...

Chung Thanh âm thầm thở phào, dịu dàng hôn lên tóc Tống Bảo Ninh: "Anh ta đi rồi, đừng sợ!"

Tống Bảo Ninh dè dặt ló đầu ra khỏi lồng ngực anh, nhìn thấy bóng dáng của Phó Triết rẽ vào thang máy. Cô nhanh chóng thu lại ánh mắt, vẻ mặt khó xử, nói: "Em xin lỗi, em với anh ta thật sự không có..."

"Anh tin em." Chung Thành nâng cằm Tống Bảo Ninh lên, hôn khẽ môi cô: "Lúc nào anh cũng tin em."

"Rốt cuộc anh chị có muốn mua đồ không đây?" Chủ cửa hàng đã được xem một màn miễn phí, cất giọng mát mẻ.

Tống Bảo Ninh then thùng, lại vùi đầu vào vòng ôm của Chung Thành, không dám ngoảnh lại. Bả vai Chung Thành rung rung, trong cổ họng tràn ra những tiếng cười vui vẻ. Anh chỉ vào mấy con thú nhồi bông hươu cao cổ, gấu trúc, gấu Winnie và con thỏ gian manh xấu xí đằng sau chủ cửa hàng, bảo chủ cửa hàng đóng gói giùm.

Sau khi trả tiền, Tống Bảo Ninh ôm con thỏ lưu manh và hươu cao cổ, hai má phồng hồng, khóe miệng không nhịn được mà cong lên.

Chung Thành ôm eo cô, lắng lắng thu hết vẻ mặt tươi cười của cô vào đáy mắt, nụ cười trên môi anh không ngừng lan rộng.

Về đến nhà, đặt đồ xuống, Chung Thành vào bếp nấu mì, còn Tống Bảo Ninh ôm hươu cao cổ, tò mò thăm quan nhà anh.

Căn hộ được bài trí hết sức ấm cúng với ba phòng ngủ, phòng khách hướng Nam, một cửa sổ sát đất rất lớn. Đứng bên cửa sổ nhìn ra, có thể nhìn thấy được cả nửa thành phố B.

Màn đêm trải dài trước mặt, trong tầm mắt là một biển ánh đèn rực rỡ.

Tống Bảo Ninh lặng lẽ nhìn về nơi xa, nở nụ cười thả lỏng tâm tình. Cô thích sống trên tầng cao, có điều bố cô nói ở trên tầng cao rất nguy hiểm, nhất là khi xảy ra hỏa hoạn, nói thế nào ông cũng không chịu chuyển nhà.

"Đi rửa tay đi em!" Chung Thành đặt mì xuống, mỉm cười sâu xa. Anh kéo ghế ngồi xuống: "Anh cũng đói rồi."

Nghe thấy giọng nói của anh, trái tim Tống Bảo Ninh dường như lỡ mất một nhịp. Cô đỏ mặt, xoay người: "Em đi ngay đây!"

Chung Thành không nhịn được bật cười ra tiếng, đứng dậy đi tới lấy con hươu cô đang ôm trong lòng ra, một tay chống lên bức tường sau lưng cô, tạo thành tư thế "vây tường". Anh cười trêu cô: "Em muốn rửa tay cùng hươu cao cổ sao?"

"Em... không." Tống Bảo Ninh cuống đến độ xua tay luôn, tim đập thình thịch, giọng nói nhỏ đi: "Em quên để xuống."

Chung Thành vung tay, con hươu cao cổ bằng bông dài nửa mét biến thành một đường cong trong không khí, đáp chuẩn xuống sofa. Sau đó anh thu tay lại, nâng cằm cô lên, giọng nói gợi cảm đầy mê hoặc: "Bảo Ninh, anh muốn hôn em!"

"Ơ..." Miệng Tống Bảo Ninh vừa mới phát ra tiếng thì môi anh đã phủ kín môi cô.

Nụ hôn của anh nồng nhiệt mà quyến luyến, hôn đến nỗi cô sắp không hít thở nổi, anh mới buông cô ra. Cơ thể cao lớn rắn chắc của anh sát tới, vẫn dừng lại ở vị trí gần như chạm vào cô. Anh khàn giọng thì thầm bên tai cô: "Em đã đồng ý rồi, đừng khóc..."

Tổng Bảo Ninh thở hổn hển, nhìn vào mắt anh, hai má đỏ ửng: "Em đồng ý..."

Cô vốn muốn nói là: Em đồng ý cái gì?

Ai ngờ những lời còn lại đã bị anh nuốt chửng.

Kết thúc nụ hôn, hai chân cô mềm nhũn suýt không đứng vững được, da dẻ toàn thân cũng đỏ ửng lên theo. Cô cúi đầu không dám nhìn anh nữa.

"Đi rửa tay rồi vào ăn mì." Chung Thành bật cười, ôm cô cùng đi rửa tay.

Tổng Bảo Ninh khẽ "vâng" một tiếng, đi rửa sạch tay, sau đó cùng anh trở lại phòng ăn và ngồi xuống.

Tay nghề nấu nướng của Chung Thành rất được. Bữa tối đúng là cô không ăn mấy. Ăn hết bát mì, trên người toát mồ hôi, gương mặt cô đỏ bừng, lấy tay quạt gió bên miệng.

"Cay hả em?" Chung Thành đưa nước cho Tổng Bảo Ninh, lại không nhận được muốn hôn cô.

Anh rất muốn giữ cô ở lại đây, nhưng biết rõ trong lòng là không thể quá vội vàng, thật sự sẽ dọa cô sợ.

Tổng Bảo Ninh cười thẹn thùng, nhận lấy cốc nước uống từng ngụm lớn. Chung Thành nghiêng người sang, vuốt lưng cho cô một cách rất tự nhiên: "Uống chậm thôi em!"

"Ngày mai đi gặp bố mẹ anh thật ă? Liệu có nhanh quá không anh?" Sắc mặt Tổng Bảo Ninh tối đi, "Liệu hai bác có chê em không?"

Chung Thành xoa đầu cô, năm ngón tay lùa vào tóc cô, cười vui sướng: "Không nhanh chút nào hết! Muốn sống cùng em là anh chứ không phải bố mẹ anh."

Mặt Tổng Bảo Ninh nóng rực, vênh khé môi. Ma xui quỷ khiến thế nào cô lại chạm tay vào má anh.

Chung Thành bắt lấy tay cô, nhẹ nhàng đưa tới bên môi hôn một cái. Đoạn, anh kéo cô đứng dậy, dẫn cô đến thư phòng.

Mở cửa phòng ra, anh bật đèn lên, cố ý thả tay cô ra, nụ cười trên môi ẩn chứa sự cưng chiều dịu dàng: "Em có thích không?"

Tổng Bảo Ninh chớp chớp mắt, nhìn những con búp bê có khớp nối của Nhật xếp đầy trên giá sách với ánh mắt không dám tin. Rất nhiều trong số đó là những mẫu kinh điển mà sau khi kết hôn cô muốn mua lại chẳng dám mua.

Cô thích sưu tập búp bê, đặc biệt thích điều này.

"Em đi xem đi, của em cả đấy!" Chung Thành nửa đùa nửa thật trêu cô: "Ngắm đến tận bình minh cũng không sao."

Tổng Bảo Ninh đỏ mặt, khẽ gật đầu.

Đêm khuya dần. Đối với những "con cú đêm" mà nói thì cuộc sống sôi động chỉ mới bắt đầu.

Hứa Thanh San nghiêng đầu, biếng nhác ngồi ườn trên ghế phụ, buồn cười nhìn về mặt của ai đó. Lữ Giai m gọi điện thoại tới, ép cô tối nay phải dẫn Hứa Thanh Sơn đến gặp cô nàng, nếu không thì sẽ "nghỉ chơi" với nhau luôn.

Hứa Thanh San không lo về chuyện nghỉ chơi, Lữ Giai Âm là cô nàng chỉ mạnh miệng mà thôi. Tuy nhiên, ở thành phố B này, ngoài Tống Bảo Ninh có quan hệ tốt nhất với cô ra, kết hôn rồi, dù thế nào cũng phải để Lữ Giai Âm nhìn xem Hứa Thanh San cô đã giả cho dạng người gì chứ.

Hứa Thanh Sơn liếc Hứa Thanh San một cái, nhếch khóe miệng: "Có muốn anh gọi cánh đàn ông độc thân của Viện thiết kế bọn anh đến không?"

"Anh gọi mấy người đi!" Hứa Thanh San mỉm cười, lập tức ngồi hẳn hoi: "Để cho cô ấy khỏi "chăm" anh."

Hứa Thanh Sơn cũng cười, ôm tâm trạng vui vẻ tán nhảm cùng cô: "Vợ anh xinh đẹp, dáng người lại chuẩn, đôi mắt đẹp tới mức có thể hợp hồn người ta. Không ai có thể sánh bằng."

"Giới thiệu cho em biết với!" Hứa Thanh San nghiêng đầu sang, háo hức nhìn sườn mặt Hứa Thanh Sơn: "Em muốn nhìn xem, là yêu tinh nào lại mê hoặc người đàn ông em đã "chăm" thế?"

Hứa Thanh Sơn vươn bàn tay rảnh rỗi véo nhẹ má cô, cười đáp: "Yêu tinh ấy đã phốt lờ anh hai ngày rồi đấy!"

"Cho anh ghen chết mới tốt!" Hứa Thanh San hờn dỗi mắng một câu. Di động lại có cuộc gọi, thấy là số của Lữ Giai Âm, cô bắt đặc dĩ nghe máy: "Chị đại à, "bọn em" đang trên đường tới, đừng giục nữa được không!"

"Tin tức mới ra, Du Hiểu đã tự sát trong trại tạm giam. Cậu có hứng thì xem video nhé!" Tiếng nói của Lữ Giai Âm truyền tới với giọng điệu hờ hững.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 54: “Có Tình, Uống Nước Cũng No Bụng, Hai Người Khỏi Cần Ăn Cơm Đi.”

Hứa Thanh San đáp “ừ” một tiếng, kết thúc cuộc gọi, sau đó mở ứng dụng tin tức địa phương ra. Cô tìm thấy tin tức Du Hiểu tự sát, ấn mở, đoạn lẳng lặng đọc một lúc, rồi lắc đầu bật cười.

Du Hiểu đâu phải muốn tự sát, đây rõ ràng là muốn gây áp lực cho việc ra nước ngoài của Du Tinh, hi vọng Du Tinh sẽ tha thứ cho cô ta.

Đáng tiếc quản giáo trông coi trại giam không phải kẻ ngốc, có dạng phạm nhân nào trong trại tạm giam mà họ chưa gặp, chút mảnh khoe đó của Du Hiểu căn bản không bõ bèn gì.

Vụ kiện của Bác Chúng và Civic sẽ mở phiên tòa vào cuối tháng, chuyện này đã thành kết cục. Bên kia có lẽ sẽ lấy lý do việc nhân viên có hành vi sao chép bản kế hoạch không liên quan gì tới công ty, công ty chẳng qua là không làm hết trách nhiệm giám sát, sẵn lòng xin lỗi phía Civic. Về phần bồi thường, chắc chắn bọn họ sẽ bắt nhân viên bị sa thải phải gánh vác.

Liệu nhân viên kia có giao ghi chép giao dịch hoàn chỉnh ra hay không, những việc làm đó có phải là do cấp trên gợi ý hay không, đấy lại là chuyện của bọn họ.

Du Hiểu muốn tự do sao, không dễ vậy đâu.

Hứa Thanh San bấu môi, thoát khỏi ứng dụng tin tức, mở Weibo.

Hiện tại cô đã không giữ chức vụ ở Civic nữa, bên Bác Chúng hầu như đã không đăng những tin tức về cô, ngay cả những tài khoản được thuê để vào Weibo của cô “ném đá” cũng đã lặn mất tăm mất tích.

Mở tin nhắn riêng, một loạt tiếng “ting ting” báo có tin nhắn mới, có của diễn đàn dân phượt gửi tới, hỏi cô mùa nào thích hợp tự lái xe đi du lịch.

Hứa Thanh San trả lời mấy tin, ngoài ra còn đăng một bài, yêu cầu dân mạng và phượt thủ tự lái xe đến đó nhất định phải chú ý an toàn, còn ghim lên trên đầu trang cá nhân.

Chuyện hậu sự của Hầu Thừa Hiên và mấy người khác đã được xử lý xong xuôi vào tuần trước. Phía chính phủ bày tỏ thái độ sẽ nhanh chóng dựng một tường rào trên đoạn đường nguy hiểm một cách sớm nhất, đồng thời cũng đưa ra yêu cầu, mong các du khách tự lái xe lựa chọn loại xe có tính năng an toàn tương đối tốt.

Có một nhóm nhỏ bình luận dưới tin tức, nhao nhao bảo gia đình người quá cố kiện Hứa Thanh San, bắt cô đền bù tổn thất, cơ mà không khơi nên nổi bọt nước.

Hứa Thanh San đã đăng rất nhiều bài về trường tiểu học, về con đường “âm dương”, thậm chí từng đăng video mình suýt bị đá lở chôn vùi. Từ đầu chí cuối không hề khuyến khích bất cứ ai một mình đi đến đó. Cho dù có kiện, cũng phải tìm được lý do khởi kiện hợp lý.

Mỗi ngày tòa án tiếp nhận nhiều vụ án như vậy, trường hợp không có căn cứ thực tế thế này sẽ không được lập thành án.

Sau khi đến quán đồ nướng, ngồi vào bàn, Hứa Thanh Sơn gọi một đồng đồ ăn. Chẳng mấy chốc, Lữ Giai m tới. Cô nàng quan sát hẩn một lượt, đoạn nhỏ giọng trêu Hứa Thanh San: “May mà là người đàn ông của cậu. Ví thử thật sự là Du Hiểu, chị đây xấn tay áo cướp luôn.”

“Cứ chém gió tiếp đi!” Hứa Thanh San lườm Lữ Giai m một cái, sau đấy giới thiệu cho cô nàng và Hứa Thanh Sơn.

Nói chuyện phiếm một lúc, mấy đồng nghiệp của Hứa Thanh Sơn cùng đến, mọi người giới thiệu với nhau một hồi, rồi vui vẻ bắt đầu ăn.

Hứa Thanh San uống chút rượu, về đến nhà, xuống xe mà đầu óc vẫn hơi lâng lâng.

Hứa Thanh Sơn phải lái xe nên không động tới một giọt rượu. Hẩn đi xuống, đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe sang bên kia đỡ cô. Người thấy người cô toàn mùi rượu, hẩn không khỏi cau mày: “Về sau không cho em uống rượu nữa!”

“Thì không uống.” Hứa Thanh San nhón chân, híp mắt hôn lên môi hẩn, giọng nói ả chứa sự nũng nịu: Muốn ăn thịt kho kiểu gì?”

Hứa Thanh Sơn bị hỏi thì thoáng sửng sốt, sau đó bế cô lên, sải bước đi vào nhà.

“Ông Hứa ơi, em muốn uống nước.” Hai chân vừa chạm đất, Hứa Thanh San liền kéo Hứa Thanh Sơn cùng ngã vào sô pha.

Khuôn mặt cô bị hơi men hun đỏ hồng say sưa, ánh mắt lơ mơ: “Mai anh phải trở lại rồi à?”

“Ừ.” Hứa Thanh Sơn hôn xuống môi Hứa Thanh San, đỡ cô ngồi dậy rồi nghiêng người rót nước cho cô.

Hứa Thanh San uống nước xong, đợi Hứa Thanh Sơn đặt cốc xuống, cô mơ màng nhào lên người hắn, đưa tay nâng cằm hắn lên, tiếp đến cúi đầu hôn một cái: “Không cho phép anh nhìn người phụ nữ khác, liếc mắt cũng không được! Nhớ kỹ đấy!”

“Được.” Hứa Thanh Sơn không nhin nổi cười, bàn tay khóa lấy gáy Hứa Thanh San, dịu dàng hôn cô.

Nhìn cô còn không đủ, lấy đâu ra lòng dạ đi nhìn người khác...

Sáng hôm sau, Hứa Thanh San thức dậy, mình mẩy nhức mỏi, chỗ bên cạnh đã trống trơn.

Cô đánh răng rửa mặt, đi xuống lầu. Hứa Thanh Sơn đã làm xong bữa sáng và đang ngồi trước bàn mỉm cười nhìn cô.

Hắn không mặc áo, trên người toàn vết móng tay của cô để lại. Hứa Thanh San nhìn mà nóng bừng hai má, bèn nói: “Tối qua uống nhiều quá...”

“Không sao.” Hứa Thanh Sơn nở nụ cười thỏa mãn: “Em qua đây ăn gì đấy, kéo dạ dày lại khó chịu. Chốc nữa anh phải trở lại chùa Khai Thiện, cuối tuần em không về thì anh đến tìm em.”

“Vâng.” Hứa Thanh San đáp rồi ngồi xuống.

Cô vẫn chưa nghĩ xong có cần tiếp tục tìm việc không, quảng mọi việc bên trường tiểu học cho Chung Thành thì hơi “ác”. Lại thêm Tô Nhiễm còn muốn ở lại đó một thời gian nữa, cô chắc chắn phải trở lại trường tiểu học thôi.

Trước khi về Lâm Châu, hai người đã qua nhà bố mẹ Hứa Thanh Sơn một chuyến. Mẹ chồng tặng cô một chiếc vòng phỉ thúy thượng hạng, bố chồng tặng một bức tranh vẽ, trước sau đều không nhắc tới chủ đề giục họ chóng sinh con.

Cùng ngày, cô chú cùng rất nhiều cậu mợ của Hứa Thanh Sơn cũng đến rất đông. Có điều, họ đều rất hiền hòa. Người một nhà giống như bạn bè cũ ngồi trong phòng trồng hoa tán gẫu, không cần phải dày công tiếp đãi. Bầu không khí hết sức hài hòa.

“Còn có một việc.” Hứa Thanh Sơn đặt đĩa xuống, đứng dậy đi tới cầm cái ví da trên bàn trà, lấy ra hai tấm thẻ, đưa cho Hứa Thanh San: “Em cứ yên tâm tiêu đi, hết anh lại kiếm. Nếu em muốn đầu tư, quản lý tài sản, tự em quyết định là được.”

Hứa Thanh San nhận lấy hai tấm thẻ, tiện tay để sang một bên, nghiêng người hôn hân: “Tối qua em nói lung tung điều gì phải không?”

Hứa Thanh Sơn mỉm cười lắc đầu. Cô uống nhiều, lơ mơ lại đáng yêu, lại còn rất nhiệt tình.

“Muốn nói hay không thì tùy.” Hứa Thanh San đỏ mặt ăn hết bát cháo, đoạn cầm một quả trứng chim cút bỏ vào miệng, hơi phồng má: “Em đi sửa soạn hành lý cho anh.”

Hứa Thanh Sơn lại cười, ánh mắt sáng rực.

Hứa Thanh San ném cho hắn một ánh nhìn vừa thẹn vừa giận, sau đấy quay đầu đi lên lầu.

Sau khi tiễn Hứa Thanh Sơn đi, Hứa Thanh San lên lầu nhặt quần áo vứt đầy trong phòng ngủ, bỏ vào máy giặt, nhân tiện quét dọn sạch sẽ.

Lúc lau dọn phòng vẽ tranh, cô nhớ ra Hứa Thanh Sơn từng nói còn có rất nhiều tranh chân dung của cô, thế là không kìm lòng được bèn mở ngăn tủ mà hắn đã nói ra.

Một xấp tranh thật dày, số lượng phải hơn một trăm bức, tất cả đều là vẽ cô.

Có bức sơn dầu, bức cổ trang, có bản phác thảo, mỗi bức đều được vẽ với sự tỉ mỉ, chăm chút. Hứa Thanh San cẩn thận giờ xem một lượt rồi cẩn thận để lại chỗ cũ. Cô cong khoe môi, tiếp tục quét dọn, làm xong thì xuống lầu mở laptop lên mạng.

Trong hộp thư có thư mới, là bản thảo kế hoạch quà tặng tri ân của quỹ cộng đồng. Cô mở ra xem, thấy khác nhiều so với dự tính của mình.

Liên lạc với người lập bản kế hoạch, Hứa Thanh San nhấn mạnh lần nữa về hiệu quả mà cô muốn, yêu cầu bên kia phải đưa ra phương án và bản thảo mới vào thứ Hai tuần sau.

Xử lý xong những việc này, Hứa Thanh San mở danh sách chi tiết của đợt gây quỹ cộng đồng, bất ngờ phát hiện ra một cư dân mạng giấu tên đã quyên góp liền một lúc sáu trăm nghìn tệ (khoảng gần 2 tỉ VNĐ), liền cảm thấy có điểm khác thường.

Tìm ra cách liên lạc trên trang web của quỹ cộng đồng, Hứa Thanh Sơn mất nửa ngày mới tra được, khoản tiền kia vậy mà lại là của Du Tinh quyên góp.

Do dự hồi lâu, cuối cùng cô vẫn gọi cho Hứa Thanh Sơn, nói cho hắn biết chuyện Du Tinh quyên góp tiền.

“Để về anh sẽ gọi điện cho cô ấy, ghi âm lại cho em nghe.” Hứa Thanh Sơn vẫn đang ở trên đường, tín hiệu không tốt lắm.

Hứa Thanh Sơn cười, trêu hắn: “Không cần ghi âm, em tin anh.”

Bên tai yên ắng một lúc thì giọng Hứa Thanh Sơn lại truyền tới, âm thanh không mấy rõ ràng: “Nhớ phải ăn cơm đúng giờ, anh sẽ gọi điện, gửi tin nhắn cho em bất cứ lúc nào đấy!”

Hứa Thanh Sơn lại không nhịn được cười, dặn hắn chú ý an toàn rồi ngắt máy.

Buổi trưa, cô bớt chút thời gian đến văn phòng của quỹ từ thiện một chuyến, tìm được người phụ trách để nắm rõ cái nào cần phải công bố chi tiết, cái nào có thể qua loa, tiện thể trở lại Civic mang đồ đạc cá nhân của mình về.

Trước đó, cô bận rộn suốt, Phương Minh Hải đã giúp cô thu dọn xong mà cô cũng không có thời gian qua lấy.

Giám đốc quản lý mới của công ty là một người đàn ông, trước đây từng làm việc tại Thượng Hải, đã thực hiện nhiều kế hoạch rất có tầm ảnh hưởng.

Hứa Thanh Sơn nghe Phương Minh Hải nói, cấp trên được chào đón nồng nhiệt, nhậm chức một tuần thì ngày nào cũng có người

tặng hoa cho. Cô không nhịn được cười. Cùng phái thì đẩy nhau, khác phái thì hút nhau, cấp trên mới vừa tới thì ưu thế của Phương Minh Hải liền yếu hẳn đi, nhất thời khó tránh khỏi việc không thích ứng kịp.

Về nhà nấu cho mình một bát mì. Ăn xong, Hứa Thanh San gọi điện thoại cho Tống Bảo Ninh.

Quá trình Chung Thành dẫn cô ấy về nhà ra mắt bố mẹ anh rất suôn sẻ. Buổi tối, hai gia đình gặp nhau, chuyện trò vui vẻ. Bốn ông bà già cùng hỏi thúc Chung Thành và Tống Bảo Ninh đi đăng ký kết hôn, quả là tốc độ tên lửa.

Ngày hôm sau gặp nhau, Tống Bảo Ninh y như cô vợ nhỏ, từ khi xuất phát đi đến sân bay cho tới khi đến trường tiểu học, Chung Thành nói gì cũng nghe theo răm rắp, ngoan ngoãn khỏi phải nói.

Hứa Thanh San và Tô Nhiễm lười chả buồn để ý, cả đường không cầm điện thoại tìm tín hiệu lướt Weibo thì chính là nhìn hai người kia cười ngây ngô.

Lúc đến nơi đã rất khuya, giáo viên và học sinh của trường đã đi ngủ cả, chỉ có Lê Thu với đồng nghiệp ở phòng bên cạnh vẫn đợi ở nhà ăn.

Xe dừng hẳn, Hứa Thanh San và Tô Nhiễm mở cửa xuống xe, rùng mình nổi hết cả da gà, đội mưa chạy vào nhà ăn.

Trời mưa, đường lại càng thêm khó đi, Lê Thu sợ họ đói, nên cùng người đồng nghiệp vẫn luôn chờ họ.

Hứa Thanh San đưa quà tặng cho Lê Thu, cúi đầu vuốt nước mưa trên người, cười nói: “Đi từ huyện đến đây mất năm tiếng,

xương cốt xóc nảy cũng sắp rệu rã hết rồi.”

“Vào mùa mưa là vậy đấy chị ạ. Cũng không biết khi nào con đường kia mới có thể tu sửa xong.” Lê Thu nhận lấy quà, khuôn mặt phớt hồng: “Em cảm ơn chị Thanh San.”

Hứa Thanh San nhoẻn cười, liếc thấy Chung Thành và Tống Bảo Ninh nắm tay nhau đi vào, không nhin nổi cất tiếng trêu chọc: “Có tình uống nước cũng no bụng, hai người khỏi cần ăn cơm đi!”

“San Nhi...” Tống Bảo Ninh thẹn thùng lại tức giận, lườm cô bạn.

Chung Thành cười hiền, vẫn nắm tay Tống Bảo Ninh, dắt nhau đi rửa tay.

Tô Nhiễm bị cảm vẫn chưa khỏi hẳn, ăn qua quýt rồi đặt bát xuống, lờ đờ cùng Lê Thu về phòng. Hứa Thanh San không yên tâm, rửa sạch bát đĩa xong liền theo sau.

Trên đường đến đây, tinh thần của Tô Nhiễm không được tốt cho lắm, có lẽ ngồi trên xe xóc nảy trong thời gian dài, cảm giác khó chịu lại tăng thêm.

Vào phòng ký túc xá, Lê Thu giúp Tô Nhiễm nằm xuống, sau đó đi rót nước.

Hứa Thanh San ngồi xuống, sau khi đưa tay kiểm tra nhiệt độ cơ thể của Tô Nhiễm mới thấy hơi yên tâm: “Lần này về thủ đô, có tình hình gì mới à?”

Sắc mặt Tô Nhiễm tái nhợt, yếu ớt gật đầu. Hứa Thanh San hiểu rõ trong lòng. Cô nhận cốc nước nóng Lê Thu đưa cho, để sang một

bên, kế tiếp mở ngăn kéo bàn đọc sách tìm thuốc cảm cúm, đoạn đỡ Tô Nhiễm dậy uống thuốc.

“Có một công ty lớn muốn ký hợp đồng với em, em vẫn chưa quyết định.” Tô Nhiễm uể oải uống thuốc, rồi dựa vào đầu giường, gắng gượng mở mắt ra: “Người đại diện lúc đầu của em đã nhận giùm em rất nhiều việc, xếp hết vào tháng Năm. Máy kịch bản đã nhận còn chưa quyết định đi thử vai cái nào.”

Hứa Thanh San trầm ngâm suy nghĩ chốc lát mới hỏi Tô Nhiễm có phải những công việc này đều đã được ghi chép lại không?

Tô Nhiễm lắc đầu: “Em không có thói quen này, trước kia toàn do trợ lý sắp xếp giúp.”

“Về sau cứ tập thành thói quen thì tốt hơn. Nếu người đại diện của em không hỗ trợ thì tự em quyết định.” Hứa Thanh San nghiêng người cầm máy tính bảng của mình, mở trang word, ghi lại những điều cô vừa nhắc đến, phân tích từng mục một với Tô Nhiễm.

Khoảng ngày mai ngày kia thì phần kết cấu Hứa Thanh Sơn đã đặt sẽ tới, đến lúc đó Tô Nhiễm còn phải lên sóng trực tiếp, chờ khi đủ độ nổi tiếng là có thể “bùng nổ”.

Tô Nhiễm uống một hớp nước, cảm thấy đỡ hơn, cô nàng nói đùa với Lê Thư: “Lê Thư, em làm trợ lý cho chị đi!”

“Em á?” Lê Thư chỉ vào mũi mình, chột dạ: “Em cũng làm được ạ?”

Kết thúc thời gian làm giáo viên tình nguyện, Lê Thư quả thực muốn tìm một công việc, sơ yếu lí lịch đã chuẩn bị xong nhưng chưa bắt đầu gửi đi.

“Tất nhiên là được rồi. Em có thể suy nghĩ thêm, dù sao cũng liên quan đến kế hoạch nghề nghiệp trong tương lai của em.” Tô Nhiễm lại cười: “Chị rất thích em, làm việc cùng em cũng khá thoải mái với cả yên tâm.”

Hứa Thanh San nhìn Lê Thư rồi lại nhìn Tô Nhiễm, chỉ cười không nói gì.

Lát sau, Tống Bảo Ninh về phòng, mọi người cười đùa một trận mới đi tắm rửa và đi ngủ.

Buổi sáng thức dậy, trời đã tạnh, bên tai ngập tràn tiếng chim kêu lảnh lót. 1 giờ trưa, người của Viện thiết kế và công ty xây dựng tới, ký xong hợp đồng tu sửa thì lập tức khởi công.

Hứa Thanh San và Chung Thành đã bố trí ổn thỏa cho công nhân. Tranh thủ thời tiết tốt, họ ra khỏi trường, đi xem thi công mặt cầu.

Sáng sớm, gã Béo đã đến một chuyến, bảo rằng hôm nay có thể hoàn thành toàn bộ, đợi hoàn tất kiểm tra chất lượng thì tổ chức lễ chúc mừng cây cầu được xây xong.

Đi tới chỗ mặt cầu đã được hoàn thành trước kế hoạch, Béo đội cái mũ bảo hộ xuất hiện phía đầu bên kia. Nhìn thấy họ, gã cười nói với giọng yên tâm: “Hôm nay làm luân phiên hai ca, tới rạng sáng mai là có thể ghép lại.”

“Nước sông đã dâng lên nhiều, qua tiết thanh minh một cái là lượng mưa dần tăng lên. Để an toàn cho học sinh, nhà trường giao cho anh bảo trưởng thôn kêu gọi người dân trong thôn cùng trông

nom bọn trẻ.” Hứa Thanh San vừa dứt lời, liếc thấy mấy cậu nhóc đang mon men xuống bờ sông, sắc mặt liền thay đổi.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 55: Chuyện Tốt

Béo cũng đã nhìn thấy, gã bèn quát lên, đoạn vút mũ bảo hộ xuống, vội vàng lao về phía đó.

Hứa Thanh San và Chung Thành cũng co cẳng đuổi theo, tim đã thất cả lại.

Hồi đầu tháng bắt đầu mưa, nhà trường đã đưa ra thông báo, yêu cầu phụ huynh phối hợp với nhà trường quản lý con em của mình, trong tình huống không có người lớn đi cùng, không cho phép học sinh ra bờ sông chơi.

Nghe Hứa Thanh Sơn kể năm ngoái đã có tại nạn chết đuối, lúc đó trường học chưa có hiệu trưởng, giáo viên quản lý thay đã bị xử phạt, không thể tiếp tục công tác giảng dạy nữa.

Chẳng dễ gì nuôi được một đứa trẻ, nếu nó thật sự gặp chuyện, ai mà không đau lòng cơ chứ.

Ngày thường Béo đi lại liêu xa liêu xiêu, lúc này lại trở nên vô cùng nhanh nhẹn, giữa đường vấp ngã một lần lại bò ngay dậy, vừa gào toáng vừa giẫm chân lên đá sỏi lổn nhổn, ra sức quát to ngăn đám trẻ.

Tốc độ của Chung Thành cũng rất nhanh, xuống khỏi công trường, thoáng cái anh đã đuổi kịp Béo. Hứa Thanh San chạy chậm hơn, đợi cô đến nơi, mấy đứa trẻ vừa lội xuống nước đã bị tóm

lên, đang đứng thành hàng trên bờ, không dám nghịch nữa, đứa nào đứa nấy cúi đầu im re.

"Chúng mày muốn chết hả, tao giúp cho!" Gã Béo tức giận đến độ mặt mũi cũng vẹo vọ, chống nạnh thở hồng hộc, tay kia thì giơ cao, chỉ vào đám trẻ mà mắng: "Không nghỉ trưa cho tử tế lại chạy ra ngoài nghịch dại, đúng là không phụ sự quan tâm của thầy cô với bố mẹ nhỉ!"

Sắc mặt của Chung Thành cũng rất khó coi. Ở những thành phố có sông hồ, hàng năm đều có thể thấy được chuyện chết đuối xảy ra, huống chi là ở nông thôn.

Thanh minh vừa mới qua, nước sông vẫn rất lạnh, người lớn lội xuống còn không chịu nổi, mấy học sinh này mà rơi xuống nước thì cứu cũng chẳng kịp.

Chung Thành nén giận, nghe Béo mắng mấy học sinh kia một trận. Bỗng anh ngắt lời gã, nghiêm mặt nhìn chằm chằm vào đám trẻ: "Các cháu là học sinh lớp nào, chạy ra đây bằng cách nào?"

"Lớp năm ạ." Một cậu bé đáp với giọng yếu ớt: "Chúng cháu trèo qua cửa sổ."

"Tại sao các cháu không ngủ, cứ phải ra bờ sông chơi?" Chung Thành nhìn mấy cậu học sinh, giọng nói đã dịu đi: "Không ngủ được hay là muốn ăn cá?"

"Tại ra đây chơi vui ạ." Cậu học sinh lại lên tiếng.

Chung Thành không nói gì nữa, đưa mắt ra hiệu cho gã Béo để cho đám trẻ về trường.

Trường học không có bảo vệ trông cổng, tường vây lại có mấy chỗ hỏng, học sinh muốn chạy ra ngoài chơi chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Đám trẻ nghe thấy đã có thể đi được, liền cầm cổ chạy trốn chết về trường. Béo hãy còn thở hổn hển, đưa mắt nhìn chúng chạy xa mới ngồi bệt xuống đất, mặt mày lại nhăn nhó. Vừa nãy ngã một phát, đầu gối đã tím bầm cả rồi.

"Đội ghép mặt cầu xong, anh tìm vài người đến sửa bức tường đi, buổi trưa khóa cổng lớn lại, nếu được thì tìm người trông cổng càng tốt." Chung Thành vỗ vai Béo, đoạn kéo gã dậy.

Tổng Bảo Ninh là giáo viên ở đây, học sinh xảy ra vấn đề gì, cô ấy cũng phải chịu trách nhiệm.

"Anh Hứa đã dặn, cơ mà tôi nhất thời quên mất." Gã Béo gắng đứng lên, lúng túng nói.

Hứa Thanh Sơn cũng đưa tay đỡ gã và an ủi: "Nhiều việc như vậy, lại chỉ một mình anh chạy đi chạy lại, không trách anh được. Anh làm tốt hơn ông Hứa nhiều."

Béo nhếch miệng, không khỏi hít vào một hơi.

Sau khi đưa gã về nhà, Hứa Thanh Sơn cùng Chung Thành thảo luận về vấn đề an toàn, cảm thấy chỉ giáo dục bằng lời nói suông thì không có tác dụng cho lắm.

Trẻ con không có ý thức mạnh mẽ về nguy hiểm, lại càng không sợ chết như người lớn, để trông coi tốt đám trẻ vẫn phải tốn nhiều tâm sức. Yêu cầu học sinh phải có người lớn đi cùng mới có thể ra ngoài bờ sông chơi của Sở giáo dục là không thực tế.

Trường học có hơn hai trăm em, trong đó tám mươi phần trăm có cha mẹ đi làm thuê ở xa.

"Nếu không, xây một bể bơi trong trường, đến mùa hè ai cũng có thể vào chơi." Nói đoạn, Chung Thành suy xét tới vấn đề nơi đây không có nước máy, lại lắc đầu: "Anh suy nghĩ hơi viễn vông rồi."

Hứa Thanh San phì cười: "Đúng là hơi viễn vông. Chi bằng chúng ta nghĩ theo hướng khác. Thư viện hiện tại có một nghìn đầu sách, báo. Phòng học cũng đã được sửa sang, học sinh không ngủ được thì để bọn trẻ đến thư viện đọc sách. Hoặc làm một phòng thủ công nữa, mua ít nguyên liệu về, để các em thích chơi gì thì chơi."

"Đợi về anh bàn với hiệu trưởng." Chung Thành cũng cười.

Trở lại trường học, thời gian nghỉ trưa đã gần hết. Hai người đi ngó qua phòng học đang xây sửa, thấy công việc đã được tiến hành một cách trật tự, thì về phòng ký túc xá.

Tiết nhạc buổi chiều sẽ được quay và phát trực tiếp, ban nhạc đã ra hình ra dáng. Nhịp điệu lúc diễn tấu cũng ăn khớp, người hát chính đã đổi thành một cậu học sinh có giọng hát khỏe, trong và rõ ràng.

Những điều này là do Tống Bảo Ninh nói. Hứa Thanh San tin ở ánh mắt của cô bạn.

Về phòng rửa mặt xong, cảm thấy tinh thần khá hơn, Hứa Thanh San lấy di động ra, mở khóa, đọc tin nhắn Hứa Thanh Sơn gửi tới. Nội dung rất đơn giản: Thực nghiệm lần đầu thất bại, đang tổng kết kinh nghiệm tìm nguyên nhân, và đang nhớ em.

Hứa Thanh San nhấn lại một tin. Chợt nghe thấy tiếng mở cửa ở phòng bên cạnh, cô đi sang thăm Tô Nhiễm, thấy sắc khí của cô ấy đã tốt hơn nhiều, bấy giờ mới yên lòng.

"Hi vọng những vất vả này của em đều đáng giá." Tô Nhiễm cười gượng: "Nếu không phải muốn lăn xả một phen, em thật sự không chống đỡ nổi một ngày. Nơi này quả thực quá nghèo nàn lạc hậu."

"Em chắc chắn sẽ "nổi" mà, tin chi đi!" Hứa Thanh San đỡ cô ấy dậy, buồn cười buồn lòng trêu chọc: "Trước đây cũng nhận nhiều kịch bản thế à?"

Tô Nhiễm lắc đầu, trước kia cô ấy gần như không chủ động tìm kịch bản, toàn là tin tức truyền nhau, đạo diễn nào muốn quay phim gì, sau đó chụp ảnh gửi tới hoặc đích thân đi thử vai.

"Vậy thì không phải đã kết thúc đâu, chứng tỏ bây giờ em đã có đầy đủ nền tảng để nổi tiếng rồi đấy. Chờ em gặp được kịch bản hay, nổi tiếng chẳng qua chỉ là chuyện đóng một bộ phim thôi." Hứa Thanh San nghiêm túc khích lệ Tô Nhiễm.

Có gan làm thì có gan chịu, Tô Nhiễm là diễn viên, không có người xem cũng phải diễn thật tự nhiên. Đã vào ngành giải trí, mấy ai không muốn khắc lên trán bốn chữ "tôi muốn nổi tiếng", nhưng nén nhịn sự không cam lòng đó, mới có thể bùng nổ hơn.

Bắt đầu phát sóng trực tiếp.

Mở đầu là màn độc tấu vi-ô-lông của Tô Nhiễm, tiếp theo tiết mục hát chay không cần đệm nhạc của giọng ca chính, cuối cùng mới là hợp tấu.

Bài hát vẫn là ca khúc trong sách nhạc lớp Bốn. Tô Nhiễm đã tìm bạn trong ngành để "tỉa tót", ca khúc sau khi được cải biên càng dễ lan tỏa hơn.

Hứa Thanh San chăm chú nhìn màn hình livestream, thấy hàng loạt những bình luận trực tiếp gọi nữ thần với các dấu chấm than, thì không khỏi cong khóe môi.

Có fan thật sự quan tâm đến Tô Nhiễm, nhìn ra cô ấy đang bị ốm, bèn gửi rất nhiều hình ảnh căn phòng nhìn ra biển cùng với hình bánh ngọt.

Đoán chừng số lượng like cho tiết học này là con số không nhỏ.

Lúc kết thúc, Hứa Thanh San vừa định đóng máy, nhưng liếc thấy Tô Nhiễm đứng lên bèn xoay camera thẳng vào cô ấy.

Các fan nhìn rõ dáng vẻ ốm yếu của Tô Nhiễm, tức thì sôi trào.

Hứa Thanh San ghi hình một lúc, giải thích rằng Tô Nhiễm đang bị ốm, tuy nhiên đã nhận lời dẫn ban nhạc và học sinh lên lớp cùng chơi.

Giải thích xong, cô tắt livestream, cất di động rồi đi đến giúp một tay.

Vì không để các em học sinh sinh ra tâm lý thất vọng và đua đòi, tất cả mọi người đều có thể chọn loại nhạc cụ mà mình muốn họ, sẽ có hai tiếng dạy miễn phí vào mỗi thứ Bảy và Chủ Nhật cho các em.

"Hiệu quả thế nào chị?" Tô Nhiễm dựa vào tường, cười nhẹ: "Em với chị Bảo Ninh đã bàn bạc, quyết định chuẩn bị một chương trình biểu diễn vào ngày mừng Một tháng Sáu."

"Khoảng ngày 20 là em phải về rồi mà." Hứa Thanh San cất đàn vi-ô-lông vào hộp, cười bảo: "Không nở à?"

Tô Nhiễm nhú mày, đáp: "Không nở ạ. Lúc đứng trên bục giảng hoảng ghê."

"Về sau vẫn còn một số công việc cần em phải tham gia, có lẽ sau khi đi rồi vẫn phải quay lại." Hứa Thanh San tặng cho Tô Nhiễm một ánh mắt cổ vũ. Cô vừa nói xong thì di động của Tô Nhiễm có cuộc gọi.

Tô Nhiễm bắt máy, nói được hai câu thì để điện thoại ra xa một chút, khó giấu nổi sự phấn khích: "Chị San, người đại diện của em nói có một đạo diễn muốn tìm em đóng phim điện ảnh, vai nữ chính."

"Chuyện tốt!" Hứa Thanh San khẽ nhếch mày: "Hỏi kỹ vào, tên tuổi của đạo diễn, thông tin của nhà đầu tư, nội dung cốt truyện của bộ phim. Đừng có nghe thấy phim điện ảnh đã vội mừng. Nhớ đâu là vai nữ chính của phim ma thì sao."

Nụ cười trên mặt Tô Nhiễm cứng ngắc, lại áp điện thoại bên tai.

Hứa Thanh San xách đàn vi-ô-lông và ghi ta đi lướt qua người Tô Nhiễm, khẽ cười một tiếng, đoạn rảo bước đi ra ngoài.

Tổng Bảo Ninh theo sau, thoáng nhìn Tô Nhiễm với ánh mắt cảm thông. Liếc thấy Chung Thành đang đi về phía này, trông như đang rất vội, cô bèn ra đón: "Đàn anh, xảy ra chuyện gì ạ?"

Chung Thanh mỉm cười lắc đầu, cầm lấy đàn organ trên tay cô: "Để anh, em nghỉ ngơi là được rồi!"

Tổng Bảo Ninh nóng bừng hai má. Khoảnh khắc cô cúi đầu, Chung Thành bồng hôn cô một cái, rồi nói thật nhỏ: "Chốc nữa về nhà bọn mình, có thứ này cho em!"

"Dạ." Tổng Bảo Ninh đỏ mặt quay trở vào lớp học.

Tiết học sau là giờ nhạc của lớp khác. Tổng Bảo Ninh lên lớp, Chung Thành đi theo. Anh ngồi cuối lớp chăm chú nghe giảng, còn ngoan hơn cả học sinh.

Hai bên cha mẹ đều không có ý kiến gì, anh cũng đã nghĩ đợi đến mừng một tháng Năm về thành phố B thì cầu hôn cô, nhân tiện đi đăng ký kết hôn luôn. Hôm ấy trong siêu thị, anh đã nhìn thấy rõ những cảm xúc phức tạp trong mắt Phó Triết. Thành thật mà nói, trong lòng anh rất khó chịu.

Tổng Bảo Ninh không phải loại người đứng núi này trông núi nọ. Nhưng người khác nhìn vào sự từ chối của cô, thấy nó cũng chẳng khác gì không từ chối. Nhất là gặp phải người như Phó Triết. Từ đầu chí cuối, Chung Thành không hề hỏi Tổng Bảo Ninh, rốt cuộc quan hệ của cô và gã ta là gì.

Song, có một điều anh rất chắc chắn, đó là cô không thích Phó Triết.

Sau khi ly hôn, cô gặp Phó Triết trước, về sau cộng tác với Hứa Thanh San, cô mới nổi lại liên lạc với anh. Luận về thứ tự trước sau thì Phó Triết đến sớm hơn anh không chỉ một bước.

Tuy nhiên, cuối cùng Tổng Bảo Ninh vẫn chọn anh thay vì chọn Phó Triết. Nghĩ vậy, Chung Thanh kéo những suy nghĩ trở về, khuôn mặt bất giác toát lên nét cười.

Kết thúc giờ học, sau lưng Tống Bảo Ninh đã ướt đầm mồ hôi. Cô thu dọn giáo án rồi theo Chung Thành đi tới ngôi nhà nằm bên ngoài trường học.

Nhà ở trong thôn, khoảng sân rất rộng, vào cửa là một sân phơi lớn. Căn nhà có hai tầng, tường bao bên ngoài bằng gạch vữa, sàn gác với kết cấu gỗ ván và gỗ khối.

Trong phòng khách ở tầng một có một cái hố để đốt lửa sưởi ấm. Đi vào bên trong nữa, bên trái là phòng bếp, bên phải là nhà kho, ba phòng ngủ đều ở trên tầng, đằng sau là một vườn rau lớn.

Lần trước đến đây, khắp nơi trong nhà còn bẩn, sàn nhà lồi lõm, mạng nhện giăng kín góc nhà.

Có lẽ Chung Thành đã tìm người dọn dẹp, tầng một được lát sàn gỗ, tường đã được trát lại, mái nhà mưa dột cũng đã được sửa.

Băng qua phòng khách, vào sân sau. Khu vườn ban đầu vốn mọc đầy cỏ dại đã được dọn sạch và xới tơi đất. Tống Bảo Ninh nhớ lần trước tới, cô thuận miệng nói với Chung Thành muốn thử trồng gì đó có được không. Chẳng ngờ, anh đã bớt thời gian xới đất xong xuôi.

Tống Bảo Ninh không che giấu được niềm vui, nhìn ngấm một lúc mới lấy lại tinh thần, trong tay cô đột nhiên có thêm một cái lọ.

Cô ngẩng đầu nhìn vào mắt Chung Thành, tim đập như sấm, trên môi nở nụ cười vừa ngọt ngào vừa bối rối: "Không phải là hạt giống đấy chứ?"

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 56: Đến Lúc Đó Rồi Gặp!

Chung Thành chỉ cười và gật đầu mà không nói gì, ánh mắt anh đầy dịu dàng, cưng chiều. Cô nói cô muốn trồng hoa, thế là lần trước trở lại thành phố B, anh đã cố ý mua rất nhiều hạt giống hoa.

"Anh Chung Thành ơi..." Giọng Hứa Thanh San đột nhiên từ ngoài cửa vọng vào, Chung Thành vỗ nhẹ cánh tay Tống Bảo Ninh, đoạn quay người đi ra.

"Biết ngay hai người ở đây mà! Có mấy phượt thủ tới đây, hiệu trưởng vào trong thôn bàn chuyện với trưởng thôn rồi. Anh theo em đi ứng phó với!" Hứa Thanh San vừa chạy một mạch đến, mặt không thể tả.

Chung Thành gọi Tống Bảo Ninh, đợi cô đi ra rồi họ cùng về trường học. Nhóm phượt thủ mới tới chưa được sự đồng ý của nhà ăn đã vào lục lọi lấy ra bao nhiêu đồ, bây giờ đang ngồi ăn trên bậc thềm trước cửa.

Hứa Thanh San và Chung Thành nén giận, đi tới hỏi họ đến đây làm gì. Người đàn ông dẫn đội ăn xong miếng giăm bông trên tay rồi lấy ra một điều thuốc, thong thả nói về kế hoạch của bọn họ.

Ngọn núi phía sau thôn nằm ngay cạnh khu bảo tồn thiên nhiên, kế hoạch của bọn họ là leo lên ngọn núi, sau đó băng qua khu bảo tồn tự nhiên.

Chung Thanh mở ghi âm điện thoại, bình tĩnh mời bọn họ rời đi: "Đây là trường học chứ không phải khách sạn, không có nghĩa vụ thu nhận các vị."

Trong khoảng thời gian này đã có một vài phượt thủ tới đây, hiệu trưởng thấy phiền lòng không chịu nổi.

"Anh lại chẳng phải hiệu trưởng, dựa vào cái gì mà không cho tụi này nghỉ lại?" Một cô gái ngồi bên cạnh người đàn ông dẫn đội chất vấn với giọng điệu không vui xen lẫn tức giận.

Hứa Thanh San liếc xéo cô ta, sắc mặt dần dần nặng nề: "Dựa vào đây là trường tiểu học, mời các vị rời khỏi đây ngay lập tức."

Chung Thành đành mặt, cố gắng kiềm chế để không nổi giận: "Mời các vị đi cho!"

"Bọn này cứ không đi đấy thì sao? Trường học rộng thế kia, bọn này ở lại một đêm đã làm sao, lại chả phải nhà của anh." Người nói vẫn là cô gái hung hăng ban nãy.

Hứa Thanh San lùi lại mấy bước, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho gã Béó, nói rằng có người xông vào trường học, bảo gã qua tập hợp những người dân trong thôn vẫn đang thi công lại, để đuổi nhóm người này đi.

"Không phải nhà tôi, nhưng cũng phải chỗ để các người muốn ở thì ở." Chung Thành giận dữ, anh quay đầu gọi những người dân trong thôn đang sửa mái phòng học, bảo họ đi xuống.

Nhóm phượt thủ có ba nam, hai nữ. Nhìn thấy người dân từ trên mái nhà trèo xuống, tay còn cầm theo dụng cụ, mặt mày bọn họ liền biến sắc, hậm hực đứng dậy.

"Trả tiền đã!" Hứa Thanh San chỉ vào những chiếc túi bọn họ họ vút trên đất, tiếp đó xòe tay ra với vẻ mặt lạnh lùng: "Ăn xin còn có thái độ hỏi xin kìa, chưa hỏi mà đã tự lấy là quân ăn cướp."

"Hứ, cái thứ gì thế này." Cô gái nọ cười khẩy một tiếng, móc trong túi ra mười đồng, ném xuống đất bằng thái độ khinh thường.

Hứa Thanh San vẫn đứng yên, cứ điềm nhiên khoanh hai tay đứng nhìn cô ta.

Mấy người dân từ trên nóc nhà xuống đã lục tục đi tới, vây lấy nhóm phượt thủ, mặt mũi ai nấy đều lộ vẻ dữ tợn. Có lẽ cô gái kia đã biết sợ, liền ngồi xuống nhặt tiền lên, lại lấy thêm mười đồng nữa, dè dặt đưa tận tay Hứa Thanh San.

Hứa Thanh San khoát tay, ý bảo mấy người dân nhường đường. Nhóm phượt thủ như được đại xá, chạy như bay ra khỏi trường mà không dám ngoái đầu lại.

"Sau khi hoàn thành cây cầu sẽ có nhiều người dân trong thôn rảnh rỗi. Ngày mai anh phải bảo Béó bớt ra vài người sửa cho xong bức tường, thời gian nghỉ thì khóa cổng vào." Chung Thành cũng tức giận khôn tả.

Hứa Thanh San bắt đắc dĩ nhún vai. Tạm thời cũng chỉ có thể làm như vậy.

Ăn tối xong, Chung Thành dẫn các em học sinh trong đội bóng rổ đi chơi bóng. Hứa Thanh San và Tô Nhiễm thấy chán quá bèn gọi Lê Thư lại đây xem.

Hứa Thanh San lấy điện thoại ra nhìn tín hiệu 4G, tiện tay mở chế độ livestream. Nửa khuôn mặt Tô Nhiễm xuất hiện trong màn

hình camera, cô nàng chỉ kẻ lông mày, không tô son môi, nét mặt vốn thanh tú càng toát lên vẻ sạch sẽ và quyến rũ.

Tập thể các fan sôi trào, nhao nhao thổ lộ "nữ thần thật xinh đẹp".

Hứa Thanh San mỉm cười, cầm di động của Tô Nhiễm, đăng nhập vào Weibo của mình, dẫn đường link đang phát trực tiếp, nhân tiện thông báo cho những tài khoản marketing để họ chuyển tiếp video.

Nhiệt độ trên mạng nhanh chóng nóng lên, ngoài bình luận về Tô Nhiễm ra còn có những bình luận về Chung Thành và những học sinh với đôi mắt trong veo bên cạnh anh.

Hứa Thanh San trước sau không lộ diện. Cô quay cả Lê Thư và Tống Bảo Ninh, đồng thời giới thiệu về hai cô ấy.

Tiêu điểm quay một vòng lại trở về với Tô Nhiễm. Các fan của Tô Nhiễm như nước dâng cao, cuối cùng dưới bài đăng trên Weibo toàn những bình luận mong cập nhật mới hơn của "nữ thần".

Khi trời sắp tối, Hứa Thanh San tắt livestream. Nhìn số lượng like, cô hài lòng cong khóe môi.

Đăng xuất khỏi tài khoản Weibo của mình, Hứa Thanh San trả điện thoại lại cho Tô Nhiễm, khẽ nhướn mày: "Thứ Năm này, lãnh đạo của Sở giáo dục tỉnh sẽ cùng lãnh đạo của Phòng giáo dục huyện tới đây kiểm tra thị sát, đến lúc đó chị sẽ sắp xếp các phóng viên phỏng vấn độc quyền cho em, muốn nói thế nào thì tự em tổng kết, rồi chị "trau trốt" cho."

"Cảm ơn chị San!" Tô Nhiễm phấn khởi khởi thơm Hứa Thanh San một cái: "Em sẽ ngấm ngấm xem cái gì nên nói, cái gì không nên

nói."

"Đi thôi, bọn mình về ký túc xá trước đã!" Hứa Thanh San thấp giọng, cười xấu xa: "Không đi nữa là có người học máu đấy!"

Tô Nhiễm thôi cười gọi Lê Thư, rồi bỏ Tống Bảo Ninh lại, đi về phòng ký túc xá trước.

Hai giờ chiều thứ Năm, lãnh đạo của Sở giáo dục đến trường tiểu học. Năm phòng học gần cổng trường nhất đã được sửa chữa xong, có điều Chung Thành khẳng khẳng không cho dùng để đón tiếp lãnh đạo.

Khoản tiền mà trường học và Phòng giáo dục huyện đã xin được căn bản không đủ để xây mới, cùng lắm chỉ đủ để tu sửa. Vụ này ngâm từ cuối năm ngoái cho đến tận cuối tháng Ba năm nay, tỉnh ủy không ngồi yên được nữa, nên cử một tổ chuyên môn xuống.

Hứa Thanh San không phải giáo viên của trường, cùng Tô Nhiễm thực hiện phỏng vấn xong, từ phòng học đi ra, trông thấy Chung Thành với Tống Bảo Ninh và Lê Thư đang đứng dưới hàng hiên thì lấy làm kinh ngạc.

Các phóng viên được mời tới ló đầu nhìn, vẫy tay với Hứa Thanh San, đi ra hành lang, rồi chậm chậm chạy theo đội ngũ tham quan.

Hứa Thanh San nheo mắt, nhìn hiệu trưởng dẫn giáo viên trong trường cùng các lãnh đạo đi đến thư viện. Cô không khỏi lắc đầu: "Huyện khó khăn về tài chính, có người đến đây cũng chưa chắc sẽ có tiền rót xuống. Đây chỉ là một trong số những trường tiểu học, các trường còn lại không có ai đến, không ai giúp đỡ tuyên truyền, mãi mãi không có cách nào thay đổi được điều kiện cơ sở vật chất."

"Không phải là em muốn làm công ích đấy chứ, con đường này không dễ đi đâu." Chung Thành nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc: "Làm phúc lại phải tội."

"Em chưa từng nghĩ về điều đó. Hiện tại cũng chưa nghĩ xong nên tiếp tục kế hoạch hay đổi công việc khác." Hứa Thanh San nhún vai: "Đợi xử lý xong chuyện của Tô Nhiễm rồi nói sau."

Chung Thành cười bảo: "Anh với Bảo Ninh tạm thời sẽ không rời đi. Đã có kết quả kiểm tra nguồn nước suối, vượt quá tiêu chuẩn cho phép của nước uống."

Hứa Thanh San liếc nhìn Tống Bảo Ninh đang đỏ bừng mặt, nghiêng đầu ghé bên tai Chung Thành, khẽ cười nói: "Sớm "tạo" em bé đi!"

Chung Thành mỉm cười gạt đầu, không tiếp lời cô.

Đứng một lúc, hiệu trưởng dẫn đoàn từ trong thư viện đi ra, chuyển sang phòng vẽ.

Hứa Thanh San nhớ tới những bức họa trên tường liền cong khoe môi, biếng nhác dựa vào cây cột, lấy điện thoại gửi tin nhắn cho Hứa Thanh Sơn.

Hắn nhắn lại rất nhanh, chỉ vắn vện hai chữ: Nhớ em.

Hứa Thanh San không nhịn nổi cười, tiện tay gửi ảnh chụp ban sáng cho hắn. Một lúc sau, hắn trả lời bằng bản thảo truyện tranh vẽ về việc trùng tu bích họa hàng ngày.

Cô vừa lật xem, vừa đi ra xa để gọi điện thoại cho hắn.

Lúc trước tạo chủ đề truyện tranh trên Weibo của cô, đã có gần nửa triệu fan. Còn bản thảo trùng tu bích họa, cô đăng bữa hai, ba trang, vẫn chưa nghĩ ra sẽ tạo chủ đề gì.

Điện thoại kết nối, Hứa Thanh San cười kể với hần về việc lãnh đạo Sở giáo dục đến thị sát, ngoài ra dự án tuyển đường cấp hai từ huyện xuống sẽ sớm được đánh giá và đo vẽ bản đồ. Dự tính có thể bỏ thầu, khởi công trong sáu tháng cuối năm.

"Có thời gian rảnh, anh sẽ vẽ tiếp truyện tranh bên trường tiểu học, tranh thủ góp thêm chút sức." Giọng nói của Hứa Thanh Sơn mang theo tiếng cười truyền tới, rất dễ dãi dàng: "Anh nhớ em đến độ không ngủ được đây này."

"Em không nhớ anh đâu..." Hứa Thanh San trêu hần, lại nói: "Phải rồi, trong thôn sắp tổ chức lễ chúc mừng việc xây xong cầu. Anh phải đến đấy! Ban sáng Béo đã nhắc em mấy lần."

"Tuần này thì không được, cuối tuần sau còn phải làm thực nghiệm. Tuần này anh phải tới thủ đô gặp một chuyên gia." Hứa Thanh Sơn thở dài: "Anh muốn trói em ở bên người anh, lại lo em thấy bất mãn."

Hứa Thanh San khẽ cười thành tiếng: "Mai em phải đi thủ đô với Tô Nhiễm một chuyến, đến lúc đó gặp nhau."

"Đến lúc đó rồi gặp." Hứa Thanh Sơn cũng cười, vẫn dạn dò một lượt như cũ, sau đấy mới bịn rịn cúp máy.

Sáng trưa chiều tối mỗi ngày hần đều gửi tin nhắn nhắc cô ăn cơm, rảnh rồi cũng sẽ gửi nội dung khác cho cô. Mức độ buồn nôn không phù hợp với thiếu nhi.

Hứa Thanh San cất điện thoại, lộn trở lại. Đoàn lãnh đạo cũng đã tham quan gần xong, học sinh lần lượt đi vào lớp chuẩn bị vào giờ học.

Tiếng chuông báo vào tiết học vang lên, Tống Bảo Ninh, Tô Nhiễm và Lê Thư đều phải lên lớp. Hứa Thanh San đi theo livestream một tiết học nhạc, một tiết Tiếng Anh. Sau đó, Béo đến mời cô và Chung Thành tới dựng bia cho cây cầu.

Các giàn giáo và lưới bảo vệ trên cầu đã được gỡ bỏ, lộ ra dáng vẻ thật sự.

Ba nhịp cầu được xây dựng trên mặt sông rộng hơn mười mét, bởi vì tạm thời không thể suy xét đến nhu cầu về phương tiện đi lại, nên cây cầu với kết cấu hỗn hợp của gỗ carbonized và bê tông cốt thép, còn xây thêm ba tòa tháp.

Thời hạn công trình là hơn một tháng, tốc độ này xem như tương đối nhanh, tốn tiền nhiều nhất là vào mấy trụ cầu. Tuy nhiên giai đoạn đo vẽ bản đồ và khảo sát trước đây, Hứa Thanh Sơn đã tìm người làm vào năm ngoái, nhưng chậm trễ không khởi công một là vì đợi phê duyệt, hai là chờ có vốn.

Khi Hứa Thanh San đứng ở đầu cầu để chụp ảnh, Béo bỗng nói: "Em dâu, tên của em với anh Hứa chỉ khác nhau một chữ à?"

"Vâng, sao anh hỏi vậy?" Hứa Thanh San cười nói, giơ di động chụp tiếp.

"Năm ngoái lúc sửa đường, trong thôn dựng bia bên đường theo quy định để cảm ơn người đã quyên góp tiền sửa đường, anh Hứa đã viết tên của em, còn nhờ tộc trưởng cầu phúc cho em nữa đấy."

Béo gãi đầu, nở nụ cười chất phác: "Tám bia này là do anh Hứa tìm người khắc, hôm nay lại thảo luận chuyện lập bia, tôi còn tưởng là đã khắc nhầm, cố ý gọi điện cho anh Hứa mới biết."

Hứa Thanh San nhếch khóe môi: "Khắc cả tên tôi với tên của anh ấy đi. Trên bia sửa đường không có tên của anh ấy đúng không?"

Béo cười hì hì, gật đầu thừa nhận.

Hứa Thanh San bĩu môi, nhưng trong lòng đã mềm đến nỗi rồi mù, hận không thể gặp Hứa Thanh Sơn ngay lập tức.

Sau khi gắn tám biển sơn vàng lên đầu cầu, trưởng thôn đến giới thiệu một số nghi thức của lễ tế. Hứa Thanh San hỏi có thể ghi hình phát sóng trực tiếp không, nhận được câu trả lời rõ ràng, cô không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Vợ Hứa Nhất Minh đã chấp thuận kế hoạch của cô, chỉ là tuyến đường đến đây không đi qua huyện, mà đi theo tuyến đường từ thành phố cấp tỉnh bên cạnh chạy qua thị trấn.

Nhiều các bà các thím trong thôn có tay nghề làm đồ thủ công rất tốt, một khi tuyến đường được đưa vào sử dụng cũng xem như có một cách để tạo thu nhập.

Buổi tối, nói chuyện với Chung Thành một lúc, thấy anh không tập trung, Hứa Thanh San không kìm được châm chọc anh đang "hồi xuân".

Chung Thành cũng không chấp nhận với cô, ra khỏi cửa đi tìm Tống Bảo Ninh luôn.

Sáng thứ Sáu, Hứa Thanh San chụp ảnh mấy phòng học đã sửa xong, rồi cùng Tô Nhiễm ngồi lên chiếc xe bán tải của Béo, lên đường ra sân bay của tỉnh.

Sáng nay Hứa Thanh San đã đến thủ đô, có điều vẫn bận rộn suốt.

Hứa Thanh San đặt phòng xong thì gửi tin nhắn cho hấn, hấn không nhắn lại, gọi điện thoại cũng luôn trong tình trạng máy bận, cô liền đi tắm trước.

Tắm xong đã hơn chín giờ, Hứa Thanh Sơn vẫn không có tin tức gì. Cơm tối cô vẫn còn chưa ăn, nên không khỏi hơi tức giận, lại cầm điện thoại gọi cho hấn.

Gọi hai lần mà máy vẫn bận, Hứa Thanh San tức tối vứt điện thoại sang bên, vừa chuẩn bị thay quần áo ra ngoài đi ăn thì đột nhiên có người gõ cửa phòng.

Cô nhìn qua mắt mèo, thấy là nữ nhân viên phục vụ của khách sạn, bèn bực bội hỏi: "Có chuyện gì?"

Nữ nhân viên phục vụ mỉm cười, lịch sự giải thích: "Chào chị, chị Hứa. Là thế này ạ, anh Hứa có một món quà muốn chúng tôi tự tay giao cho chị, phiền chị mở cửa giùm."

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 57: Muốn Đi Với Ai?

Hứa Thanh San mở cửa với thái độ nóng nảy, cũng không nhìn xem nhân viên phục vụ đưa cái gì vào phòng mà đi tìm quần áo để thay.

Sau lưng vang lên một loạt tiếng động lách cách, tiếp đó là tiếng đóng cửa. Lúc Hứa Thanh San tìm được quần áo để thay, thì chợt ngửi thấy mùi hương quen thuộc. Cô bắt giác nhú mày, đột nhiên quay đầu lại.

"Giận à?" Hứa Thanh Sơn đưa bó hoa ly cho Hứa Thanh San, rồi duỗi cánh tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn môi cô: "Tắc đường mà."

"Anh có thể gọi điện lại hoặc nhắn tin cho em." Trên mặt Hứa Thanh San toát ra vẻ không vui, cô đẩy hắn ra: "Ai thèm hoa héo kia."

Hứa Thanh Sơn ôm cô không buông tay, đoạn cúi đầu thơm má cô, giọng hần khàn khàn, cười thành tiếng: "Nhớ anh thế sao?"

"Không nhớ." Hứa Thanh San tức tối xoay mặt sang bên khác. Từ lúc nhận phòng cho đến khi hắn xuất hiện chưa đầy hai mươi phút, nhưng cô cảm thấy như thể đã lâu lắm rồi.

Hứa Thanh San hôn môi cô, dần dần sâu hơn, cho tới khi cô sắp nghẹt thở mới buông ra. Sau đó, hắn thỏa mãn ôm cô đến ngồi

trước cửa sổ, còn mình đi đẩy xe đồ ăn tới và nói: "Ăn cơm đã, anh đã báo trước cho nhà hàng của khách sạn chuẩn bị đấy."

"Đút cho em!" Hứa Thanh Sơn vẫn còn tức, cô phồng má, đáng vẻ không chịu bỏ qua.

Nụ cười trên môi Hứa Thanh Sơn lan rộng, hắn ngồi xuống bên cạnh cô, cầm dao nĩa cắt bít tết rồi đưa đến bên miệng cô.

"Anh ăn chưa?" Hứa Thanh Sơn rướn cổ qua, chưa cắn được miếng bít tết thì môi đã bị lấp kín.

Hứa Thanh Sơn chỉ hôn phớt một cái. Trước khi cơn giận của cô trở nên lớn hơn, hắn đã ngồi lại vị trí, nhân tiện đưa miếng bít tết vào miệng cô, đáp rằng: "Mới ăn món khai vị thôi, vẫn đói."

"Đói chết anh luôn đi!" Hứa Thanh Sơn hờn dỗi buông một câu, sau đó ngoan ngoãn ăn bít tết.

Ăn xong, Hứa Thanh Sơn đẩy xe đẩy đồ ăn ra. Hứa Thanh Sơn ôm bó hoa ly lên, thấy bên trong còn kẹp một tấm thiệp, cô mỉm cười mở ra xem. Chữ viết trên đó hắn là của Hứa Thanh Sơn: Tặng bà Hứa yêu quý.

Coi như hắn có chút lương tâm.

Quảng tấm thiệp qua bên, trước mắt cô liền xuất hiện một bóng người. Hứa Thanh Sơn ngẩng đầu lên, khuôn mặt Hứa Thanh Sơn bỗng chốc phóng to. Đôi bên nhìn nhau, cô có thể thấy rõ sự cháy bỏng trong mắt hắn, thế là không nhịn được run rẩy: "Ánh mắt gì đây?"

"Ánh mắt muốn ăn em." Hứa Thanh Sơn khẽ cười, tiếp đến bế cô lên, cùng ngã xuống giường. Hắn lột áo choàng tắm trên người cô ra, vứt xuống đất...

Từ đầu Hứa Thanh Sơn đã biết thể lực của hắn rất tốt, nhưng đây là cô vẫn còn đánh giá thấp về điều đó. Đến sau cùng, giọng cô khàn đến nỗi gần như không kêu được ra tiếng.

Kết thúc màn "nóng bỏng", Hứa Thanh Sơn ôm Hứa Thanh Sơn, hôn liên tục lên đỉnh đầu cô: "Sáng thứ Hai anh đi, ngày mai vẫn bận."

"Vâng..." Hứa Thanh Sơn gồi lên khuấy tay hắn, giọng điệu giống như đang băng quơ: "Em không muốn sinh con cho lắm, mang bầu cũng mệt mà cũng khó nuôi."

"Không vội, em muốn sinh thì sinh, không muốn thì cứ sống thế này cả đời thôi!" Hứa Thanh Sơn nâng cằm cô lên, thơm một cái vào môi cô: "Quyết định của em là quyết định của anh."

Hứa Thanh Sơn chớp chớp mắt, quay người lại đối diện với Hứa Thanh Sơn, gác chân lên đùi hắn, nói với vẻ không tin: "Thật sao?"

Lúc chưa xác định được tình cảm của cô, hắn thật sự muốn trói buộc cô bằng đứa con, nhưng bây giờ đã không cần thiết nữa.

Cô muốn sinh, cũng chỉ có thể sinh con của hắn.

Hứa Thanh Sơn nhéo má Hứa Thanh Sơn, rồi cong khóe môi và nhắm mắt lại: "Ngủ thôi, em vẫn chưa suy nghĩ rõ ràng, muốn sinh em sẽ nói cho anh biết."

Hứa Thanh Sơn tóm lấy tay cô, đưa tới bên miệng, ngọam một cái. Hấn lật mình đè lên người cô và nắm lấy tay kia của cô, áp lên đỉnh đầu, khàn giọng cười nói bên tai cô: "Ôn tập lần nữa!"

"Ngày mai không phải tận thế..." Hứa Thanh San vừa bực vừa buồn cười.

Hứa Thanh Sơn dường như không nghe thấy, hấn cắn vành tai cô, rồi phủ kín môi cô.

Buổi sáng thức dậy, hai người dùng bữa sáng tại khách sạn. Hứa Thanh San nhận được điện thoại của Tô Nhiễm. Sau khi tiễn Hứa Thanh Sơn đi, Hứa Thanh San lên xe bảy chỗ chuyên dùng cho các ngôi sao, đi gặp Tô Nhiễm.

Lần này Tô Nhiễm cực kỳ lý trí, không chọn cách một mình đơn thương độc mã thành lập văn phòng nữa, mà quyết định ký hợp đồng với một công ty nổi tiếng trong nghề, gửi kèm văn phòng của mình vào đó.

Hứa Thanh San hoàn toàn tôn trọng sự lựa chọn của Tô Nhiễm, chỉ đưa ra đề xuất chứ không can thiệp vào quyết định của cô ấy.

Thảo luận chi tiết hợp đồng cả một ngày, Hứa Thanh San lười tham dự tiệc tối bèn gọi điện thoại cho Hứa Thanh Sơn mới biết hấn vẫn còn đang ở Viện Mỹ Thuật, thế là cô bắt xe đi tìm hấn luôn.

Đứng ngoài cửa đợi một lúc thì Hứa Thanh Sơn từ trong đi ra với vẻ mệt mỏi.

"Khó xử lý lắm hả anh?" Hứa Thanh San đưa nước cho hấn, thấy đau lòng lạ lùng: "Anh ăn cơm chưa?"

Hứa Thanh Sơn uống hớp nước, đoạn lắc đầu bật cười: "Vừa định gọi cho em rủ đi ăn cơm!"

Hứa Thanh Sơn nhướn môi, thuận miệng hỏi: "Vị trợ lý của giáo sư rất xinh đẹp đúng không?"

"Không đẹp bằng em." Dứt lời, Hứa Thanh Sơn thoáng sừng sốt, cúi đầu hôn cô: "Chưa quá*!"

*Ý Hứa Thanh Sơn nói Hứa Thanh Sơn đang ghen.

"Chưa ở chỗ nào, em không ngại thấy." Hứa Thanh Sơn lườm hấn một cái, sau đó ấn điện thoại liên lạc với xe chuyên dùng.

Hứa Thanh Sơn không nhịn nổi cười, ôm cô vào trước ngực, khẽ cọ cằm lên đỉnh đầu cô: "Bà Hứa xinh nhất, đẹp nhất trên đời. Tối nay chúng mình ăn gì?"

"Ăn dao." Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu tránh đi, giả vờ không vui: "Có nhìn trộm cô ấy không đấy? Người ta cao bao nhiêu, vóc dáng thế nào?"

Hứa Thanh Sơn lại cười ằm. Hấn nâng cằm cô lên, đặt xuống một nụ hôn dịu dàng triền miên.

Hấn thật sự không để ý tới điều đó. Đến đây chỉ đưa số liệu thực nghiệm cho giáo sư, đi theo làm phân tích suốt, lặp lại các bước thử nghiệm lúc trước để cố gắng tìm ra chỗ sai.

Vả lại, trong mắt hấn từ lâu đã không chứa nổi ai khác, có xinh đẹp nữa cũng chẳng liên quan gì đến hấn.

Hôn xong, xe chuyên dùng vừa khéo chạy tới.

Hai má Hứa Thanh San đỡ lựng. Cô kéo hấn lên xe, lên đường đến Tứ Hợp Hiên. Tối qua hấn nói đến thủ đô làm việc mấy lần, nhưng chưa thật sự ném thủ đồ ăn vật ở đây.

Cô từng ở nơi này một thời gian, bạn bè lại toàn dân mê ăn uống, ở đâu có món ngon cũng rõ như lòng bàn tay.

Đi được nửa đường, bên cạnh bỗng nhiên im thít, Hứa Thanh San quay sang nhìn thấy Hứa Thanh Sơn ấy vậy mà đã ngủ khi, cô không khỏi lắc đầu.

Cho dù dự án Chùa Khai Thiện có thể hoàn thành đúng tiến độ, hấn cũng không cách nào ở lại thành phố trong thời gian dài, cứ có dự án là lại phải đi.

Lần này, trước khi đến thủ đô, Tô Nhiệm lại một lần nữa đưa ra đề nghị bảo Hứa Thanh San làm giám đốc tuyên truyền cho văn phòng của cô ấy. Hứa Thanh San vẫn chưa chính thức trả lời, nhưng trong lòng cô bây giờ bỗng nhiên đã có câu trả lời.

Cô không muốn ở quá xa hấn...

Ăn xong về đến khách sạn, Hứa Thanh Sơn tắm rửa rồi ngã xuống giường ngủ luôn. Hứa Thanh San cầm di động của Hứa Thanh Sơn, vừa giúp hấn chỉnh sửa bản vẽ lưu trong máy vừa gửi sang điện thoại của cô.

9 giờ hơn, Tống Bảo Ninh đột nhiên gọi điện thoại tới, nói rằng mình đang ở thành phố B, vợ và bố mẹ của gã chồng cũ đang ôm hũ tro cốt của anh ta, đứng trước cửa nhà cô ấy làm âm ỉ, còn hỏi Hứa Thanh San là mình nên làm gì.

"Chung Thành đâu?" Hứa Thanh San cau mày: "Bố mẹ cậu cũng không ở nhà à?"

"Anh ấy không về thành phố. Bố tớ dẫn mẹ tớ đi công tác cùng, ngày mai mới về." Tống Bảo Ninh hoảng hốt: "Tớ có cần báo cảnh sát không cậu?"

"Tất nhiên phải báo cảnh sát rồi!" Hứa Thanh San đỡ trán: "Cậu mau gọi điện báo cảnh sát đi, tớ tìm người qua đó giải quyết."

Căn phòng cưới của Tống Bảo Ninh và chồng cũ cô ấy từng ở là đứng tên của cô ấy. Căn phòng được mua toàn bộ bằng tiền của bố Tống. Kết quả sau khi ly hôn, Tống Bảo Ninh không đòi hỏi bất cứ điều gì, gã chồng cũ cũng đã chuyển khoản cho cô ấy. Việc này nói sao thì cái lý cũng thuộc về Tống Bảo Ninh, căn bản không cần bận tâm cô vợ mới của tên chồng cũ cận bã kia muốn thế nào.

Hứa Thanh San gọi điện thoại cho Chung Thành, kể cho anh nghe chuyện vừa rồi, để anh tìm bạn bè làm luật sư đến hỗ trợ vụ này.

"Anh liên lạc để bạn anh qua đó ngay đây, em gọi điện cho cô ấy, bảo cô ấy đừng sợ!" Lửa giận của Chung Thành thật kinh người, anh quát to: "Em gọi luôn đi!"

Hứa Thanh San xoa nhẹ lỗ tai bị chấn động đến phát đau, sau khi gác máy liền gọi lại cho Tống Bảo Ninh.

Cuộc gọi kết nối, nghe thấy giọng nói run run của cô bạn, Hứa Thanh San không nén nổi đau lòng: "Cậu đừng lo, họ không xông vào nhà được đâu. Họ còn làm ồn nữa thì hàng xóm nhà cậu cũng sẽ báo cảnh sát thôi."

Tổng Bảo Ninh "ừ" một tiếng, có lẽ cô ấy đã trở về phòng nên tiếng tạp âm nhỏ đi nhiều.

Một lát sau, giọng nói của Tổng Bảo Ninh lại vang lên, rõ ràng là đã bình tĩnh hơn: "Liệu họ có treo cổ trước cửa nhà tớ không?"

Hứa Thanh San không nín nổi cười, chẳng biết nên nói gì với cô bạn cho phải.

Cô cười một hồi mới thôi, lại không nhịn được mà cất lời trêu Tổng Bảo Ninh: "Cậu không sợ nữa à?"

"Đỡ rồi!" Tổng Bảo Ninh cũng cười, giọng nói êm ái: "Lúc đầu không ngờ họ ở đang bên ngoài, tớ đang ở bên trong."

Hứa Thanh San lại không nén nổi cười, vừa tán gẫu với Tổng Bảo Ninh vừa hỏi cô ấy rốt cuộc định xử lý thế nào.

Dù sao, đổi lại là mình, Hứa Thanh San chắc chắn sẽ không tặng không căn hộ cho người lạ ở, chưa kể giá nhà hiện tại cao mức nào, cứ bán đi lấy tiền làm việc thiện cũng tốt hơn để cho ả bồ nhí kia chiếm hời.

"Đòi căn hộ về rồi bán đi. Đến lúc nghỉ hè, tớ muốn ra ngoài một thời gian." Cuối cùng cảm xúc của Tổng Bảo Ninh đã ổn định hẳn, giọng nói ẩn chứa ý cười: "Từ lúc tốt nghiệp đến giờ, tớ vẫn chưa thật sự đi du lịch lần nào. Cậu phải đi cùng tớ đấy!"

"Đi cùng cậu á." Hứa Thanh San thở dài: "Cậu phải đảm bảo Chung Thành không bóp chết tớ cơ, bằng không tớ sẽ không đi đâu."

Tổng Bảo Ninh cười khẽ, cất giọng êm ái đảm bảo rằng Chung Thành chắc chắn sẽ không tức giận.

Hứa Thanh San biết cô bạn nghĩ một đằng nói một nẻo, cũng lười chẳng buồn vạch trần cô ấy.

Chuyện gẫu một hồi thì cảnh sát đến ngoài cửa. Tổng Bảo Ninh không cúp máy, mà đeo tai nghe đi ra mở cửa.

Hứa Thanh San lắng nghe động tĩnh ở đầu dây bên kia, cảm giác người của Chung Thành cũng đã tới. Cô đang định ngắt máy thì di động của Hứa Thanh Sơn có cuộc gọi, hiển thị số máy của Chung Thành.

Hứa Thanh San đã yên tâm, dặn Tổng Bảo Ninh mấy câu, bấy giờ mới cúp máy.

Có lẽ giọng nói của cô quá to, đã đánh thức Hứa Thanh Sơn. Hắn túm cô vào trong chăn, ôm chặt lấy cô, ừm ờ hỏi: "Muốn đi cùng ai?"

"Bảo Ninh. Nghỉ hè cô ấy muốn đi du lịch." Hứa Thanh San bị hắn đè lên, không thể cử động. Cô nhăn mày: "Ông Hứa?"

"Hử." Hứa Thanh Sơn lơ mơ đáp, đoạn dán bên tai cô thì thầm: "Em còn chưa đi du lịch với anh kìa."

"Đợi anh rảnh thì chúng mình đi!" Hứa Thanh San nâng mặt hắn lên, nụ cười trên môi càng thêm đậm: "Anh muốn đi đâu?"

Phỏng chừng Hứa Thanh Sơn đã quá buồn ngủ, hắn cúi đầu hôn nhẹ cô, rồi lật người xuống, ôm lấy cô từ phía sau và đáp: "Chưa nghĩ ra." sau đó lại ngủ mất.

Hắn ngủ không sâu giấc, không biết là thói quen trước đây hay sau khi bên cô mới như vậy. Ban đêm, thỉnh thoảng cô trở mình một cái, hắn liền trở mình theo, thế nào cũng phải ôm cô mới vững tâm.

Hứa Thanh San nằm yên một lúc, đoạn cầm điện thoại gửi tin nhắn Wechat cho Tống Bảo Ninh.

Cô vợ mới của gã cận bã kia không phải diện vừa, lại đang mang thai. Ngộ nhỡ cô ta căn bản là không cần đứa bé mà cố tình gây ra hành động nguy hiểm, không biết Tống Bảo Ninh có thể ứng phó được không.

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 58: Qua Mấy Tháng Nữa, Anh Cũng Phải Khóc Đấy!

Gửi liền hai tin nhắn mà không thấy Tống Bảo Ninh nhắn lại, Hứa Thanh San mím môi, gọi điện luôn cho cô bạn.

Máy đang bận... Có lẽ Chung Thành vẫn đang nói chuyện điện thoại với cô ấy. Hứa Thanh San thở phò một hơi, quay lại nhìn Hứa Thanh Sơn đang say giấc, cô không kìm lòng được bèn thơm trộm hần một cái.

"Ngủ đi em!" Hứa Thanh Sơn không mở mắt, chỉ vòng cánh tay qua eo cô, ôm sát vào người mình, rồi lại ngủ tiếp.

Hứa Thanh San khẽ cười, tắt đèn ngủ ở đầu giường, yên tâm chìm vào giấc nồng.

Một đêm không mộng寐. Sáng ra, cô bị hần đánh thức. Bên ngoài trời chỉ mới tờ mờ sáng. Hứa Thanh San mở mắt ra, vẻ mặt ngái ngủ, ngáp một cái. Cô vọc năm ngón tay vào mái tóc ngắn ngắn của hần, hơi nhíu mày: "Anh ngủ ngon không?"

"Ngon." Hứa Thanh Sơn thơm chụt lên má cô, cười bảo: "Đi đánh răng nào!"

Hứa Thanh San lười biếng không muốn nhúc nhích. Hứa Thanh Sơn đột nhiên bế bổng cô lên làm cô hết hồn, không nhận được liền hét to, ôm lấy cổ hần theo bản năng: "Anh làm em sợ chết khiếp!"

"Lần sau sẽ chú ý!" Hứa Thanh Sơn phì cười, sai bước đi vào phòng vệ sinh.

Thời gian hãy còn sớm. Hứa Thanh San gọi điện thoại cho Tống Bảo Ninh, nghe cô bạn nói sự việc đã được giải quyết, bấy giờ cô mới thoáng yên tâm, thuận miệng hỏi cô ấy về quá trình.

Cũng không khác với những gì Hứa Thanh San đoán là vậy. Tống Bảo Ninh gần như chẳng phải động não, toàn bộ đều do Chung Thanh điều khiển từ xa. Có cảnh sát và luật sư ở đó, gây áp lực không nhỏ cho đối phương. Cô vợ mới và bố mẹ gã khốn kia làm ầm một lúc thì ỉu xiu ra về.

Kết thúc cuộc gọi, Hứa Thanh San ngẩng đầu lên, thấy Hứa Thanh Sơn lại đang tra tài liệu, cô lấy đi máy tính bảng trên tay hắn: "Em xinh hay tư liệu xinh?"

Hứa Thanh Sơn nhướn môi, ôm lấy Hứa Thanh San, trả lời câu hỏi của cô bằng hành động của mình.

Hợp đồng mới của Tô Nhiễm đã ký kết xong, đồng thời còn nhận được một số kịch bản, cô ấy vui sướng trở lại trường tiểu học.

Thời tiết mưa gió bắt đầu trở nên thường xuyên, hoạt động thông cầu Vĩnh Ninh được kéo dài đến ngày mừng Một tháng Năm mới chính thức tổ chức.

Sáng sớm, Hứa Thanh San đã đăng thông báo trên Weibo, sẽ livestream buổi lễ thông cầu. Tô Nhiễm cũng thảo luận trên Weibo, báo trước sẽ có nghi lễ cúng tế.

Hứa Thanh Sơn đến vào tối hôm trước, vừa gặp Hứa Thanh San thì đã bị trưởng thôn lôi đi.

Sau khi ăn sáng, Chung Thành và Tống Bảo Ninh đều thay sang trang phục địa phương, rồi theo hiệu trưởng đi qua đó giúp một tay.

Lễ cúng tế chúc mừng của nơi đây là một sự kiện lớn. Cầu Vĩnh Ninh đã được xây dựng xong và đi vào hoạt động lại càng là sự kiện lớn trong những sự kiện lớn. Người dân các thôn hai bên bờ hầu như đều rảnh rỗi, tập trung cả tại nhà thờ tổ.

Hứa Thanh San với Tô Nhiễm đã thay xong quần áo và tới nơi, một chiếc trống to đã được để trên sân phơi trước cửa nhà thờ tổ.

"Cảm giác như ngày Tết ấy." Tô Nhiễm buông một câu cảm thán, tiếp đó nhẹ nhàng quay đầu nói với trợ lý của mình: "Kết thúc hoạt động là tôi phải đi luôn. Lần này là đặc biệt xin nghỉ phép để trở lại đây."

"Cảm ơn ngôi sao lớn!" Hứa Thanh San bông đùa, đoạn khoác vai Tô Nhiễm, nói nhỏ: "Không phải là em muốn dẫn Lê Thư về thủ đô thật chứ?"

"Cô bé vừa thật thà vừa có trách nhiệm, em muốn kéo cô ấy đi lắm." Tô Nhiễm thở dài.

Hứa Thanh San mỉm cười, an ủi Tô Nhiễm: "Mỗi người một chí hướng, tính cô ấy cũng không hợp với giới giải trí của bọn em. Đừng ép cô ấy."

Tô Nhiễm vẫn cảm thấy đáng tiếc, có điều Hứa Thanh San nói cũng không sai. Tính cách Lê Thư rất dễ bị bắt nạt, dẫn cô ấy đi theo bên cạnh sẽ có nhiều điều phải bận tâm, chi bằng làm bạn bè tốt còn hơn. Không lo bị lừa, bị bôi nhọ, lúc nào muốn gặp thì hẹn nhau ăn bữa cơm.

Bước vào trong nhà thờ tổ, Hứa Thanh Sơn vừa mới bật camera điện thoại để chuẩn bị ghi hình phát sóng trực tiếp thì Hứa Thanh Sơn không biết từ đâu chui ra, thành linh ôm lấy eo cô, thấp giọng nói: "Chốc nữa đừng chạy lung tung nhé!"

Hứa Thanh Sơn quay đầu cười với hắn, huých khuỷu tay vào hắn và bảo: "Béo đang tìm anh kìa!"

Hứa Thanh Sơn thở dài, miễn cưỡng buông cô ra.

Hoạt động chính thức bắt đầu, Hứa Thanh Sơn bật livestream, bình tĩnh giới thiệu các bước.

Hoạt động ca hát nhảy múa mãi đến trưa mới gần kết thúc, tám vải đỏ treo ở đầu cầu được lật ra, lộ ra ba chữ như rồng bay phượng múa rất to "Cầu Vĩnh Ninh".

Hứa Thanh Sơn đứng trong đám đông, nhìn đám người Hứa Thanh Sơn, trưởng thôn cùng gã Béo cách đó không xa, đang thành kính lễ thần sông. Ánh mắt cô bỗng dưng trở nên dịu dàng.

Thật ra, cô vẫn luôn không dùng thuốc tránh thai, nhưng tiếc là cái bụng trước sau vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Kiều Mộ nói rằng thuận theo tự nhiên, càng sốt ruột càng khó mang thai. Không nghĩ nữa, không chừng lúc nào đó lại "trúng thưởng".

Có lẽ Hứa Thanh Sơn đã đoán ra nỗi lòng của cô, nên sau khi đăng ký kết hôn không lâu, hắn liền cai thuốc lá.

Tế thần sông xong, toàn bộ nghi lễ đã được hoàn thành. Hứa Thanh Sơn chen qua đám đông đi tới với cái trán đầy mồ hôi. Hắn

nở nụ cười, ôm Hứa Thanh San vào lòng.

Hứa Thanh San cũng cười, cất di động, vênh cằm lên, bảo: "Anh cống em về, đứng nửa ngày chân em tê hết rồi."

"Được." Hứa Thanh Sơn đưa lưng lại, từ từ ngồi xổm xuống: "Em lên đi!"

Hứa Thanh San nhào lên lưng Hứa Thanh Sơn, cúi đầu hôn má hắn: "Ông Hứa à, ông có thể cống tôi bao lâu?"

"Cả đời. Chỉ cần anh còn có thể cống, có thể cử động." Hứa Thanh Sơn cống cô đi lên cầu, thông thả bước về phía trước: "Lần đó dẫn em đến chùa Khai Thiện, lúc cống em, anh cứ nghĩ sao em nhẹ vậy."

"Bây giờ thì sao? Béo ạ?" Hứa Thanh San bật cười vui vẻ: "Đây là trá hình khen đáng người em đẹp hả. Anh có thể khen trực tiếp mà."

"Đáng người vợ anh đẹp cực kỳ." Hứa Thanh Sơn không nhin nổi cười: "Gầy hơn trước đây nhiều, cảm giác nhẹ hơn này."

"Đã thế anh cống em đi loanh quanh đi!" Hứa Thanh San cố ý làm khó dễ hắn.

Hứa Thanh Sơn cũng không nói gì, chỉ chậm rãi cống cô đi về phía trước.

Cát và xi măng để làm sân thể dục đã được mua về, nghỉ hè là có thể bắt đầu thi công. Xưởng nước khoáng của Chung Thành hiện tại đang trong quá trình khảo sát và đo đạc, tầm tháng Chín sẽ nhận được văn bản phê duyệt cho phép xây dựng. Nơi đây có lẽ không

thể đầy đủ cơ sở vật chất như trường tiểu học trong thành phố, nhưng Hứa Thanh Sơn đã không phụ lòng thầy hiệu trưởng cũ.

Kết thúc hoạt động cúng tế, Hứa Thanh Sơn và Hứa Thanh San bắt đầu cuộc sống mỗi người một nơi. Vào cuối tháng Năm, vụ kiện của Civic và Bác Chúng có kết quả, Civic thắng kiện, Bác Chúng phải xin lỗi và bồi thường tổn thất. Bác Chúng khởi kiện hai nhân viên đã bị sa thải, đồng thời cũng bị công ty của Khương Hạo khởi kiện. Thành tích của Bác Chúng xuống dốc không phanh, còn danh tiếng của Civic lên như điều gặp gió.

Đến hôm mở phiên tòa vụ án cố ý gây thương tích của Du Hiểu, Du Tinh không về, nhưng đã ủy thác cho luật sư, tỏ thái độ cứng rắn, không bỏ qua.

Hứa Thanh San không đến dự thính, cô làm ổ trong nhà vừa xem phim cùng Hứa Thanh Sơn, vừa xem buổi ghi hình trực tiếp của phiên tòa phát trên mạng.

Vấn đề khó khăn bên kia của hắn đã được giải quyết, công tác niêm phong bảo vệ tầng bích họa tiến triển thuận lợi, không giống như trước đây, vì bị rối quá nhiều nên chỉ cần chấn động nhẹ cũng sẽ gây ra rơi vỡ bong tróc nghiêm trọng nữa.

"Vẫn chưa hết buổi phát sóng trực tiếp hả em?" Cố Thanh Sơn cho nhỏ tiếng tivi, nghiêng đầu gối lên bả vai Hứa Thanh San: "Căn hộ kia của bố mẹ lấy lại được rồi. Nếu em muốn qua đó ở thì để anh tìm người trang trí, không muốn ở thì cho thuê."

"Cho thuê đi, em đã tìm một công việc một của tạp chí, không cần phải đến văn phòng, anh đăng ký bảo hiểm của em bên Viện Thiết Kế bọn anh đi. Anh đi đâu em đi đấy." Hứa Thanh San vút điện

thoại sang bên, lật người ngồi lên người hấn, cong khốe môi: "Còn một tin tốt, anh có muốn nghe không?"

Hứa Thanh Sơn ngả người vào sofa, nâng cổ tay xem giờ, tiện thể ôm eo Hứa Thanh San cùng dịch lên, đoạn gối đầu vào tay vịn ghế: "Tin tốt gì?"

Hứa Thanh San nhào người xuống, tủm tủm cười, đặt lên trán hấn một nụ hôn: "Đảm bảo anh nghe xong sẽ rất vui."

"Em có rồi?" Hứa Thanh Sơn bị cô đè lên đã nóng hết cả người, trán nổi gân xanh đến khiếp.

Đăng ký kết hôn mới chưa được bao lâu, thời gian "trúng thưởng" không khỏi quá ngắn, hấn còn chưa hưởng thụ đủ thế giới của hai người.

Hứa Thanh San lắc đầu, bảo hấn tiếp tục đoán.

"Anh không đoán được." Hứa Thanh Sơn kéo váy ngủ của Hứa Thanh San, ngoắc một ngón tay vào, dễ dàng cởi bỏ quần lót của cô, vút xuống thảm trải sàn, tay kia thì ôm gáy cô, ngửa đầu tìm đến cánh môi cô.

Hứa Thanh San nghiêng đầu tránh, cố tình cắn hấn: "Đoán tiếp, bằng không em "bơ" anh luôn."

"Lát nữa đoán." Hứa Thanh Sơn nâng eo, kéo quần sooc xuống, đẩy lên một cái, trong miệng vô thức phát ra tiếng rên rỉ.

Hứa Thanh San trướng đến nỗi khó chịu, không nhịn được lại cắn hấn, hừ hừ như mèo con.

Nhiệt tình của hấn bỗng chốc như mưa to gió lớn ập tới, mang hết những tư thế khác nhau, "làm" không ngừng nghỉ bù lại tối qua. Lúc kết thúc, Hứa Thanh Sơn mệt không thể tả, đợi Hứa Thanh Sơn thu dọn sạch sẽ xong thì lại nằm xuống. Cô khó chịu cắn hấn, yếu ớt nói cho hấn biết rốt cuộc là tin tốt gì.

Lớp học của trường tiểu học về cơ bản đã được tu sửa xong, con trai của thầy hiệu trưởng cũ đã từ chức ở Thượng Hải, từ giờ sẽ tiếp nhận trọng trách của thầy hiệu trưởng hiện tại, đảm nhiệm vị trí hiệu trưởng mới.

Ngày hôm qua, giấy thông báo bổ nhiệm của Phòng giáo dục đã gửi đến trường tiểu học. Lúc gã Béo gọi điện thoại tới, cứ khóc tu tu như thể trẻ con.

Bởi vì thầy hiệu trưởng cũ của trường nhất quyết không đi theo con trai hưởng phúc, bị bệnh cũng tiếc tiền không đi chữa. Cho mãi đến khi ông qua đời, con trai ông cũng không chịu thừa thừa cho sự cố chấp của bố mình.

Đêm qua, cô đã muốn nói cho Hứa Thanh Sơn biết chuyện này, nhưng hấn quả thực quá mệt, tắm xong liền đi ngủ luôn, nên cô chưa kịp nói.

"Cuối cùng anh đã không phụ lòng thầy hiệu trưởng cũ, cảm ơn em..." Trong lòng Hứa Thanh Sơn muôn vàn cảm xúc, hấn hôn một cái thật kêu lên đỉnh đầu cô: "Anh vốn định đợi xử lý xong mọi việc sẽ đích thân đi tìm anh ta."

Hứa Thanh Sơn ngẩng đầu nhìn dáng vẻ xúc động của hấn, phì cười: "Anh nói với em nhiều nhất chính là cảm ơn, nhưng em không muốn nghe câu ấy đâu."

"Bích họa của mỗi triều đại đều có thủ pháp và đặc điểm riêng của nó, chỉ tìm được thủ pháp chuẩn xác mới có thể khôi phục lại dáng vẻ ban đầu." Hứa Thanh Sơn nhếch khóe môi, cúi đầu hôn má cô: "Em và anh cũng như vậy."

"Nói tiếng người." Hứa Thanh Sơn bẹo má hắn.

Hứa Thanh Sơn lại cúi đầu xuống, từ tốn nói vào tai cô: "Anh yêu em."

Hứa Thanh Sơn chớp chớp mắt, sát đến hôn hắn.

Cô cũng yêu hắn, càng ngày càng yêu... Mới đầu có lẽ không để ý, nhưng cuối cùng lại cam tâm tình nguyện đắm chìm.

Nháy mắt đã đến tháng Bảy, tòa án đưa ra phán quyết vụ của Du Hiểu, với hai tội danh được thành lập, cô ta bị kết án sáu năm tù giam. Cùng ngày tòa tuyên án, Du Tinh đăng bức ảnh chụp nhà thờ lên Weibo và không nói gì thêm.

Bố mẹ của hai chị em Du Tinh, Du Hiểu không làm ầm ở tòa án, mà bình tĩnh chấp nhận kết quả phán quyết, cũng không tỏ vẻ sẽ kháng án.

Tổng Bảo Ninh cùng Chung Thành đã đi du lịch, việc rải nhựa đường chạy của trường tiểu học được giao cho hiệu trưởng mới và gã Béó, đã thi công được một nửa.

Những món quà tri ân của quỹ cộng đồng lần lượt được gửi đi.

Hứa Thanh Sơn nhận được điện thoại của Kiều Mộ. Cô báo với Hứa Thanh Sơn một tiếng, rồi quẳng hết công việc lại, về Lâm Châu ngay trong tối hôm ấy.

Tiêu Trì đang đi công tác ở nơi khác, không chắc có về kịp hay không. Kiều Mộ được Hoàng Viện và chị cả, chị hai của Hứa Thanh San đưa tới bệnh viện, vội vã vào phòng sinh.

Hứa Thanh San đến bệnh viện lúc 10 giờ tối, Kiều Mộ vẫn còn cười được, lại trấn tĩnh hơn bất cứ ai.

Kết quả giày vò đến tận rạng sáng vẫn chưa sinh được. Tiêu Trì lòng nóng như lửa đốt chạy tới, còn chưa kịp thay quần áo trên người đã xông vào phòng sinh, sắc mặt âm u đến đáng sợ.

Hứa Thanh Sơn khiếp vía trước bộ dạng này của Tiêu Trì, đành phải im lặng đứng qua một bên.

Hừng đông, cuối cùng Kiều Mộ cũng đã sinh, một bé trai nặng ba cân sáu. Tiêu Trì chẳng liếc con lấy một cái liền xua tay bảo chị cả bế ra ngoài, còn mình thì đỏ hoe cả mắt, ôm chặt lấy Kiều Mộ đã kiệt sức, hồi lâu không buông tay.

Hứa Thanh San chụp trộm một tấm ảnh của họ, sau đó lùi lại hai bước, theo chị cả bế bé con ra ngoài cho hai ông nhìn.

Khoảnh khắc ngẩn đầu, nhìn thấy Hứa Thanh Sơn hốt hải chạy ra khỏi thang máy, Hứa Thanh San nhoẻn cười. Không biết tối qua thức đêm đói bụng hay không khí trong bệnh viện không tốt mà cô chợt cảm thấy buồn nôn.

Cô nhịn cảm giác khó chịu này đến 8 giờ, khi phòng khám bắt đầu làm việc, bèn để Hứa Thanh Sơn lại, len lén đi tới phòng khám của khoa phụ sản làm siêu âm.

Lúc cầm kết quả trở lại khu nội trú, Hứa Thanh San tìm thấy Hứa Thanh Sơn đang đứng ngoài cửa lớn của khoa phụ sản. Cô kéo hẳn

đi sang một bên, khoe môi cong lên: "Vừa rồi Tiêu Trì khóc đấy. Anh có cảm tưởng gì?"

"Anh không có cảm tưởng gì." Hứa Thanh Sơn nghiêm túc lắc đầu.

"À." Hứa Thanh Sơn nén cười, bỏ hắt lại, vừa đi về phía phòng bệnh vừa nói: "Qua mấy tháng nữa anh cũng phải khóc đấy!"

Hứa Thanh Sơn thoáng sửng sốt, rồi bình tĩnh, lập tức đuổi theo cô: "Vợ ời!"

Nghe ý của cô đây là... cô đã có thai rồi.

- - - - -

Hoàn chính văn

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 59: Ngoại Truyện Về Chung Thành Và Tống Bảo Ninh (1)

Đầu tháng Tám, nửa thời gian của kỳ nghỉ hè đã trôi qua.

Trong buổi lễ công bố bộ phim điện ảnh do Tô Nhiễm đóng vai chính đã đóng máy, Tống Bảo Ninh dẫn các em học sinh trong ban nhạc đi xuống sân khấu, trên trán lấm tấm mồ hôi, khuôn mặt trắng nõn đã ửng hồng.

Đây là lần đầu tiên từ khi thành lập tới nay, ban nhạc biểu diễn trước công chúng, cũng là lần đầu tiên biểu diễn trước nhiều ống kính của các phương tiện truyền thông như vậy.

Mấy cô trò đi vào phòng nghỉ, Tống Bảo Ninh lau mồ hôi, khó giấu nổi sự phấn khởi, dặn các em học sinh nghỉ ngơi cho thật tốt.

“Cô Tống ới, lát nữa cô Tô có thể ăn cơm cùng chúng ta không ạ?” Một học sinh tò mò hỏi Tống Bảo Ninh.

Tống Bảo Ninh mỉm cười, khẽ gật đầu: “Được chứ, nhưng có lẽ phải đợi một lúc.”

“Chúng em muốn chờ cô Tô ạ.” Em học sinh hát chính sáng bừng đôi mắt, “Cô Tống ới, hôm nay cô xinh quá, cô Tô cũng thế.”

Tống Bảo Ninh đỏ mặt. Điện thoại có tin nhắn gửi đến, cô mở ra xem nội dung, sắc hồng trên má càng đậm hơn. Cô khoát tay, nói:

“Các em ăn trước chút gì đã nhé, thầy Chung tới rồi.”

Đám trẻ thi nhau gật đầu đáp “vâng”.

Tô Nhiễm đã đặc biệt bố trí phòng nghỉ cho họ, còn chuẩn bị cả đồ ăn nhẹ và đồ uống, sợ các em luống cuống, cô ấy còn sắp xếp cho trợ lý đi cùng họ, còn mình tham dự họp báo một mình cũng không thành vấn đề.

Tổng Bảo Ninh cắt điện thoại, mở cửa đi ra ngoài, nở nụ cười thư thái.

“Bảo Ninh.” Chung Thành đưa bó hoa đang ôm trên tay cho cô, rồi nhân tiện ôm cô vào lòng, “Hôm nay em đẹp lắm, vừa rồi biểu diễn cũng rất xuất sắc.”

“Thật ạ?” Tổng Bảo Ninh hít hà mùi hoa thơm, trái tim đập rộn, “Không biết San Nhi có xem được không.”

Nụ cười trên mặt Chung Thành cứng đờ, anh không nhìn được mà hôn lên má cô: “Không cho em cứ nhớ cô ấy suốt như vậy.”

Tổng Bảo Ninh đáp “vâng”, ngẩng đầu lên hỏi: “Anh xong việc rồi ạ?”

“Anh xong rồi.” Chung Thành nhướng môi, thoáng nhìn xung quanh, đoạn cúi đầu xuống thơm môi cô: “Vợ anh lên sân khấu biểu diễn, anh bận nữa cũng phải xem.”

Tổng Bảo Ninh hết hồn vì hành động vừa rồi của anh, hai má tức thì đỏ bừng: “Có người nhìn thấy thì sao.”

“Anh hôn vợ anh, anh thích nhìn thì nhìn.” Nụ cười trên môi anh càng thêm vui vẻ. Ngoài miệng thì nói thế, nhưng cuối cùng anh vẫn buông cô ra.

Cô là người hay thẹn, lại đơn giản, trêu đùa quá trớn là cô cũng sẽ nổi giận với anh,

Lúc họ đứng ngoài cửa nói chuyện, người đại diện của Tô Nhiễm đến bảo họ về khách sạn trước, chờ hoạt động của Tô Nhiễm kết thúc thì cho xe đến đón họ cùng đi ăn cơm.

Tổng Bảo Ninh tỏ ý đã hiểu, sau đó đưa hoa cho Chung Thành cầm, còn mình thì trở lại phòng nghỉ.

Tô Nhiễm nói sẽ thu dọn những nhạc cụ dùng biểu diễn khi này, rồi đưa đến khách sạn, Tổng Bảo Ninh không cần phải lo.

Cô giải thích cho các em học sinh, kế tiếp cả nhóm đi ra ngoài, đi theo người đại diện của Tô Nhiễm băng qua hành lang, ra khỏi hội trường tổ chức sự kiện, ngồi lên xe chuyên dụng của các ngôi sao.

Tổng Bảo Ninh ngồi cạnh Chung Thành, khuôn mặt cô được bó hoa hồng đang ôm trong lòng tôn lên, đỏ ửng đến độ càng thêm cuốn hút.

Lúc biểu diễn, có lẽ quá nóng nên khuy áo trước ngực cô đã được cởi bỏ một nút. Chung Thành cụp mắt, ánh nhìn anh rơi vào “cảnh xuân” đang được bao trọn trong lớp viền ren, trong lòng chợt khô nóng, khó khăn lắm mới dời mắt đi chỗ khác.

Thật ra, dáng người Tổng Bảo Ninh rất đẹp, chẳng qua cô ít mặc đồ bó, cho dù là mùa hè cũng quen “gói” mình kín mít.

Dạo trước đi du lịch, hai người ra biển chơi, cô cũng chỉ mặc váy một lần, mà đấy còn là do anh hết sức dỗi dành cô mới chịu mặc.

Nghĩ đến đây, Chung Thành không kìm lòng nổi, lại nhìn “cảnh xuân” tươi đẹp sau lớp vải kia, còn dán sát môi vào má cô, khàn giọng nói: “Viền ren đẹp lắm!”

Tổng Bảo Ninh nghe thấy cả, không để ý chuyện khuy áo, nhưng mặt cô đã nóng ran vì giọng điệu của anh quá ám muội.

“Anh đã đặt lịch hẹn cuối tuần sau đi đăng ký kết hôn. Ảnh cưới chụp ở đây hay về thành phố B chụp hả em?” Chung Thành nhìn các em học sinh ngồi phía trước, buộc mình phải dời ánh mắt khỏi cô.

“Thế nào cũng được ạ, em không có ý kiến.” Tổng Bảo Ninh cúi đầu mới thỉnh thoảng phát hiện khuy áo trước ngực vẫn đang mở, tức thì vừa cảm thấy vừa thẹn vừa giận, bèn ôm bó hoa che lại thật kín: “Sao anh không nhắc em.”

“Anh đã thấy rồi.” Chung Thành ghé bên tai cô cười và đưa tay sang nhẹ nhàng cài lại giùm cô.

Tổng Bảo Ninh cắn môi, hơi thở rối loạn, cúi gằm xuống không dám ngẩng lên.

Chung Thành khẽ ho một tiếng, bàn tay để sau gáy Tổng Bảo Ninh, nhẹ nhàng vuốt tóc cô, tiếng cười không ngớt từ trong cổ họng tràn ra.

Tô Nhiễm đã đặt phòng khách sạn, một căn phòng rất lớn. Chung Thành không muốn Tổng Bảo Ninh ở cùng với các em học sinh, thế là đưa bọn trẻ về phòng và dọn đồ một lượt xong, anh dẫn cô đi.

“Để các em ấy ở một mình như vậy có được không anh?” Tống Bảo Ninh không yên tâm cho lắm.

“Có trợ lý của Tô Nhiễm ở đấy mà.” Chung Thành thấy hơi tổn thương.

Mặt Tống Bảo Ninh lại đỏ lên, chốc chốc lại ngoái đầu nhìn. Một tay Chung Thành khoác trọn bờ vai cô, tay kia thì ôm bó hoa. Hai người vừa vào phòng, anh liền đóng cửa lại, không nói một lời đã lấp kín môi cô.

Tống Bảo Ninh lơ mơ, hai tay không biết nên đặt vào đâu mới phải.

Chung Thành hôn nồng nhiệt một hồi, rồi nhấc chân đá bó hoa hồng trên sàn ra, ôm lấy Tống Bảo Ninh, ngã phịch xuống giường.

“Đàn anh?” Tống Bảo Ninh không ngăn được sự run rẩy, cơ thể không còn sức lực lực, vòng tay ôm chặt cổ anh, nhắm tịt mắt lại.

“Bảo Ninh...” Chung Thành hơi nheo mắt, dừng động tác, chăm chú nhìn khuôn mặt cô: “Em đừng sợ, tin anh. Đây là một chuyện vô cùng tốt đẹp.”

Tống Bảo Ninh vẫn nhắm mắt, cả người không ngừng run rẩy.

Chung Thanh khẽ thở dài, đau lòng mà dịu dàng hôn cô. Biết cô đã thả lỏng, anh mới lại lên tiếng: “Bỏ đi, chờ em chuẩn bị tốt hẵng nói.”

Toàn thân Tống Bảo Ninh ửng lên màu hồng nhạt, ánh mắt mơ màng: “Em xin lỗi.”

Cô không biết tại sao mình lại phản ứng mạnh như thế. Trong thời gian đi du lịch, cho dù lúc cô ngủ ngủ say, chỉ cần Chung Thành muốn tiến thêm một bước là cô sẽ tỉnh táo lại ngay, cơ thể cứng đờ, rất tức ngực.

“Không sao, là anh quá nóng vội.” Chung Thành ôm cô, cười khỏ.

Họ đã đi gặp bác sĩ tâm lý. Bác sĩ nói có lẽ là do cô đã bị bạo hành trong thời gian dài, các dây thần kinh có ký ức cho nên mới xuất hiện phản ứng kiểu này.

Bất kể Chung Thành cố gắng bao nhiêu, nhưng mỗi lần đến bước cuối cùng, cô đều sẽ căng thẳng đến mức cứng đờ cả người.

Tổng Bảo Ninh nhìn thấy anh nhú mày thì nhả cánh môi đã cắn đến nổi trắng bệch ra, yếu ớt nói: “Em... có thể thử lần nữa ạ.”

Trái tim Chung Thành bỗng xôn xang, anh bế cô lên, sải bước đi vào phòng tắm.

Phòng tắm của khách sạn không lớn, hai người cùng vào trong thì hơi chật. Chung Thành trút bỏ quần áo, cúi đầu nhìn chăm chăm Tổng Bảo Ninh đang cởi nút áo sơ mi.

Tổng Bảo Ninh vẫn rất sợ, người cô cứng đờ thành tượng gỗ, mồ hôi toát ra hết lớp này đến lớp khác, cứ nắm chặt tay anh và lắc đầu.

“Bảo Ninh, mở mắt ra nhìn anh này.” Chung Thành ôm Tổng Bảo Ninh lên, để cô ngồi trên bồn rửa tay, dùi dặt hôn cô.

Tổng Bảo Ninh ngập ngừng mở mắt ra, trống ngực đập loạn không chịu nổi, hơi thở dồn dập.

“Anh là ai?” Chung Thành dờn khỏi môi cô, hôn phớt vào mang tai đang đỏ như sắp rỉ máu của cô.

“Chung Thành.” Tống Bảo Ninh hé môi phát ra giọng nói run rẩy.

Chung Thành cắn vành tai cô, hơi thở nóng hổi phả vào lỗ tai Tống Bảo Ninh, khàn giọng nói: “Gọi lại lần nữa nào!”

“Chung Thành...” Tống Bảo Ninh rũ mi, ánh mắt đảo quanh khuôn mặt của Chung Thành, hai tay lỏng ngóng ôm lấy thắt lưng anh: “Chung Thành.”

Chung Thành “ơ” một tiếng, lại bắt đầu nụ hôn nồng nàn. Lòng bàn tay thô ráp dán trên da thịt trơn mịn của cô, chậm rãi du ngoạn. Cô vẫn rất căng thẳng, rất khô. Anh thử hồi lâu rồi đành phải từ bỏ.

Anh bế cô ra ngoài. Tống Bảo Ninh vừa chạm xuống giường liền vùi mình vào trong chăn, chỉ lộ ra cái đầu với vẻ mặt áy náy và xấu hổ.

“Không sao, cứ từ từ. Anh đi rót cho em cốc nước.” Chung Thành hôn đôi môi đã sưng lên của cô, đoạn xoay người đi lấy nước. Phản ứng của cô đã đỡ hơn nhiều, đây cũng là một tín hiệu cực kỳ tốt.

Tống Bảo Ninh cắn môi, ngậy ngốc nhìn bóng lưng anh, ánh mắt lay động.

Cô tưởng anh sẽ tức giận, đã mấy tháng nay, từ đầu chí cuối cô đều không vượt qua được nỗi sợ hãi.

Lúc Tô Nhiễm tới thì trời đã nhá nhem. Tống Bảo Ninh đã thay bộ quần áo khác, cùng Chung Thành dẫn các em học sinh của ban nhạc, đi ăn cơm với Tô Nhiễm.

Chung Thành không giấu được nụ cười bên môi, nên đương nhiên không thoát khỏi “mắt thần” của Tô Nhiễm.

Giữa bữa ăn, Tô Nhiễm kéo Tống Bảo Ninh đi vào phòng vệ sinh, nén giọng trêu cô: “Chùng nào thì tổ chức lễ cưới đây?”

Tống Bảo Ninh xấu hổ đỏ bừng mặt: “Vẫn chưa biết. Bố mẹ hai bên đều mong sớm tổ chức, là chị rề rà chưa quyết định được.”

Ban đầu Chuông Thành đề nghị đi đăng ký kết hôn, cô đã đồng ý, nhưng về sau cứ lấy lý do sức khỏe kéo dài mãi đến giờ.

Cũng may Chung Thành tốt tính, sẵn lòng cho cô thời gian để thích ứng.

Lần này, cô đã không yêu nhầm người.

“Nhanh kết hôn đi thôi! Nhìn chị với chị San hạnh phúc, em cũng phải tranh thủ thời gian tìm một người để yêu đương mới được.” Tô Nhiễm nhướn mày: “Ngày mai em bận, không dẫn các em học sinh đi chơi được, nhưng em đã chuẩn bị quà tặng. Đến lúc đó, khả năng là các phóng viên sẽ đi theo chụp ảnh, chứ đừng căng thẳng nhé!”

Tống Bảo Ninh gạt đầu mỉm cười.

Lần này đến thủ đô, vừa xuống máy bay đã bắt đầu có phóng viên chụp ảnh, cô cũng đã quen với chuyện này.

Dù sao tiêu điểm cũng không phải cô.

“Đúng rồi, cuộc thi lần trước đã qua được vòng sơ khảo, vòng thi tiếp theo sẽ diễn ra trong hai ngày này, em cũng đã chọn xong bài hát rồi. Ngày mai đi chơi xong về em dẫn mọi người đi luyện tập.” Tô

Nhiễm vỗ vai Tống Bảo Ninh, vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu có thể vào chung kết, về sau chị không làm công tác dạy học tình nguyện ở bên kia nữa, trở lại thành phố B cũng có thể tìm được một công việc tốt hơn.”

Hứa Thanh San đã giúp Tô Nhiễm cô rất nhiều, còn lên cả kế hoạch cho cô, con đường sau này phải đi như thế nào. Giá trị hiện tại của bản thân cô đã không thể so sánh với mấy tháng trước đây, kịch bản mà cô nhận được cũng ngày càng có chất lượng hơn.

Cho dù không thể nổi như cồn, nhưng cứ vững vàng đi tiếp cũng tốt hơn trở thành nghệ sĩ chẳng có tên tuổi gì.

Vì vậy, Tô Nhiễm thật sự rất biết ơn Hứa Thanh San, do đó cũng rất mong có thể giúp được Tống Bảo Ninh.

“Cảm ơn em.” Tống Bảo Ninh khẽ nhấp môi, cảm kích ôm lấy Tô Nhiễm: “Em cũng phải sống thật tốt nhé!”

Tô Nhiễm phì cười thành tiếng: “Chị đừng khóc mà, anh Chung Thành sẽ xé xác em mất.”

Tô Nhiễm rất thích Tống Bảo Ninh, một người đơn giản, chưa bao giờ có bụng dạ xấu xa.

Rõ ràng Tống Bảo Ninh là bạn học, bằng tuổi với Hứa Thanh San, nhưng tính tình hai người lại khác nhau một trời một vực. Tống Bảo Ninh nhu mì, hiền hòa, tuy nhiên lại làm việc hết sức nghiêm túc, có cách nghĩ của riêng mình.

“Lại trêu chị rồi.” Tống Bảo Ninh buông Tô Nhiễm ra, thu lại nước mắt, hít hít mũi, sau đó kéo Tô Nhiễm trở lại bàn ăn.

Chung Thành phỏng chừng đã sốt ruột, thấy hai cô đi ra, anh rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Ăn cơm xong, trở lại khách sạn. Lo liệu cho các em học sinh đi ngủ rồi, Tống Bảo Ninh mới theo Chung Thành về phòng, nhân tiện kể với anh chuyện cuộc thi.

“Ở lại thêm mấy ngày cũng không sao.” Chung Thành choàng tay lên vai Tống Bảo Ninh, nhanh chóng cúi đầu hôn má cô, thế mà lại thấy tâm tình nhộn nhạo.

Hai má Tống Bảo Ninh đỏ rực, giọng nói lí nhí: “Hành lang có người đấy.”

Chung Thanh quay đầu nhìn một lượt, khẽ cười thành tiếng.

Vào phòng nghỉ ngơi một lát thì nhân viên phục vụ khách sạn mang đến một hộp quà to bự. Chung Thành nhận lấy, tủm tỉm cười, giục Tống Bảo Ninh đi tắm.

“Trong đó là gì vậy anh?” Tống Bảo Ninh lấy làm tò mò, không kìm lòng được muốn mở hộp ra.

“Tắm xong rồi mở.” Chung Thanh thơm má cô một cái: “Đi nào!”

Tống Bảo Ninh cắn môi, khuôn mặt ửng hồng, khẽ gật đầu.

Tắm xong cũng đã khuya, Tống Bảo Ninh đang sấy tóc thì bất ngờ nhận được điện thoại của Hứa Thanh San. Cô liền không giấu nổi vui sướng, trò chuyện say sưa với Hứa Thanh San.

Chung Thành cạn lời, đành phải ôm laptop, ngồi xuống bên cạnh xử lý việc của công ty, thỉnh thoảng lại nghiêng đầu nhìn Tống Bảo

Ninh.

Một cuộc điện thoại tán gẫu này kéo dài gần nửa tiếng, Chung Thành ngẩng đầu lên, thấy Tống Bảo Ninh đã buồn ngủ, bèn đặt laptop xuống, kéo cô qua, rồi hôn nhẹ lên môi cô: “Em mở quà đi!”

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 60: Ngoại Truyện Về Chung Thành Và Tống Bảo Ninh (2)

Tim Tống Bảo Ninh đập nhanh hơn, cô lơ mờ cảm thấy thứ bên trong chiếc hộp là váy cưới của mình.

Chung Thành từng nói, cô đã không mặc áo cưới lúc kết hôn lần đầu, lần này cô nhất định phải mặc, làm cô dâu xinh đẹp của anh.

Cô nhìn anh, hiện thực và ký ức đan xen, dường như cô lại nhìn thấy Chung Thành nho nhã mà ôn tồn đứng trước mặt cô của năm cô mười tám tuổi ấy. Khi đó ma xui quỷ khiến thế nào mà cô lại từ chối anh, quay sang thích gã cận bã kia, còn cắm đầu vào cuộc hôn nhân, để rồi bị thương mất nửa cái mạng mới trèo ra được.

Sau khi gã kia chết, thỉnh thoảng cô sẽ nhớ lại quãng thời gian đó, lần nào hồi ức cũng lan tràn đến nỗi không kìm được mong muốn quay về quá khứ, bóp chết cái đứa ngu xuẩn và cố chấp là chính mình kia.

Cô sống trong vòng tay êm ấm của bố mẹ quá lâu, chưa từng biết sự hiểm ác của bên ngoài, chẳng để vào tai những lời khuyên của người khác, một lòng một dạ coi gã chồng cũ đều cái gì là anh hùng.

Bây giờ đối mặt Chung Thành, trong lòng cô ít nhiều cảm thấy hối hận, hối hận bản thân năm đó chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng,

không thấy được chỗ tốt của anh, không thấy được nhược điểm trong tính cách của mình.

“Thừ người nghĩ gì đấy?” Chung Thành lại hôn cô, giọng điệu trịnh trọng chưa từng có: “Bảo Ninh, chúng mình đều đã trải cuộc sống hôn nhân, không có vấn đề ai không xứng với ai ở đây cả. Nghĩ kỹ ra nếu năm ấy chúng ta nên đôi ngay từ đầu thì anh chưa chắc đã có được thành tựu của ngày hôm nay, chúng mình cũng chưa chắc đã có thể bên nhau đến bạc đầu.”

Với mức độ yêu thương con gái của bố Tổng, chỉ sợ hồi đó anh cũng không lọt được vào mắt người bố vợ này. Đoán chừng, tình cảnh cuối cùng mà anh phải đối mặt chẳng khác với chồng cũ của cô là bao.

Trong tình cảm, một khi một bên bỏ ra quá nhiều, cũng phải là chuyện tốt trong những năm tháng tuổi trẻ bốc đồng, mà trái lại sẽ trở thành xiềng xích.

Ngày tháng ngọt ngào êm đềm thì sẽ không cảm thấy vậy, nhưng một khi xảy ra cãi vã thì những gì đã bỏ ra sẽ biến thành xiềng xích trói buộc nửa kia.

Anh không có ý phán xét hành động của gã chồng cũ của Tổng Bảo Ninh. Với bản thân anh mà nói, anh rất yêu cô, anh có thể mãi mãi không nhắc tới cái gọi là “bỏ ra”, nhưng Tổng Bảo Ninh thì sao?

Cô là người tinh tế, nhạy cảm lại rụt rè, sau khi cắt đứt quan hệ với bố mẹ mình, cán cân cảm xúc sẽ không nghiêng về chồng cũ mà là hoàn toàn bị đảo lộn.

Cô chỉ có mình anh, loại bất an chôn sâu trong nội tâm đó sẽ khiến cô mất đi cái tôi của bản thân, mất đi sự đơn giản dịu dàng vốn có của cô.

“Em cũng đã từng nghĩ về vấn đề này, thật ra chúng ta đều có lỗi, cũng bị tính cách đôi bên liên lụy đến nhau.” Tống Bảo Ninh ngập ngừng hôn lên môi Chung Thành, hai má liền đỏ ửng, mỉm cười nói: “Em không cho rằng mình không xứng với anh, mà là cảm thấy hơi hối tiếc. Nhưng vừa rồi nghe anh nói như vậy, em đã không còn hối tiếc gì nữa.”

Sau khi trải qua nỗi hoang mang và đau khổ, lại được ở bên anh, đó là may mắn của cô.

Cô muốn nắm chắc may mắn này, không để nó tuột khỏi tay nữa.

“Anh cũng không hối tiếc.” Chung Thành trao cho cô một nụ hôn thật sâu, tiếp đó lại giục cô mở quà.

“Để hai hôm nữa hẵng mở! Anh yên tâm, em sẽ không nhìn trộm đâu.” Tống Bảo Ninh vùi đầu vào ngực Chung Thành, nghĩ thầm từ sau, lúc gọi điện thoại cho Hứa Thanh San, cô nhất định phải tránh anh mới được.

Hứa Thanh San là người biết rõ nhất chuyện này nên làm thế nào để không ngượng ngùng nữa.

Chung Thành đã ngoài ba mươi, cho dù là thể lực hay tinh lực thì đều đang trong thời kỳ sung mãn. Anh lại rất yêu cô, sau khi kết hôn cũng không thể nhịn được chuyện “sinh hoạt vợ chồng”.

“Nghe em. Ngủ thôi, đã muộn lắm rồi!” Chung Thành cười, ôm Tống Bảo Ninh nằm xuống giường.

Hôm sau, hai người cùng trợ lý của Tô Nhiễm dẫn các em học sinh dạo chơi một vòng những địa điểm nổi tiếng. Hôm sau nữa, họ đến thăm quan hai trường đại học nổi tiếng nhất trong nước. Ngày kế tiếp, có thông báo về vòng tiếp theo của cuộc thi, Tống Bảo Ninh bắt đầu dẫn các em học sinh chuyên tâm luyện tập. Chung Thành cũng bắt đầu bận rộn với công việc của mình.

Sau khi bộ phim của Tô Nhiễm đóng máy, cô ấy nhận được rất nhiều cuộc phỏng vấn, cũng bận túi bụi. Tập trung với nhau lần nữa đã là hôm thi vào vòng trong.

Dưới bàn tay của nhà tạo mẫu, Tống Bảo Ninh mặc một bộ đồ trắng, buộc tóc lên, trang điểm trông rất tươi mới, ngồi sau dàn trống, vừa đẹp lại vừa “ngầu”.

Cô soi gương, mặt mày rạng rỡ, quyến rũ và cuốn hút không thể tả, “Chị suýt thì không nhận ra mình.”

“Người đẹp à, anh Chung Thành nhà chị còn chưa tới đâu, chứ anh ấy mà nhìn thấy chị thế này, phỏng chừng sẽ muốn ‘ăn’ chị luôn đấy.” Tô Nhiễm cố ý trêu Tống Bảo Ninh: “Khi nào ấn định thời gian tổ chức lễ cưới, nhớ báo em nhé!”

Hai má nóng bừng, Tống Bảo Ninh hờn dỗi lườm Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm cười to, quay sang cổ vũ các em học sinh. Có thể vào được tới vòng này trong cuộc thi đã là rất giỏi. Tuy chỉ chiếu trên kênh thiếu nhi nhưng nó là cuộc thi mang tầm cỡ quốc gia.

Các em học sinh đều không ý thức được đây là một cuộc thi tài, bởi lẽ từ đầu chí cuối Tống Bảo Ninh nói với các em ấy rằng, chỉ đến

để biểu diễn, có điều sẽ có những thầy cô khác nhận xét cho các em.

Tổng Bảo Ninh quay đầu, vô tình nhìn thấy Chung Thành đang đứng ở cửa phòng hóa trang, cô không khỏi sửng sốt, trong mắt dâng lên niềm vui chứa chan.

Chung Thành đi vào, nghiêng người, hôn lên đỉnh đầu cô một cái: “Xinh quá!”

Lúc mới ly hôn, Tổng Bảo Ninh nặng hơn 60 cân, sau một thời gian bị trầm cảm, đã nhảy luôn xuống còn 55 cân. Từ đó tới nay, cô gầy đi một cách nhanh chóng, khí sắc cũng ngày càng tốt hơn. Lúc không nói chuyện, bảo cô mới ngoài hai mươi tuổi cũng chẳng ai nghi ngờ.

“Cảm ơn anh.” Tổng Bảo Ninh cười thật tươi, chủ động nắm lấy tay Chung Thành.

Những đốt ngón tay của anh rất mạnh mẽ, ngón tay thon dài sạch sẽ, khi nắm tay anh có cảm giác cực kỳ yên tâm.

“Chắc chắn sẽ được vào vòng trong.” Chung Thành lại hôn cô, sau đó không kìm lòng được bèn lấy di động chụp cho cô một tấm.

Sau nửa tiếng, cuộc tranh tài chính thức bắt đầu. Tổng Bảo Ninh dẫn các em học sinh đi tới sau cánh gà, Chung Thành và Tô Nhiễm đi xuống hàng ghế khán giả, hồi hộp chờ mấy cô trò lên sân khấu.

Đội của Tổng Bảo Ninh rút thăm được số bốn. Lúc biểu diễn, cô tự tin, hào hứng giới thiệu về thời gian thành lập ban nhạc, ngoài ra không nói kể lể một lời dư thừa.

Tô Nhiễm dựa vào lưng ghế, thấp giọng nói nhỏ với Chung Thành: “Anh có phát hiện ra không, vừa rồi, trên người chị Bảo Ninh có mấy phần ung dung và thần thái của chị San.”

Chung Thành mỉm cười lắc đầu: “Trước đây cô ấy chính là như vậy, chẳng qua về sau đã thay đổi đấy thôi.”

Tổng Bảo Ninh mà anh thích thuở ban đầu đã trở lại, và còn nhanh hơn nhiều so với sự mong đợi của anh.

Anh vốn định bên cô một, hai năm, cho dù giấu kín tình cảm mình dành cho cô, cũng không sao hết.

“Nếu trước kia chị Ninh đã thế này thì em không tò mò là tại sao chị San lại quan tâm đến chị Ninh như vậy nữa.” Tô Nhiễm vô cùng ngưỡng mộ: “Gặp được một người bạn tốt hợp tính nhau, không phải là chuyện dễ.”

Chung Thành nở nụ cười. Thấy trên sân khấu đã bắt đầu biểu diễn, ánh mắt anh bỗng trở nên chăm chú.

Ca khúc mà Tổng Bảo Ninh chọn vẫn được Tô Nhiễm nhờ người cải biên, trong tiếng hát non nớt trong trẻo của các em học sinh, lại mang theo sự hồn nhiên chân chất. Giây phút kết thúc, tiếng vỗ tay vang lên rào rào.

Điểm số nhanh chóng được đưa ra, đội của họ đạt số điểm cao nhất, đã đánh bại ba đội trước.

Ban giám khảo hỏi Tổng Bảo Ninh tại sao không nhắc đến chuyện thành lập ban nhạc khó khăn ra sao, tập luyện vất vả như thế nào.

Tổng Bảo Ninh nhìn quanh một vòng, lặng lẽ nhìn Chung Thành và trả lời: “Lên sân khấu biểu diễn, những chuyện nằm ngoài phần biểu diễn đều không quan trọng. Quan trọng là các em học sinh của tôi đã đứng trên sân khấu này, và trong tương lai sẽ còn có những sân khấu lớn hơn. Những câu chuyện chung quy chỉ là câu chuyện, đơn giản chỉ là đề tài trò chuyện mà thôi. Tôi thì lại quan tâm đến thực lực của họ hơn.”

Chung Thành vỗ tay, những khán giả khác cũng vỗ tay theo.

Tổng Bảo Ninh đỏ mặt dẫn các em chào khán giả, đi vào trong cánh gà, đợi phần thi của các đội còn lại.

Kết quả cuối cùng là đội của Tổng Bảo Ninh đã tiến vào vòng chung kết với thành tích đứng thứ ba. Lúc rời khỏi trường quay, Tổng Bảo Ninh vẫn còn hơi ngẩn ngơ. Cô dặt tay các em học sinh, tươi cười rạng rỡ.

Để thưởng cho đám trẻ đã luyện tập vất vả, cả nhóm đã đến một quán lẩu ăn khuya.

Thừa dịp Chung Thành đi gọi món, Tô Nhiễm không nén nổi, lại ngồi “buôn” chuyện với Tổng Bảo Ninh về việc rút cuộc khi nào hai người họ tổ chức đám cưới, đã sắp hết kỳ nghỉ hè rồi.

Lại phải chờ Quốc Khánh mới được nghỉ dài, tới lúc đó đâu đâu cũng thấy người. Tô Nhiễm quả thực thấy hơi hoảng.

“Sau trận chung kết chị sẽ nói cho em biết câu trả lời.” Tổng Bảo Ninh mặt đỏ như gấc, ánh mắt dụi dằm đến độ như mọng nước.

Nghe thấy vậy, Tô Nhiễm cũng không tiện truy hỏi nữa, ăn xong liền trở lại phim trường.

Hôm diễn ra trận chung kết cuộc thi, Tô Nhiễm lại xin nghỉ để về xem, đồng thời mở chế độ livestream trên điện thoại, thông báo trên Weibo rằng các bạn nhỏ của ban nhạc đã lọt vào trận chung kết.

Tiếc là kết quả có phần không được như ý, đội của họ không giành được vị trí quán quân, mà vẫn xếp thứ ba.

Tổng Bảo Ninh không hề có bất cứ cảm giác thất vọng nào, cô cảm thấy kết quả này đã tốt lắm rồi. Chung Thành cũng nghĩ thế.

Tô Nhiễm bận không dứt ra được, thấy toàn đội không bị đả kích gì trước kết quả đó, thì chẳng kịp ăn đã phải chạy đi luôn.

Trở lại khách sạn, Chung Thành phải đi gặp một khách hàng, Tổng Bảo Ninh đưa các em học sinh về phòng, lo cho chúng đi ngủ rồi mới về phòng của mình, gọi điện cho Hứa Thanh San.

“Xếp thứ ba cũng không tồi. Cậu đừng buồn, tương lai sẽ giành được hạng nhất thôi.” Điện thoại vừa kết nối, giọng nói mang theo ý cười của Hứa Thanh San đã truyền tới: “Thế nào, Chung Thành không bắt nạt cậu chứ?”

Tổng Bảo Ninh “ừ” một tiếng, tiếp đến thì nói ra phiền não của mình, sau đó hỏi Hứa Thanh San có cách khắc phục không?

“Uống tí rượu vào, thường bảo uống rượu vào gan to lên mà. Đừng uống say là được.” Hứa Thanh San cười phớt lờ: “Cậu đừng uống một mình, cả anh ấy cũng phải uống một chút.”

Tổng Bảo Ninh xấu hổ đến mức hận không thể chui luôn vào lỗ nẻ. Cô cúp máy, gọi cho lễ tân của khách sạn, bảo họ đưa lên phòng ba chai rượu vang.

Tửu lượng của cô cũng bình thường. Lúc còn làm giáo viên, gần như không tiệc tùng xã giao gì, thỉnh thoảng liên hoan, mọi người cũng đều giữ ý, chưa bao giờ uống nhiều.

Về sau từ chức, đổi sang công việc mới cũng làm ở vị trí không cần phải xã giao. Tửu lượng của cô trước sau vẫn dừng mở mức một ly.

Một mình cô đã uống hết hơn nửa chai rượu vang mà Chung Thành vẫn chưa về. Tống Bảo Ninh đặt ly xuống, nhớ ra món quà anh tặng vẫn luôn để trên va li hành lí, cô đứng lên, loạng choạng đi tới mở ra.

Quả nhiên là áo cưới... Hốc mắt Tống Bảo Ninh phấp hồng, cô nhìn cảm giác nôn nao váng vất, mặc áo cưới lên người.

Lúc Chung Thành làm xong việc trở về, vào đến cửa liền nhìn thấy Tống Bảo Ninh đang mặc áo cưới anh đã mua tặng cô. Mặt cô đỏ lựng, đôi mắt ngây ngốc nhìn anh, miệng nở nụ cười.

“Em uống rượu à?” Chung Thành lấy làm lạ.

Tống Bảo Ninh đứng dậy, hai tay nhắc váy cưới, đi về phía anh, sắc mặt hồng nhuận: “Em đã uống một tẹo.”

Chung Thành căn bản là không tin. Lúc bị cô đè lại hôn một hồi, anh chợt nghĩ “uống nhiều thì uống nhiều thôi...”

Có lẽ do còn quá phá, Tống Bảo Ninh nhiệt tình đến độ anh gần như không chống đỡ được, “vào ngõ” mà chẳng hề tốn sức. Quán quýt suốt một đêm, khi thức dậy, ánh nắng rọi vào qua cửa sổ. Tống Bảo Ninh mở bừng mắt, thấy Chung Thành cũng đã tỉnh, cô liền đỏ mặt thẹn thùng: “Chung Thành.”

“Lát về thành phố B một chuyến.” Chung Thành lật người phủ lên người Tống Bảo Ninh, thơm nhẹ lên môi cô: “Đi đăng ký kết hôn.”

Tống Bảo Ninh chớp chớp mắt, vòng tay ôm lấy cổ anh, trên mặt là nụ cười vừa xấu hổ vừa bực bội: “Em là ai?”

“Bà Chung...” Chung Thành khẽ cười, lại “vào ngõ” lần nữa...

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 61: Ngoại Truyện Về Lão Hứa Và Thanh San (1)

Sau khi mang thai, để cơ thể mình không sò sề, Hứa Thanh San đã nhờ Tô Nhiễm tìm giúp một vị chuyên gia dinh dưỡng rất nổi tiếng trong giới của cô nàng, kê cho mình thực đơn trong thời gian mang thai.

Trên thực đơn viết rất rõ ràng, buổi sáng ăn gì, buổi trưa ăn gì, cũng tính toán cả lượng calo trong các loại rau củ thịt cá.

Cho đến khi tuổi thai được năm tháng, cô không bị phù hay tăng cân gì cả, ngoại trừ cái bụng nhô ra khá to.

Hứa Thanh Sơn lo chết đi được, một ngày gọi không biết bao nhiêu cú điện thoại, không gọi cho mẹ kế của mình thì gọi cho mẹ của Hứa Thanh San, để họ tác động, bảo cô chú ý cân bằng chế độ ăn uống, đừng bỏ đói chính mình.

Hứa Thanh San ngoài miệng thì đồng ý, nhưng vẫn ăn uống theo thực đơn như bình thường, những món mà Hứa Thanh Sơn tự tay nấu hay mẹ hắt làm, cô cũng không động đến một miếng thịt.

Khi Hứa Thanh Sơn vắng nhà, Hứa Thanh San ra ngoại ô ở với bố mẹ chồng, cuối tuần mới về nội thành.

Tuần này bởi vì có một số thứ trong công việc cần phải gặp mặt trao đổi trực tiếp, nên Hứa Thanh San ở lại luôn trong nội thành. Lúc

nhận điện thoại của Hứa Thanh Sơn, Hứa Thanh Sơn đang ngồi uống trà chiều với Lữ Giai Âm.

Cô báo địa chỉ cho Hứa Thanh Sơn rồi cúp máy, bất đắc dĩ nhún vai: “Ông Hứa về rồi.”

“Tớ cũng muốn có người nhớ thương mình mỗi ngày đây.” Lữ Giai Âm ngả người vào ghế, ánh mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ: “Giám đốc kế hoạch kiêm phó tổng giám đốc mới của Bác Chúng là nam thần của tớ hồi trung học đấy.”

Hứa Thanh Sơn không nhin nổi cười: “Cậu muốn theo đuổi à?”

Lữ Giai Âm lắc đầu, thở dài, ngồi thẳng lại và nói với giọng tự giễu: “Tớ lấy gì mà theo đuổi người ta chứ. Người ta là anh tài, học tập làm việc ở nước ngoài về, hơn tớ mấy tuổi thôi đã thuận lợi tiến vào tầng lớp lãnh đạo cấp cao, còn tớ vẫn chẳng là gì cả.”

“Ai nói vậy, không ai có thể lay chuyển được vị trí của cậu ở Civic nhé.” Hứa Thanh Sơn nhìn cô bạn với ánh mắt đầy thâm ý, lại mỉm cười trêu chọc: “Cậu độc thân nhiều năm thế này, không phải là vì anh ta đấy chứ?”

Lữ Giai Âm không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, chỉ cười khỏ.

Thấy cô bạn như vậy, Hứa Thanh Sơn thức thời, lắc đầu không gặng hỏi nữa.

Ngồi một lúc, xe của Hứa Thanh Sơn xuất hiện trong tầm mắt. Hắn từ trên xe bước xuống với dáng vẻ mệt mỏi vì đi đường xa, râu ria trên mặt chưa cạo, tuy đã thay quần áo nhưng vẫn rất bơ phờ.

“Ghen tị thật đấy!” Lữ Giai Âm cũng đã nhìn thấy Hứa Thanh Sơn. Cô nàng liếc Hứa Thanh Sơn, buông lời chế nhạo: “Tớ nhớ hồi đó cậu bảo, sinh con thì được, nhưng kết hôn thì hoàn toàn không cần cơ mà.”

“Kế hoạch không theo kịp sự thay đổi.” Hứa Thanh Sơn chớp chớp mắt, nghiêng người sang, cố tình nói nhỏ: “Tớ cho rằng, thay vì hối hận, chỉ bằng thử một lần, bị từ chối cũng tốt hơn là không rõ được ý của người ta.”

Lữ Giai Âm khẽ cười thành tiếng, tỏ vẻ sẽ cân nhắc về đề nghị của Hứa Thanh Sơn.

Trên mặt Hứa Thanh Sơn lộ ra nụ cười không tin tưởng, sau đó quay đầu vẫy tay với Hứa Thanh Sơn vừa mới bước vào cửa: “Ông Hứa ơi, ở đây!”

Nghe thấy giọng cô, Hứa Thanh Sơn gật đầu, đi nhanh tới rồi ngồi xuống ghế.

“Chào kỹ sư Hứa.” Lữ Giai Âm mỉm cười chào hỏi.

“Chào em.” Hứa Thanh Sơn mỉm cười đáp lời, sau đó như chợt nhớ ra điều gì đó, hắn nói tiếp: “Có người muốn gặp em đấy, người ta nhờ đồng nghiệp của anh hỏi thăm, đây là thông tin liên lạc của anh ta.”

Nói đoạn, hắn lấy từ trong túi áo khoác ra một tấm danh thiếp, đưa cho Lữ Giai Âm: “Anh ta bảo, em nhìn thấy tên thì sẽ biết là ai.”

Tim Hứa Giai Âm đập nhanh hơn, cô nhận lấy tấm danh thiếp bằng hai tay, liếc nhìn một cái, hai má liền nóng lên: “Cảm ơn anh.”

Hứa Thanh Sơn mỉm cười, thấy Hứa Thanh San ngáp, bỗng nhiên lo lắng khó tả: “Em buồn ngủ à?”

Lúc gửi tin nhắn, cô đã nói buổi trưa cô không ngủ.

“Hơi hơi ạ.” Hứa Thanh San nhoẻn cười, nhìn lướt qua cô nàng Lữ Giai Âm với ánh mắt ý vị, và nói: “Tớ với ông Hứa về trước đây, rảnh rồi sẽ liên lạc với cậu.”

“Đi đi, nếu cậu còn ngồi đây nữa, lão Hứa sẽ giết tớ mất.” Lữ Giai Âm vừa trêu vừa cầm tấm danh thiếp, mắt kiên nhẫn xua xua tay.

Hứa Thanh San chỉ cười không nói gì, mà cùng chồng rời đi trước.

Lên xe, cô thắt dây an toàn, nghiêng đầu cười với Hứa Thanh Sơn: “Lại kiếm cớ về hả.”

“Anh nhớ em, đúng lúc đang cần phải tra tư liệu.” Hứa Thanh Sơn ghé người sang, dịu dàng thơm má cô: “Về nhà thôi!”

Hứa Thanh San nhướn mày, lấy di động tìm thông tin của phó tổng giám đốc của Bác Chúng tại thành phố B. Lữ Giai Âm đúng là kín miệng, mấy tháng rồi mới nói ra chuyện này.

Ảnh chụp hiện ra, thoát nhìn trông rất đẹp trai và chững chạc.

Lật giờ lý lịch cá nhân, Hứa Thanh San chợt hiểu tại sao Lữ Giai Âm lại không dám theo đuổi anh ta. Cho dù về gia thế hay thành tựu cá nhân của hai người, thì đều khác nhau một trời một vực.

Với tính cách của Lữ Giai Âm, có lẽ cô ấy sẽ không làm thiêu thân lao đầu vào lửa.

Về đến nhà, Hứa Thanh Sơn dừng xe, đi xuống, vòng qua đầu xe, chu đáo mở cửa xe bên ghế phụ, đưa tay đỡ Hứa Thanh San xuống: “Dạo này bận lắm hả em?”

“Cũng không bận lắm, chẳng qua cần phải làm kế hoạch cho nội dung của kỳ này, trực tiếp gặp mặt trao đổi sẽ tốt hơn.” Hứa Thanh San xuống xe, bất ngờ nhón chân lên hôn Hứa Thanh Sơn: “Có cần em nói với bố mẹ là anh đã về không?”

Hắn lắc đầu: “Tuần này không qua nhà bố mẹ, chỉ phục vụ em thôi.”

Ai phục vụ ai... Hứa Thanh San lườm hắn, lười phải vạch trần sự thật.

Vào phòng khách, bật điều hòa lên, Hứa Thanh San cởi áo khoác, thả người vào sofa, híp mắt nhìn hắn cười nói: “Em khát.”

Hứa Thanh Sơn treo áo khoác lên, tiếp đó đi rót nước cho cô. Lúc trở ra, hắn ngồi xuống, đưa tay đỡ cô dậy uống nước.

Bụng cô đã rất to, nhưng trên người lại chẳng có mấy thịt, lúc mặc áo khoác vào gần như không nhìn ra là cô đang mang thai.

Hứa Thanh San uống một ngụm nước, đưa tay nâng cằm hắn lên, nhìn trái nhìn phải, đoán cười bảo: “Anh đi cạo râu đi!”

“Ừ.” Hứa Thanh Sơn đặt cốc xuống, khẽ cười thành tiếng, tiếp đó bế Hứa Thanh San, đi nhanh lên lầu.

Đã nửa tháng không gặp, đến gần cô, sao hắn kiềm chế cho được

Kết thúc một nụ hôn dài, hấn cẩn thận ôm cô ngã xuống giường, lòng bàn tay thô ráp xoa lên bụng cô, khàn giọng nói: “Lại to hơn rồi.”

“Sao em không phát hiện ra.” Hứa Thanh San đỏ bừng mặt: “Anh cảm thấy là con trai hay con gái?”

“Chắc chắn là con gái.” Hứa Thanh Sơn thơm nhẹ môi cô, rồi kéo cô dậy: “Đi tắm nào.”

Hứa Thanh San tươi cười, nắm lấy tay hấn, mượn lực để đứng lên. Từ sau khi bụng to, cô làm gì cũng bất tiện, hiện tại tuổi thai còn nhỏ, vẫn có thể chịu được, qua hai tháng nữa, có lẽ ngày nào cô cũng sẽ quẩn lấy hấn mất.

Tắm rửa xong, Hứa Thanh Sơn nhớ ra chưa tắt điều hòa dưới tầng, sửa soạn cho cô nằm tử tế, hấn mới xuống lầu tắt điều hòa, tiện thể rót cho cô cốc nước.

Hứa Thanh San nằm bẹp trên giường, mệt đến mức chỉ muốn ngủ luôn. Đang mơ màng thì nghe thấy giọng Hứa Thanh Sơn, cô gắng mở mắt ra, cười với hấn: “Em muốn ngủ.”

Hứa Thanh Sơn “ừ” một tiếng, vén chăn nằm xuống bên cạnh cô, nhân tiện ôm cô vào ngực: “Ngủ thôi, anh ngủ cùng em!”

“Em ngủ đây.” Hứa Thanh San rử rử. Cô gối đầu lên cánh tay hấn, yên tâm nhắm mắt lại.

Hứa Thanh Sơn tắt đèn. Mượn ánh sáng yếu ớt, hấn nhìn ngắm cô một lúc, thấy cô thật sự thiếp đi, hấn mới nhướn môi, cầm di động, mở tài liệu về đặt tên cho con.

Dạo trước, Hứa Thanh San nói đùa, bảo rằng sinh con gái thì gọi là “Hứa Hứa”, sinh con trai thì gọi là Hứa Gia, vừa đơn giản lại mộc mạc.

Hắn giở Kinh Thi gần đây nhất ra xem, lại cảm thấy tên cô đặt vừa dễ viết, dễ nghe, vừa dễ nhớ.

Thoát khỏi tài liệu, Hứa Thanh Sơn lặng lẽ chụp ảnh người đang ôm trong vòng tay, lại không kìm lòng được mà hôn lên má cô.

Trường tiểu học bên kia hiện giờ đã khác xưa rất nhiều, trở thành trường học nổi tiếng của địa phương, thôn đó cũng đã trở thành thắng cảnh nổi tiếng.

Nhà máy nước khoáng của Chung Thành đã được khởi công xây dựng, anh còn hợp tác với cục du lịch và các văn phòng du lịch làm hai đợt tuyên truyền có tầm ảnh hưởng rất lớn. Du khách tới đây nườm nượp không ngớt.

Con trai của thầy hiệu trưởng cũ đảm nhiệm vị trí hiệu trưởng mới cũng coi việc duy trì nguồn lực du lịch là trọng trách. Điểm số được du khách truyền miệng không ngừng tăng cao.

Đây là những việc mà trước kia hắn đã từng nghĩ tới, nhưng lại không cho rằng mình có thể làm được.

Còn cô đã dùng những mối quan hệ trong tay để giúp hắn đạt được tâm nguyện này.

Có được người vợ như vậy, còn cầu mong gì hơn...

Hứa Thanh San ngủ dậy giấc, tỉnh dậy thì bên ngoài đã tối hẳn. Cô trở mình, nhìn Hứa Thanh Sơn đang ngủ rất say, bèn chủ động

hôn hấn.

“Em dậy rồi?” Hứa Thanh Sơn ồm ồm hỏi. Hấn chống cánh tay bên người cô, tìm đến môi cô, nụ hôn dần sâu hơn.

Kết thúc nụ hôn, trên người cả hai đều đổ một lớp mồ hôi mỏng, nhiệt độ trong chăn dâng cao.

Hứa Thanh Sơn đưa tay bật đèn bàn, vén chăn trở dậy: “Anh đi nấu bữa tối, em nằm thêm chút nữa, bên ngoài lạnh đấy.”

“Ông Hứa à...” Hứa Thanh Sơn tóm lấy tay hấn, hơi tốn sức để leo lên người hấn, đôi mắt lúng liếng: “Bây giờ chưa đói.”

Hứa Thanh Sơn khàn giọng đáp “ừ”, rồi điều chỉnh đèn bàn tối bớt...

Ngày dự sinh là đầu tháng Tư, kết quả cuối tháng Ba, Hứa Thanh Sơn đã vào viện. Sau khi làm xong một loạt kiểm tra, bác sĩ đề nghị sinh thường. Nhưng Hứa Thanh Sơn nhớ lại cảnh lúc Kiều Mộ sinh Tiêu Tri Mộ rất đau đớn, cô kiên quyết đòi sinh mổ.

Đến ngày phẫu thuật, bố mẹ chồng đã đến bệnh viện từ sớm. Chị cả, chị Hai và bố mẹ cô cũng đã tới.

Hứa Thanh Sơn được bác sĩ cho phép cùng vào phòng sinh. Thấy vẻ đau đớn của Hứa Thanh Sơn, hấn âm thầm quyết định sinh một đứa là đủ rồi.

Đến khi em bé được sinh ra, Hứa Thanh Sơn không khóc, nhưng Hứa Thanh Sơn lại không kìm nổi mà đỏ hoe cả mắt, suýt nữa thì ngã quỵ.

Một bé gái nặng hơn ba cân, mặt mũi rất giống Hứa Thanh San.

Từ lúc bé được sinh ra, Hứa Thanh Sơn chỉ nhìn thoáng qua một cái rồi chẳng ngó ngang đến con bé nữa. Lúc đưa Hứa Thanh San vào phòng bệnh, chị cả bế bé trả lại cho hắn. Nhìn thấy con nhóc đang khóc hết cả hơi, trái tim Hứa Thanh Sơn tức thì mềm nhũn, đón lấy bình sữa chị Hai đưa cho, lóng ngóng bắt đầu cho bé ăn.

Hứa Thanh San dựa vào đầu giường, chịu đựng cơn đau của vết mổ, nhìn hắn bị chị Cả và chị Hai bắt nạt, cũng chẳng lên tiếng bênh vực.

Một lát sau, bé con ăn no sữa, dần dần thôi khóc, trên trán Hứa Thanh Sơn đã nhễ nhại mồ hôi. Hắn cẩn thận đặt bé con lại giường cũi.

Hứa Thanh San cần nghỉ ngơi. Chị Cả, chị Hai cùng mẹ vào thăm cô một hồi, dặn dò một lúc thì phải rời đi.

Hứa Thanh Sơn đã đặt vé máy bay cho họ, còn lái xe đưa họ ra sân bay. Khi hắn trở lại bệnh viện, Trời đã tối mịt, Hứa Thanh San đang ngủ, con gái nằm trong giường cũi cũng đang say giấc nồng.

Hắn thả nhẹ bước đi vào, khẽ nói với mẹ kế một tiếng, đổi cho bà về nghỉ, còn mình ở lại chăm sóc hai mẹ con Hứa Thanh San.

Một lớn một nhỏ đang ở hai bên hắn. Hắn nhìn vợ một lúc, lại nhìn con một lúc, hạnh phúc lấp đầy trong lòng ngực.

Hứa Thanh San ngủ một giấc, tỉnh dậy thấy vết mổ càng đau hơn, không nhịn được liền mắng hắn: “Tại anh hết đây.”

Có đánh chết cô cũng không muốn sinh nữa.

“Tại anh, về sau không sinh nữa, em có muốn cũng đừng có mơ.” Hứa Thanh San đưa tay tới, mỉm cười nói: “Khó chịu thì cứ cắn anh đây này.”

Hứa Thanh San há miệng, thực sự cắn một phát thật đau, cho đến khi chảy máu mới nhả ra: “Em đói.”

“Cố chịu tí nữa, phải xì hơi đã rồi mới được ăn.” Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu, nhìn lướt qua con gái đang ngủ ngon lành, lại quay sang thơm Hứa Thanh San một cái: “Thực sự muốn đau thay cho em.”

NON XANH VẪN Ở ĐÂY

TỔ TỔ TỔ
dtv-ebook.com

Chương 62: Ngoại Truyện Về Lão Hứa Và Thanh Sơn (2)

Lúc cô con gái Hứa Hứa được hơn hai tuổi, Hứa Thanh Sơn trở thành kỹ sư trưởng của bộ phận tu sửa bích họa của Viện thiết kế, nên thời gian ở lại thành phố đã tăng thêm rõ rệt.

Tuy trong nhà đã mời người giúp việc, nhưng hấn vẫn không yên tâm lắm.

Khi con gái được một tuổi thì Hứa Thanh Sơn trở lại đi làm, công việc biên tập của tạp chí cực kỳ bận rộn.

Cô mà đi công tác thì bà nội của Hứa Hứa sẽ sang nhà, cùng người giúp việc chăm sóc bé con. Thi thoảng, Hứa Thanh Sơn cũng sẽ cố gắng bớt thời gian để ở bên con gái.

Hứa Thanh Sơn là người không chịu ngồi yên, việc gì cũng phải làm cho thật tốt nhất, ngay cả trước khi kết hôn cũng đã như vậy.

Buổi chiều, Hứa Thanh Sơn đưa con gái đi chơi một vòng trở về, Hứa Thanh Sơn vẫn chưa tan làm, gọi điện thoại cho cũng không được, cô còn đang họp. Hứa Thanh Sơn dặn người giúp việc nấu cơm rồi dẫn con gái vào phòng tranh, đưa vải vẽ và thuốc màu cho bé chơi.

Hứa Hứa rất nhạy cảm với màu sắc, mới từng này từng này tuổi, con bé đã có thể chơi ngoan trong phòng tranh suốt hai giờ. Đôi khi muốn dẫn bé đi chơi, bé còn phụng phịu không vui.

“Hứa Hứa ơi, bố dạy con vẽ mẹ nhé?” Hứa Thanh Sơn ngồi xuống dưới đất, dùng bàn tay dính màu vẽ bắt đầu phác họa đường nét khuôn mặt của Hứa Thanh San lên vải vẽ.

Hứa Hứa cười khanh khách, cũng bôi thuốc màu đầy tay, vẽ lên vải.

Hứa Thanh Sơn lấy tay về, để con bé tự chơi thoải mái, còn mình thì lấy một tấm vải vẽ khác, tiếp tục vẽ khuôn mặt Hứa Thanh San.

Cưới nhau đã hơn ba năm, hấn vẫn luôn nhìn cô không thấy chán, vẽ cô không thấy đủ.

“Bố ơi, Hứa Hứa cũng muốn vẽ.” Hứa Hứa nhìn sang bức vẽ của hấn, bàn tay nhỏ mũm mĩm vỗ lên đó một cái, để lại hai dấu bàn tay.

“Bố con mình cùng vẽ nào. Mắt mẹ con đẹp nhất, mắt Hứa Hứa cũng đẹp này.” Hứa Thanh Sơn bế con gái, để bé ngồi trước mặt mình, hai tay bé ấn lên mặt vải bôi vẽ một hồi.

“Bố cũng đẹp mà.” Hứa Hứa thơm má hấn, khúc khích cười rồi bỏ nhào tới, trên vải vẽ nhanh chóng đầy những dấu bàn tay lớn nhỏ, màu gì cũng có.

Hai bố con chơi một lúc thì dưới lầu vang lên tiếng động cơ xe ô tô. Hứa Thanh Sơn nhìn mặt con gái như mèo hoa, liền bế bé lên, tranh thủ thời gian đưa bé đi tắm rửa.

Vừa xả đầy nước thì Hứa Thanh San mở cửa đi vào. Cô đứng dựa cửa, nửa cười nửa không: “Chơi vui quá nhỉ?”

“Mẹ ơi, bố muốn vẽ mẹ đấy.” Hứa Hứa đẩy bố ra, hai mắt lấp lánh, nhào đến mẹ mình: “Mẹ ơi, bế.”

Hứa Thanh Sơn ngồi xuống, bế bé lên. Cô nhìn Hứa Thanh Sơn với ánh mắt đầy cảnh cáo: “Hứa Hứa tự tắm cho sạch nào, mẹ ở đây với con nhé?”

“Dạ.” Hứa Hứa ôm cổ cô, bàn tay lem luốc mực vẽ ấn xuống bả vai cô, thơm chụt một cái: “Bố bảo, mẹ xinh đẹp.”

Hứa Thanh Sơn thả bé vào bồn tắm, thềm thở dài, bộ váy vừa mua lại không mặc được nữa rồi.

“Buổi tối, anh cùng em đi mua cái mới.” Hứa Thanh Sơn nhin cười, sán đến hôn cô, “Mua hẳn vài cái đi, em mặc váy trông xinh lắm.”

Hứa Thanh Sơn nghiêng đầu, cắn vào cằm hần, rầu rĩ gật đầu.

Hứa Hứa ngồi trong bồn tắm, tự chơi đến là vui vẻ, chốc lại nhìn cái này, chốc lại nhìn cái kia, cười tươi như hoa.

Hứa Thanh Sơn đã bận bịu suốt cả ngày, cô đứng lên dựa vào chậu bồn rửa tay, không nhin nổi mà ngáp một cái.

“Mệt hả em?” Hứa Thanh Sơn cũng đứng lên, bóp vai cho cô một cách rất tự nhiên: “Không cần phải dốc sức như vậy đâu, anh có thể nuôi được cả nhà mà.”

“Biết anh giỏi rồi.” Hứa Thanh Sơn xoay người, vòng tay ôm lấy cổ hần: “Có phải em già rồi không, cảm giác làm gì cũng thấy lực bất tòng tâm.”

“Không hề.” Hứa Thanh Sơn nuốt nước miếng, đặt lên trán cô một nụ hôn, rồi quay lại tắm cho con gái.

Tắm xong, mặc quần áo khô ráo cho bé, Hứa Thanh Sơn bế con gái xuống lầu giao cho người giúp việc, sau đó lập tức trở lại phòng.

Hứa Thanh Sơn đang dặm lại lớp trang điểm, nhìn thấy hấn đi vào, cô giật mình: “Anh không ăn cơm à?”

“Ăn em trước đã.” Hứa Thanh Sơn ôm lấy cô từ phía sau, cúi đầu xuống, cắn nhẹ lên xương quai xanh của cô.

Sau khi sinh Hứa Hứa không được bao lâu thì cô bắt đầu tập thể dục, còn đi xăm hình, để che đi vết sẹo do sinh mổ để lại, dáng người vẫn chẳng khác gì trước kia.

Cho dù cô có béo, có già đi thì vẫn là đẹp nhất trong mắt hấn, bất kể bao nhiêu năm hấn cũng không thấy chán ngán.

“Anh có cần đến mức...” Hai má Hứa Thanh Sơn nóng lên, khế bảo: “Vợ chồng già rồi mà còn.”

“Rất cần.” Hứa Thanh Sơn khóa môi cô.

Lúc từ trên lầu đi xuống, Hứa Hứa đang ngồi trên ghế, cầm thìa xúc cơm ăn, người giúp việc ngồi bên, trông bé.

Mặt Hứa Thanh Sơn đã bớt đỏ, cô kéo ghế ra ngồi cạnh con gái, hờn dỗi bắt Hứa Thanh Sơn xới cơm giùm cô.

Người giúp việc không ở lại, thấy hai vợ chồng họ đã xuống lầu thì dặn dò mấy câu rồi đứng dậy xin phép ra về.

Dì ấy vừa đi, Hứa Thanh Sơn liền đổi vị trí, ngồi xuống bên cạnh con gái với nụ cười thỏa mãn.

Hứa Hứa đã lên ba tuổi, phải đi nhà trẻ. Hứa Thanh Sơn dậy sớm để giám sát việc đánh răng, thay quần áo của bé, còn căng thẳng hơn cả lúc mình đi thi đại học, cứ vài phút lại nhìn đồng hồ.

Hứa Thanh Sơn sợ mình không nén nổi lửa giận, nên sửa soạn ba lô cho bé xong thì đi xuống trước, đợi hai bố con.

7 giờ 10, cô con gái hầy còn chưa tỉnh ngủ hẳn đi xuống lầu, đáng thương nhào vào lòng mẹ, hỏi rằng không đi nhà trẻ có được không.

Trước đó cho bé thử đi lớp, bé còn rất hào hứng. Có lẽ vẻ khăn trương của Hứa Thanh Sơn đã gây áp lực cho bé.

“Hứa Hứa ngoan, những bạn nhỏ khác cũng đều dậy sớm thế này mà con.” Hứa Thanh Sơn ôm con gái, lườm Hứa Thanh Sơn một cái, đoạn xách ba lô của Hứa Hứa đi ra ngoài. Chỉ là cho con đi nhà trẻ mà chồng cô có phần căng thẳng quá mức.

Ba lô của bé lớp Mầm rất nhẹ, chỉ có hai bộ quần áo và mấy cái khăn tay.

Hứa Thanh Sơn đi theo sau, lại không kìm lòng được mà xách lấy ba lô, kiểm tra xem có mang theo thẻ vào cửa không, có đủ khăn tay không, quần áo đã được đổi sang bộ mới chưa.

“Anh còn như vậy nữa, mẹ con em giận đấy.” Hứa Thanh Sơn vừa bực vừa buồn cười.

“Ngày đầu tiên con đi nhà trẻ, cả ngày sẽ không nhìn thấy chúng mình.” Hứa Thanh Sơn thấp giọng, trong lời nói cất giấu tâm trạng không nỡ: “Không biết liệu có khóc không.”

Hứa Thanh Sơn thúc khuỷu tay vào hấn: “Anh bớt lo đi, lúc trước đi học thử, con bé rất ngoan còn gì.”

Hứa Thanh Sơn bị đau, gượng cười, mở cửa xe ngồi vào bên ghế lái.

Hứa Thanh Sơn đặt con gái ngồi vào ghế dành cho trẻ em, dặn bé muốn đi tè thì phải nói, muốn uống nước cũng phải nói. Hễ nhớ ra được điều gì, cô đều dặn bé một lượt.

Hứa Hứa tỏ vẻ, không lanh lợi và hiểu chuyện như Tiêu Tri Mộ nhà Kiều Mộ. Thật ra, Hứa Thanh Sơn cũng lo lắng khôn tả.

Con bé khóc cũng không sao, chủ yếu là sợ bé khiến người khác khóc ấy chứ.

Ngày đầu tiên đi học thử, không biết Hứa Hứa bắt đầu được con sâu, thả lên bàn học, làm bạn cùng bàn sợ khóc thét.

Vốn dĩ đã đỡ được bạn đó rồi, Hứa Hứa đột nhiên lại chỉ vào mấy bạn bên cạnh, nói rằng trên người các bạn cũng có sâu. Kết quả là cả lớp đều khóc, bé cũng khóc theo.

Lúc cô giáo kể lại, cứ phải gọi là không biết làm thế nào.

Đến nhà trẻ, cổng lớn vừa mới mở. Hứa Thanh Sơn tìm chỗ đỗ xe xong thì lấy thẻ trong ba lô ra, đưa cho Hứa Thanh Sơn mở cửa.

Phụ huynh của lớp Chồi đều không đưa các con vào, đi tới cửa quét thẻ rồi giao các con cho giáo viên là xong. Các bé lớp Lá còn tự mình quét thẻ đi vào, chỉ riêng phụ huynh của các bé lớp mầm là phải đưa con vào tận lớp.

Hai vợ chồng dắt tay con gái đi vào. Thoạt đầu hết thấy đều bình thường, đến ngoài cửa phòng học, đưa ba lô cho bé, bé liền xì mặt.

Hứa Thanh Sơn nhìn dáng vẻ tủi thân của con gái, trong lòng không lấy gì làm dễ chịu, bèn ngồi xuống nói với bé: “Hứa Hứa ngoan, buổi chiều bố đến đón con, được không. Con xem, nhiều bạn đã vào lớp rồi kìa.”

“Bố mẹ các bạn ấy đều không cần các bạn ấy nữa. Ông bà các bạn ấy cũng không cần các bạn ấy nữa.” Hứa Hứa cất cao giọng.

Mấy bạn nhỏ bên cạnh vốn đã muốn khóc, vừa nghe thấy vậy, lập tức khóc òa.

Hứa Hứa sụt sịt, ôm lấy chặt lấy cổ bố mình: “Bố cũng không cần con, mẹ cũng không cần con.”

Hứa Thanh Sơn bắt đắc dĩ vỗ lưng con bé, ngửa đầu nhìn Hứa Thanh San: “Em dỗ con đi!”

“Không.” Hứa Thanh San lắc đầu, quay mặt đi nơi khác.

“Bố xem, mẹ không cần con nữa.” Hứa Hứa nhìn thấy thế, càng khóc tợn, vừa khóc vừa gào to: “Con không muốn đi nhà trẻ, bố mẹ không cần con nữa rồi, ông bà không cần con nữa rồi.”

Hứa Thanh Sơn khó khăn lắm mới gỡ được tay con gái ra, sầm mặt nói: “Hứa Hứa!”

Hứa Hứa rụt người lại nhìn bố mình, cái miệng mếu máo, nước mắt rơi trên má, trông thật đáng thương.

“Bố sắp giận rồi đây này.” Hứa Thanh Sơn dịu giọng, lấy khăn tay ra lau nước mắt cho con gái: “Hứa Hứa là em bé ngoan mà, cô giáo nói bạn nào ngoan sẽ được phiếu bé ngoan đấy. Con có muốn được phiếu bé ngoan không?”

Hứa Hứa gật đầu.

“Vậy con phải ngoan nhé, chiều bố đến đón con, rồi về nhà cùng vẽ tranh, được không con?” Hứa Thanh Sơn thở phào.

Hứa Hứa lại gật đầu, đeo ba lô, ngập ngừng quay người.

Hứa Thanh Sơn đứng lên, đưa mắt nhìn bé đi vào lớp. Vừa định cất bước thì trong lớp lại vọng ra tiếng khóc, mà tiếng con gái mình là to nhất: “Bố mẹ toàn nói dối thôi, bố mẹ đều không cần chúng con, chúng con không có nhà mà.”

Mặt cô giáo đầy vạch đen, bèn giục phụ huynh đi mau.

Hứa Thanh Sơn vừa xót ruột vừa bực mình, khóe môi run rẩy, quay đầu đến bên Hứa Thanh San đang đứng đằng xa cười vui vẻ, rồi ỉ ỉ đi ra ngoài.

“Con nhóc là chúa tinh quái, anh lại còn bị nó “rung”.” Hứa Thanh San nén giọng trêu chọc: “Anh quan tâm đến con bé hay quan tâm đến em?”

“Quan tâm em.” Hứa Thanh Sơn trả lời rất dứt khoát. Hắn ôm lấy eo cô, dịu giọng dỗ dành: “Anh đâu biết con bé giả vờ giống y như thật vậy.”

Hứa Thanh San nghiêng đầu nguýt dài một cái, không buồn nói gì nữa.

Chẳng phải tại hắn quen chiều con bé mà ra hay sao, còn không biết xấu hổ nói mình không biết. Trước mặt cô, Hứa Hứa không dám ngang ngược, nhưng trước mặt hắn thì thật sự muốn gì được nấy, không cho là khóc.

Hứa Thanh Sơn lại không nhìn nổi cảnh con gái nước mắt ngấn nước mắt dài, chỉ hận không thể hái sao trên trời xuống cho bé.

Lên xe, Hứa Thanh Sơn hơi bực mình, nhìn đồng hồ rồi bảo hắn đưa mình đến tòa soạn.

“Chẳng phải em nói hôm nay không cần đi à?” Hứa Thanh Sơn biết cô đang giận, mở khóa ổ máy, lái xe về nhà.

Hứa Thanh Sơn không muốn để ý tới hắn, giả vờ không nghe thấy.

Hứa Thanh Sơn khẽ cười thành tiếng, đến nhà liền xuống xe, khiêng cô lên lầu.

“Anh không đi làm sao?” Hứa Thanh Sơn hoảng hốt kêu lên, khuôn mặt nóng bừng, nhỏ giọng quát: “Dì giúp việc đang ở nhà đấy.”

“Kệ dì ấy.” Hứa Thanh Sơn rảo bước nhanh hơn, đi vào phòng ngủ. Hắn đặt cô xuống, ngoắc chân đóng cửa vào, sau đó đề cô lên cửa, cúi đầu cắn tai cô: “Dỗ xong vợ đã, rồi hẵng đi làm.”

Dưới nụ hôn nồng nhiệt và mạnh mẽ của hắn, Hứa Thanh Sơn mơ màng...